

НОРА РОБЪРТС

СВИДЕТЕЛ В СМЪРТТА

ЗЛАТОРОГЪ

НОРА РОБЪРТС СВИДЕТЕЛ В СМЪРТТА

Превод: Весела Прошкова

chitanka.info

Ив Далас, най-доброто нюйоркско ченге и съпруга на баснословния богаташ Рурк, става свидетел на хладнокръвно убийство. Ив и стотиците зрители, дошли в театъра да се насладят на най-новата постановка, с изумление и ужас разбират, че пред очите им, на сцената, прободен с нож от партньорката си, умира техният любим актьор.

Кой всъщност е убиецът? Какви са неговите мотиви?

Предстоят разпити на безброй свидетели — актьори, сценични работници и зрители. С тази непосилна задача се заема лейтенант Ив Далас, която за кой ли пореден път се убеждава, че човешката природа е толкова неузнаваема, колкото е непредсказуема смъртта.

Поредицата „В смъртта“ на Нора Робъртс продължава да жъне успех в целия свят. „Свидетел в смъртта“ е единадесетият роман от тази поредица, всяко заглавие от която неизменно оглавява американските класации в любовно-криминалния жанр. И „Свидетел в смъртта“ не прави изключение.

Очаквайте следващия роман от същата поредица — „Присъда в смъртта“.

„Сцената! С нея ще впримча аз душата на злодея!“^[1]

Шекспир

„Смъртта е мъдър арбитър и сама по себе си е правосъдие.“

Сър Томас Браун

ПЪРВА ГЛАВА

За убийството винаги има публика. Независимо дали това най-страшно престъпление предизвиква ужас или насмешка, черен хумор или безмълвна скръб, хората са обсебени от мисълта за него, непрестанно го изучават и го пресъздават в художествени произведения. Убийството гарантира препълнени театрални зали.

Римляните са се надпреварвали за места в Колизеума, за да гледат как гладиаторите взаимно се кълцат на парчета. За да прогонят скуката, са посещавали „дневни представления“, в които на арената са се изправяли неколцина нещастни християни срещу лъвове, готови да забавляват възторжената публика. Изходът от двубоя е бил предрешен и римляните не са посещавали зрелището, за да видят дали този път християните ще победят зверовете. Важното е било да задоволят кръвожадните си инстинкти, да зърнат разкъсаните човешки тела.

Разотивали са се доволни, че не са хвърлили парите си на вятъра, а най-приятно е било усещането, че самите те са невредими. Смъртта на бедните християни ги е убеждавала, че личните им проблеми не са непреодолими.

Хилядолетия ни делят от времето на Римската империя, но желанието на хората да се забавляват с кървави зрелища не е стихнало. Представлението, в което лъвове разкъсват християни отдавна бе демоден, но през последния зимен месец на 2059 година темата за убийството все още привличаше публиката и вдигаше рейтинга на медиите.

Разбира се, по далеч по-изтънчен начин.

Цели семейства, влюбени двойки, хора с изтънчен вкус и провинциалисти все още се редяха на опашка да дадат парите си, спечелени с пот на челото, за да бъдат развличани от идеята за убийството.

Престъплението и наказанието бяха нейният занаят, убийството — нейната специалност. Ала тази вечер лейтенант Ив Далас седеше на удобното кресло в частната ложа и наблюдаваше изкусното

пресъздаване на престъплението на сцената на претъпкания със зрители театър.

— Той е виновникът — промърмори.

— Моля? — Рурк наблюдаваше с еднакъв интерес играта на актьорите и реакциите на съпругата си. Тя се приведе и се облегна на перилото, а очите ѝ с цвят на бренди не се откъснаха от сцената дори когато завесата се спусна за антракта.

— Този Воул е убил жената. Разбил е главата ѝ, за да пипне наследството. Какво ще кажеш?

Рурк безмълвно наля в две чаши изстуденото шампанско. Питал се бе как ще реагира Ив на художественото пресъздаване на престъплението, след като ежедневно се сблъсква с него. Със задоволство отбеляза, че тя е погълната от драмата, разиграваща се на сцената.

— Може би — промълви най-сетне.

— Защо ли те питам, като знам отговора. — Ив взе чашата и го изгледа.

„Господи, колко е красив!“ — помисли си. Лицето му сякаш бе сътворено от магьосница, създала неповторима красота, която караше жените мигновено да го пожелават. Буйна черна коса обрамчваше изящните черти, като че издялани от прочут скулптор. Взираше се в нея, а плътните му устни се извиваха в едва забележима усмивка. Протегна ръка и дългите му пръсти докоснаха косата ѝ. Сините му очи, искрящи като диаманти, все още караха сърцето ѝ да затупти така, сякаш ще изскочи от гърдите ѝ.

Тя не можеше да се примири с мисълта, че само с един поглед е способен да я превърне в своя покорна робиня.

— Защо ме гледаш така?

— Защото ми доставя удоволствие. — Едва доловимият му напевен ирландски акцент превръщаше дори най-обикновената фраза в магическо заклинание.

— Не думай! — Тя закачливо наклони глава. Отдавна не ѝ се бе случвало да не е заета със спешното разследване на убийство и да посвети цялата вечер на съпруга си. Дори не се възпротиви, когато той игриво захапа ръката ѝ. — Май ти се иска да се позабавляваш.

Рурк се усмихна, остави чашата си и без да откъсва поглед от нея, прокара длан по бедрото ѝ.

— Извратен тип! Престани!

— Сама си го изпроси.

— Нямах капчица срам! — възкликна тя. Подаде му чашата и закачливо се усмихна: — Почти всички зрители са насочили биноклите си към нашата ложа, за да зърнат прочутия Рурк.

— Грещиш, скъпа. Любопитни са да видят елегантната ми съпруга. Прочутата полицайка от отдел „Убийства“, която успя да ме впримчи в мрежите си.

Както очакваше, комплиментът му предизвика ироничната ѝ усмивка. Той се наведе и игриво захапа долната ѝ устна.

— Ако продължаваш в същия дух, ще ни изхвърлят, макар да си собственик на театъра — промърмори Ив.

— Женени сме сравнително отскоро. На новобрачните е позволено да се натискат на обществени места.

— Господи, какъв фарисей си! Знам, че пет пари не даваш за общоприетите забрани и за хорското мнение. — Тя го отблъсна на безопасно разстояние. — Залата е претърпана — сигурно си предполагал, че присъствието ти тази вечер ще привлече многобройна публика. — Облегна се на парапета на ложата и отново огледа залата. И без да е специалистка по архитектура и вътрешно обзавеждане, разбираше, че обстановката е много изискана. Рурк беше възложил на най-добрите архитекти и дизайнери задачата да възвърнат на старинната постройка предишното ѝ великолепие.

По време на антракта зрителите се разхождаха из огромната зала, построена на няколко нива, а гласовете им се сливаха в приглушен тътен. Някои бяха с вечерни облекла, други се бяха издокарали с маратонки и с широки якета, каквито са носели немските зенитчици през Втората световна война и които през този сезон бяха последният вик на модата.

При преустройството на театъра архитектите бяха спазвали изричните указания на Рурк. Резултатът бе прекрасна сграда с високи тавани, украсени с фрески; коридорите и фойетата бяха застлани с плътни червени килими, позлатените орнаменти бяха произведения на изкуството. Всичко, което Рурк притежаваше, бе построено или обзаведено съобразно изричните му указания. „А той притежава всичко, което си струва да имаш, не само на Земята, но и на планетите, заселени с представителите на човешката раса“ — иронично си

помисли Ив. Едва ли някога щеше да свикне с мисълта, че съпругът ѝ е един от най-богатите хора в света. Ала той бе и човекът, с когото се беше врила да дели радости и скърби. Бяха заедно едва от година, ала през тези дванайсет месеца съдбата им бе поднесла и едното, и другото.

— Театърът ти си го бива, приятелю — промърмори одобрително. — В действителност всичко е по-различно, отколкото на холограмните макети.

— На макета се виждат само архитектурните елементи. Колкото и богато да е украсена театралната зала, въздействието ѝ се губи без присъствието на публика, на живи хора.

— Вярвам ти, нали си специалист и в тази област. Защо избра точно с тази пиеса да ознаменуващ откриването на новия театър?

— Сюжетът е завладяващ — темата за любовта, предателството и убийството винаги е привличала зрителите. А актьорският състав е блестящ.

— Както е блестящо всичко, с което се наемеш. Както и да е, обзалагам се, че убиецът е Воул. — Тя присви очи и се втренчи в спуснатата завеса, сякаш се опитваше да разгледа героите и да потвърди впечатленията си за тях. — Съпругата му е доста опасна личност — преструва се на божа кравичка, а според мен има някакъв таен коз. Юристът си го бива.

— Не е юрист, а адвокат, който се е специализирал в криминални дела — поправи я Рурк. — Действието се развива в средата на двайсети век в Лондон. Знаеш какви са англичаните — имат си специални названия за адвокати с различни функции.

— Благодаря за пояснението. Костюмите са страхотни.

— Разбира се, защото са напълно автентични — такава е била модата през 1952 година. Пиесата „Свидетел на обвинението“ е послужила и за сценарий на филм, който е имал небивал успех. В него също участват прочути актьори. Имам го на диск. — Рурк проявяваше особена слабост към черно-белите филми, заснети от началото до средата на двайсети век. Мнозина смятаха тези филми за елементарни и дори наивни, но според него героите в тях не можеха да се причислят към категорията на „добрите“ или на „лошите“. Ив навярно щеше да се съгласи с него.

— Режисьорът умело е подбрал актьорите, които приличат на изпълнителите от филма, но имат собствен стил — обясни той. — Някой път ще гледаме диска, за да се убедиш сама.

Той също оглеждаше театралната зала. Изпитваше удоволствие да бъде тук с красивата си съпруга, но освен удоволствието от пиесата трябваше да мисли и дали ще възвърне парите си, инвестирани в постановката.

— Мисля, че пиесата ще се играе дълго — доволно отбеляза и се усмихна Ив.

— Ето я и Майра. — Тя се приведе, като забеляза приятелката си. Полицейската психоложка беше ослепителна в снежнобялата си вечерна рокля. — Заедно със съпруга си и с двама души, които не познавам.

— Искаш ли да ги поканим у дома след представлението?

Ив понечи да отговори, втренчи се в лицето на съпруга си и промълви:

— Да го отложим за друг път. Тази вечер съм намислила нещо по-различно.

— Нима?

— Да. Имаш ли някакви възражения?

— Абсолютно никакви. — Той наля шампанско в двете чаши. — Разполагаме с няколко минути преди началото на следващото действие. Обясни ми защо си толкова убедена, че Ленард Воул е виновен.

— Много е... шлифован. Не като теб — добави и накара Рурк да се усмихне. — Ти си изискан и изкусен по природа, а той притежава само лустро, под което се крие Бог знае какво.

— Скъпа, ласкаеш ме.

— Този тип е мошеник, който умело се преструва на почтен и доверчив човек, изпаднал в затруднено положение. Но всички знаем, че хубавите мъже с красиви съпруги не си губят времето с непривлекателни по-възрастни дами, освен ако не са намислили коварен план. Убедена съм, че този тип има много по-важна цел, отколкото да продаде изобретеното от него кухненско приспособление. — Тя отпи от шампанското си и се облегна назад, когато светлините примигнаха, оповестявайки края на антракта. — Съпругата му знае, че той е убиецът. Тя е ключът към разкриване на извършителя на

престъплението. Ако аз го разследвах, надълго и нашироко щях да я разпитам.

— Значи пиесата те е заинтригувала.

— Бива си я.

Когато завесата се вдигна, Рурк се загледа в съпругата си, вместо да следи действието, което се развиваше в съдебната зала. Мислеше си, че няма втора жена на света като Ив. Само преди няколко часа се беше прибрала у дома с окървавена риза. За щастие петната не бяха от нейната кръв. Този път беше приключила разследването само час след извършване на престъплението, като бе изтръгнала самопризнание от убиеца.

Ала невинаги работата ѝ беше толкова... лесна. В повечето случаи Ив стигаше до пълно изтощение и дори рискуваше живота си, за да отмъсти заради невинните жертви.

Това бе само една от положителните ѝ черти, които предизвикваха възхищението му.

Сега бе захвърлила окървавената риза и носеше елегантна черна рокля, а единствените ѝ бижута бяха медальонът с крушовидния диамант и венчалната ѝ халка. В късо подстриганата ѝ коса се преливаха няколко оттенъка на кафявото. Не носеше червило — волевото ѝ лице с предизвикателно вирната брадичка с трапчинка нямаше нужда от грим, за да бъде красиво.

Гледаше случващото се на сцената така, сякаш ѝ бяха възложили разследването на убийството, преценяваше веществените доказателства и мотивите на героите.

Рурк наблюдаваше как тя стисна устни, а присвитите ѝ очи заблестяха, когато Кристин застана на свидетелското място и предаде човека, когото наричаше свой съпруг.

— Намислила е нещо. Казах ти, че не ѝ е чиста работата.

Рурк закачливо докосна врата ѝ и промърмори:

— Спомням си какво каза.

— Тази жена лъже — замислено промълви Ив. — Не за всичко, но все пак не казва истината. И каква е тази история с ножа? Главният герой се порязва с него, но това не е важно. Според мен ножът е за заблуда, за подвеждане на зрителя. Не е оръжието, с което е извършено убийството. Между другото не го описаха към веществените доказателства, което е груба грешка и е невъзможно да се случи в

действителност. Но ако той се е наранил, докато е рязал хляб, защо толкова се набляга на този нож?

— Ленард Воул се е порязал нарочно, за да има оправдание за кръвта по ръкавите си, или го е направил съвсем неволно, както твърди.

— Няма значение. Сигурна съм, че това е трик за заблуда на зрителите. — Тя сбърчи чело и понижи глас, без да прикрива силната си неприязън към главния герой: — Погледни го как седи на... как се нарича това?

— Подсъдимата скамейка.

— Седи ни лук ял, ни лук мирисал на подсъдимата скамейка и се преструва на съкрушен от свидетелските показания на Кристин.

— Как смяташ, не е ли искрен?

— Има нещо нередно... Ще открия какво е, макар в момента да ми убягва...

Предизвикателството ѝ допадаше, интересно ѝ бе да анализира поведението и мотивите на героите. Преди да се запознае с Рурк никога не беше ходила на театър. Гледала беше постановки по телевизията, а приятелката ѝ Мейвис почти насила на два пъти я беше завела на холограмни представления. Но едва сега разбираше колко по-различно и по-интересно е да гледаш как актьорите произнасят репликите си и се движат на сцената. Неописуемо е усещането да седиш в мрака и да си съпричастен към драмата, без съдбата ти да зависи от развоя на събитията.

„По този начин се сменя отговорността от теб“ — помисли си Ив. Глуповатата богата вдовица, която бе умряла от ръката на жестокия убиец, не очакваше лейтенант Ив Далас да отмъсти за смъртта ѝ. Ето защо разкриването на извършителя беше като забавна игра.

Ако се сбъднеше желанието на Рурк (което в повечето случаи ставаше), богатата вдовица месеци наред ще умира шест пъти седмично по време на вечерните представления и още два по време на дневните, за да забавлява и да доставя удоволствие на публиката от детективи аматьори, удобно разположили се на меките кресла в театралната зала.

— Мръсникът не го заслужава — промълви тя. Толкова се беше вживяла, че изпитваше симпатия или ненавиждаше героите. — Тя се жертва заради него, преструва се, за да внуши на съдебните

заседатели, че е безсрамна използвачка и безсърдечна мръсница. Влюбена е в него, а той е мекотело и негодник.

— Предполага се, че току-що го е предала. — Рурк шепнешком прекъсна тирадата ѝ.

— Как не. Тя обърна нещата така, че обвинението да падне върху нея. Успя да отвлече вниманието на съдебните заседатели от истинския виновник. Свалям ѝ шапка заради умния ход, само дето никаквецът не заслужава саможертвата ѝ. Ще осъзнае ли тя заблудата си?

— Гледай и ще разбереш.

— Само ми кажи дали съм на прав път.

Рурк я целуна по страната:

— Не.

— Какво, излъгала ли съм се?

— Не, няма да ти отговоря, а ако продължаваш да бърбориш, ще пропуснеш важни подробности.

Ив се намръщи, ала все пак замълча и отново извърна поглед към сцената. Забели очи, когато обявиха Ленард Воул за невинен. „Такива са съдебните заседатели! — помисли си. — Не можеш да разчиташ на тях нито във въображаемия свят, нито в реалния. Ако журито се състоеше от дванайсетина некорумпирани полицаи, мръсникът щеше да си получи заслуженото!“ Понечи да сподели с Рурк горчивата си констатация, но отново впери поглед в сцената, където Кристин Воул си проби път през тълпата, готова да я линчува, и влезе в почти празната заседателна зала.

Доволно кимна, когато героинята призна пред адвоката на Воул, че е дала лъжливи показания:

— Знаела е, че е извършил престъплението и все пак излъга, за да го спаси. Каква глупачка! Той ще отърве кожата и ще я зареже. Помни ми думата. — Обърна се към Рурк, като го чу да се киска: — Защо се смееш?

— Мисля, че ако те познаваше многоуважаваната госпожа Кристи, щеше да се възхити от теб.

— Тази пък коя е? Ш-ш-т! Ето го, идва. Погледни го как тържествува!

Ленард Воул прекоси съдебната зала. Вървеше с гордо вдигната глава, както подобава на човек, който току-що е получил оправдателна присъда, а под ръка водеше чернокоса жена с плътно прилепнала

рокля. „Друга жена — каза си Ив. — Изобщо не съм изненадана.“ Изпита едновременно състрадание и гняв към Кристин, която се хвърли в прегръдките на Ленард и се опита да се притисне до него.

Наблюдаваше надменното му изражение, начина, по който отблъсна потресената Кристин, гнева на сър Уилфред. Безсъмнено актьорите бяха много талантиви, но точно тази развръзка беше очаквала. Внезапно на сцената се случи нещо, което я накара да скочи на крака и да възкликне:

— Да му се не види!

— Сядай, малката ми. — Рурк, който се забавляваше от реакцията ѝ, я придърпа на стола, докато Кристин заби в сърцето на съпруга предател ножа, който бе сграбчила от масата с веществените доказателства.

— Да му се не види! — повтори Ив. — Не го очаквах. Тя го екзекутира!

Рурк си каза, че ако Агата Кристи наблюдаваше съпругата му, сигурно щеше да бъде поласкана от поведението ѝ. Сър Уилфред дословно повтори думите на Ив, сетне сцената се изпълни с хора. Някои се скупчиха около „убития“ Воул, други хванаха Кристин.

— Нещо не е наред! — отново възкликна Ив, но този път възбудата ѝ не бе предизвикана от завладяващото изпълнение на актьорите. Вкопчи се в перилото на ложата, без да откъсва поглед от проснатия човек. — Как да стигна до сцената?

— Скъпа, не се вживявай! Та това е само пиеса... Художествена измислица...

— В която наистина убиват някого! — прекъсна го тя. Рязко отмести стола и излезе от ложата, а Рурк видя как един от статистите, който бе коленичил до „убития“ Воул, се изправи и смаяно се втренчи в окървавената си длан. Скочи и хукна след съпругата си. Настигна я в коридора, хвана я под ръка и извика:

— Ще вземем асансьора. — Докато набираще кода, някаква жена нададе пронизителен писък.

— И това ли е в реда на нещата? Така ли завършва пиесата? — попита Ив, когато асансьорът се спусна надолу.

— Не.

Тя извади от елегантната си чантичка комуникатора и се свърза с полицейския отдел:

— Говори лейтенант Ив Далас. Спешно изпратете линейка в театър „Ню Глоуб“, намиращ се на ъгъла на Бродуей и Трийсет и осма улица. Още не знам какво е състоянието на ранения. — Тъкмо прибра комуникатора в чантата си, вратите на асансьора се плъзнаха встрани. Зад кулисите цареше истински хаос. Ив извика на съпруга си: — Заеми се с актьорите и сценичните работници. Постарай се да овладееш положението. Никой да не напуска сградата! Провери дали всички са налице!

— Разчитай на мен.

Ив си проби път през хората зад кулисите и се озова на сцената. За щастие някой се беше досетил да спусне завесата, но актьорите бяха изпаднали в истерия.

— Отдръпнете се! — нареди тя.

— Доведете лекар! — промълви блондинката със студени очи, която играеше ролята на Кристин. Стоеше до проснатия човек и притискаше към гърдите си окървавените си длани. По костюма ѝ също имаше петна от кръв. — Господи! Доведете лекар!

Ив приклекна до актьора, който лежеше по корем, и разбра, че вече е късно за лекарска намеса. Изправи се, извади значката и извика:

— Аз съм лейтенант Далас от нийоркската полиция. Искam всички да напуснат сцената. Не докосвайте нищо, не взимайте никакви предмети!

— Това е... злополука! — Актьорът, който играеше ролята на сър Уилфред, беше свалил перуката си, а от потта гримът му се беше размазал. — Нелепа злополука!

Ив погледна локвата кръв около мъртвеца и кухненския нож, който бе забит в гърдите му.

— Тук е извършено престъпление. Незабавно напуснете сцената! Къде ли се губят хората от охраната? — Хвана за рамото жената, която още мислено наричаше Кристин Воул, и грубо я отблъсна. — Чухте ли какво наредих? Отдръпнете се!

В този момент иззад кулисите се появи Рурк, последван от трима мъже в униформа. Тя им махна и извика:

— Изведете хората от сцената. Заведете ги в някоя от гримьорните и не позволявайте на никого да напусне сградата! Същото се отнася за хората от персонала, както и за сценичните работници.

— Мъртъв ли е?

— Разбира се. Ако пък не е умрял, ще му бъде присъдена наградата за най-талантлив актьор на столетието.

— Най-важното в момента е да успокоим зрителите в залата — промърмори Рурк.

— Не говори, а действай. Постарай се да откриеш Майра. Необходима ми е помощта ѝ.

— Аз го убих! — Олюлявайки се, русокосата актриса отстъпи назад и се втренчи в окървавените си длани. — Аз го убих! — повтори и припадна.

— Само това ни липсваше! — въздъхна Ив. — Рурк, ще се заемеш ли с нея?

— Дадено.

— Хей, ти! — обърна се Ив към един от униформените охранители. — Заведи актьорите в гримьорните. А от теб искам да събереш хората от персонала — нареди на втория служител. — Заклучете вратите — никой не бива да влиза, нито да излиза от театъра.

Някаква жена избухна в ридания, неколцина актьори се развикаха, че няма право да ги командва. Ив преброи до пет, вдигна значката си и извика:

— Тишина! Извършвам полицейско разследване. Който не се подчини на нарежданията ми, незабавно ще бъде арестуван и отведен в най-близкия полицейски участък. Всички да напуснат сцената и то веднага!

— Май трябва да се подчиним. — Чернокосата актриса, която изпълняваше ролята на любовницата на Воул, безцеремонно прескочи изпадналата в несвяст Кристин. — Ще се намерят ли двамина яки мъже да вдигнат примадоната? Умирам за едно силно питие. — Тя впери в Ив пронизващите си зелени очи. — Разрешавате ли поне да пийнем, лейтенант?

— Правете, каквото искате, но напуснете местопрестъплението — отсече Ив. Извади комуникатора си, отново приклепна до трупа и каза: — Говори лейтенант Далас. Спешно изпратете екип за оглед.

— Ив! — Доктор Майра тичешком прекоси сцената. — Рурк ми съобщи за... — Тя млъкна и впери поглед в трупа. — Божичко! —

Въздъхна и отново погледна Ив. — Как да ти помогна?

— Засега се отдръпни и не докосвай нищо. Всеки момент очаквам Пийбоди да ми донесе чантичката с всичко необходимо за огледа на местопрестъплението. Повиках полицейския екип от „метачи“, както и съдебния лекар. Докато пристигнат, ти ще бъдеш едновременно лекарка и официален представител на полицията. Съжалявам, че провалих вечерта ти.

Майра поклати глава и понечи да коленичи до трупа, но Ив я спря:

— Недей! Може да унищожиш важно вещественно доказателство, освен това ще изцапаш с кръв хубавата си рокля.

— Как е бил убит?

— И аз ти задавам същия въпрос. Случи се пред очите на всички ни. Единственото, което знам със сигурност, е, че убийството е извършено с кухненски нож. — Ив безпомощно разпери ръце. — Не мога да започна без спрея, с който пръскам дланите и пръстите си, за да не оставям отпечатъци. Да му се не види, защо се бави Пийбоди? — Тя нетърпеливо се огледа и забеляза Рурк. — Стой тук и не позволявай на никого да се доближи до трупа, доктор Майра. — Без да изчака отговора на психиатърката, Ив се приближи до съпруга си: — Обясни ми „номера“ с ножа.

— Много е елементарен — при натиск острието се прибира в ръкохватката.

— Не и този път — промърмори тя. — Как се казва убийтият?

— Ричард Дрейко. Човек с блестяща кариера в театъра. Жалко, загубихме един добър актьор.

— Познаваше ли го?

— Срещали сме се на няколко приема, но съм гледал всички постановки с негово участие. — Рурк пъхна ръце в джобовете си и се втренчи в изцъклените очи на Дрейко. — Той е четирикратен носител на наградата „Тони“, критиците оценяват високо филмовите образи, които е създал. Години наред участието му във филм или в театрална постановка е залог за успех. Чувал съм да казват, че с Дрейко се работи трудно, защото е надменен и капризен като разглезено дете. Говореше се, че сменял любовниците си като носни кърпички и злоупотребявал с наркотици, които са забранени със закон.

— Каж ми нещо повече за жената, която го уби.

— Името ѝ е Арина Мансфийлд. Блестяща актриса, която е прочута с уравнилосения си характер и с любовта си към театралното изкуство. Ползва се с уважението на повечето си колеги. Живее и работи в Лондон, но я убедиха временно да се пресели в Ню Йорк, за да участва в спектакъла на „Свидетел на обвинението“.

— Кой я убеди?

— До голяма степен аз самият. С Арина сме стари познати. Но не съм спал с нея — добави той и отново пхна ръце в джобовете си.

— Гузен негонен бяга. Не съм те питала дали е била твоя любовница.

— Но си го помисли.

— Щом си толкова умен и умееш да четеш мислите ми, ще ти задам още един въпрос. Защо не си спал с нея?

Рурк закачливо се усмихна:

— Защото отначало беше омъжена. А когато се разведе... — Той докосна трапчинката на брадичката ѝ. — Накратко казано, когато Арина се освободи от брачните окови, вече бях обвързан. Моята съпруга не ми разрешава да спя с други жени. Много държи да ѝ бъда верен.

— Завиждам ѝ за предания съпруг — поусмихна се Ив, после отново стана сериозна: — Познаваш повечето актьори или поне си разговарял с тях и си създал някакво впечатление. По-късно ще се наложи да те разпитам. — Въздъхна и добави: — Официално.

— На твое разположение съм. Възможно ли е да се е случила нелепа злополука?

— Възможно е, но според мен е невероятно. Трябва да огледам ножа, а не мога да го докосна, преди Пийбоди да ми донесе принадлежностите. Предлагам да отидеш при актьорите и да положиш усилия да ги успокоиш. А междувременно си отваряй очите на четири.

— Да разбирам ли, че съм назначен за сътрудник при официално полицейско разследване?

— Дума да не става! — отсече Ив и неволно се усмихна, макар че изобщо не ѝ беше до смях. — Помолих те само да си отваряш очите на четири. — Приближи се до него и уж на шега го побутна. — Не ми се пречкай, когато изпълнявам служебните си задължения.

Извърна се и в същия момент чу потропване на дебел подметки. Жената, която се приближаваше, носеше тежки униформени обувки,

излъскани до такъв блясък, че се виждаха отдалеч. Зимното ѝ униформено яке беше закопчано догоре, фуражката ѝ бе поставена точно според изискванията на правилника, правата ѝ черна коса беше прибрана на опашка. Вярната Пийбоди най-сетне беше пристигнала.

Двете с Ив се приближиха до мъртвеца.

— Здравейте, доктор Майра — поздравя Пийбоди и замислено се втренчи в трупа. — По всичко изглежда, че откриването на новия театър е било много вълнуващо.

Ив протегна ръка.

— Подай ми чантата с принадлежностите и включи записващото устройство.

— Слушам, лейтенант. — Под лъчите на силните прожектори беше много топло, ето защо Пийбоди свали тежкото си яке, сгъна го и прикрепи устройството към яката на униформената си куртка.

— Включено е — обяви, докато Ив пръскаше ръцете и обувките си с безцветен спрей.

— Говори лейтенант Ив Далас. Намирам се на местопрестъплението — сцената на новооткрития театър „Глоуб“. На огледа присъстват полицаи Дилия Пийбоди и доктор Шарлот Майра. Убитият се нарича Ричард Дрейко, от смесена раса, около петдесетгодишен. — Подхвърли флакона с безцветен спрей на помощничката си и продължи да диктува: — Смъртта е настъпила вследствие на прободна рана. Предварителният оглед и минималното количество изтекла кръв ме навеждат на мисълта, че ножът е попаднал в сърцето. — Приклепна и го измъкна. — Нараняването е причинено от наглед обикновен кухненски нож с назъбено острие. Приблизителната му дължина е двайсет сантиметра.

— Ще го измеря и ще го прибера в специално пликче за веществени доказателства, лейтенант.

— Почакай — промълви Ив. Извади от чантата очила, с каквито работят микрохирурзите, сложи ги и отново огледа ножа. — При огледа се установи, че липсва механизъм за прибиране на острието при натиск. Това не е сценичен реквизит. — Свали очилата, подаде ножа на помощничката си и продължи: — Следователно не става въпрос за нещастен случай, а за убийство.

[1] „Хамлет“, превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

— Питам се дали ще се съгласиш да ми помогнеш... — обърна се Ив към Майра, докато „метачите“ извършваха огледа на местопрестъплението. Мъртвецът вече беше поставен в найлонов чувал и откаран в моргата.

— Готова съм — отговори психиатърката. — Какво искаш да направя?

— Двайсетина униформени полицаи записват имената и адресите на зрителите. — Не ѝ се мислеше какъв непосилен труд ѝ предстои, докато прочете две хиляди свидетелски показания. — Необходимо е обаче да разпитаме главните участници в драмата. Искане ми се да науча повече за взаимоотношенията им, преди да са потърсили съвет от адвокатите си.

„Какво нахалство да убиеш човек пред очите на две хиляди зрители“ — помисли си тя, докато оглеждаше декорите, залата на много нива с тапицираните с кадифе седалки, откъдето публиката със затаен дъх бе наблюдавала събитията, развиващи се на сцената.

Убиецът безсъмнено беше изключително самоуверен. И много умен.

— Хората ти се доверяват — продължи. — Искане ми се да предразположиш Арина Мансфийлд.

— Ще се постарая.

— Благодаря. Пийбоди, ти идваш с мен.

Прекося сцената и мина зад кулисите, където гъмжеше от полицаи. Цивилните се бяха настанали в гримьорните или се бяха събрали на групички и мълчаливо наблюдаваха работата на униформените.

— Каква е вероятността до сутринта медиите да не научат за случилото се?

Пийбоди я погледна в очите и отговори:

— Вероятността е равна на нула, лейтенант, като дори това предположение е прекалено оптимистично.

— Много ме успокои — въздъхна Ив и махна на един униформен полицаи: — Поставете охрана на входа и изхода.

— Вече се охраняват, лейтенант.

— Никой, дори ченгетата, не бива да напуска сградата. Не допускате вътре външни лица, особено репортери. Ясно ли е?

— Да, лейтенант.

Ив тръгна по тесния коридор и леко се усмихна, като видя златните звезди, залепени на някои врати. Спря пред вратата с табелка с името на Арина Мансфийлд, почука и влезе. Като видя съпруга си да седи на широкото, тапицирано с тъмносиня дамаска канапе и да държи ръката на актрисата, само повдигна вежди.

Арина още не беше свалила тежкия грим, който се беше размазал от сълзите ѝ. Въпреки това беше ослепително красива. Погледна към Ив и в очите ѝ проблесна страх:

— Божичко! Ще ме арестувате ли?

— Налага се да ви задам няколко въпроса, госпожице Мансфийлд.

— Забраниха ми да се преоблека. Костюмът ми е изцапан с неговата кръв... — Ръката ѝ се сви в юмрук. — Вече не издържам!

— Съжалявам за недоразумението. Доктор Майра, помогнете на госпожицата да свали костюма. Пийбоди ще го опакова, за да бъде приложен към веществените доказателства.

— Разбира се.

— Рурк, моля те, излез. — Ив отвори вратата.

— Не се безпокой, Арина. Лейтенант Далас ще разбере кой е виновникът за случилото се. — Той окуражително стисна ръката на актрисата и тръгна към вратата. Ив го последва в коридора и прошепна:

— Помолих те да си отваряш очите на четири, не да флиртуваш с главната заподозряна.

— Беше изпаднала в истерия и едва успях да я успокоя. Повярвай, че флиртът не ми е доставил голямо удоволствие. — Той въздъхна и добави: — Бих дал всичко на света за едно голямо бренди.

— Прибери се у дома. Нямам представа колко време ще ми отнеме разпита на актьорите.

— Мисля, че и тук ще намеря нещо за пиене.

— Прибери се у дома — повтори тя. — Нямах работа на местопрестъплението.

— Скъпа моя, не съм сред заподозрените, а театърът е мой. Сам решавам докога да остана. — Прокара пръст по страната ѝ и излезе.

— Винаги правиш каквото пожелаеш — промърмори Ив и се върна в гримьорната. Хрумна ѝ, че думата „гримьорна“ не подхожда за голямото и луксозно обзаведено помещение. Тройното огледало беше обрамчено от електрически лампички, върху дългия кремав плот бяха подредени бурканчета и туби с кремове, гримове, шишенца с парфюми. Обзавеждането се състоеше от широкото канапе, няколко удобни кресла, голям хладилник, автоготвач и малка комуникационна система. Дрехите и театралните костюми на актрисата бяха в големия дрешник, чиято плъзгаща се врата беше отворена. И там цареше същият ред като на плота с гримовете. На масичките в ъглите на гримьорната бяха поставени вази с цветя. Силният аромат напомняше на Ив за сватбени церемонии... и за погребения.

— Благодаря. Много благодаря. — Арина едва забележимо потръпна, докато Майра ѝ помагаше да облече дълъг бял халат. — Едва ли щях да издържа в онези дрехи... Ще разрешите ли да сваля и грима? — Тя притисна длан до шията си. — Искам да се почувствам нормално... доколкото е възможно, разбира се.

— Ще ви изчакам. — Ив се настани на удобното кресло. — Разговорът ни ще се записва. Разбирате ли?

— Нищо не разбирам. — Арина въздъхна и седна на тапицирания стол пред огледалото. — Съзнанието ми е замъглено, имам усещането, че сънувам, че всичко това в действителност не се е случило.

— Напълно нормална реакция — намеси се Майра. — Най-добре е да говорите за онова, което е предизвикало шока, да обсъдите с някого подробностите, за да преодолеете стреса.

— Навярно имате право. — Актрисата се обърна към огледалото и заговори на Ив, чието лице също се отразяваше в кристалната повърхност: — Ще ме разпитвате и разговорът ще бъде записван. Добре. Да приключим с тази кошмарна история.

— Включи записващото устройство, Пийбоди. Лейтенант Ив Далас разпитва Арина Мансфийлд в гримьорната ѝ в театър „Ню Глоуб“. Присъстват полицаи Дилия Пийбоди и доктор Шарлот Майра.

Докато актрисата сваляше грима си, Ив ѝ прочете правата.

— Госпожице Мансфийлд, разбирате ли какви са правата и задълженията ви?

— Да... и това само подсилва кошмара. — Актрисата затвори очи, опита се да си представи затрупано с девствен сняг безкрайно поле, потънало в тишина, но образът на окървавения труп отказваше да се заличи от съзнанието ѝ. — Наистина ли е мъртъв? Ричард наистина ли е мъртъв?

— Да.

— Убих го! Прободох го с нож! — Тя потрепери като лист. — Прободох го! — Отвори очи и срещна погледа на Ив в огледалото. — Поне десетина пъти репетирахме тази сцена. Всеки жест бе пресметнат така, че да окаже най-силно въздействие. Какво се случи? Защо острието не се скри? — В очите ѝ за пръв път проблесна гняв. — Как е възможно да се разиграе такава трагедия?

— Отново изиграйте сцената. Представете си, че сте Кристин, че сте се жертвали, за да спасите съпруга си. А след като отървава кожата, той най-безочливо демонстрира връзката си с много по-млада от вас жена и показва, че пет пари не дава за съдбата ви.

— Обичах го до лудост. Той бе едновременно мой любовник, съпруг и дете. — Арина вдигна рамене. — Ето, че неволно се вживях в ролята. Кристин наистина обича Ленард Воул. Знае какъв е бил, какво е сторил, но е готова да умре за него — толкова всеотдайна е любовта ѝ. — Тя изхвърли използваните тампони в улея за рециклиране и се обърна с лице към Ив и Майра. Очевидно се беше поуспокоила. Беше бледа като платно, клепачите ѝ бяха зачервени и подпухнали, ала все пак беше неземно красива. — В този момент всяка зрителка е на нейна страна. Дори да не е изпитвала подобна любов, всяка жена тайно мечтае за същото преживяване. Кристин разбира, че след като се е жертвала за съпруга си, той е готов да я захвърли като непотребна вещ. Когато осъзнава истинската му същност, грабва ножа. — Тя вдигна юмрук, сякаш стискаше въображаем нож. — Не мислете, че го прави от отчаяние. Не, тази жена не е пасивна, тя се подчинява на внезапните импулси. Прегръща подлеца и забива ножа. В душата ѝ властват две противоречиви чувства — любов и омраза в най-крайната им степен. — Втренчи се в протегнатата си ръка и отново затрепери. — Господи! Не може да бъде! — Рязко отвори едно от чекмеджетата на тоалетката.

За частица от секундата Ив се озова до нея и я сграбчи за китката.

— Аз... само... само ще си взема цигара — прошепна актрисата. — Зная, че в сградата е забранено да се пуши, но няма да издържа без цигара. — Отблъсна ръката на Ив и добави: — Не можете да ми забраните да запаля цигара!

Ив надникна в чекмеджето и видя десет пакета скъпи цигари с билков аромат.

— Разговорът ни се записва — заяви. — Ще бъдете глобена за нарушаване на правилника. — Все пак отстъпи назад и позволи на актрисата да си вземе цигара.

— Нервите ми са опънати докрай — промълви Арина и се опита да запали, но ръцете ѝ трепереха. Доктор Майра взе запалката и я щракна. — Благодаря. Сега ще се успокоя. — Актрисата жадно вдъхна дима. — Извинете. По принцип не съм толкова... мекушава. Мекушавите не оцеляват в света на театъра.

— Справяте се отлично — намеси се Майра. Говореше тихо и спокойно. — Ще се почувствате много по-добре, след като обсъдите случилото се с лейтенант Далас.

— Не знам какво да кажа — обърна се Арина към психиатърката, която очевидно беше спечелила доверието ѝ. — Случи се и туй то...

— Когато грабнахте ножа — прекъсна я Ив, — усетихте ли някаква разлика?

— Разлика ли? — Тя примигна. — Не. Беше поставен с дръжката към мен, за да го взема по-лесно. За миг задържах ръката си във въздуха, та потресените зрители да видят острието. Един прожектор е насочен така, че светлината да се отрази от стоманената повърхност. После се хвърлям към Ленард, от когото ме делят само две крачки. Хващам го под мишница с лявата си ръка, замахвам с дясната, после... — Тя замълча, дръпна от цигарата си и продължи: — Когато ножът се допре до гърдите му, острието хлътва навътре, но преди това пробожда торбичката с червена боя, която минава за кръв. Оставаме прегърнати за частица от секундата, после присъстващите в съдебната зала се спускат към мен.

— Какви бяха отношенията ви с Ричард Дрейко?

— Моля? — недоумяващо попита актрисата. Погледът ѝ беше замъглен, сякаш отново преживяваше ужасяващата сцена.

— Какви бяха отношенията между вас и Дрейко?

— С Ричард ли? — Арина стисна устни. Машинално масажираше шията си, сякаш думите бяха заседнали в гърлото ѝ като бодили. — Познавахме се от няколко години и друг път сме работили заедно. Най-скорошната ни съвместна изява бе в „Два пъти притежавана“, поставена в един лондонски театър.

— Какви бяха личните ви отношения?

За миг актрисата се подвоуми, ала Ив забеляза колебанието ѝ.

— Може да се каже, че бяхме приятели. Вече ви казах, че с него се познавахме от години. По време на съвместната ни работа в „Двойно отмъщение“ репортерите пуснаха слуха, че с Ричард сме любовници, може би защото участвахме в романтична пиеса. Не опровергахме слуховете, тъй като благодарение на тях билетите за всички представления предварително бяха продадени. Тогава още бях омъжена, но зрителите вярваха, че между нас с Ричард има романтична връзка. Двамата с него се забавлявахме от вниманието на публиката.

— Отново ви питам: не сте ли били любовници?

— Повтарям, че тогава още бях омъжена, лейтенант, освен това разумът ми подсказваше, че Ричард не е човек, заради когото си струва да зарежеш съпруга си.

— Защо?

— Той е добър актьор... по-точно беше... — поправи се Арина, преглътна и за последен път дръпна от цигарата си. — Но не беше добър човек. Сигурно ще ме помислите за злобна и безчовечна... — Тя отново докосна шията си, ръката ѝ трепереше. — Чувствам се отвратително, като се изказвам така за мъртвец, но искам да научите истината. Изплашена съм до смърт. Страхувам се да не си помислите, че нарочно съм го убила.

— В момента не правя никакви заключения. Искам да ми разкажете всичко, което знаете за Ричард Дрейко.

— Добре. — Тя въздъхна, сетне засмука цигарата така, сякаш е сламка. — Ако не ви го съобщя аз, ще го научите от другите. Ричард беше голям егоист, каквито са повечето актьори... аз също. Нямах нищо против капризите му и се зарадвах на възможността да участвам заедно с него в тази пиеса.

— Познавате ли някого, който му е имал зъб?

— Според мен няма човек, свързан с постановката, когото Ричард да не е обидил или оскърбил. — Тя притисна клепачите си, сякаш да се освободи от някакво напрежение. — Естествено е мнозина да му имат зъб. Често се случва между актьорите в един театър.

Според Ив театралните актьори бяха загубени хора. Проливаха реки от сълзи и произнасяха безкрайни монолози, когато дори най-тъпият адвокат би ги посъветвал да кажат само „да“, „не“ или да си държат езика зад зъбите. Тълкуваха и разясняваха всяка изречена фраза и превръщаха смъртта на своя колега в драма, в която самите те играят главната роля.

— Посещаването на театрални постановки е истинско губене на време — сподели тя наблюденията си с Пийбоди.

— Не съм сигурна. — Помощничката ѝ любопитно се озърташе, като че се страхуваше да не пропусне нещо. — На мен ми харесва. Погледнете прожекторите, таблото за холограмни изображения... А костюмите са страхотни, ако си падаш по антиките. Как мислите — сигурно е прекрасно да стоиш на сцената и две хиляди зрители да те наблюдават?

— Тръпки ме побиват само като си го помисля. За съжаление ще се наложи да освободим някои актьори, преди да са ни обвинили, че нарушаваме правата им.

— В никакъв случай не бива да го допуснем, лейтенант.

Ив се подсмихна и запрелиства бележника си:

— Може би ще ти е интересно да научиш, че според показанията на онези, които разпитах досега, повечето колеги са ненавиждали Ричард Дрейко. Нито един не го е заявил в очите ми, но го прочетох между редовете, докато тези лигльовци бършеха сълзите си. Ще поогледам наоколо. Кажете на униформените да освободят задържаните зрители. Дано да са записали имената и адресите на всички и да са ги предупредили, че са длъжни да ни съдействат. Още утре ще започнем да ги разпитваме.

— Къде? В полицейското управление ли?

— Засега ще ги разпитваме в домовете им. След като уредиш този въпрос, си свободна. Утре точно в осем те чакам в управлението.

Пийбоди не се отдалечи, а запристъпва от крак на крак и плахо попита:

— Вкъщи ли си отивате?

— Да... ако изобщо приключи работата си тук.

— Ако искате, ще остана да ви помогна.

— Няма смисъл. Предпочитам да започнем утре, когато сме отпочинали. От теб искам да съставиш график за разпитите — желанието ми е да разговарям колкото е възможно по-скоро с колкото е възможно повече хора. А, още нещо, ще ми се отново да побеседвам с Арина Мансфийлд.

— Слушам, лейтенант. — Пийбоди прибра бележника си и отбеляза: — Роклята ви е страхотна, но щом се приберете, трябва да изчистите кръвта и препаратите на „метачите“, иначе ще останат петна.

Ив огледа елегантната черна рокля с цепка на бедрото и недоволно промърмори:

— Изобщо не ми е до това. Да му се не види, мразя да не съм с обичайното си облекло! — Обърна се и тръгна към големия шкаф, който се охраняваше от полицаи. — Дай ми ключа — обърна се към униформения. — Някой опитал ли се е да отключи това чудо?

— По едно време се появи завеждащият реквизитите — смешно старче, дето ръцете му треперят — но като му казах да се отдалечи, веднага се подчини.

— Добре. Отиди на сцената и кажи на „метачите“, че след десет минути ще могат да започнат работа тук.

— Слушам, лейтенант.

Когато полицаят се отдалечи, Ив отключи шкафа и дръпна плъзгащите се врати. Намръщи се, като видя кутията с пури, старомодния телефон и няколко други предмета, подредени на място, обозначено с надпис: „Кабинет на сър Уилфред“. На друга полица бяха реквизитите, използвани при сцената в бара, но мястото, обозначено с надпис „Съдебна зала“, беше празно. Очевидно служителят, отговарящ за реквизитите, бе изключително методичен и ги връщаше на мястото им след приключването на сцената, за която са необходими. Толкова педантичен човек едва ли би сгрешил истински нож с нож със съвременно острие.

— Лейтенант Далас.

Ив се обърна и видя как иззад кулисите излезе младата брюнетка, която играеше в последното действие. Беше свалила костюма си и носеше сепъл черен гащеризон. Дългата ѝ кестенява коса стигаше почти до кръста ѝ.

— Дано да не прекъсвам работата ви. — Говореше с едва забележим южняшки акцент, усмивката не слизаше от лицето ѝ. Приблужи се и добави: — Надявах се да си поговорим насаме. Помощничката ви съобщи, че вече можем да се приберем по домовете си.

— Да, тази вечер повече не сте ни необходими. — Ив се опита да си спомни името ѝ, което беше прочела в програмата. — Вие сте... госпожица Ландсдаун, нали?

— Да. Името ми е Карли, а в тази трагична пиеса се наричам Даяна. — Тя ококори големите си зелени очи, като видя, че Ив е отворила шкафа. — Дано не мислите, че Пийт е виновен за убийството на Ричард. Старецът е толкова добродушен, че и на мравката път прави.

— Сигурно Пийт е човекът, който отговаря за реквизитите.

— Точно така. И е най-безобидното същество на света. Кое не може да се каже за всички участващи в този цирк.

— И сама стигнах до същото заключение. Споменахте, че искате да поговорим насаме. Защо?

— За да ви съобщя онова, което поне първоначално колегите ми ще премълчат. Всички ненавиждаха Ричард.

— И вие ли?

— Разбира се — отвърна тя и сияйно се усмихна. — Беше способен да те прекъсне по средата на репликата и на какво ли още не, само и само да привлече вниманието към себе си. И извън сцената си оставаше подлец. Мислеше се за център на вселената. — Тя сви рамене. — Рано или късно ще го научите от другите, ето защо реших да си призная доброволно. Известно време с него бяхме любовници. Разделихме се преди няколко седмици след отвратителен скандал. Ричард си падаше по неприятните сцени и устрои скандала по време на първата репетиция с костюми.

— Доколкото разбирам, той е скъсал с вас.

— Вярно е — престорено равнодушно изрече чернокосата, но гневните пламъчета в зелените ѝ очи подсказваха, че не се е

примирила. — Постара се да ми завърти главата, сетне направи всичко възможно да ме унизи пред колегите и персонала. Това е първото ми участие в пиеса, поставена на Бродуей. — Огледа се и горчиво се усмихна. — Бях неопитна, лейтенант, но бързо поумнях. Не ще си кривя душата, като твърдя, че ми е мъчно за Ричард, обаче твърдя, че не си струва да убиваш такова нищожество.

— Бяхте ли влюбена в него?

— На този етап на кариерата ми не мога да си позволя да се влюбя, но бях... завладяна, заслепена от него. Също като моята героиня, която е заслепена от Ленард Воул. Сигурна съм, че всеки участник в тази постановка има зъб на Ричард. Предпочетох да не крия омразата си към него.

— Благодаря за откровеността. Споменахте, че ви е унижил. По какъв начин?

— По време на последната сцена, когато се появявам под ръка с него в съдебната зала, той прекъсна репликата ми с твърдението, че съм бездарна. — Тя стисна устни и присви очи, после продължи: — Заяви, че съм еднакво безчувствена на сцената и в леглото. Нарече ме безмозъчна глупачка, която опитва да компенсира липсата на талант с баналната си красота и с хубавите си гърди. — Карли отметна дългата си коса. Зелените ѝ очи гневно блестяха. — Добави, че вече съм му омръзнала и ако не проявя минималните си актьорски заложби, щял да се погрижи да ме заменят с по-талантлива актриса.

— Сигурно изказването му ви е заварило неподготвена.

— Той беше като змия, а змиите бързат да ухапят жертвите си, защото са страхливи. Разбира се, не му останах длъжна, но бях изненадана и разгневена, а гневът е лош съветник. Ричард напусна сцената и се заключи в гримьорната си. Асистент-режисьорът хукна след него да го успокоява, а ние продължихме репетицията с дубльора на „великия“ актьор.

— Кой е дубльорът?

— Казва се Майкъл Проктър и наистина го бива.

— Той ли ще заеме мястото на Ричард, ако пиесата продължи да се играе?

— Решението се взема от продуцентите. Обаче няма да се изненадам, ако поне известно време Майкъл играе ролята на Ленард Воул.

— Благодаря за информацията, госпожице Ландсдаун — каза Ив, а мислено добави, че хора, които доброволно съобщават сведения, са много подозрителни.

— Нямам какво да крия. — Чернокосата отново сви рамене и се втренчи в Ив. — Дори да имам тайни, сигурно на бърза ръка ще ги разкриете. Чувала съм много хвалебствия по адрес на полицайката, за която се е оженил Рурк. Мисля, че е истинско предизвикателство да извършиш убийство пред очите на едно от най-прочутите нюйоркски ченгета.

— Хората, които се решават да отнемат човешки живот, обикновено са високомерни. Ще ви потърсим за допълнителни показания, госпожице Ландсдаун.

— Не се съмнявам.

Ив я изчака да се отдалечи и промълви:

— Още един въпрос.

— Казвайте.

— Не харесвате и Арина Мансфийлд.

— Вярно е, че не изпитвам топли чувства към нея. — Карли наклони глава и повдигна вежди. — Защо ми задавате този въпрос?

— Не проявихте съчувствие към нея, когато припадна.

Чернокосата отново се усмихна — толкова ослепително, че би могла да заплени и зрителите на последните редове:

— Колко сте наивна. Не забелязахте ли колко грациозно се строполи на сцената? Не бива да вярвате на актьорите, лейтенант Далас.

Тръсна глава, отново отметна косата си и изчезна зад кулисите.

— Питам се ти каква роля играеш, скъпа — промълви Ив.

— Лейтенант. — Млада жена от екипа на „метачите“ се приближи до Ив. При всяка крачка широкият ѝ предпазен гащеризон прошумоляваше. — Открихме интересно приспособление. Сигурно ще ви е интересно да го разгледате.

— Я виж ти! — Ив взе прозрачното пликче, разгледа ножа, без да го изважда, натисна върха на острието, което потъна навътре. — Къде го намерихте... х-м... — Тя прочете името, извезано на джоба на тъмносивия гащеризон. — Къде го намерихте, полицай Ломбовска?

— Във ваза с истински, прекрасни червени рози. Никога не съм виждала толкова много цветя. Гримьорната на Арина Мансфийлд е

препълнена с букети, все едно погребват някой именит държавник.

— Бързо действате.

— Благодаря, лейтенант.

— Знаете ли къде е Мансфийлд?

— В салона за репетиции. Вашият човек е с нея.

— Пийбоди ли?

— Не, лейтенант. Съпругът ви. — Ломбовска изчака Ив отново да впери поглед в ножа в прозрачното пликче и едва тогава си позволи да вдигне вежди. За пръв път ѝ се случваше да види отблизо Рурк и беше на мнение, че той е най-красивият мъж на света.

— Приключват ли вече, Ломбовска? — прекъсна размишленията ѝ началничката ѝ.

— Остава ни съвсем малко работа, лейтенант.

Ив напусна сцената и в коридора се сблъска с Пийбоди, която излизаше от някаква гримборна.

— Вече уредих да разпитате четирима актьори.

— Браво. Плановете ни за тази вечер се променят. — Ив ѝ показа ножа със сгъваемото острие. — „Метачите“ са го намерили във ваза с рози в гримборната на Мансфийлд.

— Ще ѝ предявите ли обвинение в убийство?

— Адвокатът ѝ ще уреди да бъде освободена под гаранция, преди да я арестуваме и да я отведем в управлението. Само че цялата работа ми изглежда нагласена, Пийбоди. Арина убива Ричард Дрейко пред очите на две хиляди зрители, сетне скрива фалшивия нож в своята гримборна. Или е много умна, или е кръгла глупачка. — Тя преобръщаше в ръцете си прозрачното пликче с вещественото доказателство. — Да видим какво обяснение ще даде примадоната. Къде се намира залата за репетиции?

— На долния етаж. Можем да слезем по стълбището.

— Добре. Разбираш ли от театър?

— Донякъде. Последователите на движението Свободна ера са големи почитатели на всички изкуства. Когато бях малка, мама поставяше театрални пиеси, а двама мои братовчеди са актьори, които получават роли и в театъра, и в киното. Прабаба ми пък е изнасяла улични представления в Сан Франциско, а моята...

— Достатъчно! — прекъсна я Ив и заслиза по стъпалата. — Как е възможно да живееш в комуна с толкова много хора?

— Приятно е — усмихна се помощничката ѝ. — Обичам хората.
— Защо?

Въпросът беше риторичен, ето защо като слязоха по стъпалата, Пийбоди посочи наляво и промълви:

— Вие също ги обичате, но се преструвате на човекомразка.

— Наистина съм такава. Ако се наложи да освободим Мансфийлд и ако се появи адвокатът ѝ, не я изпускай от поглед. Да допуснем, че тя се прибере у дома, тогава изпрати двама униформени да наблюдават жилището ѝ. Имаме достатъчно улики срещу нея и командирът със сигурност ще разреши да я следим. Искам да знам кого посещава и с какво се занимава.

— Ако желаете, още сега ще проверя какви данни за нея имаме в компютъра.

— Не, аз ще се заема с това.

Ив отвори вратата на репетиционната зала. Рурк се беше погрижил за удобствата на актьорите и както при всяко свое начинание, не бе пестил средства. Помещението беше Г-образно, оформени бяха два къта с маси и удобни кресла, подредени около тях. Не липсваха и автоготвач, който навярно предлагаше изискани ястия, както и хладилник с прозрачна врата, зареден с безалкохолни напитки. На отделна масичка стоеше малък, но свръхмодерен компютър.

Ив смръщи вежди, като забеляза, че Рурк е седнал до актрисата и отпива от чаша с бренди. Той извърна към нея изумителните си сини очи, а пронизителният му поглед, досущ проблясък на синкава мълния, напомни на Ив за първата им среща.

Тогава той не седеше до жена, заподозряна в убийство, а беше заподозреният.

Устните му се разтегнаха в самоуверена усмивка.

— Здравей, Пийбоди — промърмори, без да откъсва поглед от лицето на съпругата си.

— Налага се да ви задам още няколко въпроса, госпожице Мансфийлд — заяви Ив.

Арина я изгледа с присвити очи и стисна длани в скута си:

— Мислех, че сте приключили за днес. Рурк вече уреди да ме закарат у дома.

— Шофьорът ще почака. Пийбоди, включи записващото устройство. Желаете ли отново да ви запозная с вашите права и

задължения, госпожице Мансфийлд?

— Аз... — Актрисата отново докосна шията си, ръката ѝ трепереше. — Не... не е необходимо. Само че нямам какво повече да ви кажа.

— Познато ли ви е това? — Ив постави на масата прозрачното пликче с ножа.

— Прилича на... — Актрисата нерешително протегна ръка, сетне сви дланта си в юмрук и се отдръпна като ужилена. — Господи! Това е сгъваемият нож, с който трябваше да... Къде го намерихте?

— Във вашата гримборна. Беше във ваза с прекрасни червени рози.

— Не! Не! — Арина невярващо поклати глава и скръсти ръце така, че пръстите ѝ се вкопчиха в рамената ѝ. — Не може да бъде!

Ив си помисли, че ако красавицата се преструва, то е дяволски добра актриса. Очите ѝ бяха безжизнени, устните ѝ и ръцете ѝ трепереха.

— Но е факт — каза строго. — Как е попаднал там?

— Не знам. Честна дума, не знам! — Арина скочи на крака. Погледът ѝ вече не беше безжизнен, изглеждаше обезумяла от страх. — Някой го е подхвърлил в гримборната! Навярно онзи, който е разменил ножовете, цели да ме натопи, да хвърли върху мен вината за смъртта на Ричард. Иска да отида в затвора. Господи, нима не е достатъчно наказанието, че до края на живота ще си спомням как съм убила човек? — Тя театрално протегна ръце, сякаш бе лейди Макбет, която се взира в невидими кървави петна.

— Защо? — спокойно попита Ив. — Защо са го скрили във вашата гримборна, след като е било много по-лесно да го изхвърлят в някой контейнер за смет?

— Нямам представа кой би могъл да изпитва към мен толкова силна омраза. А Ричард... — Тя се обърна. В очите ѝ проблясваха сълзи, изглеждаше по-красива отвсякога. — Рурк, познаваме се отдавна. Моля те, помогни ми! Кажи ѝ, че не съм способна да убия човек.

— Щом си невинна, няма от какво да се страхуваш. Ив ще се добере до истината. — Стана, но актрисата се хвърли в прегръдките му и зариде. Той безпомощно погледна съпругата си и промълви: — Така ли е, лейтенант?

— Да не би да те е наела за адвокат! — сопна се Ив, ала той не ѝ отговори, само иронично повдигна вежди. — Госпожице Мансфийлд, кой, освен вас, има ключ от вашата гримьорна?

— Помещението не се заключва, всеки може да влезе, когато пожелае — отвърна актрисата, която още облягаше глава на рамото на Рурк.

— От кого са червените рози? Кой ги е донесъл в гримьорната?

— Не си спомням. Имаше толкова много букети... Гардеробьерката събираше поздравителните картички. Може би е запомнила от кого са червените рози. Един общ работник също внасяше букетите. Половин час преди вдигането на завесата в помещението цареше истински хаос. Принудих се да прогоня посетителите, за да се преоблека.

— Връщали сте се в гримьорната след първата сцена и по време на пиесата.

— Точно така. — Актрисата, която видимо се беше успокоила, се отдръпна от Рурк. — Пет пъти смених костюмите си, но гардеробьерката винаги беше с мен.

Ив извади бележника си:

— Как се казва тази жена?

— Триша. Триша Бийтс. Тя ще потвърди, че не съм скрила ножа. Попитайте я!

— Непременно. Моята помощничка ще ви придружи до дома ви.

— Свободна ли съм?

— Можете да се приберете вкъщи, но трябва да бъдете на наше разположение. Пийбоди, изключи записващото устройство и придружи госпожица Мансфийлд до жилището ѝ.

Арина взе палтото си от канапето и го подаде на Рурк с жест, който предизвика завистта на Ив. Тази жена бе толкова самоуверена, очевидно бе свикнала да бъде обект на внимание от представителите на силния пол.

— Искам да заловите виновника, лейтенант Далас. Това е най-съкровено ми желание. Но дори когато злодеят, подменил ножовете, бъде наказан, до края на живота ще ме терзае мисълта, че аз съм причинила смъртта на един човек. — Тя се обърна и нежно стисна ръката на Рурк. — Благодаря ти, скъпи. Нямах да се справя без помощта ти.

— Успокой се, Арина. Гледай да си починеш.

— Де да можех! — Тя наведе глава и излезе, а Пийбоди побърза да я последва.

Ив намръщено прибра пликчето с ножа в чантата с приборите, необходими за оглед на местопрестъплението и кисело отбеляза:

— Госпожа примадоната май съжалява, задето не е спала с теб и ще направи всичко възможно да поправи грешката си.

— Така ли мислиш?

Ироничният му тон я накара да се наежи:

— А ти си готов да паднеш в краката ѝ.

— Мъжете са свине, както е казала Сади Томпсън, героинята на Съмърсет Моъм. — Той пристъпи към нея и нежно докосна страната ѝ. — Ревнуваш ли, скъпа Ив?

— Ако те ревнувам от всяка жена, с която си правил секс, както и от онези, които мечтаят да се чукат с теб, трябва да прекарам целия си живот в душевни терзания. — Рурк понечи да я хване за рамото, но тя отблъсна ръката му: — Забранявам да ме докосваш!

— Няма да се получи, миличка. — За да докаже думите си, той я притисна към себе си. Усмиваше се, но от нежността, изписана на лицето му, краката ѝ се подкосиха. Чувстваше се безпомощна пред опасния му чар. — Обичам те, Ив.

— Дрън-дрън!

Рурк се засмя, наведе се и игриво захапа долната ѝ устна, сетне промълви:

— Романтичното ми глупаче...

— Знаеш ли кое е най-лошото в теб, приятел?

— Предоставям на теб да ми разясниш.

— Ти си само един оргазъм на два крака, жив оргазъм! — Изпита удоволствие, като видя как очите му се разшириха от изненада.

— Май не е много ласкателно — промълви той.

— Нямах намерение да ти правя комплимент. — Много рядко ѝ се случваше да проникне през непроницаемата му броня и да го засегне, ето защо удоволствието беше двойно по-голямо. — Ще разпитам гардеробиерката на Мансфийлд, после си отиваме у дома. Ще използвам компютъра в лимузината, за да събера допълнителна информация.

Той взе палтото ѝ. Изражението му подсказваше, че си е възвърнал самообладанието.

— Едва ли ще имаш време за справки, защото ще бъдеш прекалено заета.

— С какво?

Рурк ѝ помогна да облече палтото си. Тя забели очи и пъхна ръце в ръкавите — мразеше изисканите му маниери, които я караха да се чувства грубовата и недодялана. Съпругът ѝ се наведе и ѝ прошепна нещо, което я накара да подскочи от изненада:

— Невъзможно е да го направим на задната седалка!

— Искаш ли да се обзаложим?

— Залагам двайсетачка.

Рурк я хвана под ръка и я поведе към изхода:

— Приемам.

Разбира се, Ив загуби облога, но преживяването си струваше двайсетачката.

*„Ако, веднъж извършено, с туй свърши,
добре ще е да се извърши бърже.“^[1]*

„Е, извършено е и то добре и бързо. Осмелявам се да цитирам редове от любимата ми пиеса, защото убих... А може би също като Кристин Воул в нашата пиеса съм само ексекUTOR.

Опасно е да записвам размислите си. Ала те така са обсебили съзнанието ми, че се питам как е възможно да не ги прозрат хората, които ме заобикалят. Може би като ги изразявам на глас, когато няма кой да ме чуе, ще ги потисна. Трябва да бъдат заглушени, да бъдат погребани! Положението е опасно. Налага се да се овладее, да възвърна самообладанието си.

Знаех какво рискувам, но не си представях какво ще почувствам, като го видя да лежи окървавен на сцената. Беше толкова... неподвижен под светлината на прожекторите.

Време е да забравя ужасната гледка.

Време е да помисля за себе си. Трябва да се овладея, да бъда нащрек, да не допусна нито една грешка. Ще погребя мислите дълбоко в съзнанието си, макар да ми се иска да надам възторжен вик.

Ричард Дрейко е мъртъв!“

[1] Макбет, седма сцена. Превод Валери Петров. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Тъй като компютърът ѝ в полицейското управление беше бавен и често се повреждаше, Ив реши да спести време и нерви, като използва компютъра на Рурк за събиране на предварителната информация. Съпругът ѝ обичаше своите „играчки“ — в сравнение с компютъра и комуникационните системи в домашния ѝ кабинет, оборудването в полицейския участък беше архаично. Нищо чудно, след като бе произведено през миналия век.

Ив неспокойно кръстосваше кабинета си, отпиваше от втората чаша кафе и слушаше как механичният глас на компютъра изрежда подробности от биографията на Арина Мансфийлд:

Арина Мансфийлд е театрален псевдоним на Джейн Ступс, родена на 8 ноември 2018 година в Уичито, щат Канзас. През 2027 бракът между родителите ѝ Адалайде Мънч и Джоузеф Ступс бил разтрогнат. Джейн има брат на име Доналд Ступс, който е роден на 12 август 2022 година.

Следваха данни за образованието, което е получила Джейн Ступс, докато на петнайсетгодишна възраст се е записала в Нюйоркския институт за театрално изкуство.

„Възползвала се е от първата възможност да напусне провинциалното градче — помисли си Ив. — Не я обвинявам. Винаги съм се питала какво правят местните хора с пшеницата и царевицата, които добиват.“

Оказа се, че Арина от млада е започнала да гради професионалната си кариера. Била е манекенка, участвала е в няколко пиеси, за кратко време е работила в Холивуд, след което отново е приела роли в театрални постановки.

— Дрън-дрън! — промърмори Ив и се върна до бюрото. — Компютър, провери дали има криминално досие. Била ли е арестувана?

Работя...

Компютърът изхърка и замълча.

— Престани с номерата си, боклук такъв! — възкликна Ив и го удари с длан.

Р-р-раб...

Този път тя използва юмрука си и получи желанния резултат.

Работя... През 2040 година е арестувана в Ню Лос Анджелис за незаконно притежаване на наркотици...

— Така те искам! — Ив доволно потри ръце и седна зад бюрото.
— Продължавай, миличък.

След постигнато споразумение между нейния адвокат и съдията, е получила условна присъда и е била задължена да постъпи в рехабилитационния център „Кийт Ричард мемориал“ в Ню Лос Анджелис. През 2044 година повторно е била обвинена във вземане на дрога. Този път се е лекувала в клиника „Ню Лайф“ в Ню Йорк. Няма други криминални прояви.

— И това ми е достатъчно. Коя е предпочитаната ѝ дрога?

Работя... и в двата случая е вземала смес от екстази и зонър.

— И ти ако ги вземаше, щеше да работиш по-бързо, нали? — процеди през зъби Ив.

Моля, перифразирайте въпроса — неясен е.

— Ама и ти си голям тъпак! Няма значение. Открий дали е била омъжена и колко любовника е имала. Състави списък.

Работя... Официално разрешение за съжителство, издадено в Ню Лос Анджелис за периода от юни 2048 до април 2049, на името на Арина Мансфийлд и Бродерик Питърс. Връзката е била прекъсната по взаимно съгласие. Брачно свидетелство, издадено в Лондон, Англия, на името на Арина Мансфийлд и Лорънс Баристол през септември 2053 година. През януари 2057 е заведено бракоразводно дело и бракът е бил разтрогнат. Арина Мансфийлд няма дете нито от човека, с когото е живяла на семейни начала, нито от съпруга си.

— Добре. Провери и състави списък на постановките, в които е участвала заедно с Ричард Дрейко.

Работя... Драмата „Прекършени криле“, която се е играла в някакъв малък театър от май до октомври 2038 година. Мансфийлд и Дрейко са изпълнявали второстепенни роли. Участвали са и в заснемането на видеофилмите „Да умреш заради любовта“ (Ню Лос Анджелис, 2040 година) и „Шахмат“ (Ню Йорк, 2044 година). Взели

са участие и в лондонската постановка на драмата „Двойно отмъщение“, която се е играла от февруари до юни 2054 година.

— Странно съвпадение по време — промълви Ив и разсеяно погали котарака Галахад, който бе скочил на бюрото и се бе разположил точно пред монитора. В този момент Рурк се появи откъм своя кабинет и тя побърза да го попита: — Защо не ми каза, че Арина е била наркоманка?

— Отдавна е излекувана от пристрастяването. Не знаех, че те интересува.

— Всичко ме интересува. Най-незначителната подробност може да ми подскаже разрешението на загадката. Сигурен ли си, че се е отказала от дрогата?

— Доколкото знам, не се е друсала от дванайсет години насам. — Приседна на ръба на бюрото, а Галахад се настани така, че Рурк да го гали. — Не вярваш ли, че човек може коренно да промени начина си на живот, лейтенант?

— Омъжих се за теб — какво по-голямо доказателство! — Като видя, че думите ѝ развеселиха съпруга ѝ, тя се осмели да продължи словесната атака: — Пропусна да ми кажеш още, че Арина и Ричард са участвали заедно в няколко постановки.

— Не си ме попитала.

— Най-странното е, че периодите на съвместната им работа съвпадат по време с арестите на Арина за притежаване на наркотици.

— Наистина е странно. — Рурк погали Галахад, който замърка от удоволствие.

— Били ли са любовници? — попита Ив.

— Твърде е възможно. Мълвата ги свързваше по време на участието им в лондонската постановка. Запознах се с Арина едва след няколко години, когато тя вече беше омъжена. Никога не съм я виждал заедно с Ричард, освен в пиесата, която поставиха в моя театър. — Той сви рамене и изпи кафето, останало в чашата на Ив.

— Мислиш ли, че и Дрейко е бил обвиняван в използване на наркотици?

— Вероятно. Ако Арина още взема дрога, то е изключително дискретна и това не се отразява на изпълнението на професионалните ѝ задължения — не е пропуснала нито една репетиция, не капризничи и не вдига скандали. Дрейко беше пълната ѝ противоположност, но бе

добър актьор. Ако са били любовници, умело са пазели в тайна връзката си.

— Не ми се вярва. Ако са се чукали, все някой е знаел. Важно е да разбере дали са имали сексуална връзка и дали са се друсали.

— Искаш ли да поразуча?

Тя се изправи и се приведе, докато устните им почти се докоснаха:

— Не! Ако не ти е ясно, още веднъж ще повторя: забранявам да се намесваш в работата ми! Разбра ли?

— Да. И без това заминавам за Сан Франциско — след няколко часа там ще се проведе важно съвещание. Ако ти потрябвам, Съмърсет знае как да се свърже с мен.

Настроението на Ив се помрачи от новината за заминаването на Рурк, както и от споменаването на надутия иконом, който бе доверен човек на съпруга ѝ.

— Едва ли ще се наложи — гневно процеди тя.

— Възнамерявам да се върна преди девет. — Рурк се изправи, прегърна я и плъзна ръце по бедрата ѝ. — Ще се обадя, ако се наложи да закъснея. — Намекваше, че няма да я остави сама през нощта, когато я връхлитаха кошмарните сънища.

— Не се грижи за мен — промълви Ив.

— Доставя ми удоволствие. — Наведе се да я целуне за довиждане, ала неочаквано тя се притисна до гърдите му и жадно впи устни в неговите. Вкопчи пръсти в гъстата му коса, а кръвта запулсира във вените ѝ. Най-сетне го отблъсна и със задоволство забеляза, че очите му са потъмнели от страстта, която бе предизвикала с целувката си.

— Защо го направи? — задъхано попита той.

— Доставя ми удоволствие — отговори Ив и взе празната чаша. — До скоро. — Усмихна се предизвикателно, обърна се и отиде в кухнята да си налее още кафе.

Ив провери обажданията на домашния си телефон, на телефона в колата и в кабинета си в полицейското управление. По нейни изчисления от полунощ досега я бяха търсили двацет и трима репортери. Някои се опитваха да я ласкаят, други ѝ се подмазваха,

трети я заплашваха, четвърти ѝ предлагаша подкуп, но целта им беше една — да я интервюират. Надин Фарст от Канал 75 се беше обаждала шест пъти, след всяко обаждане тонът ѝ ставаше все по-настойчив.

Колкото и да е странно, Ив и Надин се бяха сприятелили, но и двете поставяха работата си преди приятелството.

В този миг видеотелефонът ѝ иззвъня.

— Тук Далас.

— Лейтенант, очаквам те в кабинета си — изрече напрегнато Уитни.

— Идвам, сър.

Когато Ив влезе в кабинета на шефа си, той се облегна назад и започна да масажира врата си, за да се освободи от напрежението.

— Прочетох рапорта ти за случилото се снощи. Изглежда ще имаме неприятности.

— Точно така, сър. В момента сигурно аутопсират най-голямата неприятност.

Той неволно се усмихна:

— Не си почитателка на театралното изкуство, нали?

— Достатъчен ми е театърът, който ежедневно наблюдавам по улиците.

— Светът е сцена — промълви Уитни. — Навярно вече си разбрала, че убитият се е ползвал с голяма известност. Смъртта му пред очите на две хиляди души е новина, голяма новина, която се разпространява дори от медиите на другите планети. Наред с Дрейко и Мансфийлд се споменават твоето име и името на Рурк.

— Съпругът ми няма нищо общо — побърза да каже тя, а мислено прокле Рурк, задето винаги по един или друг начин бе замесен в престъпленията, които тя разследваше.

— Той е собственик на театъра, продуцент е на пиесата и доколкото разбрах, е положил изключителни усилия да привлече Дрейко и Мансфийлд. Вярно ли е, лейтенант?

— Да, сър. Позволете ми обаче да добавя, че ако свързваме Рурк с всяко престъпление, извършено в сграда или на територия, която му принадлежи, ще трябва да го обвиним в съучастничество с почти всички престъпници на Земята и на другите планети.

Този път Уитни широко се усмихна:

— Трябвало е да станеш адвокат, не ченге. — Усмивката му помръкна. — Сега положението е много по-заплетено. Самата ти си била свидетел на убийството... което в случая е предимство. За щастие си била на местопрестъплението и си действала бързо и решително. В противен случай ситуацията щеше да бъде неконтролируема. Предчувствам, че медиите ще ни създадат доста ядове.

— Кога ли пък не са го правили?

Уитни дълго мълча, сетне въздъхна:

— Сигурно си видяла заглавията на първа страница на сутрешните вестници.

Разбира се, че ги беше видяла. Под изписаното с огромни букви заглавие „Дрейко умира в името на изкуството“, се мъдреха предизвикателни подзаглавия: „Ужасяващи убийства!“, „Прочутият актьор Ричард Дрейко снощи беше намушкан с нож и умъртвен пред очите на лейтенант Ив Далас от нюйоркската полиция“.

„Репортерите имат шпиони навсякъде!“ — гневно си помисли тя, сетне кисело отбеляза:

— За щастие едва в средата на материала споменават, че съм съпруга на Рурк.

— Бъди сигурна, че с радост ще ви замесят, за да поддържат интереса на читателите.

Ив го знаеше и ненавиждаше намесата в личния ѝ живот.

— И друг път съм работила под прицела на медиите, сър.

— Не съм забравил. — Видеотелефонът му иззвъня, но той натисна бутона за изчакване. — Далас, не разследваш обикновено убийство. Случаят е „пикантен“, отгоре на всичко и ти си замесена. Подготви се старателно за пресконференцията в два часа. Повярвай, че актьорите ще използват възможността да се изявят пред камерите и обективите. Изпълнението им ще придаде допълнително измерение на случилото се. — Облегна се назад и забарабани с пръсти по бедрата си. — Известно ми е, че не обичаш да бъдеш в центъра на вниманието и да даваш интервюта, ала в случая се налага — приеми го като служебно задължение. Не разговаряй с нито един репортер преди пресконференцията.

— Слушам, сър.

— Не желая да протакаме. Помолих съдебния лекар да побърза с аутопсията. Щом получат резултатите, хората от лабораторията ще се заемат за работа. Ще спазим всички букви на закона, но ще ускорим процедурата. Арина Мансфийлд повикала ли е своя адвокат?

— Засега не е.

— Странно.

— Щом се окопите, ще го стори. Гардеробиерката потвърди, че е била заедно с Арина в гримьорната и ѝ е помагала при всяко преобличане. Ала не вярвам на показанията ѝ, тъй като тя обожава Мансфийлд. Междувременно събирам информация за всички актьори, участващи в пиесата, както и за хората от обслужващия персонал. Ще започна да ги разпитвам още тази сутрин, но ще ми отнеме доста време.

— Да не забравяме и свидетелските показания на зрителите, с които също трябва да се запознаеш.

При мисълта за огромната документация Ив усети непоносимо главоболие.

— Да, сър. Разбирате, че беше невъзможно да ги задържам за дълго. Записахме името и адреса на всеки присъстващ в залата, някои настояваха веднага да дадат показания. Прегледах повечето материали и ги намирам напълно безполезни.

— Все пак всички трябва да бъдат разпитани. Възложи задачата на хората от отдела. Ще се опитам да привлека и детективи от други подразделения. Налага се да побързаме и да сведем до минимум броя на заподозрените.

— Започвам още днес, сър.

— Не си губи времето със събиране на информация. Накарай Фийни да се занимае със сведенията за актьорите и техническия персонал. Предай му, че работата е неотложна.

„Няма да бъде много доволен“ — помисли си тя, но изпита облекчение, че ще прехвърли част от товара на плещите на детектива от отдела за електронна обработка на информацията.

— Ще се свържа с него и ще му изпратя списъка на хората, сър.

— Искам да получавам копия от вашите рапорти, за да следя как напредва разследването. След пресконференцията ще съгласувам с мен всичките си медийни изяви, преди да дадеш съгласието си за участие. Предупреждавам те, че докато приключим с този случай, ще виждаш

себе си и съпруга си по телевизията, снимките ви непрекъснато ще се появяват във вестниците, имената ви ще се споменават от екскурзоводите, повели групи туристи да разгледат забележителностите на Ню Йорк. Уведоми ме, ако са ти необходими повече сътрудници.

— Ще започна с хората, с които разполагам. Благодаря, сър.

— Искам те отново тук в един и половина, за да съгласуваме изказванията си на пресконференцията.

Ив разбра, че разговорът с Уитни е приключил. Излезе от кабинета и докато се спускаше с ескалатора към долния етаж, където се намираще малката ѝ канцелария, извади комуникатора и се свърза с Фийни.

— Здравсти, Далас — провикна се червенокосият ирландец. — Чух, че снощи си гледала убийствена театрална постановка.

— Биваше я. А сега да ти съобщя радостната вест — командирът нареди да се включиш в разследването. Ще ти изпратя списък на актьорите и на хората от персонала. Искам подробна информация за всекиго, интересувам се от евентуална връзка между някои от тях, както и от евентуалната им обвързаност с Ричард Дрейко и/или с Арина Мансфийлд.

— С удоволствие бих ти помогнал, Далас, но до гуша съм затънал в работа.

— Командирът нареди да се включиш в разследването — повтори тя. — Натовари теб със събирането на информация.

— Мамка му! — промърмори ирландецът. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче. Прокара пръсти през гъстата си червеникава коса и попита: — Колко души са общо?

— Чакай да пресметна... Около четиристотин, като включим статистите, сценичните работници и останалите служители.

— Божичко!

— Проучих Мансфийлд, но от теб искам по-подробни сведения за нея. — Не съчувстваше на Фийни, печалното му изражение дори допринесе за повишаване на настроението ѝ. Докато прекосяваше общото помещение, направи знак на Пийбоди да я последва. — Уитни нареди да зарежеш всичко останало. В два следобед е насрочена пресконференция. Дотогава трябва да имам сведенията. Упълномощен си да включиш в разследването всички служители от отдела.

— Това вече е върхът!

— И аз съм на същото мнение. Ще бъда извън управлението. След малко Пийбоди ще ти изпрати списъка. Търси сексуална връзка.

— Като станеш на моите години, сексът няма да те вълнува толкова много.

— Ха-ха! Много смешно! Повтарям — търси зависимост от секса и наркотиците. Попаднах на следа, искам да разбера дали се „разклонява“. Пак ще ти се обадя.

Тя прибра комуникатора и се отправи към подземния гараж, където беше оставила колата си, Пийбоди я следваше по петите.

— Изпрати на Фийни списъците на заподозрените и на свидетелите — обърна се Ив към нея. — Служителите от неговия отдел ще се заемат със събирането на информация.

— Добре, че се отървахме. — Пийбоди извади джобния си компютър. — Сигурно и Макнаб ще се включи.

— Не попитах за него. — Ив изгледа помощничката си, поклати глава и набра кода за отключване на вратите на колата.

— Любопитно ви е да разберете, нали?!

— Не ми е ясно за какво говориш.

— За двама ни с Макнаб.

— За мен не съществува понятието „ти и Макнаб“. Не мога и не желая да повярвам, че помощничката ми има сексуална връзка с този фукльо, който повече прилича на манекен от витрината на моден магазин, отколкото на полицейски служител.

— Честно казано и аз не мога да повярвам — въздъхна Пийбоди.

— Отказвам да обсъждам тази тема. Кое е първото име в списъка?

— Кенет Стайлс. Изпълнява ролята на сър Уилфред. Адресът му е Парк Авеню № 828... А сексът с Макнаб е страхотен.

— Престани!

— Исках само да задоволя любопитството ви.

— Не ме интересуват отношенията ти с Макнаб! — възкликна Ив и се помъчи да прогони от съзнанието си натрапчивата картина на двамата в леглото. — Съсредоточи се върху работата. Не мисли за глупости!

— В главата ми има място и за работата, и за удоволствията. — Пийбоди замечтано се усмихна.

— Заеми се със служебните си задължения. Каква информация имаме за Кенет Стайлс?

Помощничката ѝ извади джобния си компютър:

— Кенет Стайлс, петдесет и шестгодишен, роден и израснал в Ню Йорк. Родителите му са били естрадни изпълнители. Няма криминално досие. Обучаван е от частни преподаватели, вземал е допълнителни уроци по актьорско майсторство, сценография и дикция.

— Впечатляващо. Изглежда, имаме работа с истински професионалист.

— Още двегодишен е стъпил на сцената. Носител е на множество награди. Винаги участва в представления на живо, сценичните му изяви не са записани на видео. Предполагам, че има артистична натура, вероятно е много темпераментен и емоционален.

— Ще бъде интересно да го опознаем по-отблизо. Работил ли е с Дрейко в други постановки?

— Да, участвали са заедно в няколко пиеси, два пъти е играл и с Мансфийлд. В момента е неженен. Сключвал е брак два пъти, имал е дългогодишна връзка с една дама, без да се ожени за нея.

Ив огледа паркинга и като видя, че няма свободно място, спря пред сградата на Парк авеню, в която живееше актьорът. Портиерът се приближи още преди да е слязла от колата:

— Извинете, госпожо, нямате право да спирате. Това не е паркинг...

— А това е полицейска значка — прекъсна го тя. — Търся Кенет Стайлс.

— Господин Стайлс живее в апартамент 5000 на петдесети етаж. Служителката от рецепцията ще ви упъти. Госпожо...

— Виждате ли тук да е написана думата „госпожа“? — попита тя и изчака униформеният портиер да прочете надписа на полицейската ѝ значка.

— Извинете, лейтенант. Ще разрешите ли да закараме колата ви в гаража? Наш служител ще я върне, когато приключите посещението.

— Благодаря за предложението, но нямам право да съобщавам кода за включване на двигателя. В противен случай ще наруша полицейския правилник, което се наказва с арест. Съгласете се, че не мога да арестувам себе си. Колата остава тук.

Ив влезе в сградата, а портиерът с отвращение се втренчи в неугледната полицейска кола.

Ако се съди по разкошно обзаведеното фоайе, униформеният не беше свикнал гледката да бъде загрозявана от евтини и покрити с прах автомобили. Подът беше облицован с плочи от черен мрамор, месинговите парапети бяха излъскани до блясък, навсякъде се виждаха големи вази с красиви бели цветя. Зад голямото бяло бюро седеше висока и елегантна жена. Като видя посетителите, побърза да се изправи, приветливо се усмихна и изчурулика:

— Добро утро. Кого търсите?

— Кенет Стайлс. — Ив отмести вазата с цветя и сложи значката си на бюрото.

— Господин Стайлс очаква ли посещението ви, лейтенант Далас?

— Надявам се.

— Моля, изчакайте. — Без да престава да се усмихва, красавицата набра някакъв номер на видеотелефона. — Добро утро, господин Стайлс. — Контраалтовият ѝ глас не промени тембъра си; тя говореше спокойно и учтиво като всеки скъп и умело програмиран дроид. — Лейтенант Далас и сътрудничката ѝ са на рецепцията. Ще ги приемете ли? — Изчака секунда и изчурулика: — Благодаря. Приятен ден. — Обърна се и посочи към асансьорите от дясната страна: — Използвайте последния в редицата, лейтенант. Желая ви ползотворен ден.

— Ще се постарая да го оползотворя — иронично подхвърли Ив, докато прекосяваха фоайето. — Едно време се питах защо Рурк не използва дроиди, но след като се сблъсках с един като тази дама, разбрах причината. Тръпки ме побиват от прекалената им учтивост.

Асансьорът се понесе към петдесетия етаж с такава скорост, че стомахът на Ив се преобърна, а ушите ѝ заглъгнаха. За кой ли път се запита защо жилищата на най-горните етажи се смятат за най-люксозни.

На петдесетият етаж ги чакаше друг дроид, който навярно бе от обслужващия персонал на Стайлс. Носеше толкова официален черен костюм, че в сравнение с него дори надутият Съмърсет изглеждаше като бродяга. Прошарената му коса беше грижливо сресана, големите

му мустаци не подхождаха на мършавото му лице. Носеше снежнобели ръкавици, които подчертаваха черния му костюм.

Поклони се и заговори с мелодичен глас с подчертано английски акцент:

— Лейтенант Далас, господин Стайлс очаква вас и сътрудничката ви. Заповядайте. — Повече ги по коридора към ъгловия апартамент с двойни врати.

Ив прекрачи прага и първото, което зърна, бе прозорец, заемащ цяла стена. Зад стъклото се виждаха многобройните летателни съдове, които кръстосваха небето над Ню Йорк.

В обзавеждането преобладаваха ярките цветове, подковообразното канапе в единия ъгъл беше тапицирано с материя, в която се преливаха рубиненочервено, сапфиреносиньо и тревистозелено. В центъра на „подковата“ имаше езерце, облицовано с бял мрамор, в което едри златни рибки плуваха между водни лилии. От миниатюрните лимониви и портокалови дръвчета с клони, натежали от плод, се носеше приятен цитрусов аромат. Мозайката на пода представляваше преплетени геометрични фигури, които, погледнати отблизо, се превръщаха в голи човешки тела в предизвикателни сексуални пози.

Ив прекоси помещението и се приближи до канапето, на което се излягаше Стайлс, облечен в дълга жълта роба.

— Апартаментът ви е забележителен, господин Стайлс.

Грубоватото му лице се озари от чаровна усмивка, която сякаш го подмлади:

— Малко драматизъм не е излишен сред скучното ни ежедневие. Ще пиете ли кафе или чай, преди да започнем, лейтенант?

— Не, благодаря.

— Свободен си, Уолтър. — Той направи знак на дроида да излезе и покани Ив да седне. — Предполагам, че за вас това е рутинна работа, лейтенант Далас, но за мен случилото се е... вълнуващо.

— Невероятно! Убиват пред очите ви ваш колега, а вие го приемате като вид забавление.

— Нали предпочитате да бъда откровен с вас? Е, казвам ви самата истина. Хората са устроени така, че убийството винаги възбужда интереса и любопитството им. Ето защо темата за това най-тежко престъпление е неостаряваща. — Той отново се усмихна. Ив

забеляза колко пронизателни са тъмнокафявите му очи. — По време на разпита можех да разиграя пред вас различни етюди — да се престоря на съсипан от скръб, изплашен, объркан, опечален. Реших да бъда откровен.

— Май всички сте решили да бъдете откровени — промърмори Ив, като си спомни изявлението на Карли Ландсдаун. — Пийбоди, включи записващото устройство — обърна се към помощничката си, седна на канапето... и потъна сред пухените възглавници. Прехапа езика си, за да не изругае, измъкна се от „капана“, предпазливо приседна на ръба и изрецитира задължителното предупреждение.

— Разбрахте ли какви са правата и задълженията ви, господин Стайлс?

— Отлично. — Лицето му отново се озари от чаровната усмивка. — Позволете да ви изкажа възхищението си от начина, по който произнасяте репликите си — едновременно авторитетно и с чувство.

— Благодаря за комплимента. А сега ми кажете в какви отношения бяхте с Ричард Дрейко.

— Бяхме колеги, но не и близки приятели, макар че сме участвали заедно в много постановки, включително в пиесата, чиято необичайна премиера се състоя снощи.

„Проклетникът наистина изпитва удоволствие — помисли си тя. — Сигурно ще намери начин да извлече полза от случилото се.“

— Какви бяха личните ви взаимоотношения?

— Не бяхме близки в смисъла, за който намекувате. Актьорите често... — Той махна с ръка, при което разноцветните скъпоценни камъни, с които бе инкрустирана гривната му, закачливо проблеснаха. — Често се случва актьорите да изпитват взаимно привличане. Ужасяващо е колко чести са браковете помежду им... и колко са краткотрайни — досущ като отношенията между героите от пиесата, които пресъздаваме на сцената.

— Двамата сте се познавали отдавна, нали?

— Така е, но вече ви казах, че не бяхме приятели. Всъщност... — Той замълча, а очите му проблеснаха закачливо като скъпоценните камъни, украсяващи гривната му. — Всъщност го презирах. Ненавиждах го. Смятах го за нищожество.

— Защо?

— Поради ред причини. — Стайлс се приведе, сякаш да ѝ довери съкровена тайна: — Беше самовлюбен, егоист и надменен грубиян. Бих му простил тези слабости, тъй като ние, актьорите, трябва да сме поне малко суетни, за да упражняваме с успех професията си. Но Ричард имаше отвратителен характер. Беше подлец и използвач, лейтенант. Не даваше пет пари за чувствата на другите и открито злорадстваше, когато разбиеше сърцето на някоя жена. Изобщо не съжалявам, че е мъртъв. Лошото е, че смъртта му настъпи в този момент.

— Защо мислите така?

— Пиесата е прекрасна, ролята ми е много благодарна, а поради... инцидента представленията ще бъдат прекъснати или отменени. Как можаха да го убият точно сега!

— Забравяте, че случилото се ще повиши интереса към пиесата.

Стайлс прокара пръст по брадичката си:

— Естествено.

— Когато представленията се подновят, билетите за месеци напред ще бъдат продадени.

Той отново се усмихна:

— Вярно е.

— Следователно смъртта на Дрейко пред очите на хилядите зрители до известна степен е преимущество.

— Хитро — промърмори той и се втренчи в нея, сякаш я виждаше за пръв път. — Умно го измислихте: пиеса в пиесата. Интересен сюжет предлагате, лейтенант.

— Вие сте имали възможност и време да подмените ножа.

— Щом казвате... Какво блестящо хрумване! — Примигва няколко пъти, като че обмисляше новата информация. — Аз съм заподозрян. Колко забавно! Виждах се само в ролята на свидетел. Браво, лейтенант Далас! Наистина имах възможност да извърша подмяната, но не и мотив.

— Преди малко заявихте, че сте ненавиждали Ричард Дрейко.

— Драга госпожо лейтенант, ако можех да направя така, че всичките ми омразни хора да бъдат убити, сцената щеше да бъде осеяна с трупове. Вярно е, че ненавиждах Ричард заради характера му, но се прекланях пред неговия талант. Беше забележителен актьор и само поради тази причина се съгласих отново да работя с него. Светът

се отърва от противен, ограничен човек, но театърът загуби една от най-ярките си звезди.

— А вие се отървахте от най-сериозния си съперник.

Стайлс иронично се усмихна:

— Грешите. Бяхме различни типове. Никога не сме се конкурирали за една и съща роля.

Ив кимна — лесно щеше да провери тази информация. Реши да смени тактиката:

— Какви са взаимоотношенията ви с Арина Мансфийлд?

— Приятели сме. Възхищавам се от красотата ѝ и от професионалните ѝ умения. — Той сведе очи и поклати глава. — Случилото се е тежък удар за нея. Много е чувствителна. Не го забравяйте, докато я разпитвате. — Вдигна поглед, а Ив забеляза гневните искрици, които проблеснаха в очите му. — Някой грубо я е използвал, лейтенант. Ако бях намислил да убия Ричард Дрейко, нямаше да натопя жената, която ми е приятелка и от която се възхищавам. Снощи на сцената имаше две жертви. Сърцето ми се къса за Арина.

— Този Стайлс е голям хитрец — отбеляза Ив, докато слизаха с асансьора. — Умен е и много самодоволен. Има най-голям опит от всички актьори в трупата. Познава театъра като петте пръста на ръката си.

— Мислите ли, че ако наистина изпитва приятелски чувства към Мансфийлд, ще направи всичко възможно да я заподозрат в убийство и ще скрие ножа в гримьорната ѝ?

— Защо не? — Ив излезе от сградата и подигравателно се усмихна на портиера. — Този човек обича театралните ефекти. Ножът беше скрит така, че веднага да го намерим и да разберем, че е подхвърлен нарочно, за да заподозрем Мансфийлд. — Тя забарабани с пръсти по волана и смръщи вежди. — Онзи, който е инсценирал убийството, не е нито глупав, нито наивен. Искам да знам колко кандидат-актьори има сред обслужващия персонал. Нищо чудно някой да е очистил Дрейко поради професионална завист.

Тя включи двигателя и потегли, като нареди на Пийбоди:

— Прехвърли и тази топка на Фийни. — После се свърза с моргата.

На екрана се появи съдебният лекар Морис. Гъстата му коса беше сресана назад, на дясното му ухо проблясваха една сребърна и една златна обичка.

— Очаквах да ме потърсиш, Далас. Вие, ченгетата, сте ужасно нахални.

— Доставя ни удоволствие да торможим доктори, които режат мъртъвци. Какво откри при аутопсията на Дрейко?

— Че със сигурност е мъртъв — подсмихна се Морис. — Острието е попаднало точно в сърцето, смъртта е била неизбежна. Няма други рани. Човекът е полагал грижи за тялото си — подлагал се е на няколко козметични операции, наскоро чрез хирургическа намеса са премахнати коремните му тлъстини. Хирургът е бил специалист, следите от лазера са почти незабележими. Вашият човек е обичал чашката и е имал проблеми с черния дроб. Според мен няколко пъти се е подлагал на лечение. Открих в кръвта му любопитна смес от наркотици: „екзотика“, „зинк“ и „зевс“. На всичкото отгоре е изпил две чаши неразредено уиски.

— Страхотна комбинация.

— Имаш право. Този човек е злоупотребявал и с алкохол и е плащал луди пари на лекарите, за да му помагат да поддържа формата си. Рано или късно това съсипва здравето, но мисля, че дори ако е продължавал да се налива с алкохол и да се друсва, са му оставали поне двайсет години живот.

— Някой се е погрижил за преждевременната му смърт. Благодаря, Морис.

— Почакай. Имаш ли възможност да ми уредиш билети за тази пиеса, когато възобновят представленията? Нали си с връзки в театър „Ню Глоуб“ — добави той и намигна.

Ив въздъхна:

— Ще се постарая.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Разстоянието между изискания квартал, в който живееше Стайлс, и Алфabet Сити не беше много голямо, но Ив и Пийбоди сякаш се озоваха в друг свят. Тук нямаше разкошни сгради, охранявани от униформени портиери. От двете страни на улицата се издигаха грозни панелни блокове с олющена мазилка, шофьорите на огромните автобуси надуваха клаксоните, тротоарите гъмжаха от ловки джебчии.

Ив веднага се почувства в свои води.

Майкъл Проктър живееше на четвъртия етаж в една от сградите, които бяха построени набързо след разрушителните Градски войни. По време на предизборната кампания членовете на градската управа обещаваха да възстановят зданията, да поведат борба срещу престъпността и упадъка, които властваха в този район на града. Ала щом приключиха изборите, добрите намерения оставаха само на хартия и обитателите на Алфabet Сити продължаваха да тънат в мизерия.

„Не може без евтини жилища — мислено разсъждаваше Ив. — Един начинаещ актьор, който получава само второстепенни роли или е вечен дубльор, няма как да плаща висок наем.“ Според предварителните й проучвания Майкъл Проктър дължеше наем за шест седмици и бе подал молба за отпускане на социална помощ. Кое то означаваше, че е изпаднал в безнадеждно положение. Повечето кандидати за парична помощ така се заплитаха в мрежата на безсърдечните бюрократи, че напускаха жилищата си и търсеха подслон в някой от нощните приюти.

След смъртта на Дрейко Майкъл Проктър щеше да го замести и да получава много по-голяма заплата. Векове наред парите са били най-често срещания мотив за убийство. Ив вече беше решила да остави колата в забранената зона на Седмо авеню, ала забеляза свободно място на паркинга на второто улично ниво. Натисна копчето за вертикално излитане, при което колата рязко се понесе нагоре, а Пийбоди изкрещя от изненада.

Паркира автомобила между някаква кола, покрита с ръжда и очукан въздушен велосипед, после доволно се усмихна.

— Браво! — Пийбоди удари с юмрук гърдите си, за да накара сърцето си отново да затупти.

Ив включи светещия надпис „служебен автомобил“, за да не я преследват дроидите, отговарящи за събиране на таксата, и с бързи крачки слезе от рампата, водеща към улицата.

— Този Проктър е имал изгода от смъртта на Дрейко. Сега ще получи главната роля, макар и временно. По този начин ще придобие самочувствие, ще напредне, в кариерата и ще подобри финансовото си положение. Няма криминално досие, но никога не е късно да извършиш престъпление.

— Радвам се, че имаме толкова оптимистични възгледи за човечеството, лейтенант.

— Така си е, много съм човеколюбива. — Ив намръщено изглежда младежа с въздушни кънки, който бе праметнал през рамо голяма платнена чанта. — Хей, ти! — извика му, а той провеси нос. — Ако устроиш мошеническата си игра наблизко, ще ме нервираш. Разкарай се на две пресечки от тук и ще се престоря, че не съм виждала грозната ти физиономия.

— Ама аз само се опитвам да си изкарвам прехраната...

— Изчезвай!

— Мамка му! — Младежът праметна чантата на другото си рамо и се понесе по уличното платно, докато се изгуби сред дима, който бълваше скарата от спрялата наблизко количка.

Пийбоди подуши въздуха и отбеляза:

— Соевите наденички ухаят божествено.

— Глупости! Престояли са най-малко едно десетилетие. Обуздай стомаха си.

— Не мога. Като си науми нещо, не ме оставя на мира. — Пийбоди тъжно погледна цвърчащите на скарата наденички и последва началничката си в занемарената сграда.

Някога зданието е имало охранителна система, но ключалката на външната врата е била изтръгната от изобретателно хлапе, което сега навярно беше на пенсионна възраст. Фоайето беше с размерите на портативна тоалетна, а стените бяха боядисани в мръсножълто.

Вратичките на повечето старомодни пощенски кутии липсваха. На една от оцелелите с червено мастило беше написано „М. Проктър“.

Ив погледна към асансьора, но като видя оголените жици, които стърчаха от таблото за повикване, въздъхна и се заизкачва по стълбата. Пийбоди я последва.

Някой жално ридаеше. Иззад една врата на втория етаж се дочуваха виковете на многохилядна тълпа — по телевизията предаваха футболен мач. Някакъв мъж грозно ругаеше играчите. Миризмата на мухъл и на урина беше примесена със сладникавия аромат на наркотика „зонър“.

На третия етаж звучеше музика, каквато Рурк обичаше да слуша. Придружаваха я ритмични потропвания.

— Балерина, която се упражнява — обясни Пийбоди. — Една моя братовчедка беше приета в регионалната балетна труппа в Денвър. Някога и аз мечтаех да стана балерина.

— Не думай! — Ив се обърна и изгледа помощничката си, която беше поруменяла от изкачването на стълбите.

— Ами да. Почти всички момиченца мечтаят да станат балерини. Само че нямам необходимите физически данни. Жените, които упражняват тази професия, са стройни като вас. Преди две седмици с Чарлс посетихме балетно представление. Всички балерини бяха високи и кльоцави. В сравнение с тях се чувствам като хипопотам.

Ив само измърмори нещо. Не желаше да коментира взаимоотношенията на Пийбоди с жиголото Чарлс Мънро.

— Каквато съм ниска и набита, май телесната ми конструкция е по-подходяща за оперна певица — горчиво отбеляза помощничката ѝ.

— Откога си любителка на операта?

— Посетих няколко оперни постановки... Харесаха ми. — Пийбоди с облекчение въздъхна, като стигнаха до четвъртия етаж и със завист забеляза, че началничката ѝ дори не се е задъхала. — Чарлс обича операта и балета.

— Сигурно ти е трудно да ходиш с двама мъже едновременно. Питам се дали Макнаб знае за другия ти приятел, който е любител на културните развлечения.

— Нали казахте, че за вас връзката ми с Макнаб не съществува — усмихна се Пийбоди.

— Млъкни! — раздражено се сопна Ив и почука на вратата Проктър. — Какво беше това? Сякаш някой хърка.

— Грешите, лейтенант. — Помощничката ѝ се опита да прикрие усмивката си. — Обажда се празният ми стомах.

— Накарай го да млъкне! — Иззад вратата се разнесоха стъпки и тя вдигна значката си пред шпионката. Последва серия от изтраквания — имаше най-малко пет брави, които не бяха с електронно заключване. Вратата се откряна и през процепа надникна човек с толкова красиво лице, сякаш бе изваяно от самия Господ Бог... или от много добър пластичен хирург. Кожата му беше бледозлатиста, имаше изпъкнали скули и квадратна брадичка с мъничка трапчинка. Устните му бяха плътни, носът правилен, а очите му бяха като зелени изумрудни. Неземно красивото лице беше оброчено от дълга и къдрава кестенява коса.

Докато местеше поглед ту към Ив, ту към Пийбоди, Майкъл Проктър машинално приглади буйните си къдрици, сетне плахо се усмихна:

— Добро утро, лейтенант... Хюстън.

— Името ми е Далас.

— Вярно. Знаех си, че е като град в Тексас. — Гласът му издаваше колко е напрегнат, все пак той отстъпи в коридора и отвори по-широко вратата. — Още съм разстроен от случилото се. Убеден съм, че е станало недоразумение...

— Меко казано — иронично го прекъсна Ив. — Недоразумение, което причини смъртта на един човек. — Огледа мизерното едностайно жилище, обзаведено с изтърбушено канапе, на което бяха струпани завивка и възглавници, нестабилна масичка и шкаф с три чекмеджета. На масичката беше поставен евтин видеотелефон и компютър, а настолната лампа беше със скъсан абажур.

Очевидно не всички актьори бяха богати като Кенет Стайлс.

— Заповядайте... седнете... един момент... — Той се изчерви, отвори дрешника и измъкна малък сгъваем стол. — Извинете за бъркотията. Прибирам се тук само да спя, затова е доста неуютно и неподходящо за гости.

— Не сме ви дошли на гости, посещениято е служебно. Включи записващото устройство, Пийбоди. Господин Проктър, седнете, за да се чувствате по-удобно.

— Аз... — Актьорът притеснено закърши пръсти. — Предпочитам да остана прав. Не знам как да се държа. Никога не съм участвал в пиеса с криминален сюжет. Изпълнявал съм роли в исторически драми или в романтични комедии.

— За разлика от вас аз участвам само в криминални пиеси — промърмори Ив. — Не се притеснявайте, само отговаряйте на въпросите ми.

— Добре... Става... — Той се огледа, сякаш за пръв път попадеше в тази стая, седна на стола, кръстоса крака и плахо се усмихна.

Приличаше на ученик, когото директорът е повикал да смърми за маловажно провинение. Ив задиктува:

— Лейтенант Ив Далас разпитва Майкъл Проктър в неговото жилище. Присъства и полицай Дилия Пийбоди. — Тя го уведоми за правата му, като наблюдаваше реакцията му.

Актьорът барабанеше с пръсти по коленете си, нервно отмяташе косата си — накратко, изглеждаше гузен като човек, чиито джобове са натъпкани с наркотици.

— Разбрахте ли какви са правата и задълженията ви?

— Да... в общи линии. Трябва ли ми адвокат? — Погледна Ив като виновно кученце, което очаква да го напляскат, задето е изцапало килима. — Нямам личен адвокат, но мога да се обърна към моята театрална агентка, която е юрист по професия.

— Както желаете — каза Ив и си помисли, че това ще бъде загуба на време и само ще усложни работата ѝ. — Имате право да прекъснете разпита и да повикате адвокат. Ако желаете, ще ви призова за разпит в полицейското управление.

— Добре... Да му се не види... — Той въздъхна и замислено погледна видеотелефона. — Не искам да я безпокоя, много е заета.

— Тогава да започваме. Разкажете ми какво се случи снощи.

Младият актьор потрепери:

— Бях зад кулисите вляво от сцената и гледах представлението. Всички колеги бяха блестящи. Казах си, че ако пиесата се играе по-дълго време, Дрейко все ще се разболее или ще му се случи нещо, което ще ми позволи да го заместя в ролята на Воул... — Той замълча, сякаш се изплаши от думите си. — Не ме разбирайте погрешно... никога не съм пожелавал да го сполети нещастие. Надявах се да го

хване грип или пък да реши, че трябва да си почине поне една вечер... Повярвайте ми.

— В момента повече ме интересува какво сте видели от мястото, на което сте стояли. Какво се случи по време на последната сцена?

— Изпълнението на Дрейко беше съвършено — промълви младият актьор и изумрудените му очи добиха замечтано изражение. — Воул е надменен, самоуверен, нагъл. Тържествува задето е бил оправдан, и захвърля Кристин като оглозган кокал. Злорадства, защото е победил, защото е измамил всички. А когато съпругата му го напада, изненадата му е неописуема. Няма да забравя смаяното лице на Дрейко, широко отворените му очи. Гледах го и знаех, че никога не ще достигна неговото майсторство. Толкова бях завладян от изпълнението му, че не разбрах какво се е случило. — Той вдигна ръце, сетне безпомощно ги отпусна на скута си. — Още не мога да повярвам, че той е мъртъв.

— Кога разбрахте, че Дрейко не играе ролята си, а наистина е прободен с нож?

— Не съм сигурен. Може и когато Арина нададе писък. Усетих, че нещо не е наред. После всичко се случи като на забързан кадър. Дрейко беше заобиколен от хора... всички крещяха... спуснаха завесата, а той продължаваше да лежи на сцената...

„Трудно е да скочиш на крака и да се поклониш пред публиката, когато в сърцето ти е забит нож“ — помисли си Ив. Сетне продължи разпита:

— В какви отношения бяхте с Дрейко?

— Ами... в никакви.

— Как така? Не сте ли разговаряли по време на репетициите. Все пак сте били колеги, нали?

— Как да ви кажа... — Младият актьор отново закърши пръсти. — Разговаряли сме един-два пъти, но знаех, че той не може да ме понася. Присъствието ми го изваждаше от равновесие.

— Защо?

— Разбирате ли, аз непрекъснато наблюдавам. Наблюдавам хората около мен — добави и отново плахо се усмихна. — Изучавам реакциите им, за да пресъздам по-вярно образите на моите герои. Дрейко се дразнеше от поведението ми. Веднъж ми каза да не му се

мяркам пред очите, иначе така щял да ме подреди, че да получавам роли само в секс холограми. Побързах да се извиня.

— А той как реагира?

— Замери ме с преспапието, което е задължителен реквизит от бюро на сър Уилфред. — Проктър потръпна и добави: — Не ме улучи... и то нарочно.

— Сигурно ви е било яд на него.

— Не! Не! Почувствах се неудобно, че съм го извадил от равновесие по време на репетиция. Наложил му се да си вземе отпуск за този ден, за да се успокои.

— Не вярвам на ушите си! Той ви заплашва, замерва ви с преспапието, унижава ви пред всички, а вие не му се сърдите!

— Не можех да му се разсърдя — промълви Проктър. — Благоговеех пред него. Дрейко е... беше сред най-големите актьори на нашия век. Беше най-великият! Вярно е, че бе своенравен и избухлив, но темпераментът му го отличаваше от обикновените хора.

— Възхищавали сте се от него, нали?

— О, да! Откакто се помня, изучавам работата му. Притежавам дискове със записи на всички пиеси, в които е участвал. Когато ми предложиха да бъда негов дубльор, веднага приех. Смятам, че това е повратна точка в кариерата ми. — Очите му блестяха от възбуда, докато говореше, беше забравил, че го разпитва лейтенант от полицията. — През целия си живот съм мечтал да играя на сцената, на която е играл Ричард Дрейко и ето, че ми се предостави тази възможност...

— Благодарение на неговата смърт — язвително подхвърли Ив.

— Не съм предполагал, че ще го сполети такава ужасна участ. — Проктър се приведе и столът му зловещо изскърца. — За мен беше важно, че ще произнасям неговите реплики, ще играя същата роля като него. Имах чувството, че по някакъв начин се превъплъщавам в самия Ричард Дрейко.

— Случилото се е добре дошло за вас — ще заемете мястото му.

— Да. — Той широко се усмихна, но след миг усмивката му помръкна. — Сигурно ще ме помислите за безсърдечен егоист. Повярвайте, че наистина се прекланях пред Дрейко.

— Имате ли финансови затруднения, господин Проктър?

Младият мъж се изнерви и отново заприлича на виновно куче, което очаква да бъде наказано:

— Да... Обаче човек избира актьорската професия не за да печели пари, а от любов към театъра.

— Но без пари не се живее. Необходими са, за да си осигурим храна и жилище. Разбрах, че напоследък не сте си плащали наема.

— Изостанал съм с вноските за няколко седмици, не е фатално.

— Вземате добра заплата като дубльор. Би трябвало да ви стига за наема. Може би сте пристрастен към комара, господин Проктър.

— Не! Хазартните игри не ме интересуват.

— В такъв случай харчите парите с лека ръка и без сметка.

— И това не е вярно. Аз... инвестирам. Инвестирам в себе си. Вземам уроци по дикция и по актьорско майсторство, редовно посещавам фитнес залата и се подлагам на козметични процедури. Това са скъпи „удоволствия“, лейтенант. Може би си мислите, че хвърлям парите си на вятъра, но няма да постигна заветната си цел, ако не се усъвършенствам като актьор и не поддържам външността си. Възнамерявам да намеря почасова работа, за да плащам навреме сметките си.

— Но след смъртта на Дрейко тази необходимост отпадна, нали?

— Да. — Той се замисли за миг, сетне продължи: — Честно казано, не бях сигурен, че ще имам време за допълнителна работа. Много по-лесно щеше да бъде, ако... — Замълча и тежко въздъхна. — Не ме мислете за коравосърдечен. Свикнал съм с безпаричието, лейтенант. Дълбоко скърбя за великия актьор, който бе и мой идол. И все пак най-чистосърдечно признавам, че съм безкрайно щастлив, задето ще играя ролята на Воул, макар и временно. — Отново въздъхна, затвори очи и промълви: — Признах ви истината и като че товар падна от плещите ми. И все пак съжалявам, че по този начин ще стъпя на сцената. Искаше ми се Дрейко да се разболее от грип, но не да бъде убит.

Докато се изкачваха по стъпалата, водещи към второто ниво, където бяха оставили колата, Ив почувства леко главоболие.

— Този тип се преструва — промърмори. — Невъзможно е да е толкова наивен и простодушен.

— Той е от Небраска — подхвърли Пийбоди, която се взираше в монитора на джобния си компютър.

— От къде?

— От Небраска. Израснал е в семейство на фермери. Играл е в местните театри, участвал е в малки роли в телевизионни и видеофилми, използвали са го при заснемането на рекламни плакати. В Ню Йорк е едва от три години. — Тя се качи в колата и добави: — Хората в Небраска още са наивни и простодушни. Сигурно защото конзумират много соя и царевица.

— Говори каквото си искаш, но този Проктър остава в списъка на заподозрените. Сам призна, че е мечтаел за ролята на Воул, отгоре на всичко заплатата му доста ще се увеличи. Едно е да участваш в пиесата, съвсем друго да наблюдаваш отстрани какво се случва на сцената. Младежът почти не се прибира в отвратителното си жилище, необходими са му повече средства. Възможно е необходимостта от пари и амбицията да са го подтикнали към убийство. Искал е да се превърне в Дрейко. Най-лесното разрешение е било да го елиминира.

— Хрумна ми нещо.

Ив погледна часовника си, изведе колата на уличното платно и се включи в движението. Не ѝ оставаше много време до началото на идиотската пресконференция.

— Какво ти хрумна? — обърна се към помощничката си.

— Ами... имам една теория.

— Казвай.

— Ако ви се стори правдоподобна, ще ми разрешите ли да си купя соева наденичка?

— Господи! Май не мислиш за друго, освен за ядене. Да видим каква е теорията ти.

— Тези хора участват в пиеса. По време на представлението добрият актьор неминуемо се превъплъщава в своя герой, но същевременно е и безпристрастен страничен наблюдател, преценява изпълнението си и постановката, долавя одобрението или неодобрението на публиката. Според мен подмяната на ножа е била част от представлението за онзи, който е извършил злодеянието.

— Страхотно представление, няма що!

— Разбирате ли, човекът, когото търсим, участва в пиесата и наблюдава извършването на убийството, но ръцете му не са изцапани с

кръвта на жертвата. Постигнал е целта си, същевременно е играел ролята си. Воул трябва да умре. Фактът, че и Дрейко е мъртъв, донася още по-голямо удовлетворение на „нашия човек“.

Ив се замисли, а когато минаха покрай количка, от която се разнасяше ароматът на печени наденички, спря колата и направи знак на помощничката си да слезе.

— Значи теорията ми я бива! — възкликна Пийбоди.

— Вярно е. Заслужи си сандвича.

— Искате ли нещо?

— Пие ми се кафе, но не желая да рискувам — тези колички са истински развъдници на микроби.

— Намерихте какво да кажете! — въздъхна Пийбоди, но апетитът ѝ надделя над отвращението. Слезе от колата, проби си път през тълпата от минавачи и си поръча двоен сандвич и голяма диетична пепси-кола, за да се самозалъже, че пази диета.

— Успокои ли се най-сетне? — попита я Ив, когато тя отново се настани на предната седалка и отхапа от сандвича.

— Ъ-хъ. Искате ли една хапка?

За късмет на Пийбоди в този момент иззвъня видеотелефонът, монтиран в колата, иначе началничката ѝ добре щеше да я подреди заради нахалството ѝ. На екрана се появи Надин Фарст, прочутата репортерка от Канал 75.

— Далас, непременно трябва да поговорим. Спешно е!

— Разбира се, че е спешно — иска първа да ме интервюира — промърмори Ив и насочи колата обратно към централното полицейско управление. — Защо си въобразява, че ще разговарям с нея преди официалната пресконференция?

— Може би защото сте приятелки — предположи помощничката ѝ и отново отхапа от вкусния сандвич с лук и соева наденичка.

— Надин отлично знае, че не мога да пренебрегна моите служебни задължения заради приятелството ни.

— Далас! — Красивото, умело гримирано лице на репортерката изглеждаше напрегнато. В гласа ѝ се долавяше истерична нотка. — Спешно е! Въпросът е личен. Моля те, ако ме чуваш, обади се. Готова съм да се срещнем по всяко време и където пожелаеш.

Ив изруга и включи своя микрофон:

— Чакам те в „Синята катерица“. Ела веднага.

— Далас...

— Мога да ти отделя пет минути. Побързай.

Ив отдавна не беше идвала в „Синята катерица“. Заведението беше долнопробно, но с него бяха свързани много сантиментални спомени. Преди време тук пееше приятелката ѝ Мейвис, чиито изпълнения бяха придружени с невероятно кълчене и подскачане, а тоалетите ѝ не се поддаваха на описание.

Докато разследваше труден и заплетен случай, Ив беше отишла в клуба, за да се напие до забрава. Ала Рурк я беше проследил и я беше извел от заведението, преди тя да осъществи намерението си. През онази нощ за пръв път се бе любила с него.

Сексът с Рурк действаше много по-зашеметяващо от алкохола.

Настани се в едно сепаре и се запита дали да не си поръча чаша отвратително кафе в памет на миналото, но в този момент Надин влезе в клуба. Приблужи се до сепарето и без да бърза, свали пъстрия шал, който беше омотала около шията си. Нерешително подръпна бретона си и се обърна към Пийбоди:

— Извинявай, ще ни оставиш ли за малко насаме?

— Веднага изчезвам. — Преди да излезе от сепарето, Пийбоди окуражително потупа по рамото репортерката, която изглеждаше много разстроена. — Отивам на бара да погледам холограмните игри.

— Благодаря, че дойде — обърна се Надин към Ив. — Отдавна не сме били тук.

— И по-добре да избягваме този клуб, ако ни е мил животът — кисело процеди Ив. Видя, че към сепарето се приближава сервитьорка и побърза да остави значката си на видно място на масата. С Надин не им беше до обяд, още повече имаше опасност да получат хранително отравяне. — Какво се е случило? Защо си толкова разтревожена?

— Може би безпокойството ми е неоправдано. — Надин затвори очи и отметна косата си. Ив забеляза, че репортерката има изрусени кичури. За кой ли път се запита защо жените непрекъснато сменят цвета на косата си. Според нея посещенията при фризьор беше губене на ценно време.

— Става въпрос за Ричард Дрейко — промълви Надин.

— Не желая да обсъждам случая с теб! — Ив рязко протегна ръка, прибра значката си и понечи да стане. — Пресконференцията започва в два следобед.

— Спала съм с него — прошепна репортерката.

— Боже мой! — Ив отново седна и изгледа приятелката си. — Кога?

— Малко след като започнах да водя предаванията на живо по Канал 75. По онова време още не се занимавах с криминалната хроника. Отразявах светски събития, срещях се с прочути личности. Един ден ми се обади Ричард Дрейко: държал лично да ми каже, че се възхищава от работата ми и от интересните ми предавания. Бях ужасно поласкана от вниманието му, тъй като се срамувах от глупавите си репортажи. — Тя машинално омота шала около китката си. — Покани ме на вечеря... беше много привлекателен и изискан кавалер. Накратко казано, станахме любовници.

— Било е преди... чакай да пресметна... преди около пет години.

— Преди шест — уточни Надин и потърка устните си. Никога досега не го беше правила. Репортерките, чиито предавания се излъчват на живо, винаги трябва да са грижливо гримирани. — Станахме любовници, но не веднага. В продължение на две седмици посещавахме ресторанти, театрални постановки и празненства, или се разхождахме по улиците. После той ми предложи да прекараме двата почивни дни в Париж. — Тя закри с длани лицето си и изстена: — Каква наивна романтичка съм била, Далас!

— Влюбила си се в него, така ли?

— Да. Влюбих се до уши в този мръсник, отдадох му се тялом и духом. Бяхме заедно три месеца, а аз, глупачката, вече си представях как ще се оженим, ще си купим къща в провинцията и ще си народим куп дечурлига.

Ив седеше като на тръни. Емоционалните изблици и изповедите винаги я караха да се чувства неловко.

Надин отпусна ръце, отметна глава и дрезгаво се изсмя:

— Само че ме очакваше голяма изненада — открих, че мръсният червей ме мами... всъщност нямах само една съперница, а три-четири. Малко преди да започне предаването ми, случайно гледах клюкарската хроника и видях Ричард да прегръща едрогърда блондинка в някакъв моден клуб. Казах му, че съм разбрала за връзката му с русокосата, а

той се усмихна и заяви: „Защо вдигаш толкова пара? Падам си по жените и туйто“. Подлецът разби сърцето ми и дори не си направи труда да ме излъже. Даже успя да ме вкара обратно в леглото си. Срамувам се да го призная, но този човек имаше необяснима власт над мен. Последваха нови унижения, веднъж, след като се беше любил с мен и още бях гола в леглото, му телефонира друга жена и без капчица срам той си уговори среща с нея.

— Сигурно така си го подредила, че месеци е лежал в болницата. Надин вяло се усмихна:

— Съжалявам, че не го пребих. Знаеш ли какво направих? Пъхнах се под завивките и се разридах като дете.

— Извинявай. Май бръкнах с пръст в раната. Все пак не бива да се тревожиш заради връзката си с него. Оттогава са изминали шест години.

— Срегнах се с Ричард същата вечер, когато го убиха.

— Мамка му! — Ив се облегна назад и притисна с пръсти клепачите си. — Само това липсваше!

— Той ми телефонира.

— Млъкни! Не желая да чуя нито дума повече. Ще разговаряме само в присъствието на твоя адвокат.

— Далас! — Репортерката я сграбчи за китката. — Изслушай ме. Трябва да го споделя с теб. После ще ми обясниш какви неприятности ме очакват.

— Мамка му! Мамка му! — Ив натисна бутона за менюто и си поръча кафе. — Не съм те уведомила какви са правата ти. Няма да го направя. Ще се престоря, че не съм чула разказа ти.

— Ричард ми се обади. Заяви, че непрекъснато мислил за мен, за времето, когато сме били заедно. Искало му се да подновим нашата връзка. Понечих да го изругая, да му кажа да върви по дяволите, сетне надделя желанието да отмъстя. Дори след шест години му имах зъб заради униженията, на които ме беше подложил. Съгласих се да отида в хотела му. Ако прегледате записите от охранителните камери, сигурно ще видите как влизам във фойето.

— Сигурно.

— Ричард беше поръчал вечеря за двама. Беше си спомнил какво сме консумирали при първата ни среща. А може би е поръчвал едно и също, когато за пръв път е излизал с някоя жена. Би било типично за

него. Дано не намери покой дори в ада! — Надин въздъхна, помълча няколко секунди и поднови разказа си: — Постарах се да изглеждам добре — купих си нова рокля, промених прическата си. — Тя машинално прокара пръсти през косата си. — Ричард ми наля шампанско, поведохме разговор. Всичките му номера ми бяха до болка познати, не бях забравила абсурдните му трикове за прелъстяване на жените. Когато нежно погали страната ми и ме изгледа печално, сякаш сърцето му се късаше за мен, блиснах шампанското в лицето му и му наговорих всичко, което трябваше да му кажа още преди шест години. Избухна страхотен скандал. Разменихме си обиди и плесници, изпочупихме чашите.

— Нима си е позволил да те удари?

— Аз бях по-нападателна. Зашлевих му плесница, той отвърна със същото. Не му останах длъжна — така го ударих в корема, че нещастникът сума време не можа да си поеме въздух. Победоносно напуснах стаята, като го оставих превит на две на канапето. Чувствах се на седмото небе.

— Питам се как ли изглеждаш на записа, направен от охранителната камера. Дали външният ти вид е издавал какво се е случило?

— Нямам представа. — Надин отново потърка устните си. — Може би косата ми е била разчорлена... не съм сигурна. Не ми пукаше как изглеждам. Бях щастлива, че съм защитила достойнството си. После обаче... Далас, допуснах фатална грешка!

В този момент автоматът за сервиране избълва рядкото кафе. Ив подаде чашата на репортерката, която на един дъх изпи отвратителната кафеникава течност и продължи да говори:

— Снощи отидох в театъра. Искях да се уверя, че като видя Ричард, любовта ми няма да се пробуди. — Вече не трепереше, горещото кафе ѝ беше помогнало да се посъземе. — Видях мръсника и не почувствах нищо — най-сетне се бях отървала от маниакалната любов към него. Бях толкова доволна от себе си, че през антракта използвах репортерската си карта, за да ме допуснат до гримьорните, за да му кажа истината в очите.

— Господи, нима снощи си разговаряла с него?

— Не. Докато вървах по коридора към гримьорната му, реших, че ако след скандала се срещна с него, сама още разваля ефекта от всичко,

което му бях наговорила. Нищо чудно той да си въобрази, че още го обичам и да бъде поласкан. Ето защо се отказах. Напуснах театъра през входа за актьорите и часове наред безцелно вървях по улиците, като от време на време спирах пред някоя витрина. Влязох в някакъв хотелски бар и изпих чаша вино, после се прибрах у дома. Тази сутрин разбрах, че Ричард е бил убит и изпаднах в паника. Обадох се в службата да съобщя, че съм болна. Наистина ми беше зле, повръщах през целия ден. Изведнъж ми хрумна да поговоря с теб. Трябваше да ти го кажа! Не знам какво да правя!

— Сигурна ли си, че докато си била зад кулисите, си вървяла само по коридора, където са гримьорните? Влизала ли си в някое помещение?

— Не съм, кълна се.

— Видя ли те някой?

— Нямам представа. Може би... Нямах намерение да се крия.

— Ето какво ще направим: ще направим запис на показанията ти. В твой интерес е да се знае, че доброволно си ни съобщила информацията. Междувременно се постарай да си намериш добър адвокат. Разкажи му всичко, което сподели с мен.

— Добре.

— Помисли дали не си пропуснала да ми кажеш нещо. Интересуват ме дори най-незначителните подробности.

— Разказах ти всичко от игла до конец. Срецнах се с Ричард в хотела, после го видях само на сцената. По отношение на него бях истинско безгръбначно, Далас, но вече съм осъзнала грешката си. Не съм и страхливка — ако исках да убия мръсника, отдавна щях да го сторя сама, без да накисна невинен човек.

— Вярвам ти — промърмори Ив. — Консултирай се с адвокат. Утре ще проведем официалния разпит. — Тя стана, поколеба се и потупа Надин по рамото. — Не се тревожи, всичко ще се оправи.

— Знаеш ли кое е най-неприятно, Далас? Напоследък бях толкова спокойна и щастлива. Откакто посещавам доктор Майра... нали знаеш, че присъствам на терапевтичните й сеанси?

— Да.

— Тя ми помогна да разбера, че връзката с Ричард ми е причинила дълбока психическа травма, която ме кара да се страхувам от любовта и да се отнасям с недоверие към мъжете. Едва снощи,

докато седях в бара, осъзнах, че съм се освободила от манията си, че мога да бъда щастлива. И ето че чрез смъртта си подлецът отново се намесва в живота ми. Какъв късмет, а? Благодаря, че се съгласи да ме изслушаш.

— Няма защо. — Ив махна на Пийбоди. — Ако си била откровена с мен, нищо не те заплашва.

ПЕТА ГЛАВА

Според календара пролетта приближаваше, но тя очевидно се движеше много бавно. Докато Ив шофираше към дома си, по предното стъкло на колата биеше суграшица. Времето беше отвратително като настроението ѝ. Ненавиждаше пресконференциите. За щастие неприятното преживяване вече беше зад гърба ѝ. Беше изтощена и изнервена, тъй като разпитите, които бе провела през деня, се бяха оказали безплодни. Все още не можеше да си състави впечатление за заподозрените, имаше смътното усещане, че нещо ѝ се изплъзва.

Знаеше, че не е редно да почива, след като ѝ предстои толкова много работа. Все пак беше освободила Пийбоди за деня и помощничката ѝ с удоволствие се бе подчинила.

Казваше си, че ще остане у дома само един-два часа. Имаше нужда да остане сама, да обмисли получената информация. Както обикновено колите едва пълзяха по уличното платно. От надвиснал над сградите хеликоптер се разнасяше гръмлив глас, рекламиращ новата пролетна колекция, която вече се продавала в „Блумингдейл“. Механичният глас още повече изнерви Ив.

Спря на светофара, в този момент подвижният павилион за храна на ъгъла се подпали, собственикът му задейства пожарогасителя, разнесоха се отвратителна миризма и гъст дим. Ив не се намеси, защото човекът очевидно се справяше с положението. Докато чакаше зелената светлина, се свърза с Фийни по видеотелефона:

— Ще ме зарадваш ли с нещо?

— Може би. Вече разполагаме с биографични справки за всички актьори и служители от персонала на театъра, имаме адресите им, както и справка за финансовото им състояние и дали имат криминални прояви.

— За всички ли? — смаяно възкликна тя.

— Да. — Фийни потърка брадичката си и добави: — Ако работех сам, нямаше да се справя. Добре, че Рурк ми помогна.

Ив гневно свъси вежди:

— Рурк ли?

— Обади ми се по обяд. Досетил се, че на мен ще се падне удоволствието да събирам информацията. Каза още, че вече имал необходимите сведения и предложи да ги използвам. Бог знае колко време щеше да ми отнеме работата, ако не беше той.

— Ах, този Рурк! Винаги бърза да се притече на помощ! — саркастично възкликна тя.

— Прехвърлих данните на служебния ти компютър.

— Браво.

Фийни отново потърка брадичката си, може би за да прикрие усмивката си:

— Макнаб започна да търси някаква връзка между всички, присъствали на сцената и зад кулисите, и убийтия. Списъкът е дълъг и справката ще отнеме доста време. Обаче съм сигурен, че до утре ще елиминираме доста хора и ще посочим онези, които имат мотиви да убият колегата си. Сравни ги с онова, което си научила от разпитите, може би ще получиш положителен резултат. Как върви твоята работа?

— Бавно. — Червената светлина се смени със зелена и Ив натисна педала за газта. Колата прелетя през кръстовището, другите шофьори протестиращо надуха клаксоните. Тя победоносно се усмихна и продължи разговора с Фийни: — Установихме произхода на оръжието, с което бе извършено убийството — най-обикновен нож, който е бил взет от кухнята на ресторанта към театъра.

— Всеки ли може да посети този ресторант?

— Не, заведението обслужва само актьорите и служителите от персонала. Изпратих един полицаи да вземе дисковете със записите на охранителната камера. Дано да ни бъдат от полза. Ако ми остане време, ще се опитам да съставя списък на хората, които са имали причина да мразят Дрейко, после ще го съпоставя с онова, което си научил досега. Дано да стесним кръга на заподозрените. Майра обеща до утре да ми предостави психологическите профили на главните заподозрени. Докъде е стигнал Макнаб?

— Доста се потруди и получи интересни резултати. За награда му разреших да си тръгне по-рано?

— Какво? Защо си го освободил толкова рано?

— Има среща — усмихна се Фийни и повдигна рошавите си вежди.

Ив се намръщи:

— Млъкни, Фийни. — Прекъсна връзката и се замисли. Шофираше почти машинално и се сепна едва когато премина през портала и зави по алеята към къщата. Дори и през зимата, когато дърветата в парка протягаха голите си клони към небето, а разкошните морави бяха пожълтели, сградата бе необикновено красива. Прихлупеното небе и стелещата се мъгла сякаш подчертаваха великолепието ѝ. „Важна е атмосферата, която се създава“ — би казал Рурк, който се гордееше с неповторимата си къща, изградена от камък и стъкло, с многобройни кули, широки тераси и големи балкони. Намираше се на върха на стръмна скала, в чието подножие се разбиват бурните вълни на океана. Шумът и врявата на огромния град и отчаянието, съпътстващи живота на повечето нюйоркчани, не проникваха през високите каменни стени, заобикалящи замъка, който Рурк беше построил благодарение на силната си воля, на безскрупулността си и на желанието да забрави детството си, прекарано в нищета.

Всеки път, когато зърнеше къщата, Ив изпитваше противоречиви чувства. Някакъв вътрешен глас ѝ нашепваше, че мястото ѝ не е сред този разкош, друг ѝ подсказваше, че това е нейният истински дом.

Остави колата пред входната врата, защото знаеше, че икономът Съмърсет ще нареди да я закарат в гаража. Изглежда изпитваше към граховозелената полицейска кола почти същото отвращение, което чувстваше Ив.

Тя се изкачи по стълбата, водеща към входната врата. Подметките на грубите ѝ ботуши трополяха по стъпалата. Прекрачи прага и се озова сред разкошната и елегантна обстановка, за която могъщият ѝ съпруг не беше жалил пари.

Съмърсет изникна пред нея като призрак. Мършавото му лице изразяваше неодобрение, а стиснатите му устни представляваха тънка линия.

— Лейтенант, изненадвате ме. Прибирате се у дома навреме.

— Нямах ли си друга работа, та дебнеш кога влизам и кога излизам? — сопна му се тя. Свали якето си и нарочно го преметна на парапета на стълбището, за да подразни надутия иконом. — По-добре излез на улицата да стряскаш дечицата.

Съмърсет презрително изсумтя и гнусливо хвана с два пръста мокрото ѝ кожено яке:

— Не може да бъде! Днес няма петна от кръв!

— Ако продължаваш да ме дразниш, ще изцапам ръцете си с твоята кръв. Рурк прибра ли се?

— Той е в залата за развлечения на долния етаж.

— Като дете е — промърмори тя. — Дете, което обича да се забавлява с играчките си — добави и обърна гръб на иконома.

— Мокрите ви обувки оставят следи по пода — язвително констатира той.

Ив се обърна и заяви:

— Тъкмо ще имаш занимание. Не ти плащат да стоиш със скръстени ръце.

Съмърсет се усмихна — беше доволен от поредната „размяна на любезности“ — и взе якето да го подсуши.

Ив слезе по стълбата и мина покрай басейна. Парата примамливо се вдигаше от тъмносинята вода. Изкушаваше се да се съблече и да се потопи в басейна, но се отказа, защото ѝ предстоеше неприятно обяснение с Рурк.

Отмина физкултурния салон, съблекалнята и малкия парник, а когато отвори вратата на залата за развлечения, чу невъобразим шум.

Според нея залата бе осъществената мечта на дванайсетгодишен хлапак. С горчивина си помисли, че на тази възраст самата тя отдавна бе престанала да мечтае за играчки. Може би същото се е случило и с Рурк, който сега компенсираше неизживяното си детство.

В залата имаше две маси за билиард, три устройства за виртуална реалност, многобройни монитори, приспособени за игри, малка платформа за холограми и множество игрални автомати, от които се разнасяха оглушителни шумове.

Рурк стоеше пред един от тях и натискаше бутоните, монтирани на таблото със стъклен капак, под който пробягваха разноцветни светлинки.

„Ченгета и бандити“ — прочете Ив и забели очи, като чу оглушителния вой на сирена, стрелба с автоматичен пистолет и скърцане на автомобилни гуми. Сините и червените лампички от дясната страна на капака проблеснаха по-ярко.

Тя пхна ръце в джобовете на панталона си и се приближи до съпруга си:

— Сега разбрах с какво се занимаваш през свободното си време.

— Здравей, скъпа — промълви той, без да откъсва поглед от двете сребристи топчета, които с шеметна скорост се движеха под прозрачния капак. — Рано се прибиращ.

— Отбих се само за малко. Трябва да поговорим.

— Добре. Изчакай само минутка.

Тя понечи да запротестира, но едва не подскочи от изненада, когато зазвъняха камбанки и под стъкления капак се завихри калейдоскоп от разноцветни светлинки.

— Какво е това чудо?

— Истинска антика и то в отлично състояние. Купих го днес... Да му се не види, нещо ми се опъва. — Леко побутна автомата и добави: — Произведен е в края на миналия век.

— Ченгета и бандити, а?

— Не устоях на названието! — Автоматът със заплашителен тон му нареди „Не мърдай!“, а Рурк му отвърна, като изпрати последната топка по улей, където тя се удари в три ромбоидни предмета и влезе в някакъв отвор.

— Свободна топка. — Той отстъпи назад и разкърши раменете си. — Но може да почака. — Наведе се да целуне Ив, ала тя го отблъсна:

— Засега ще отложим нежностите, драги. Защо си се обаждал на Фийни?

— За да предложи помощта си на един от най-способните служители в нюйоркската полиция. Изпълнявах дълга си като съвестен гражданин. Дай ми една целувка. — Привлече я към себе си и закачливо ухапа долната ѝ устна. — Хайде да се позабавляваме с новата ми играчка.

— Не сменяй темата. Нима не разбираш, че аз съм главната...

— Никога не съм го отричал, съкровище. Ти си най-важното нещо в живота ми.

— Аз ръководя разследването, хитрецо!

— Не отричам, мила моя. Необходими са ти били сведенията от файловете за театъра, поради което ги изпратих на Фийни, за да му

спестя малко време... Косата ти е влажна — добави и вдъхна аромата ѝ.

— Навън вали суграшица — обясни Ив. Искаше ѝ се да му вдигне скандал, но разумът ѝ подсказваше, че съпругът ѝ има право. — Все пак се питам как така имаш най-подробна информация за всеки, който работи в театър „Ню Глоуб“?

— Елементарно, драга ми Ив. Всички актьори и служители от персонала са мои подчинени, след като съм собственикът на театъра. — Той се наведе и взе бутилката с бира, която беше оставил до игралния автомат. — Подозирам, че денят ти е бил отвратителен и си доста изнервена.

— Позна. — Рурк ѝ подаде бутилката и тя понечи да откаже, сетне сви рамене и отпи малка глътка. — Реших за няколко часа да напусна работното място, та дано ми се проясни съзнанието.

— Аз сторих същото. Открил съм идеалното средство за разтоварване — този автомат.

— Не ме занимавай с глупости! — сопна се тя.

— Ако се страхуваш, че ще загубиш, ще ти дам аванс — усмихнато заяви Рурк, който знаеше каква ще бъде реакцията ѝ.

— Не се страхувам! — Ив му подаде бутилката, не издържа и попита: — Какъв аванс ще ми дадеш?

Той се усмихна още по-широко:

— Залагам обувките си и ти отпускам по петстотин точки на топка, защото си начинаеща.

Ив подозрително се втренчи в него, сетне огледа игралния автомат и попита:

— Казваш, че си го купил днес, така ли?

— Да, доставиха го преди няколко часа.

— Приемам, но ти играеш пръв.

— С удоволствие.

Наистина изпита удоволствие, докато наблюдаваше как Ив се вживя в играта и как се гневи от неуспехите си. След двацет минути, беше проиграла обувките, чорапите си и кобура на оръжието си и бе на път да загуби ризата си.

— Да му се не види! Тук има някакво мошеничество. — Гневно се хвърли с цялата си тежест върху автомата и помръкна, защото

флиперите ѝ престанаха да се движат. — Защо този негодник все ми повтаря „Наведи се! Наведи се!“

— Може би си прекалено агресивна. Искаш ли да ти помогна да се съблечеш? — Заразкопчава блузата ѝ, но Ив отблъсна ръката му и процеди:

— Мога и сама. — Свали ризата си и остана по панталон и фланелка без ръкави. — Бас държа, че ме мамиш. Не зная по какъв начин, но ме мамиш.

— Защо не допуснеш, че съм по-добрият играч?

— Не е вярно!

Той се засмя и я придърпа пред себе си:

— Ще ти покажа как става. — Нагласи пръстите ѝ върху бутоните и добави: — Изисква се финес, не грубост. Целта е топката винаги да бъде в игра.

— Разбрах каква е целта, Рурк. Топката трябва да изпотроши всичко.

Той едва сдържа усмивката си и промърмори:

— Горедолу това е принципът. Хайде, започваме. — Освободи топчето и се наведе, за да следи какво прави съпругата му. — Не, не, почакай. Не върти флиперите напразно. — Сложи пръсти върху нейните и сребърното топче затанцува под акомпанимента на стрелба от автоматично оръжие.

— Искам онези златни кюлчета.

— Всичко с времето му. — Той нежно я целуна по врата. — Видя ли, успя да избягаш от патрулната кола и спечели пет хиляди точки.

— Искам златото.

— Защо ли не съм изненадан? Да видим дали мога да ти помогна. Усещаш ли ръцете ми?

Плътно се притисна до гърба ѝ, а тя извърна глава и промълви:

— Усещам нещо, но със сигурност не са ръцете ти.

Рурк широко се усмихна:

— Колко си проникателна. Да видим дали ще почувстваш разликата. — Без да бърза, плъзна ръце нагоре и докосна гърдите ѝ, като накара сърцето ѝ да подскочи. — Ако се държиш примерно, може би ще ме подкупиш да опростя дълга ти. — Целуна я по врата и леко я ухапа.

— Друг път! Ще имаш да вземаш!

Зъбите му се забиха в ухото ѝ, тя подскочи и несъзнателно натисна бутоните. Изстена от удоволствие, а машината сякаш експлодира.

— Какво? Какво се случи?

— Пипна златото. Получавах допълнителни точки. — Той разкопча джинсите ѝ. — Справи се отлично.

— Благодаря. — Зазвъняха камбанки — в автомата... в главата ѝ. Обърна се с лице към него: — Играта не е приключила.

— Едва сега започва. — Той жадно я зацелува, устните му бяха като горещи въглени. Беше успял да разкопчее ризата ѝ и дланите му лежаха върху гърдите ѝ. — Желая те! Непрекъснато те желая!

Страстта накара Ив да остане без дъх. Тя го накара да свали ризата си и дрезгаво прошепна:

— Да беше ме оставил да спечеля. Сега нямаше да си с толкова много дрехи.

— Ще го имам предвид при следващата игра. — Страстта му пламна тъй внезапно, сякаш лумна буен огън. Бяха заедно повече от година, но всеки път се прехласваше от стройното, но мускулесто тяло на Ив, от коприненомеката ѝ кожа. Още по-силно се притисна до гърба ѝ, сякаш искаше да се слее с нея.

Тя копнееше да задоволи страстта му. Никога не бе изпитвала толкова силно желание да се отдаде... да се принесе в дар на любимия, да му даде всичко, което той пожелае. Преживяла бе ужаси, които искаше да забрави, ежедневно се сблъскваше с кървави престъпления, ала щастието, което с Рурк взаимно си даряваха, ѝ помагаше да оцелее, бе като чудодееен лек за нея.

Докосна пениса му, дълбоко въздъхна и впи устни в неговите. От гърдите ѝ се изтръгна стон. Понечи да го придърпа на пода, ала той се обърна и я притисна към автомата.

— Погледни ме! — прошепна ѝ, после пръстите му проникнаха в нея и светът пред очите ѝ се завъртя като сребърното топче под стъклото.

Рурк видя как очите ѝ потъмняха и се замъглиха, когато тялото ѝ се затърчи в спазъма на удоволствието.

— Още! Отново — промълви и страстно я целуна, заглушавайки вика ѝ. Повдигна я, разтвори бедрата ѝ и я облада. Тя се вкопчи в раменете му, чувстваше как страстта я кара да обезумее. В стремежа си

да го задоволи, се повдигаше и откликваше на всеки тласък. Вдигна ръце и зарови пръсти в черните му копринени къдрици, после двамата се понесоха във висините.

— Не съм загубила играта! — заяви Ив и се наведе за дрехите си.

— Не съм казал подобно нещо. — Рурк се усмихна, докато се взираше в съблазнителното ѝ голо задниче.

— Признай, че си го помисли. Все едно чух как го изрече. Жалко, че нямам време да довършим глупавата игра.

— Играта ще почака. — Той дръпна ципа на панталона си. — Гладен съм, да хапнем нещо.

— Добре, но да побързаме. Искам да огледам хотелската стая на Дрейко.

— Както кажеш, скъпа. — Рурк се приближи до автоготвача и реши, че в такава студена нощ по една чиния супа ще се отрази добре и на двама им. Поръча супа с телешко и се обърна към Ив: — Ще те придружа до хотела.

— Не се намесвай в работата на полицията.

— Няма. Но никой не може да ми попречи отново да изпълня гражданския си дълг, лейтенант. — Знаеше, че ще я разгневи, затова ѝ подаде чинията с усмивка: — Все пак хотелът е мой.

— Изобщо не се учудвам. — Ив знаеше, че той я дразни и реши да не се хване в капана. Опита супата, която беше толкова гореща, че опари езика ѝ. Каза си, че няма да прави оглед на местопрестъплението, тъй като убийството не беше извършено в хотелската стая. За нищо на света не би го признала, но наблюденията и съветите на Рурк щяха да ѝ помогнат. Сви рамене и с престорено безразличие промълви: — Съгласна съм. Но няма да ми се пречкаш.

Той кимна, макар че нямаше намерение да ѝ се подчини. Защо да я придружи до хотела, ако не му разрешат да влезе в ролята на детектив?

— Ще вземем ли Пийбоди?

— Освободих я за днес, защото има среща.

— Така ли? Сигурно с Макнаб.

Супата изведнъж се стори безвкусна на Ив.

— Тя не ходи с Макнаб — процеди през зъби и напук на Рурк, който иронично повдигна вежди, отново се зае със супата. — Е, може би правят секс, но не са любовници. Точка по въпроса!

— Мила моя, за всяка майка настъпва печалният момент, когато децата трябва да напуснат родния дом.

— Млъкни! — Тя заплашително замахна с лъжицата. — Говоря съвсем сериозно — те не излизат заедно. — После довърши супата си.

Някои биха казали, че скромният апартамент на Макнаб, намиращ се в Уест Сайд, не отговаря на елегантната външност на собственика, който винаги се носеше според последната мода. Личеше си, че жилището е обитавано от мъж — беше обзаведена с грозни мебели, навсякъде се виждаха купи и флагчета, спечелени при спортни състезания, умивалникът винаги беше пълен с мазни чинии.

От време на време, особено когато очакваше гостенка, младежът правеше неуспешен опит за почистване, ала апартаментът изобщо не можеше да се сравнява с разкошния и просторен дом на Рурк, а в стаите вечно миришеше на престоляла храна. Но Макнаб беше доволен от жилището си.

След като току-що се беше любил и сърцето му още биеше лудо, а тялото му лъщеше от пот, мизерната стая му струваше като царски палат.

— Божичко, Пийбоди! — изстена и се просна по гръб. Приличаше на риба на сухо, която безпомощно отваря и затваря уста. Каза си, че след като е имал тази прекрасна жена, вече може да умре с мисълта, че не е пропуснал нищо. — Мисля, че днес счупихме собствения си рекорд. Струва си да се отбележи.

Пийбоди лежеше неподвижно и като всеки път се питаше как е стигнала до там да прави секс с Макнаб.

— Не усещам краката си — промълви тя.

Младежът се подпря на лакът, но бедрата им бяха преплетени и видя само коленете ѝ, които му се сториха очарователни.

— Не си спомням да съм ги отхапал, значи са на мястото си — подхвърли шеговито и все пак се смъкна по-надолу, за да провери. — Няма страшно, тук са и двата.

— Добре. След малко ще ми се наложи да ги използвам. — Постепенно се окопоти, примигна, втренчи се в красивото му лице и за кой ли път се запита дали не си е загубила ума. В главата ѝ се въртеше една и съща мисъл: „Гола съм в леглото с Макнаб. Гола. В леглото. С Макнаб! Господи!“.

Знаеше, че не притежава тяло на манекенка, затова понечи да се завие с чаршафа и промърмори:

— Студено ми е.

— Онзи тип, дето отговаря за поддържането на сградата, изключи парното на първи март. Ама че мръсник, като че ли той ще го плаща! Щом ми остане малко време, ще измисля начин отново да включи отоплението.

Широко се прозина и прокара пръсти през дългата си руса коса, която сякаш притискаше тесните му рамене. Пийбоди с усилие се въздържа да не докосне златистите му къдрици. Върху бедрото му се мъдреше временна татуировка, изобразяваща сребриста мълния. На лявото му ухо проблясваха четири сребърни обички.

Кожата му беше млечнобяла, очите му светлозелени. Пийбоди още не проумяваше защо го намира толкова привлекателен и как е възможно заедно да изпитват такова сексуално удоволствие, след като извън леглото се мразят като куче и котка.

Искаше ѝ се да мисли, че той не е нейният тип, но всъщност не знаеше какви мъже харесва. Изобщо не ѝ вървеше с представителите на силния пол.

— Време е да си вървя — заяви тя.

— Защо бързаш? Още е рано. — Пийбоди седна в леглото, а той леко я ухапа по рамото. — Умирам от глад.

— Божичко. Макнаб, току-що правихме секс!

— Винаги ми е приятно да го правя с теб, но в момента душа давам за една хубава пица. — Каза го нарочно, защото знаеше, че това е любимата ѝ храна.

Устата ѝ се напълни със слюнка, ала тя твърдо заяви:

— На диета съм.

— Защо?

Пийбоди забели очи, стана от леглото и се загърна с чаршафа:

— Защото съм пълна.

— Не си. — Макнаб ловко дръпна чаршафа и тя остана гола до кръста. — Бих казал, че си надарена. И то много.

Докато младата жена се опитваше да се прикрие, той скочи на пода и я прегърна през кръста. Жестът му едновременно я обезоръжи и я разтревожи.

— Ела да хапнем нещо, после ще мислим за друго. Имаме и вино.

— Ако е като онова, което ми предложи миналия път, предпочитам да напълня чашата си с помията от канализацията.

— Купил съм друга бутилка. — Той взе от пода оранжевия си гащеризон и го облече. — Искаш ли да ти дам някой мой панталон, за да се чувстваш по-удобно?

Предложението му беше толкова абсурдно и същевременно ласкателно, че ѝ се прииска да го оципе по страните и по мършавия задник.

— Благодаря, но дори когато бях едва дванайсетгодишна, пак не бих могла да обуя твой панталон. Може би не си забелязал, но задните ми части са внушителни.

— Така си е — одобрително кимна Макнаб. — Няма значение. И без това си падам по жени с полицейски униформи. — Той отиде в другия край на стаята, където зад завеса се намираше „кухнята“, като се опитваше да потисне лошото си настроение, предизвикано от отказа на Пийбоди да прекара нощта в леглото му. Взе бутилката вино, която бе купил вчера, докато мислеше как ще я покани на гости. Често мислеше за нея и това се отразяваше неблагоприятно на дисциплината му. Жалко, че не можеха вечно да останат в леглото, където нямаха противоречия. В леглото не му се налагаше да обмисля как да постъпи — всичко ставаше съвсем естествено.

Включи видеотелефона. Номерът на пицарията беше вкаран в паметта на устройството, тъй като често му се налагаше да поръчва пици за вкъщи. Даде поръчката и изрови тирбушон от чекмеджето. Беше се изръсил за проклетото вино двойно повече, отколкото за предишната бутилка. Ала не искаше да пада по-долу от съперника си Чарлс Мънро, който със сигурност беше познавач на вината. Двамата с Пийбоди може би пълнят ваната с шампанско и се потапят в нея.

Като си представи как се любят във ваната, го обзе гняв и на екзипи половин чаша вино. В този момент Пийбоди излезе от спалнята.

Беше облякла униформата си, но яката на ризата ѝ бе разкопчана. Прииска му се да целуне шията ѝ, да усети копринената мекота на кожата ѝ. Мислено се наруга заради слабостта си и неволно се начумери.

— Какво има? — Тя въпросително повдигна вежди. — Да не би твоите приятели от пицарията да са свършили лютите чушки и да са отказали поръчката?

— Не... всеки момент ще донесат пиците. — Подаде ѝ чашата с вино и добави: — Мислех си за... работата.

Тя отпи от виното и одобрително промърмори:

— Ммм. Този път го бива. Доколкото разбрах, задачата ти е да събереш подробна информация за евентуалните заподозрени в убийството на Дрейко.

— Вече приключих и изпратих данните на Далас.

— Бързо действаш.

Той сви рамене. Нямаше намерение да ѝ съобщава, че Рурк му е предоставил необходимите сведения.

— Служителите от отдела за електронно обработване на информацията винаги са готови да помогнат на колегите си — заяви. — Но предстои още много работа, дори след като елиминираме хората, които със сигурност не са замесени в престъплението. Все пак човекът е бил убит пред очите на повече от две хиляди души.

— Имаш право. — Пийбоди отново отпи от чашата си и се настани на изтърбушеното кресло. Не осъзнаваше, че в разхвърляния апартамент на Макнаб се чувства удобно като в своето чисто и подредено жилище. — Случва се нещо необичайно.

— В нашата работа винаги има изненади.

— Не, този път е по-различно. — Тя замълча, като се питаше дали да му каже онова, на което случайно беше станала свидетелка. Чувстваше, че ще експлодира, ако не го сподели някого. А Макнаб ѝ беше под ръка. — Слушай, ще ти доверя нещо, но е поверително.

— Целият съм слух. — Щяха да донесат пицата след десетина минути, а го измъчваше вълчи глад. Отвори пакетче със соев чипс и седна на страничната облегалка на креслото. — Хайде, не ме дръж в напрежение. Какво се е случило?

— Не зная със сигурност. Надин Фарст настоя да се срещне с Далас, изглеждаше много разтревожена. — Тя машинално посегна към

пакетчето с чипс. — Усетих, че положението е напечено. Срецнаха се в „Синята катерица“ и разговаряха насаме. Наблюдавах ги от другия край на салона, но разбрах, че нещо не е наред. Най-подозрително е, че Далас не сподели с мен за какво става въпрос.

— Може би са обсъждали личните проблеми на госпожица Фарст.

— Надин едва ли ще настоява за спешна среща с началничката ми, ако не е сгазила лука. — Пийбоди също беше приятелка с репортерката и бе обидена, че са я пренебрегнали. — Убедена съм, че неприятностите на Надин имат нещо общо с убийството на Дрейко. Аз също участвам в разследването, редно беше Далас да сподели с мен. — Тя замислено задъвка чипса и промърмори: — Трябваше да ми се довери.

— Искаш ли да поразпитам какво се е случило?

— И сама мога да го сторя. Не са ми необходими услугите на някакъв многознайко от компютърния отдел!

— Както желаш, Диди.

— Престани да се лигавиш! Питам се изобщо защо споделих с теб! Чувствам се ужасно — Надин е и моя приятелка... поне я смятах за такава.

— Ревнуваш, че са те пренебрегнали.

— Глупости!

— Да, ревнуваш. — Откакто се беше влюбил в нея, той бе опознал това чувство. — Далас и Надин са те изключили от играта, а ти ще се пукнеш от яд.

— Махай се, глупак такъв! — Тя го изблъска от страничната облегалка на креслото.

— Може да съм глупак, но ще те почерпя с пица — заяви и отиде да отвори на доставчика.

ШЕСТА ГЛАВА

— Не докосвай нищо и не ми се пречкай — предупреди Ив, докато отключваше с шперца вратата на тухления апартамент, намиращ се на последния етаж на хотела.

— Скъпа моя, започваш да се повтаряш — подхвърли Рурк.

— Повтарям се, защото почти никога не ме слушаш. — Преди да отвори вратата, тя се обърна и го погледна: — Защо ли е обитавал хотел, след като е имал постоянна работа в Ню Йорк?

— Първо, защото е по-престижно. Харесвало му е във вестниците да пише: „Когато е в града, господин Дрейко винаги наема най-хубавия апартамент в хотел «Палас»“. Второ, заради удобството. Персоналът е готов да задоволи всяко желание на клиентите. Трето, което най-вече подсказва какъв е бил характерът на Дрейко, заради чувството за необвързаност. Когато живееш в хотел, си освободен от отговорност.

— Имаш право. От онова, което досега съм научила за господина, той е бил напълно безотговорен — заяви Ив, отвори вратата и влезе в апартамента.

Обстановката беше изискана, мебелите, килимите и завесите от най-добро качество. „Нищо чудно — помисли си тя, — щом хотелът е собственост на Рурк.“ Само дето луксът не ѝ допадаше, караше я да се чувства неловко.

Дневната беше много голяма, с розови копринени тапети. Куполовидният таван беше украсен с разкошни фрески, изобразяващи цветя и плодове, грамадният полилей беше истинско произведение на изкуството, изработено от злато и стъкло.

Върху трите канапета, тапицирани в тъмночервено, бяха разхвърляни разноцветни възглавнички. Масичките, които сигурно бяха от дърво и имаха антикварна стойност, бяха излъскани до блясък, подът също. Орнаментите на плътния килим бяха еднакви с фреските на тавана.

Едната стена беше от стъкло. Щорите бяха вдигнати и гледката беше изумителна. През този прозорец се излизаше на каменна тераса, украсена с цветя, засадени в саксии, което означаваше, че терасата се отоплява като оранжерия.

В единия край на просторното помещение стоеше бяло пиано, в другия зад вратички, украсени с дърворезба, навярно бяха монтирани стереоуредба, телевизор и видео. Тук също имаше саксии с растения с големи и лъскави листа, в остъклени витрини бяха подредени красиви четки за прах, които сигурно се смятаха за произведения на изкуството, ала помещението изглеждаше необитаемо, все едно бе изложбена зала.

— Навярно камериерките са почистили, след като Дрейко е отишъл в театъра — отбеляза Рурк. — Ако искаш, ще повикам служителите, които са били дежурни тогава, за да разкажат какво са намерили в стаите и дали са забелязали нещо необичайно.

— Добре — съгласи се тя и си помисли, че доколкото познава Надин, след свадата ѝ с Дрейко апартаментът е изглеждал така, сякаш през него е преминало торнадо. Приблужи се до плъзгащите се вратички, украсени с дърворезба, отвори ги, огледа уредбата и нареди на системата да се включи. Когато мониторът засия в млечносиньо, тя каза:

— Възпроизведи последната програма.

Заблещукаха червени лампички, видеото безшумно заработи. На екрана се появи огромно легло, застлано с черна коприна, върху което се прегръщаха мъж и жена.

— Какво удоволствие ви доставя да наблюдавате как се чукат други хора? — обърна се тя към Рурк.

— Ние, мъжете, сме извратени и слаби същества. Имай милост към нас.

Ив се усмихна, но след секунда усмивката ѝ помръкна. Двойката на леглото смени позата, а лицето на жената, изразяващо неописуемо удоволствие, се обърна към камерата.

— Мамка му! Това е Надин... Надин и Дрейко.

— Успокой се. — Рурк сложи ръка на рамото ѝ. — Записът не е направен тук — знам как е обзаведена спалнята. И прическата на Надин е различна. Видеофилмът е заснет преди време.

— Налага се да взема диска и да докажа, че записът е направен отдавна и не в този апартамент. Господи, как ще представя като вещественно доказателство диск, в който най-известната в Ню Йорк репортерка играе ролята на порнозвезда? — Нареди на системата да се изключи, извади диска и го запечата в специален плик, после закрочи напред-назад, като невъздържано ругаеше.

В гърдите ѝ бушуваха противоречиви чувства. Доскоро нямаше приятели и съпруг, не се бе сблъсквала с дилемата да пренебрегне служебните си задължения, за да защити човека, когото обича. Надин се бе изповядала пред нея като пред приятелка, не като пред лейтенант от полицията. Мъжът, който търпеливо изчакваше да премине избликът ѝ на гняв, бе неин съпруг. Пред брачния олтар беше дала обет да го обича, да го почита.

Ако сподели с него за Надин и Дрейко, дали ще погази доверието, което ѝ бе оказала приятелката ѝ? Или пък ще спази брачния обет? Да му се не види колко сложен е животът! Как ли успяват хората да балансират между приятелството и задължението?

— Скъпа Ив — заговори Рурк, когато тя престана да обикаля салона и се обърна към него. — Създаваш си излишни главоболия. Искам да те улесня — не се чувствай задължена да споделиш с мен онова, което е по-добре да запазиш в тайна.

Тя се навъси и присви очи:

— Предчувствам, че следващото ти изречение ще започва с думичката „но“.

— Предчувствието не те лъже, миличка. — Той прекоси помещението и продължи: — Но се досещам, че преди време Надин и Дрейко са били любовници. Съдейки по тревогата ти, помежду им наскоро се е случило нещо.

— Голям психолог си, няма що! — язвително подхвърли тя, но се подчини на инстинкта си и разказа на Рурк историята от игла до конец.

Той я изслуша, приближи се до нея и нежно разроши късата ѝ коса:

— Ти си предана приятелка.

— Не го казвай. Караш ме да се чувствам гузна.

— Тогава чуй нещо друго: Надин не е замесена в убийството на Дрейко.

— Знам го, няма и доказателства за вината ѝ. Но тази история ще се отрази пагубно на кариерата ѝ... Достатъчно по въпроса. Още какви помещения има в апартамента?

— Ако не ме лъже паметта, кухнята е ето там. От двете страни на коридора се намират кабинетът, банята, спалнята и тоалетната.

— Ще започна с кабинета. Искам да прослушам записите на телефонния секретар, за да разбера дали Дрейко се е карал с някого, дали са го заплашвали. Направи ми услуга. — Тя му подаде чантичката с принадлежностите. — Прибери в специалните пликчета останалите дискове.

— Слушам, лейтенант.

Ив се намръщи, но реши да не се заяжда и се залови за работа.

Рурк я наблюдаваше. Възхищаваше се от способността ѝ да се съсредоточава, от логичния ѝ подход.

Доскоро щеше да бъде смъртно обиден, ако някой му кажеше, че ще се влюби в жена полицай и че ще се прехласва от работата ѝ.

— Престани да ме зяпаш!

— Нима съм се взирал в теб? — усмихна се той.

Ив се престори, че не е чула заядливата му забележка и започна да разсъждава на глас:

— Записите на разговорите по видеотелефона показват, че Дрейко е търсил много хора или него са го търсили. Ако се занимавах с психоанализа бих казала, че този човек се е страхувал да остане насаме със себе си. Изпитвал е необходимост непрекъснато да контактува с някого. И все пак не забелязах нищо подозрително, освен че е поръчал скъпи стоки по видеотелефона: осем чифта обувки, три костюма, старинен ръчен часовник. — Тя го погледна изпод око. — Всъщност и ти пазаруваш като него.

— Напротив, скъпа. Никога не поръчвам костюмите си по каталог. Смятам, че една дреха трябва да се пробва, за да видиш дали ти стои добре.

— Само не започвай лекция за модата! Установих, че Дрейко е разговарял и с агента си. Вдигнал му е скандал, защото е разбрал, че актрисата, която изпълнява главната роля, получава колкото него. Бил е вбесен, искал е агентът да преговаря за ново заплащане — по един долар повече за всяко представление.

— Агентът разговаря с мен, но аз отказах — промърмори Рурк.

Ив се обърна и озадачено го погледна:

— Нима ти се е досвидяло да дадеш по долар на представление?

— Когато имаш работа с деца — спокойно обясни той, — трябва да поставяш ограничения. Договорът беше въпросното ограничение. Размерът на сумата не е важен.

— Не предполагам, че си толкова безкомпромисен.

— Не си поплювам.

— Сигурно те е заплашвал, вдигал ти е скандали...

— Не. Може би е възнамерявал да ме притисне, но така и не разговаряхме. Агентът му се беше свързал с моите адвокати, те се обадиха на мен, после аз им телефонирах и така нататък.

— Слава богу! Този път не си замесен. Отивам да огледам спалнята. — Тя премина под арката в коридора и влезе в спалнята.

Голямото легло беше застлано с чаршафи и завивки от сива коприна и приличаше на облак. Ив надникна в дрешника и остана изумена от количеството на дрехите и обувките. На тоалетката под огледалото бяха подредени какви ли не шишенца и тубички с кремове против бръчки, парфюми, омокотители за кожа.

— От всичко видно и чуто става ясно, че Дрейко е бил суетен и егоист, капризен като дете и с голямо самочувствие, който се е страхувал да остане сам.

— Подкрепям преценката ти. И все пак... Колкото и големи да са недостатъците му, едва ли е бил убит заради тях.

— Понякога убиецът не се нуждае от мотив... Като се вземат предвид самочувствието на нашия човек и страха му от самотата, стигам до заключението, че никога не е оставал без любовница. Зарязал е Карли Ландсдаун, но се обзалагам, че вече е бил набелязал нейната заместница в леглото му. — Тя отвори чекмеджето на нощното шкафче и възкликна: — Виж ти. Какви играчки!

В отделенията на чекмеджето бяха подредени различни предмети за подсилване на сексуалното изживяване, подходящи за двойки или за самозадоволяване.

— Лейтенант, мисля, че трябва да ги конфискуваш, за да бъдат проучени по-внимателно. — Той посегна към чекмеджето, но Ив блъсна ръката му:

— Не пипай!

— Ама и ти си една... Не разрешаваш човек да се позабавлява.

— Какво разбира един цивилен от полицейска работа — не стана длъжна тя. — Това пък за какво служи? — Оглеждаше конусовидно каучуково приспособление. Полюшна го и от него се разнесоха мелодични звуци.

Рурк широко се усмихна, настани се на леглото и ѝ направи знак да седне до него:

— Готов съм да ти демонстрирам как действа, за да подпомогна разследването.

— Говоря съвсем сериозно.

— Аз също.

— Ще мина и без твоето обяснение. — Тя остави странния предмет, като преди това още веднъж замислено го огледа, и отвори най-долното чекмедже. — Господи, натъкнах се на истинска златна мина! Запас за цял месец от „екзотика“, „зевс“ и... — Отпуши флакончето, помириса го и тръсна глава като мокро куче. — Мамка му! Наричат този наркотик „див заек“. — Побърза да запуши флакончето и да го запечати в пликче за веществени доказателства. — При това е чиста субстанция. — Пое си въздух и поясни: — Ако го е вземал преди полов акт, не е чудно, че всичките му любовници са го смятали за истински бог в леглото. Изпиваш само две капки „див заек“ и си готова да се чукаш дори със стогодишен старец. Ти знаеше ли, че Дрейко използва този наркотик?

— Не. — Рурк стана от леглото. Вече не му беше до шеги. — По принцип мразя дрогата и наркоманите, но според мен използването на „див заек“ е равнозначно на изнасилване. Хей, какво ти е?

— Нищо ми няма. — Чувстваше се замаяна и жадуваше за секс... и то само от едно помирисване на съдържанието на флакона. — Знаеш ли, че трийсет грама от тази дрога струват най-малко десет хиляди, пък и не се намира лесно. Въздейства само на жените и води до смърт, ако се предозира.

Рурк повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите. С облекчение забеляза, че не са помътнели от опасния ѝ експеримент.

— Никога не е споменавал за методите си за завладяване на жените. Ако знаех, щях да прекратя договора му и най-вероятно да го пребия!

— Вярвам ти. — Ив стисна китката му. — Засега приключих тук. От теб искам да уредиш апартаментът да не бъде даван на гости на

хотела. Ще възложи обиска на колегите от отдела за борба с наркотиците.

— Разчитай на моето съдействие.

Тя прибра в чантата пликчето с флакончето и опита да се пошегува:

— Колко ще ти струва?

— Моля?

— Каква сума ще загубиш, ако апартаментът стои празен? Колко струва една нощувка?

— В това хотелче ли? Мисля, че по осем хиляди и петстотин на вечер, но има отстъпка за клиентите, които наемат стаята за по-дълго време.

— Нищо работа... какво му плащаш! — иронично подхвърли тя. — Мансфийлд също е наела апартамент тук, нали?

— Да. Нейният е в другото крило, но пак е мезонет.

— Да ѝ отидем на гости. В миналото и тя е взимала наркотици, два пъти е била арестувана. — Ив взе чантата с приспособления и тръгна към вратата. — Може би знае кои са били доставчиците на Дрейко. Нищо чудно наркопласьори да са организирали убийството му.

— Съмнявам се.

— Аз също, но работата на ченгето се състои най-вече в проучване на всички възможности и елиминиране на онези, които не са свързани с разследването. — Тя заключи вратата и понечи да запечата с лепенката, която извади от чантата си.

— Непременно ли трябва да я поставиш? — намръщи се Рурк. — Ще прогониш гостите на хотела.

— Да, трябва. Не бой се, сега броят им ще се увеличи. Представям си как някоя елегантна дама вижда лепенката и се обръща към съпруга си: „Погледни, Джордж! Тук е живял онзи актьор, когото убиха по време на представлението! Подай ми видеокамерата!“.

— Потресен съм от цинизма ти — поусмихна се Рурк.

— Не е цинизъм, а е самата истина. — Влязоха в асансьора и щом вратата се затвори, Ив се притисна до съпруга си: — Искам да ме... Божичко! — Захапа устната му, прокара длани по задника му. Извика от удоволствие, отблъсна го леко и скръсти ръце. — Пфу! Сега съм малко по-добре.

— Но не и аз. — Рурк посегна към нея, ала тя сложи ръка на гърдите му:

— Престани, намираме се на обществено място. Никакви игрички в асансьора, в противен случай ще нарушим закона. — Тя съобщи къде отиват и кабината безшумно се понесе по хоризонталната.

— Ще ми платиш за това!

Ив се облегна на стената и промърмори:

— Майчице, колко се страхувам от законите ти!

Той само се усмихна и опипа гумения конусообразен предмет, който незабелязано беше пъхнал в джоба си.

— Има защо да се страхуваш — закани се, в този момент кабината престана да се движи.

— Трябваше да... да си проясня съзнанието, преди да разпитам свидетелката, нали така?

— М-м-м.

— Слушай, тъй като добре познаваш Мансфийлд, искам да наблюдаваш реакциите ѝ по време на разговора.

— А, ето че отново ще ти бъда полезен с нещичко!

Тя спря, обърна се и нежно докосна страната му. Любовта ѝ към него я обземаше в най-невероятни моменти.

— Хубаво е, че си ми под ръка. — Рурк извърна глава и целуна дланта ѝ, при което тя потръпна от отново обзелото я желание. — Да не се размекваме — промълви и тръгна към апартамента на Арина. Натисна звънеца и зачака.

Актрисата отвори вратата. Беше по бяла домашна роба, а червените петна, които избиха по страните ѝ, подсказваха, че е неприятно изненадана от неочакваното посещение:

— Лейтенант Далас... Рурк... Не очаквах... — Внезапно светлосините ѝ очи се разшириха. — Имате ли някакъв резултат? Заловихте ли...

— Не сме — прекъсна я Ив. — Извинете за безпокойството, но се налага да ви задам още няколко въпроса.

— Нима? Надявах се, че разпитът е приключил. — Тя притисна слепоочията си с дългите си пръсти с изискан маникюр, сякаш се опитваше да прогони главоболието. Под очите ѝ действително имаше

сенки. — Боя се, че моментът не е подходящ. Не ми е добре. Налага ли се да разговаряме точно днес?

— Съжалявам, че се натрапвам, но няма да ви отнема много време.

— Дано. Положението е доста... конфузно. Разбирате ли, не съм сама. — Арина примирено отпусна ръце. — Заповядайте.

Апартаментът беше голям колкото онзи, който бе обитавал Дрейко. Обзавеждането беше елегантно и някак подсказваше за присъствието на жена, тапетите, мебелите и килимите бяха в синьо и кремаво. На канапето се беше разположил Чарлс Мънро, неотразимо красив във вечерно облекло.

„Само това липсваше!“ — помисли си Ив. Внезапно я обзе желание да откъсне топките му и да му ги натика в гърлото.

Той радушно ѝ се усмихна, но като видя ледения ѝ поглед, придоби подигравателно изражение и без да бърза, се изправи:

— Здравейте, лейтенант. Радвам се да ви видя... както винаги.

— Здравей, Чарлс. Още ли упражняваш същата професия?

— Да ти наля ли още едно питие, Арина? — попита Мънро, стараяйки се да се държи естествено.

— Какво? — разсеяно попита Арина. Неспойно местеше поглед от новодошлите към „приятеля“ си и машинално подръпваше сребърното си колие. — Не, благодаря. Виждам, че се познавате. — Изчерви се още по-силно и сякаш стана още по-красива. Отново вдигна ръце и ги отпусна в знак на безпомощност.

— С лейтенант Далас сме се срещали няколко пъти — обясни Мънро. — Дори имаме обща позната.

— Не ставай нахален — процеди Ив. Очите ѝ гневно проблясваха, беше готова да избухне. — Каква е целта на посещението ти, Чарлс? На гости ли си дошъл или срещу заплащане?

— Отлично знаете, че човек с моята професия трябва да бъде дискретен. Няма да отговоря на нетактичния ви въпрос.

— Престанете, поставяте ме в неудобно положение. — Арина отново вплете пръсти в сребърната си огърлица и не забеляза циничната усмивка на жиголото. Ала Ив не пропусна да забележи как стиснатите му устни заприличаха на тънка линия. — Очевидно знаете каква е професията на Чарлс. Не желяех да бъда сама, искаше ми се да

поговоря с някого. Чарлс... господин Мънро... се ползва с отлични препоръки.

— Арина — побърза да се намеси Рурк, — няма ли да ни поднесеш поне кафе?

— О, разбира се. Извинете. Аз...

— Аз ще го приготвя — предложи Мънро, нежно я докосна по рамото и отиде в кухнята.

— Отивам да му помогна. — Рурк многозначително изгледа съпругата си и го последва.

— Сигурно ще ме помислите за безчувствена егоистка, след като съм поканила сексуален партньор само един ден след...

— Не мога да повярвам, че жена като вас трябва да плаща на някого за компанията му.

Арина кисело се усмихна, наля си чаша вино и закрачи напред-назад. Копринената роба шумолеше.

— Хубав комплимент и умело поднесен, ала долавям, че ме подозирате.

— Не съм дошла да ви правя комплименти.

— Сигурно. — Усмивката на актрисата помръкна. — Разбира се, че нямате намерение да ме ласкаете. Ще ви кажа истината, макар че сигурно няма да ми повярвате. От няколко години живея доста уединено. Навярно компенсирам времето, когато имах много приятели и не минаваше ден, без да посетя някое празненство. Вероятно сте научили за бурната ми младост и за злоупотребата с наркотици. Отдавна съм загърбила този живот. — Тя вирна брадичка. — Не ми беше лесно, но се отказах и загубих повечето си така наречени приятели. А онези, които наистина ме обичаха, бях прогонила по времето, прекарано в плен на дрогата. Сега пък изцяло трябва да се посветя на кариерата си. Нямам много време за светски живот или за романтична любов.

— Били ли сте влюбени в Дрейко?

— Никога не съм го обичала. Разбира се, правили сме секс, но това няма нищо общо с любовта. С него ме свързва само театърът. Повярвайте, лейтенант, върнах се в Ню Йорк, защото исках да участвам в тази пиеса, знаех, че ролята на Воул сякаш е писана за Дрейко, че той ще бъде блестящ. Няма да се роди втори актьор като него! Господи! — Тя затвори очи и потръпна. — Какъв ужас! Най-

лошото е, че съжалявам за актьора, не за човека. Как е възможно да съм такава егоистка? Не, не мога да понасям самотата! — Отпусна се на канапето и възкликна: — Не мога! Измъчва ме безсъние, а ако случайно заспя, сънувам кошмари... сънувам, че ръцете ми са облени с кръвта на Ричард.

Вдигна глава и погледна Ив. В очите ѝ блестяха сълзи:

— Щом си легна, кошмарите ме връхлитат и изпълват съзнанието ми. Събуждам се с писък. Повдига ми се, ръцете ми са окървавени. Не можете да си представите какво изпитвам... Невъзможно е.

Дори не подозираше как в паметта на Ив нощ след нощ бе възкръсвал споменът за студената стаичка, окъпана от червената светлина на неоновата реклама на сградата от срещнатата страна на улицата. Отново и отново усещаше унижението от изнасилването и болката в ръката, която баща ѝ беше счупил при опита ѝ да му се противопостави. Отново и отново виждаше как неговата кръв капе от ножа и се стича по ръцете ѝ, как момиченцето пълзи по пода сред локвите от кръв. Беше едва осемгодишно. В кошмарите си Ив винаги бе на осем години.

— Искам да заловите виновника — прошепна Арина. — Непременно трябва да го заловите. Може би едва тогава кошмарите ще престанат да ме преследват. Господи, нямат ли край? Докога ще ме измъчват?

— Не зная. — Ив с усилие се върна към действителността и се постара да се овладее. — Знаете, че Дрейко е вземал наркотици. Кажете ми кой е бил доставчикът му.

В кухнята Чарлс отпиваше от виното си, а Рурк си беше приготвил кафе, което не беше съвсем по вкуса му, но все пак беше за предпочитане пред помията, която поднасяха в повечето нюйоркски заведения.

— Арина преживява тежък момент — започна Мънро.

— Съгласен съм.

— Не е противозаконно да платиш на някого да те утеши.

— Не е.

— Най-почтено упражнявам професията си.

Рурк наклони глава:

— Мънро, Ив не е повела кръстоносен поход срещу „компаньонките“ от мъжки пол.

— Тогава защо ме ненавижда?

— Иска да предпази Пийбоди от разочарование. — Погледна го в очите, отпи от кафето и добави: — Аз желая същото.

— Обичам Дилия. Много ми е симпатична. Никога няма да я накарам да страда. Никога не съм я мамил! — възкликна Чарлс, обърна се и се загледа през прозореца. — Някога загубих любимата жена, защото я излъгах. Завинаги се простих с надеждата да водя нормален живот, когато не съм зает с професионалните си... задължения. Загубих любимата, защото я обичах прекалено много, за да ѝ кажа истината. С течение на времето се примирих със съдбата си. Не мога да се променя. — Обърна се и устните му се разтегнаха в иронична усмивка: — Освен това съм добър в професията, а Дилия ме приема такъв, какъвто съм.

— Може би. Но жените са непредсказуеми — никога не си сигурен какво се върти в главата им. Вероятно в това е чарът им. Съгласи се, че мистерията е по-интересна, преди да бъде разгадана.

Чарлс кисело се засмя и отново се обърна към прозореца.

В този момент влезе Ив и кой знае защо изпита раздразнение, като ги видя да се усмихват и най-приятелски да разговарят. В безсилието си се нахвърли върху Рурк:

— Извини ме, че прекъсвам задълбочената ви дискусия. Ще благоволиш ли да отидеш при Арина и да ме оставиш насаме с Чарлс?

— Разбира се. Налей си чаша кафе — относително прилично е.

Тя го изчака да излезе, сетне се доближи до автоготвача. Не ѝ се пиеше кафе, но ѝ трябваха няколко секунди да овладее гнева си.

— Кога госпожица Мансфийлд си уговори среща с теб?

— Днес следобед. Мисля, че ми позвъни около два.

— Доколкото знам, записването за твоите „услуги“ става няколко дни предварително.

— Вярно е.

Ив взе чашата с димящото кафе и се облегна на стената:

— Нямаше ли уговорка за тази вечер?

— Промених разписанието си.

— Защо? Арина спомена, че днес се виждате за пръв път. Защо си се отказал от редовните клиентки заради една непозната?

— Тя обеща да ми плати двойно — промълви Мънро.

— За какво? За нормален секс ли? Или да прекараш при нея цялата нощ.

Чарлс се втренчи в чашата си, сетне вдигна очи и измери Ив с леден поглед:

— Не съм длъжен да отговоря. И няма да го сторя.

— Разследвам убийство. Имам право да те повикам на разпит в полицейското управление.

— Да, така е. Ще го направите ли?

— Създаваш ми излишни ядове. — Тя остави чашата си на кухненския плот и закрачи напред-назад, както ѝ беше обичай, докато размишляваше. — Така и така ще спомена името ти в рапорта. Но ако ме принудиш да те призова на официален разпит, на Пийбоди няма да ѝ е приятно.

— И двамата с вас не желаем да я огорчаваме — въздъхна той. — Ето как стоят нещата, лейтенант. Моя редовна клиентка ме препоръчала на Арина, каза ѝ, че с мен ще прекара една приятна вечер. Когато госпожица Мансфийлд ми се обади, разбрах, че е на ръба на нервната криза. Знаех какво се е случило онази вечер и състоянието ѝ беше обяснимо. Заяви, че иска да остана при нея до сутринта — ще вечеряме в апартамента ѝ, ще поговорим, ще правим секс. Знаела, че проваля плановете ми и била готова да ми плати двойно. Това е всичко.

— Разговаряхте ли за Дрейко?

— Не. Обсъждахме теми, свързани с изкуството и по-специално с театъра. Тя изпи три чаши вино и изпуши половин пакет цигари. Ръцете ѝ трепереха, поуспокои се малко преди да дойдете. Нервите ѝ са опънати до краен предел, ала се старее да се вземе в ръце.

— Благодаря за откровеността. — Тя пхна ръце в джобовете си и добави: — Известно ти е, че Пийбоди ще прочете рапорта.

Очите му гневно проблеснаха, лицето му се изопна:

— Дилия знае как си изкарвам прехраната.

— Радвам се — процеди тя и думите сякаш заседнаха в гърлото ѝ.

— Тя е зряла жена, лейтенант.

— Глупости! — Ив не издържа и ритна стената. — Хитрец като теб може да я върти на малкия си пръст. Родителите ѝ са последователи на движението „Свободна ера“, израснала е в градче, дето го няма на картата! Отлично се справя със задълженията си, но е наивна като дете и не познава мерзостите на живота. Сигурно ще ми се разсърди, като разбере какво съм ти казала. Ще ме изгледа отвисоко, както прави понякога, ще вирне нос и ще откаже да ме изслуша, но не мога да ти позволя да я накараш да страда!

— Държите на нея, така ли? — гневно извика Мънро. — А не ви ли е хрумвало, че и аз я обичам?

— За теб сексът е само начин за изкарване на прехраната.

— Вярно е, че жените ми плащат, за да спя с тях, но с Дилия е различно. За бога, ние дори не се любим!

— Какво? Сигурно таксата ти не е по джоба ѝ. — Веднага съжали за думите си — изражението на Чарлс подсказваше колко дълбоко го е засегнала. — Извинявай. Извинявай, не биваше да го казвам. Беше злобно и несправедливо.

— Вярно е — промълви той.

Внезапно Ив се почувства уморена до смърт. Седна на пода и се облегна на стената:

— Мразя професията ти, неприятно ми е да научавам подробности, защото... защото те харесвам.

Чарлс смаяно я изгледа и приклепна до нея:

— Наистина ли?

— Да, общо взето си ми симпатичен. Излизаш с нея отпреди Коледа, а още не сте... Нима не я харесваш?

Той се засмя, този път от сърце:

— Първо, щом съм ви симпатичен, позволете да ви говоря на „ти“. Господи, Далас, човек не може да ти угоди. Ако спях с Дилия, щеше да ме наречеш мръсник. Научаващ, че не сме правили секс и пак ме смяташ за негодник. Рурк има право.

— За какво намекваш?

— Преди малко съпругът ти заяви, че жените са непредсказуеми. — Той отпи от виното си. — С Пийбоди сме приятели. Повечето жени, които познавам, са мои клиентки или също са компаньонки.

— Внимавай с представителките на моя пол. Ако си прекалено сантиментален, ще ти се качат на главата и ще отровят живота ти.

— Вземам присърце приятелския ти съвет. И още нещо. — Той я потупа по коляното. — И аз те харесвам, лейтенант Захарче.

През нощта отново сънува кошмара. Навярно бе предизвикан от думите на Арина за окървавени ръце и неописуем ужас — подсъзнанието ѝ реагираше против волята ѝ.

Видя баща си да влиза в хотелската стая в Далас, където беше полярен студ. Ала въпреки студа я обля пот, като забеляза, че той е пил, но не е мъртво пиян, за да я остави на мира.

Изпусна ножа. Стомахът ѝ се свиваше от глад, беше рискувала да си навлече гнева на пияницата, само и само да намери някаква храна... парченце сирене. Ножът се изплъзна от ръката ѝ, сякаш изминаха дни, години, векове, докато с трясък падна на пода. Звукът беше толкова оглушителен, че отекна като ехо.

Баща ѝ пристъпи към нея, лицето му се обагреше ту в кървавочервено, ту в бяло от светлинната реклама на отсрещната фасада.

Моля те недей, моля те недей, моля...

Стенеше и шепнеше, макар да знаеше, че молбите няма да ѝ помогнат.

Той ще го прави отново и отново. Усеца болката от силната му плесница, стоварва се на пода като чувал с картофи, баща ѝ се просва върху нея...

— Ив! Ив, успокой се! Не се страхувай! Аз съм до теб.

Дъхът сякаш изгаряше гърлото ѝ, тя се мятеше в ръцете, които се опитваха да я задържат. Постепенно гласът на Рурк проникна в съзнанието ѝ, поддържа ѝ успокояващо.

— Дръж се за мен, скъпа. Прегърни ме... точно така. — Притисна я до себе си и започна да я полюшва като разплакано дете, докато тя престана да трепери. — Не бой се, беше само лош сън.

— Не му позволявай да се върне.

— Няма. — Целуна я по челото и добави: — С мен си в безопасност.

На сутринта се събуди в прегръдките му. Кошмарът почти се бе заличил от съзнанието ѝ.

СЕДМА ГЛАВА

Ив се постара да отиде на работа преди Пийбоди, като жертва цял час от съня си. Искаше ѝ се да напише рапорта си и да изчезне, преди помощничката ѝ да се появи. Нямаше никакво желание да разговарят за Чарлс Мънро.

В общото помещение цареше необичайно оживление. През нощта на полицай Зено му се беше родила дъщеричка и той черпеше с понички. Ив побърза да си вземе от вкусните сладкиши, преди колегите ѝ да се нахвърлят върху тях като хиени.

— Кой спечели облога за теглото на бебето? — попита с пълна уста.

— Аз! — усмихна се Бакстър и отхапа от поредната поничка с канела и с пълнеж от къпиново сладко. — Шестстотин и трийсет доларчета!

— Мамка му! Никога не печеля този облог. — За утешение тя си взе още една поничка и закачливо се усмихна на колегата си. Добрият стар Бакстър — понякога ставаше много досаден, но съвестно си изпълняваше задълженията, като обръщаше внимание дори на незначителните подробности. Тъкмо човекът, който ѝ е необходим.

— Излезе ти късметът, драги.

— Ще получа награда за добра служба ли? Тъкмо съм хвърлил око на страхотна уредба, но не ми достига известна сума...

— Радвам се, че харесваш скъпите вещи, Бакстър — плесна го тя, — но днес наистина си късметлия. — Тя извади от чантата си дисковете с имената и адресите на зрителите, присъствали на кървавата премиера. — Получавах голямата награда. На теб се падна честта да събереш информация за тези хора и да установиш дали някой е познавал Дрейко и е имал мотив да го убие. Включени са и хората от персонала на театъра, тъй че няма да се справиш сам. Организирай отряд детективи и униформени полицаи и започнете да разпитвате свидетелите. До края на седмицата трябва да извадите поне половината от списъка на заподозрените.

— Имаш чувство за хумор, Далас!

— Уитни ме упълномощи да възложа на някого тази отговорна задача. Избрах теб, Бакстър.

— Не може да бъде! Сигурно се шегуваш! — Той забели очи и отскочи като опарен, когато Ив постави дисковете на бюрото му. — Няма начин да ми пробуташ този кошмар, Далас!

— Мога и вече го направих. Внимавай, падат трохи от поничката. Не забравяй, че добрият полицаи винаги поддържа образцова чистота на работното си място.

Усмихна се доволно и тръгна към канцеларията си, без да обръща внимание на ругатните по неин адрес.

Вратата беше отворена, дочуваше се шумолене. Ив притисна гръб към стената и стисна оръжието си. Най-сетне беше заварила на местопрестъплението крадеца на шоколадчета. Втурна се в канцеларията, заплашително размахвайки юмрук, и хвана за шията непознатия.

— Пипнах те, мръсничко!

— Госпожо! — изхърка човекът, който беше толкова нисък и мършав, че приличаше на торба с кокали. Ив си каза, че спокойно може да го изхвърли през мъничкото прозорче. Така му се пада, задето краде шоколадчетата от чекмеджето ѝ.

Притисна го към картотеката и извика:

— Ще ти прочета правата, обаче няма да ти послужат на мястото, където ще те изпратя.

— Повикайте лейтенант Далас! — изграчи той. — Повикайте лейтенант Далас!

Тя го обърна към себе си и видя обещените му очи зад очилата с голям диоптър, каквито използват микрохирурзите.

— Аз съм Далас, долен крадец такъв!

— Аз съм... Божичко, задушавам се... аз съм Томджон Луис от отдела за поддържане на техническите устройства. Донесох новия ви компютър.

— Какви ги дрънкаш? Я ми дъхни! Ако си ял шоколадче, ще ти изтръгна езика и ще те удуша с него!

Човекът, който вече се задушаваше в желязната ѝ хватка, събра последни сили, дъхна ѝ и запъхтяно обясни:

— Хапнах си вафли и изпих един плодов сок. Не съм ял шоколадче, честна дума.

— Не си, но не е зле по-често да си миеш зъбите. Май спомена за нов компютър. Къде е?

— Ето го, на бюрото ви. Тъкмо се канех да го включа.

Без да изпуска нещастника, тя извърна глава, зяпна от изумление, захвърли Луис като мръсен парцал и се спусна към компютъра:

— Мой е! Мой!

— Да, лейтенант, ваш е.

Ив прегърна устройството, сякаш се страхуваше да не ѝ го вземат, и процеди през зъби:

— Слушай, умнико, ако се подиграваш с мен, ще отхапя ушите ти и ще си приготвя задушено.

— Ето документите. — Младежът предпазливо извади от джоба си електронен бележник и набра кода. — Погледнете какво пише: „Лейтенант Далас. Отдел «Убийства». Компютър модел ХЕ-5000“. Защо се учудвате? Нали сте подали заявка?

— Подадох я преди цели две години!

— По-добре късно, отколкото никога, нали? — усмихна се той.
— Желаете ли да го включа?

— Това е най-голямото ми желание.

— Добре. Свършвам след броени минути и изчезвам от полезрението ви. — Младежът побърза да се пъкне под бюрото.

— Що за идиотско име е Томджон?

— Така се казвам, лейтенант. Наръчникът за използване на компютъра е в тази кутия.

Ив презрително изсумтя:

— Не ми е необходим. У дома имам същия модел.

— Бива си го. Щом го включа към главния компютър, трябва само да прехвърлим кода и информацията, съдържаща се на хард диска на предишната ви машина. Ще ми отнеме максимум половин час.

— Ще почакам. — Тя погледна омразния стар компютър, който толкова често беше „наказвала“ с юмруци заради мудността и капризите му. — А тази антика какво ще я правим?

— Ако желаете, ще ви помогна да го изхвърлим за рециклиране.

— Добре... не, компютърът ми трябва! Искам да го занеса у дома. — Внезапно бе решила да устрои ритуално унищожаване на

омразния компютър. Дано да му причини същите страдания, на които я бе подлагал години наред.

— Както желаете. — Младежът се покуражи от дружелюбния й тон и започна да си подсвирква. — Този модел е истинска антика. Да се чуди човек как изобщо сте работили с него.

Вместо да отговори, тя гърлено изръмжа.

След час Пийбоди влезе в канцеларията и завари началничката си усмихната до уши.

— Хей, Пийбоди, виж какво ни донесе Дядо Коледа.

— Брей! — възхитено възкликна помощничката й и огледа компютъра. — Истински красавец!

— Най-сетне го получих. Новият ми приятел Томджон Луис го включи към мрежата и... още не мога да повярвам, че ми се подчинява, Пийбоди! Прави всичко каквото му наредя.

— Радвам се, лейтенант. Пожелавам ви дълги години щастлива съвместна работа.

— Приключихме с веселата част — заяви Ив, взе чашата си и направи знак на Пийбоди да си поръча кафе. — Снощи обискирах апартамента на Дрейко.

— Не знаех, че възнамерявате да посетите хотела. Щях да ви придружа.

— Присъствието ти не беше наложително — промърмори Ив и си представи какъв скандал щеше да избухне, ако помощничката й бе видяла Чарлс Мънро в жилището на Арина. — Открих наркотици, включително „див заек“.

— Какъв гадняр е бил този човек.

— Имаш право. Намерих и най-различни приспособления, закупени от секс магазин. Не ми е ясно предназначението на някои от тях, макар че имам известни познания в тази област. Дрейко е притежавал и богата колекция от видео дискове. Повечето са със записи на сексуалните му подвизи.

— Значи е бил наркоман и сексманиак.

— Притежаването на онези... уреди и на дисковете не е толкова странно, но фактът, че е пробутвал на партньорките си „див заек“, говори, че Дрейко е бил сексуално извратен. Това може да бъде мотив

за убийството му. Всъщност мотивите вече се трупат като привърженици на „Свободна ера“ на протестен митинг. Извинявай, не исках да те засегна.

— Не съм от докачливите.

— Онзи, който е организирал убийството на нашия приятел, го е сторил от амбиция, за да се облагодетелства, заради секс или наркотици. Да не забравяме жените, които Дрейко е захвърлял като носни кърпички, както и факта, че всеки негов колега или познат го е ненавиждал. Доставяло му е удоволствие да преследва представителките на нашия пол и да се подиграва с чувствата им. Бил е пристрастен към дрогата и толкова заядлив, че познатите му тайно са мечтаели да изтръгнат червата му и да го обесят на тях. Което означава, че трудно ще стесним кръга на заподозрените. — Тя се настани по-удобно на стола. — Снощи започнах съпоставка на информацията за всеки зрител или служител в театъра и вероятността за организиране на престъплението. Доста напреднах. Ще ти прехвърля данните, за да продължиш вместо мен. Уговорих с доктор Майра да ме приеме. Надявам се с нейна помощ да отхвърлим подозрението от много хора. В единайсет ще проведем съвещание с нашите приятели от отдела за електронно обработване на информацията.

— А следобед ще разпитвате свидетелите.

— Разчитам на теб. Ще се върна най-късно след два часа. — Тя стана и заобиколи бюрото. — Ако случайно се забавя, обади се на тъпака Дики от лабораторията и го притисни да побърза с резултатите от анализа на наркотика, който му изпратих сутринта.

— С удоволствие. Как да действам — да му предложи ли подкуп или да го заплаша?

— Откога работиш с мен, Пийбоди?

— Скоро ще стане година, лейтенант.

Ив кимна:

— Достатъчно дълго. Сама прецени как да постъпиш.

Кабинетът на доктор Майра бе съвсем различен от другите помещения в централното полицейско управление, които напомняха на гъмжащи мравуняци или на кошери, пълни с жужащи пчели. В

„покоите“ на психиатърката цареше тишина, помещението приличаше на оазис сред пустинята, особено ако човек не знае какво го очаква зад вратата на лабораторията за психични тестове. Ив обаче беше преживяла ужасяващото изпитание и се надяваше никога повече да не бъде подложена на него.

Ала кабинетът на Майра бе съвсем различен от помещението, подобно на голяма клетка, където човек бе лишен от облика и от достойнството си. Психиатърката предпочиташе синия цвят, ето защо мебелите бяха тапицирани в синьо, а тя често наблюдаваше по холограмното устройство плискащите се в брега океански вълни.

Както винаги носеше елегантен костюм в светлозелено — цвета на напъпилите листа на дърветата. Грижливо вчесаната ѝ коса подчертаваше красивото ѝ, спокойно лице, от което Ив се възхищаваше. Перлените ѝ обици бяха комплект с крушовидната перла, която тя носеше като медальон на златна верижка. Според Ив доктор Майра беше олицетворение на елегантността и красотата.

— Благодаря, че намери време за мен.

— Изпитвам особен интерес към случая — заговори Майра, докато програмираше автоготвачът да приготви любимия ѝ билков чай. — Дълги години работя в полицията, но досега не съм била свидетелка на убийство. — Обърна се да подаде чашата на Ив и забеляза сянката, която премина по лицето ѝ. — Дейвид Палмър не беше убит, а екзекутиран, мила моя. Това е съвсем различно. — Настани се на стола и подаде на Ив чая, макар да знаеше, че посетителката ѝ дори няма да отпие от чашата. — Професията ми изисква да изучавам убийството и извършителите. Изслушвам ги, съставям психологическите им профили. Като лекар познавам, разбирам и уважавам смъртта. Но още не ми се вярва... че пред очите ми е бил убит човек... не разбрах, че това се случва в действителност. Да... трудно ми е да повярвам, че съществува толкова хладнокръвен престъпник.

— Според мен планът му е гениален.

Майра печално се усмихна:

— Гледните ни точки са различни, мила моя.

— Така е — съгласи се Ив и мислено добави, че най-често наблюдава смъртта, като се надвесва над окървавен труп. Едва сега ѝ хрумна, че изобщо не се е запитала какво преживява Майра, след като е станала неволна свидетелка на убийство. Беше я включила в екипа си

и най-безцеремонно се беше възползвала от присъствието ѝ. — Извинявай за онази вечер. Не ти дадох право на избор.

— Нямах време да се замисляш. Аз също постъпих импулсивно. — Майра поклати глава и отпи от чая си. — Възхищавам се от бързите ти реакции. Кога разбра, че ножът е истински?

— Прекалено късно, за да предотвратя престъплението. Не мога да се примиря с провала си... Започнах да разпитвам свидетелите, като съсредоточих вниманието си върху актьорите.

— Имаш право. Според мен престъплението е замислено от човек с усет към драматичното. Избрал е най-сигурния метод и най-удобния момент, сложил е оръжието в чужда ръка. — Тя отново си припомни случилото се на сцената. — Най-вероятният виновник е актьор, който се стреми към изграждане на кариера. От друга страна, грижливата подготовка предполага, че престъпникът е не само смел, но и изключително хладнокръвен.

— Нима е изпитвал необходимост да наблюдава трагедията?

— Безусловно. Убийството е извършено на сцената пред очите на хиляди зрители, които са ахнали от изумление. Това е било също така важно за престъпника, като смъртта на Дрейко. Представи си какво възмущение е изпитал, представи си с какво удоволствие е продължил да играе многократно репетираната роля на потресен колега. — Замисли се, сетне продължи: — Сигурна съм, че престъпникът стотици пъти е разигравал сцената във въображението си, за да постигне толкова съвършено изпълнение. Дрейко се славеше като един от най-талантливите съвременни актьори. Убийството му е било само първата стъпка в плана на злодея. Следващата е била да заеме мястото му.

— Според теб престъпникът е актьор, който се стреми към професионална реализация.

— Да, до известна степен. От друга страна мотивите му са лични. Ако актьорът е начинаещ, личните и професионалните мотиви може би се преплитат.

— Само Майкъл Проктър, дубльорът на Дрейко, е облагодетелстван от смъртта му, защото ще заеме мястото му.

— На пръв поглед е логично той да бъде главният заподозрян. Според мен обаче всички участници в представлението — от актьорите до най-обикновения сценичен работник — са облагодетелствани. Интересът на медиите е съсредоточен върху тях,

имената им ще бъдат запечатани в съзнанието на зрителите, славата им ще бъде непреходна.

— Не съм толкова сигурна... Не разбирам хората, които през целия си живот се превъплъщават в своите герои и не им остава време да бъдат такива, каквито ги е създала природата.

— Само талантливите актьори умеят да „влязат под кожата“ на драматургичния първообраз. За тях театърът е нещо повече от начин за изкарване на прехраната, те посвещават живота си на сцената. А в нощта, когато беше убит Дрейко, прожекторите осветяваха по-ярко всички участници в пиесата.

— Точно така — актьорите и техническия персонал, не зрителите.

— Имайки предвид данните, с които разполагаме до момента, не съм склонна напълно да елиминираме хората в залата, все пак ми се струва, че престъплението е организирано от човек или от няколко души, които са свързани с театъра. — Майра отмести чашата си и стисна ръката на Ив. — Безпокоиш се за Надин, нали?

Ив изумено я изгледа.

— Надин е моя пациентка и е много откровена с мен. Знам за връзката ѝ с убийтия и съм готова при необходимост да съобщя професионалното си заключение, че тя не е способна да замисли и да извърши кърваво престъпление. Ако наистина е искала да накаже Дрейко, спокойно можеше да го направи чрез медията, в която работи. За една способна репортерка това не е проблем.

— Добре. Дано да ѝ повярват.

— Разговарях с нея — продължи Майра. — Каза ми, че днес официално ще я разпиташ.

— Така е. Ще бъдем сами, само адвокатът ѝ ще присъства. Целта ми е да се разбере, че тя доброволно ми е съобщила информацията. Ще се постарая няколко дни показанията ѝ да не станат публично достояние.

— Ще ѝ помогнеш да събере сили за очакващите я неприятности. — Майра забеляза изражението на приятелката си ѝ попита: — Какво криеш от мен?

— Ще ти кажа, но нали ще си остане между нас?

— Разбира се.

Ив машинално отпи от омразния билков чай и разказа за видео диска, който беше открила в хотелския апартамент на Дрейко.

— Не знае за съществуването му — прекъсна я Майра, — иначе щеше да сподели с мен. Щеше да се разтревожи и едновременно да се разгневи и да се засрами. Записът сигурно е направен без нейно знание.

— Логичният въпрос е дали не ѝ е показал диска, когато за последен път се е срещнала с него.

— Не е. В противен случай мебелите в апартамента щяха са изпочупени, а Дрейко щеше да потърси спешна медицинска помощ. — Майра се облегна назад. — Ето че успях да те разсмея. Навярно много си се разтревожила за нея.

— Беше на ръба на истерията, когато се срещнахме. — Ив стана, приближи се до устройството за повишаване на настроението и се загледа във вълните, които се плискаха в невидим бряг. — Знаеш ли, открих, че съм привързана към много хора, други направо обичам. Чувствам се объркана.

— Искаш ли да се върнеш към живота, който водеше преди година-две, Ив?

— Донякъде по онова време ми беше по-лесно. Сутрин ставах и отивах на работа. Излизах с Мейвис два пъти седмично. — Тя въздъхна. — Не, за нищо на света не желая да се върна в миналото... Няма значение. Не съм дошла да разговаряме за мен, а за Дрейко. Бил е истински сексуален хищник.

— Преди да дойдеш прочетох последния ти рапорт. Подкрепям мнението ти, че сексът е бил сред любимите му оръжия. Но смятам, че не половият акт му е доставял удоволствие, а фактът, че красотата, елегантността, талантът и сексапилът са му помагали да държи любовниците си под контрол. Смятал е жените за свои играчки и чрез тях е демонстрирал превъзходството си над други мъже. Бил е obsесен от идеята винаги да бъде център на внимание.

— Какво ще кажеш за наркотиците? Според мен онзи, който тайно дава „див заек“ на сексуалната си партньорка, се страхува тя да не го отблъсне. По този начин отнема правото ѝ на избор.

— Съгласна съм, но за Дрейко наркотикът е спадал към декора. Нещо като приглушената светлина на свещи и романтична музика. Въобразявал си е, че е страхотен любовник, както е знаел, че е

великолепен актьор. Казвал си е, че всички прочути хора имат своите малки слабости, които обществото им прощава. Не изключвам сексът да е мотив за убийството. В случая имаме много мотиви, а престъпникът най-вероятно е егоист като жертвата си.

— От един дол дренки — промълви Ив.

Ненадейно беше улучил джакпота.

Актьорите се мислят за най-умните и най-талантливите хора на света. Стига да бе пожелал, и той можеше да стане актьор. Но беше послушал съвета на баща си, който често казваше: „Сценичните работници никога не остават без работа“. Кое то си беше самата истина — актьорите ставаха прочути, после славата им залязваше и се озоваваха на улицата, сценичните работници никога не ги изхвърляха.

Лайнъс Куим работеше в театъра от трийсет години. През последните десет беше се издигнал до началник на техническия персонал. Затова му бяха предложили работата в „Ню Глоуб“, затова получаваше най-високата заплата, която профсъюзът бе успял да изкръпка от стиснатите работодатели.

Само че актьорите получаваша много повече от него, което беше адски несправедливо.

Какво ще правят без него?

Ала сега всичко ще се промени.

Най-сетне щастието му се беше усмихнало. Много скоро шефовете на „Ню Глоуб“ ще търсят нов началник на сценичните работници. Лайнъс Куим ще заживее като рентиер, дори може да замине на някой тихоокеански остров.

Най-после бе възнаграден, задето докато работеше, слухтеше, а очичките му не пропуснаха да забележат най-малките подробности. Освен това знаеше точния момент, в който даден актьор трябва да излезе на сцената. Малцина членове на трупата познаваха кухнята на театъра като Лайнъс Куим. Той притежаваше забележителна памет и много добре си спомняше кога и къде за последен път е видял фалшивия нож. Подозираше кога е била извършена размяната и кой е действал толкова ловко, че за краткия промеждутък от време е скрил ножа със сгъваемото острие в гримборната на Арина Мансфийлд.

Смелчага бе този престъпник, няма спор.

Лайнъс спря пред един павилион за храна, поръча си сандвич и обилно го поля с горчица.

— Хей! — Продавачът се опита да грабне тубата от ръката му. — Изстиска почти цялата тубичка, ще си платиш допълнително!

— Гледай си работата, жълтурко. — Лайнъс още веднъж си изстиска горчица, за да го нервира.

— Сложи си прекалено много! — възкликна продавачът, азиатец с белязано лице, и заподскача като заек. — Ще платиш допълнително.

Лайнъс се запита дали да не изстиска останалата горчица върху лицето на жълтокожия, което беше сбръчкано като сушена слива, но си спомни колко пари ще получи и настроението му се повиши. Извади от джоба си монета от петдесет цента, подхвърли я на продавача и подигравателно му подвикна:

— Дано ти стигнат да се пенсионираш! — После се отдалечи, като с удоволствие отхапваше от сандвича.

Беше дребен и мършав, но имаше шкембенце колкото футболна топка. Мускулестите му ръце бяха прекалено дълги. Лицето му приличаше на счупена и нескопосно залепена порцеланова чиния: плоско, обло и прорязано от бръчки. Бившата му съпруга непрекъснато го задяваше да похарчи част от спестяванията си за козметична операция.

Ала Лайнъс твърдо отказваше. Не му се хвърляха пари на вятъра. Има ли значение как изглежда, след като работата му изисква публиката да не го вижда?

Обаче сега ще се изръси за пластична операция. После ще отиде на Таити или на Бали, дори може да посети някой прочут курорт на друга планета. Ще лежи на плажа под жарките лъчи на слънцето, а жените ще се лепят на него като мухи на мед.

Ще прибави половин милион към спестяванията си и ще си живее царски.

Дали пък не трябваше да поиска повече? Не, не бива да бъде алчен — всеки актьор може да си позволи такава сума. Лайнъс беше готов да се съгласи сумата да му бъде изплатена на равни вноски. Съгласен бе и на разумен компромис. Всъщност се възхищаваше от смелостта и ловкостта на престъпника и тайно му благодареше, че е премахнал Дрейко.

Никога не беше мразил актьор колкото него, а Лайнъс Куим изпитваше към актьорите почти фанатична ненавист.

Натъпка последния залък в устата си и избърса горчицата от брадичката си. Писмото му още сутринта е било доставено на получателя. Беше платил допълнително за услугата, но не съжаляваше за похарчените пари. Смяташе ги за разумна инвестиция, писмото е за предпочитане пред обаждане по видеотелефона или лично посещение, които могат да бъдат проследени. Нищо чудно ченгетата да подслушват всички частни видеотелефони. След актьорите той най-мразеше ченгетата. Писмото, което бе изпратил бе кратко и гласеше:

„Знам какво направи и защо го направи. Браво. Ще те чакам в театъра. Зад кулисите в единайсет часа. Искам 500 000. Няма да те издам на ченгетата. Този тип и без това беше абсолютен мръсник.“

Не се бе подписал. Хората, които работеха с него, познаваха почерка му и навика му да изписва само печатни букви. По едно време се бе разтревожил, че писмото ще бъде предадено на полицията и ще го арестуват за изнудване. После се успокои и си каза, че това няма да се случи.

Какво са петстотин хиляди за един актьор?

Влезе през служебния вход, като набра своя код. Ръцете му леко трепереха, дланите му бяха потни. Няма значение — всеки в неговото положение ще бъде нервен и притеснен. Вратата автоматично се затвори след него и в коридора отекна ехо. Лайнъс вдъхна познатата специфична миризма, обгърна го величествената тишина на празния театър. Ненадейно сърцето му се сви от мъка.

Това е последният му ден тук. Ще се сбогува с миризмата на грим и на боядисани сценични декори, със звуците и със светлините на прожекторите. Едва сега осъзна, че театърът е неговият живот.

„Не се размеквай като баба“ — напомни си и тръгна към стълбата, водеща към сцената. В Таити сигурно има театри, а ако много му домъчнее за старата професия, ще отвори собствен театър, в който ще има и казино.

Каква гениална идея! Театър „Лайнъс Куим“ — впечатляващо, нали?

Слезе по стълбите, зави надясно и тръгна по криволичетия коридор. Вече се намираще на свой терен и толкова се беше успокоил, че дори си подсвиркуваше, предчувствайки щастливата си съдба.

От сенките се стрелна ръка и го стисна за шията. Той извика по-скоро от изненада, отколкото от страх и понечи да побегне.

В носа и в устата му нахлуха пари. Очите му се премрежиха, зави му се свят. Тялото му сякаш олекна като перце.

— Какво? Какво... — избърбори.

— Едно питие ще ти се отрази добре — успокояващо му прошепна някой. — Хайде, Лайнъс, пийни си. Взех бутилката от шкафчето ти.

Той оброни глава, тънкият му врат като че всеки момент ще да се счупи. Пред очите му сякаш бе спусната кървавочервена завеса. Когато го повлякоха към стола, краката му затътриха по пода. Някой поднесе до устните му чаша и той послушно отпи.

— Браво. Сега си по-добре, нали?

— Вие ми се свят.

— Ще ти мине. — Гласът бе все така успокояващ. — Скоро ще се почувстваш много по-добре. Транквилантът е от най-безобидните, ще ти подежда като нежна целувка. Не мърдай от мястото си, аз ще се погрижа за всичко.

— Добре. — Той вяло се усмихна. — Много благодаря.

— Няма защо.

Примката вече беше готова. Ръце, защитени с ръкавици, я нахлузиха на шията на Лайнъс и я стегнаха.

— Как си, приятелю?

— Добре. Не, не съм добре, чувствам се на седмото небе. Страхувах се да не ми се разсърдиш.

— Как можа да си го помислиш! — Някой тежко въздъхна, като че от съжаление.

— Взимам парите и заминавам за Таити.

— Така ли? Там сигурно е прекрасно. Слушай, искам да напишеш нещо. Ето ти писалката и бележника, които винаги използваш. Защо не си купиш електронен бележник?

— Предпочитам си моя. Свикнал съм да си вода записки на хартия. — Той хлъцна и глуповато се ухили.

— Разбира се. А сега напиши: „Аз го направих“, после се подпиши. Браво. Точно така.

— Аз го направих — възкликна Лайнъс и написа името си с мънички букви. — Досетих се кой може да е подменил ножовете.

— Истински гений си, приятелю. Още ли ти се вие свят?

— Тц. Чувствам се супер. Донесе ли парите? Трябват ми още днес, защото заминавам за Таити. Ама да знаеш, че направи голяма услуга на всички, като уреди мръсникът да бъде очистен.

— Благодаря за комплимента. Аз съм на същото мнение. А сега се изправи. Имаш ли световъртеж?

— Не. Ако искаш, мога да ти демонстрирам.

— Добре. Можеш ли да се изкачиш по онази стълба? Прехвърли въжето през напречната греда и го завържи. Никой не умее да прави възли като сценичен работник с трийсетгодишен стаж.

— Така си е. — Той започна да си подсвирква и се заизкачва по стълбата.

Отдолу го наблюдаваха внимателно. Паниката, предизвикана от писмото на Лайнъс, беше преминала. Заместили я бяха леко раздражение и вълнение от предизвикателството.

Как да се справи с изнудвача? Решението беше дошло от само себе си и беше гениално: с един куршум два заека. Ще елиминира заплахата и ще даде на ченгетата убиеца, когото издирват. След броени минути всичко ще приключи.

— Завързах го! — провикна се Лайнъс. — Гредата е здрава, ще издържи!

— Добре. Хей, не слизай по стълбата.

Той смаяно се втренчи в усмихнатото лице отдолу:

— Как така да не слизам?

— Скачай от стълбата, приятелю. Какво удоволствие, а? Все едно да скочиш в сините океански води, заобикалящи Таити.

— Щом ми дадеш парите, веднага заминавам на острова.

— Тъкмо ще потренираш скокове в океана. — Разнесе се смях. Лайнъс не забеляза нищо подозрително и също се засмя. — Хайде приятелю, гмурни се в топлата вода!

Той се ухили, стисна носа си и скочи.

Този път смъртта не беше безшумна. Стълбата се стовари на пода и оглушително изтреця. Бутилката с алкохол се счупи и във въздуха изригна фонтан от стъкълца. От гърлото на обесения се изтръгна предсмъртно хъркане, което продължи само няколко секунди, но сякаш изпълни огромното пространство.

После настъпи тишина, нарушавана само от скърцането на гредата, от която висеше мъртвецът. Звукът беше странно романтичен, като скърцане на корабна мачта под напора на бурен вятър.

ОСМА ГЛАВА

— Като вземем предвид психологическия профил на убиеца, който е съставила доктор Майра, подозрението пада върху някой от актьорите — заяви Ив. — Или върху човек, който желае или някога е искал да играе на сцената.

— Заподозрени колкото щещ. — Фийни протегна краката си. — Актьорите, изпълняващи главните роли, дубльорите, участващите в епизодичните роли... Повече от трийсет души. Ако прибавим към тях хората от персонала с неосъществени актьорски амбиции, броят им ще нарасне поне двойно.

— Да си разделим работата — предложи Ив. — Ще елиминираме онези, които нямат мотив да убият господин Дрейко, както посъветвах Бакстър да процедира със зрителите.

Фийни иронично се усмихна:

— Протестните му викове се чува чак до тук.

— В такъв случай да приключваме съвещанието. Нямаме време за губене — продължи Ив, сякаш не беше чула забележката му. — Най-първостепенната ни задача е да разберем в какви отношения са били заподозрените с Дрейко, къде се е намирал всеки от тях по време на последното действие. После ще отведем в управлението хората, които са имали зъб на нашия приятел и ще ги подложим на кръстосан разпит.

Макнаб се размърда на стола и се обади:

— Не бива напълно да изключваме възможността убийството да е замислено от човек, който онази вечер е бил сред публиката. Някой, който е познавал Дрейко и е знаел подробности от „кухнята“ на театъра. Дори Бакстър и екипът да работят денонощно и без почивен ден, ще изминат седмици, докато изслушат показанията на зрителите и елиминират онези, които са извън всякакво подозрение...

— Нямаме толкова време — прекъсна го Ив. — Разследваме убийството на прочута личност. Представителите на медиите буквално ще обсадят Кулата. — „Кулата“ ченгетата наричаха сградата, където бе канцеларията на началника на полицията. — Това означава, че и шефът

ще ни притисне и то много скоро. Ще изслушваме показанията на онези хора от публиката, които Бакстър прецени като потенциални врагове на Дрейко, докато сведем до минимум заподозрените. Междувременно ще съсредоточим вниманието си върху актьорите.

Тя се приближи до таблото, на което бяха прикрепени снимки, направени на местопрестъплението, таблици, показващи степента на вероятност един или друг човек да е замесен в престъплението, биографични данни за членовете на трупата.

— Убийството не е резултат на нелепа случайност, а е грижливо планирано... и поставено като театрална пиеса. Разполагаме с видеозапис на случилото се. Ще ви раздам дискове със запис. Всеки от нас ще изгледа пиесата толкова пъти, че да научи наизуст репликите и движенията на актьорите. Който и да е човекът, замислил престъплението, за него това е само игра... игра със закона. И раздаване на правосъдие.

Фийни извади от джоба си пакетче със захаросани бадеми и отбеляза:

— Ясно е, че никой не е обичал Дрейко.

— Тогава трябва да открием кой е изпитвал най-силна омраза към него.

Момчето се казваше Ралф и изглеждаше едновременно изплашено и възбудено. Носеше кафявата униформа на пазач и овехтяло яке с емблемата на „янките“. Рурк си помисли, че младежът е подстриган лошо или пък че прическата му е според последната мода. Дълги кичури от тъмната му коса се спускаха като завеса пред очите му и той непрекъснато ги подухваше.

— Не предполагам, че и вие ще дойдете, сър. — Очевидно Ралф беше възбуден от срещата с легендарния Рурк, за когото се знаеше, че е сред най-богатите хора на света. — Наредено ми е да съобщавам за всяка нередност и ако забележа нещо подозрително. Като видях, че вратата на служебния вход е отключена, реших веднага да вдигна тревога.

— Постъпил си правилно. Влизал ли си в театъра?

— Ами... — Не му се щеше да признае, че се е изплашил. — Понечих да вляза, после забелязах, че лампите в коридора са

включени. Помислих си, че е по-добре да остана отвън и да охранявам входа.

— Добре си направил. — Рурк приклепна, разгледа ключалките, сетне вдигна поглед към охранителната камера. — Лампичката не светеше — знак, че камерата не работи. — Винаги ли работиш сам?

— Не, сър. Обаче сега театърът е затворен заради убийството, та нямаме толкова работа. Шефът ни събра и попита има ли доброволец, който да почисти поне баните и тоалетните. Нали разбирате, като се случи... онова нещо, на никого от персонала не му беше до чистене. Шефът рече, че от полицията са разрешили да влизаме в сградата, защото вече били приключили с огледа.

— Точно така — промърмори Рурк. Сутринта го бяха информирали, че достъпът до определени помещения в театъра още е забранен.

— Наредиха ни в никакъв случай да не преминаваме загражденията, поставени от ченгетата. Шефът предупреди, че който ги докосне, ще бъде ударен от ток.

— Точно така.

— Затуй трябваше да почистя само тоалетните. Писах се доброволец, защото ми трябват пари, нали разбирате.

— Да. — Рурк се изправи и се усмихна на младежа. — Много добре знам какво е да нямаш пари. Е, приятелю... името ти е Ралф, нали така? Да влезем и да проверим какво се е случило.

— Добре... — Ралф прекрачи прага и колебливо изрече: — Казват, че убиецът винаги се връща на местопрестъплението.

— Нима? — разсеяно промърмори Рурк и се огледа. — Още си много млад, но с течение на времето ще разбереш, че много малко неща се случват винаги. Но този път многознайковците може би имат право.

Помещенията, отвъд преддверието тънеха в мрак, но откъм стълбите, водещи към сцената, се процеждаше светлина. Рурк заслиза по стълбището и пхна ръка в джоба си, където беше пхнал шокова палка, забранена за цивилни лица. Искаше да бъде подготвен, ако му се наложи да преследва човека, който е проникнал чрез взлом в сградата.

Тръгна към мястото, откъдето идваше светлината. Долови вонята на алкохол и някаква особена миризма... миризмата на смърт.

— Май този път теорията на многознайковците ще се окаже правилна — промълви.

— Мамка му! Божичко! — запелтечи Ралф и се облещи, като видя какво виси от напречната греда. — Ама... това човек ли е?

— Било е човек. Слушай, не се срамувай, че ти се повдига. Но ако решиш да повръщаш, бягай далеч от мен.

— А?

Рурк се обърна. Младежът беше преbledнял като мъртвец, очите му бяха изцъклени. Рурк го хвана за рамото и нареди:

— Наведи глава, дишай дълбоко. Точно така, синко. Ще ти мине. — Извърна се и се приближи до обесения. — Горкият глупак! — промърмори, извади джобния си видеотелефон и се свърза със съпругата си.

— Далас слуша. Какво? Виж, нямам време за разговори. Затънала съм до шия в работа.

— А пък пред мен е човек с прекършена шия. Веднага ела в театъра, лейтенант. Тук има мъртвец.

Полицейската процедура трябваше да бъде спазена, макар че трупът бе намерен от съпруга на детективката, ръководеща разследването.

— Можеш ли да го идентифицираш? — обърна се Ив към Рурк и направи знак на Пийбоди да заснеме с видеокамера местопрестъплението.

— Името му с Куим. Лайнъс Куим. След като ти се обадох, проверих в картотеката на „Личен състав“. Бил е шеф на сценичните работници. Петдесет и шестгодишен, разведен, няма деца. Живеел е на Седма улица.

— Ти познаваше ли го?

— Не.

— Добре, отдръпни се. Пийбоди, намери някаква стълба. Не искам да се изкачвам по тази, преди да са дошли „метачите“. Кой е този младеж? — попита тя Рурк.

— Ралф Бидън. Чистач е в театъра. Днес е трябвало да работи сам, но като видял, че служебният вход е отключен, вдигнал тревога.

— В колко часа е било това? — попита Ив, докато оглеждаше падналата стълба, под която блестяха стъкълца от счупената бутилка.

Рурк още веднъж огледа мъртвеца, извади бележника си и отговори:

— Ралф се е обадил на началника си в... единайсет часа и двадесет и три минути. След шест минути се свързаха с мен, точно в дванайсет бях пред театъра. Достатъчно точен ли съм, лейтенант?

Тонът му подсказваше, че е разгневен. Рязко се обърна и пое малката стълба от Пийбоди. Ив се намръщи, но продължи да го разпитва:

— Като влязохте с младежа, докоснахте ли нещо?

— Знам, че не бива да се докосва нищо на местопрестъплението — заяви Рурк, докато наместваше стълбата под обесения. — Ненаправно съм женен за полицейска служителка.

Ив го изглежда накриво, праметна през рамо чантичката с приборите и се изкачи по стълбата.

Смъртта чрез обесване причинява големи страдания на жертвата. Очите на мъртвеца сякаш всеки момент щяха да изхвъркнат от орбитите си, лицето му беше тънмораво. „Сигурно е около шейсет килограма — помисли си Ив. — Ако беше по-тежък, вратът му е щял да се прекърши веднага.“

Ала този човек беше умрял мъчително и толкова бавно, че е имал време да разбере какво се случва с него и напразно да се опитва да разхлаби примката.

Тя напръска дланите си със специалния спрей и взе листчето хартия, затъкнато в колана му.

— Сложи го в пликче за веществени доказателства, Пийбоди.

— Слушам, лейтенант. Самоубил се е, нали?

— Ченгетата, които правят прибързани заключения, по-късно горчиво съжаляват. Повикай екипа за оглед и се обади на съдебния лекар.

Пийбоди се изчерви и побърза да извади комуникатора си.

Ив включи записващото устройство и продиктува предполагаемото време, когато е настъпила смъртта. Огледа възела на примката и се обърна към помощничката си:

— Защо смяташ, че човекът се е самоубил, полицай Пийбоди?

— Ами... обесил се е, което е „традиционен метод“ за самоубийство. Налице са предсмъртно писмо, счупена бутилка, която очевидно е съдържала алкохол, и само една чаша. Няма следи от борба или насилие...

— Първо, векове наред обесването е било традиционен метод за екзекутиране. Второ, нямаме доказателства, че този е написал бележката, която открихме затъкната в колана му. Трето, докато не извършим оглед на трупа, не можем да сме сигурни, че няма следи от насилие. И това не е всичко — продължи Ив, докато слизаше по стълбата. — Известни са случаи, когато жертвата е била принудена сама да нахлузи примката на шията си.

— Да, лейтенант.

— На пръв поглед изглежда, че човекът се е самоубил. Но ние не бива да се осланяме на предположения, а да извършим оглед, да заснемем трупа и мястото, на което сме го открили, да съберем веществени доказателства и едва тогава да правим заключения. — Тя се огледа. — Дошъл е в театъра, макар да е знаел, че достъпът е забранен. Изпил е чаша алкохол, написал е кратка бележка, прилежно е направил примка, здраво е привързал въжето, качил се е на стълбата и я е ритнал. Как мислиш, така ли постъпват самоубийците? Действията му ми се струват някак... планирани, не импулсивни.

— Какво ви смуцава, лейтенант? Много хора се самоубиват на работното си място.

— В случая става въпрос за конкретна личност, Пийбоди. Уточни защо мислиш, че сам е посегнал на живота си.

— Ако наистина е виновен за смъртта на Дрейко, вероятно е изпитвал силни угризения на съвестта. Разкалял се е заради извършеното престъпление и е решил да се самоубие на същото място, където е загинал актьорът.

— Напрегни си мозъка, Пийбоди. Спомни си, че онзи, който е организирал убийството на Дрейко, е бил пресметлив и безскрупулен, готов да рискува. Но в никакъв случай не е страдал от угризения на съвестта. Обяснението ти е, меко казано, неправдоподобно — скастри я Ив и тръгна към Ралф, който мълчаливо седеше в ъгъла. Още беше блед като платно.

— Ужасно се изложих — промърмори Пийбоди и тежко въздъхна. Срамуваше се, че са ѝ направили забележка пред Рурк. —

Началничката май си изкара яда на мен.

— Разгневена е, но не на теб — опита се да я утеша Рурк. — Нито на мен. — Погледна към обесения и си каза, че разбира чувствата на съпругата си. — Мрази смъртта и се смята за отговорна, когато не успява да я предотврати.

— Обаче винаги казва, че не бива да приемаме смъртта твърде лично.

— Така е — промълви той, докато наблюдаваше Ив, която седна така, че да закрие мъртвеца от погледа на Ралф.

Беше търпелив, умееше да изчаква подходящия момент. Знаеше, че Ив ще го потърси ако не за друго, то да се увери, че не се е намесил в работата ѝ.

Седна в ъгъла на сцената, на която още бяха декорите от последното действие на пиесата, разиграващо се в съдебната зала. „Неподходяща обстановка за човек с моето минало“ — помисли си, иронично се усмихна и извади джобния си компютър, за да провери последните борсови котировки на многобройните си предприятия.

Беше включил сценичното осветление и когато Ив го откри под светлината на синия прожектор, ѝ се стори красив и прелъстителен като ангел на злото.

— Изглеждаш точно на мястото си. Колко пъти си заставал на подсъдимата скамейка?

— Моля? — Той иронично повдигна вежди. — Виждала си досието ми — чист съм като изворна вода, никога не съм бил арестуван.

— Виждала съм досието, което умело си подправил, приятелю. Изкарал си се по-голям светец от папата.

— Лейтенант, това е сериозно обвинение — промълви той и закачливо се усмихна. — Истината е, че никога не съм бил обвиняван в криминално деяние. Как е младежът?

— Кой младеж? А, Ралф ли? Накарах двама полицаи да го придружат до дома му, защото трепереше като лист и не бе в състояние да отговаря на въпросите ми. Освен това не може да ми бъде полезен, тъй като не знае нищо. Предполагам, че като се поокопити от стреса, ще се представи пред приятелите си като герой и ще им разказва как е съдействал на полицията.

— Имаш право. Добре познаваш човешката природа. А как се чувства нашата Пийбоди?

— Как трябва да се чувства?

— Добра преподавателка си, лейтенант, но си и доста нетактична и безкомпромисна. Питам се дали помощничката ти скоро ще забрави как я нарязва и то пред мен.

— Сто пъти е казвала, че мечтае да стане детектив към отдел „Убийства“. Трябва да се научи да действа без предубеждения и да не прави прибързани заключения. Едно от най-важните правила в нашата работа е да не приемаш очевидното за чиста монета. Мислиш ли, че Фийни не ме е „удрял през пръстите“, докато ме обучаваше?

— Сигурно те е скастриял, но ти не си му оставала длъжна.

— Намекваш, че съм твърдоглава, така ли? Знай, че това не ме обижда. Сигурна съм, че Пийбоди ще вземе под внимание забележката и следващия път няма да допусне същата грешка. Амбициозна е и мрази провалите.

Той нежно докосна страната ѝ:

— Съгласен съм с теб. Защо мислиш, че Куим е бил убит?

— Още не съм сигурна. Ще изчакам заключението на съдебния лекар.

— Не ме интересува мнението на патолога, а твоето.

Лицето ѝ се изкриви от гняв, тя стисна зъби и пъкна ръце в джобовете си. Помълча една-две секунди, после отговори:

— Онова, което преди малко видяхме, за мен е като плесница. Някой е инсценирал самоубийство с надеждата, че ще се хвана на въдицата. Сигурно ме смята за кръгла глупачка.

Рурк широко се усмихна:

— Напротив. Престъпникът знае, че си надарена с остър ум и е положил много усилия с инсценировката чак до бутилката, която със сигурност е съдържала алкохолна напитка, която Куим сам е приготвял.

— Огледах шкафчето му и усетих миризмата на долнопробен алкохол. Наистина е държал там бутилката. Какво ли е знаел? Бил е началник на сценичните работници, което означава, че би трябвало да знае кога кой актьор излиза на сцената, кога се сменят декорите.

— Да, сигурно това е влизало в задълженията му.

— Какво ли е знаел? — повтори тя. — Какво е видял, какво си е помислил? Заради какво са го убили? Водил си е записки в това бележниче. Почеркът, с който е написано предсмъртното послание, изглежда същият. Ако съдебният лекар не констатира следи от насилие, най-вероятно ще даде заключение, че Куим се е самоубил.

Рурк се изправи:

— Сигурно ще работиш до късно.

— Така изглежда.

— Гледай да хапнеш още нещо, освен шоколадче.

Тя гневно стисна устни, сетне промърмори:

— Някой отново е откраднал шоколадчетата ми.

— Да му изсъхнат ръцете дано. — Рурк нежно я целуна по челото. — Ще се видим у дома.

Ако представата на Ив, че актьорите и хората, свързани с театъра, живеят бохемски, но в разкош, беше разклатена след посещението в апартамента на Майкъл Проктър, то мизерното жилище на Лайнъс Куим окончателно разби илюзиите й.

— Какъв вертеп! — възкликна тя, като огледа стаичката в сутерена. Решетки препречваха двете тесни прозорчета с мръсни стъкла и в помещението почти не проникваше дневната светлина. За сметка на това шумът от уличното движение се разнасяше денонощно, подът се тресеше, тъй като под сградата се намираше тунелът на метрото.

Ив нареди на осветлението да се включи, при което светна една-единствена слаба крушка, обвита с паяжини. Тя машинално пъхна ръце в джобовете си. Макар че навън духаше леден вятър, в сутеренната стаичка беше по-студено, отколкото на улицата. Миришеше на пот, на прах и на вкисната храна.

— Каква заплата е получавал? — обърна се към помощничката си.

Пийбоди извади джобния си компютър и направи справка.

— Според таблицата на профсъюзите хората с неговата професия получават по осемстотин и петдесет долара на представление плюс допълнително възнаграждение за извънреден труд. От тази сума профсъюзът удържа дващест и пет процента за пенсионния фонд, за

здравната осигуровка и за какво ли не, но все пак нашият приятел е получавал триста хиляди годишно.

— А е живял почти като бездомник. Следователно е пилеел парите си с лека ръка или ги е спестявал. — Прекоси стаята и се приближи до паянтовата маса, върху която стоеше компютърът. — Тази машина е по-архаична дори от допотопния ми служебен компютър, от който наскоро се отървах. — Тя нареди на устройството да се включи.

Компютърът издаде хъркащ звук, сетне мониторът просветна.

— Искам информация за финансовото състояние на Лайнъс Куим.

Съобщете паролата.

— Ще ти дам аз една парола! — Ив удари с юмрук устройството, сетне съобщи какъв чин има и продиктува номера на полицейската си значка.

Законът за защита на частните лица забранява достъпа до желаната информация. Съобщете паролата...

— Пийбоди, вразуми този твърдоглавец! — Тя обърна гръб на компютъра и едно по едно извади чекмеджетата на малкия скрин. — Програми за футболни мачове — промърмори, докато помощничката ѝ се опитваше да умилостиви компютъра. — И куп бележници. Нашият приятел си е падал по хазарта, ето къде е отивала заплата му. Записвал е всичко в две графи — печалби и загуби. Загубите са повече от печалбите, но общо взето е залагал малки суми. — Като видя съдържанието на второто чекмедже, изумено възкликна: — Да му се не надяваш! Пълно е с брошури за пътешествия до тропически острови. Пийбоди, после ще се заемем с информацията за финансовото му състояние. Провери дали е правил запитване за екскурзия до Таити.

Отвори дрешника, видя няколко ризи и пребърка джобовете им, провери дали има нещо скрито в двата чифта обувки. Направи ѝ впечатление липсата на лични вещи — например писма, снимки или дискове — налице бяха само гъсто изписаните бележници. Дрехите, които откри, бяха старомодни и износени, а единственият костюм сигурно никога не беше гладен. В шкафчетата имаше само няколко пакетчета сухи супи, няколко бутилки с долнокачествен алкохол и голям, запечатан плик със соев чипс.

Ив взе плика и замислено го огледа:

— Защо човек, който очевидно е стиснат, ще даде толкова много пари за чипс, а после ще се обеси, без дори да отвори плика?

— Може би е изпаднал в депресия. Някои хора изпитват отвращение към храната, когато са потиснати. Аз пък се нахвърлям на най-калоричните продукти.

— Струва ми се, че снощи не е пропуснал вечерята, нито пък тази сутрин закуската. Смятам, че това ще се потвърди след аутопсията. Засега съдя само по препълненото рециклиращо устройство за смет. — Тя с отвращение извади от процепа празен плик. — Опаковка от соев чипс. Навярно я е изхвърлил вчера, но не е пропуснал да се запаси с голям пакет за следващото „здравословно хранене“. В хладилника се изстудява бутилка с любимото му питие, в шкафа има още две.

— Може би... Страхотно попадение, лейтенант. — Пийбоди се втрени в монитора. — Последния път, когато е използвал компютъра, е искал информация за Таити: фотографии на туристическите забележителности, подробности за климата на острова. — В този момент се разнесе екзотична музика, изпълнявана предимно на ударни инструменти. — Интересувал се е и от полуголите танцорки.

— Защо ли един бедняк ще поръчва брошури за екскурзии до далечни острови? — разсъждаваше на глас Ив, докато наблюдаваше как танцорките кършат снаги в някакъв дивашки танц. — Компютър, искам данните от последната справка, която си правил за начините за пътуване до Таити и за цената на билета.

Работя... Последното запитване е направено в шест и трийсет и пет на 28 март 2059 година от Лайнъс Куим. Информацията гласи: Аеролиния „Рурк“ предлага на клиентите си ежедневни директни полети...

— Естествено — кисело отбеляза Ив и нареди на компютъра временно да прекъсне. — Как ти се струва? Тази сутрин Куим е проучвал как най-бързо да стигне до Таити. По нищо не личи, че е изпитвал угризения на съвестта или е бил потиснат. Компютър, искам сведения за паспорта и визите на Лайнъс Куим.

Работя... Лайнъс Куим: молба за издаване на паспорт, подадена в четиринайсет часа на 26 март 2059 година.

— Отивал си на пътешествие, Лайнъс, нали? — Тя отстъпи назад и промълви: — Какво си видял? Какво си узнал? И кого си изнудвал, та

да си позволиш екскурзията до острова? Пийбоди, трябва да занесем този компютър на Фийни.

Елайза Ротчайлд играеше на сцената от шестмесечна възраст, когато бе дебютирала в ролята на ревливо бебе, подлудяващо родителите си. Пиесата — ситуационна комедия — се беше провалила, ала критиците бяха влюбени в Елайза.

Амбициозната ѝ майка непрекъснато я водеше на прослушвания и момиченцето обикновено получаваше ролите. Когато навърши десет години, Елайза вече беше участвала в няколко филма и много театрални постановки. На двайсет вече беше известна актриса, изпълняваща специфични роли, носителка бе на много награди, притежаваше къщи на три континента и беше загърбила един нещастен брак.

Когато стана четиридесетгодишна, толкова дълго бе играла на сцената, че беше омръзнала и на публиката, и на продуцентите. За да си спести унижението да я обявят за „изхабена“, тя провъзгласи, че се пенсионира и следващите десет години се отдаде на пътешествия и на устройване на пищни тържества, опитвайки се да прогони ужасяващата скука.

Когато ѝ предложиха ролята на досадната медицинска сестра госпожица Плимсъл в сценичната постановка на „Свидетел на обвинението“, тя заяви, че ще си помисли и не прие веднага, макар че щом остана сама се разплака от облекчение и от радост. Обичаше театъра повече от всичко на света.

Като видя на монитора на охранителната система пристигането на полицейската служителка, тя се подготви да изиграе поредната си роля както подobaва.

Сама отвори външната врата, а Ив видя привлекателна жена, която не се опитва да скрие възрастта си. Червеникавата ѝ коса беше прошарена, около лешниковите ѝ очи се виждаха бръчици. Беше ниска и набита и прикриваше пълнотата си с туника и широк панталон. Здрависа се с посетителките, при което разкошните ѝ пръстени проблеснаха, усмихна се студено и ги покани да влязат.

— Добър ден — каза учтиво. Говореше с акцент, типичен за жителите на Нова Англия. — Радвам се, че сте толкова точни — това означава, че безопасността на нюйоркчаните е в сигурни ръце.

— Благодаря, че се съгласихте да ни приемете, госпожице Ротчайлд.

— Нямах избор, нали? Все пак съм ви задължена за учтивостта.

— Имате право да отговаряте на въпросите в присъствието на адвокат.

— Зная. Моят адвокат е в съседната стая и ще го повикам, ако се наложи. Познавам съпруга ви, лейтенант. Не съм виждала по-привлекателен мъж. Може би ви е споменал, че се колебаех дали да приема ролята на медицинската сестра. Честно казано, не устоях на фаталния му чар. — Отново се усмихна, настани се на удобен стол, тапициран с ръчно изработена дамаска, подпря се на страничните облегалки и скръсти ръце. — Мисля, че нито една жена не би му устояла.

— Значи Рурк ви е убедил да се върнете на сцената.

— Лейтенант, сигурно знаете, че представителките на нашия пол са като пластилин в ръцете му. — Тя огледа Ив от глава до пети, не пропусна да хвърли поглед и към Пийбоди. — Но не сте дошли да говорим за Рурк, а за друг също тъй привлекателен мъж. Според мен обаче Ричард не притежаваше чара на вашия съпруг и неговата... почтеност.

— Били ли сте любовници с Ричард Дрейко?

Елайза смаяно примигна, сетне искрено се засмя:

— Скъпа моя! Питам се дали да ви се разсърдя или да бъда поласкана от въпроса. Божичко! — Притисна длан до гърдите си, сякаш сърцето я беше заболяло от пристъпа на смях. — Да речем, че Ричард никога не се е опитвал да ме впримчи в мрежите си. Дори когато бяхме млади, ме смяташе за не особено привлекателна и за прекалено умна — казвал ми го е в очите. Смяташе интелекта за недостатък при жените. — Замълча, сякаш осъзна, че е повела разговора в погрешна посока, сетне все пак реши да продължи: — Не беше тактичен, често ми се подиграваше заради външността ми. Забележките му не ме обиждаха, защото знаех истината. Бяхме връстници, нали разбирате, следователно бях прекалено възрастна за него. И прекалено самостоятелна. Ричард предпочиташе млади и несигурни в себе си момичета.

„Господи, тя говори така, сякаш дълго време го е таила в душата си, а сега бентът се е отприщил!“ — помисли си Ив и промълви:

— Взаимоотношенията ви са били само професионални, така ли?

— Да. Разбира се, присъствахме заедно на много светски прояви. Актьорите са като членове на едно семейство, които извършват кръвосмешение — в преносен, а може би и в буквален смисъл. С Ричард посещавахме едни и същи празненства, представления и бенефиси, но не бяхме нито емоционално, нито сексуално обвързани, поради което проявявахме взаимна учтивост.

— Учтивост... — промълви Ив. — Но не и приятелство.

— Откровено казано, не се обичахме.

— Спомняте ли си къде бяхте между сцената в бара и последната сцена в съда, когато призовават Кристин Воул за свидетелка?

— Разбира се, че си спомням. Имам навик преди отново да стъпя на сцената, да се погрижа за грима си. Гримирам се сама, както правят повечето актьори. Като приключих, отидох зад кулисите. По време на следващата сцена трябваше да седя на балкона на съдебната зала заедно с актрисата, която играе ролята на Даяна, и със статистите.

— Видяхте ли някого, докато отивахте към гримьорната или зад кулисите? Разговаряхте ли с някого?

— Сигурно. — Елайза допря върховете на пръстите си, които образуваха колибка. После отпусна ръце. — Навярно съм разговаряла със сценичните работници. Спомням си, че се разминах с Карли.

— Разминахте ли се?

— Да. Излизах от моята гримьорна, тя вървеше към нейната. И двете бързахме, защото скоро трябваше да излезем на сцената, а трябваше да сменим костюмите и грима си. Карли буквално профуча край мен. Един съвет от мен, лейтенант — ако искате да научите къде е бил всеки актьор или статист, когато не се е намирал на сцената, няма смисъл да разговаряте с членовете на трупата. Обърнете се към Куим. Той е шеф на техническия персонал. На вид е доста невзрачен, но нищо не убягва от погледа му. Накъдето и да се обърнеш, той е там.

— Вече няма да бъде — тихо каза Ив. — Тази сутрин го откриха мъртъв в театъра. Обесил се е.

За пръв път Елайза загуби самообладание. Ръцете ѝ се разтрепериха, притисна длан до сърцето си и прошепна:

— Обесен ли? — Добре модулираният ѝ глас бе прегракнал от вълнение. — Обесен ли? — повтори. — Сигурно грешите. Кому е притрябвало да убива този безобиден човечец?

— Изглежда, че се е самоубил.

— Глупости! — Елайза се изправи. — Това пък съвсем не го вярвам. Трябва да си много смел или много страхлив, за да посегнеш на живота си. Куим не беше нито храбрец, нито страхливец, а досадник, който си вършеше добре работата и обичаше професията си. Казвате, че е мъртъв, значи е бил убит. Стават вече двама — добави едва чуто, сякаш говореше на себе си. — Двама мъртъвци в театъра. Поверието гласи, че смъртта взима по три жертви наведнъж. Коя ли ще е следващата?

Потрепери и отново седна.

— Някой ни избива един по един. — Очите ѝ вече не блестяха от възбуда, не се усмихваше, а изглеждаше разтревожена. — Има още една пиеса от покойната Агата Кристи, лейтенант. Нарича се „Не остана нито едно“ и е драматургичен вариант на романа „Десет негърчета“. Десет души, които са свързани по някакъв начин, биват избивани един по един. Нямам намерение да играя в тази пиеса. Трябва да заловите престъпника.

— Точно това възнамерявам да направя. Познавате ли някого, който да ви има зъб, госпожице Ротчайлд?

— Не! Не. Разбира се, имам врагове, но едва ли ме мразят толкова, че да посегнат на живота ми. Но помнете ми думата, че ще има още едно убийство. Ние, актьорите, сме суеверни и вярваме в поверията. Ще загине още един човек, ако не предотвратите смъртта му.

В този момент се позвъни и на монитора грейна усмихнатото лице на портиера:

— Госпожица Ландсдаун е тук. Ще я приемете ли?

— В момента съм заета... — каза актрисата.

Ив я прекъсна:

— Помолете я да се качи.

— Аз... — Елайза приглади косата си. — Да, ще я приема.

— Карли често ли ви гостува?

— Не. Разбира се, няколко пъти е идвала у дома. Обичам да устройвам празненства. Като се замисля, тя за пръв път идва без покана. Изобщо не съм в настроение да разговарям с нея.

— Но на мен ми се иска да я поразпитам. Почакайте, аз ще отворя — добави, когато на вратата се позвъни. За миг разгледа на

монитора лицето на неканената гостенка. Госпожица Ландсдаун изглеждаше напрегната и разтревожена. Като видя Ив на прага, се стресна, но веднага се овладя:

— Лейтенант, не предполагам, че ще ви заваря тук. Очевидно на Елайза не ѝ е до гости.

— Напротив, влезте. Тъкмо възнамерявах да ви търся за допълнителни показания.

— Жалко, че не си нося адвокат в джоба — подхвърли Карли и влезе в апартамента. — Излязох да напазарувам и реших да се отбия. — Забеляза как Ив огледа празните ѝ ръце и побърза да добави: — Помолих да занесат покупките у дома. Не обичам да нося пълни чанти. Здравей, скъпа Елайза. — Прегърна колежката си и двете си размениха целувки, без устните им да докоснат страните им. — Не знаех, че си поканила на гости представителките на нюйоркската полиция. Ако ви преча, веднага си тръгвам.

— Не, остани. — Елайза се вкопчи в рамото ѝ. — Лейтенант Далас току-що ми съобщи, че Лайнъс Куим е мъртъв.

— Зная. — Тя се обърна и хвана под ръка по-възрастната жена. — Научих новината от телевизията.

— Нали сте били на пазар — намеси се Ив.

— Така е — кимна Карли. — Някакъв мъж гледеше новините по портативния си телевизор, докато съпругата му пробваше екип след екип на щанда за спортни стоки. Чух името на Куим, загледах се и разбрах какво се е случило. — Притисна ръка до гърдите си, сякаш се опитваше да се овладее. — Честно казано, изпаднах в паника и тъй като се намирах наблизко, реших да се отбия. Искаше ми се да поговоря с някого, който ще разбере...

— Какво? — обади се Ив.

— Ами... В репортажа се казваше, че смъртта на Куим била свързана с убийството на Ричард, което е неправдоподобно. Дрейко дори не забелязваше хората от персонала. Не се замисляше кой сменя декорите и кой отговаря за осветлението — според него всичко ставаше като по магия. Освен когато възникнеше проблем. Тогава ругаеше персонала, дори налиташе на бой. Куим обаче никога не е допускал провал, затова съм сигурна, че Ричард дори не е подозирал за съществуването му. Каква връзка може да има между смъртта на двамата?

— Но вие сте го познавали.

— Разбира се. Знам, че за мъртвите не се говори лошо, но от този човечец тръпки ме побиваха. — Тя наистина потрепери, после се обърна към домакинята: — Скъпа, дано не ме помислиш за много нахална, но умирам за едно питие.

— И на мен ще ми дойде добре — отсече Елайза и позвъни за дроида камериер.

— Видяхте ли Куим онази вечер? — попита Ив. — Забелязахте ли нещо необичайно?

— Не. Както обикновено беше намръщен, но си гледаше работата.

— Разговаряхте ли с него?

— Може би сме разменили няколко думи. Не си спомням... За мен водка с лед — обърна се тя към дроида. — Двойна.

— Не бяхте толкова разстроена, когато Дрейко беше убит и то пред очите ви — подхвърли Ив.

— Известни са ми поне дузина причини, поради което мнозина биха желали смъртта на Ричард — отсече Карли.

— Вие също сте имали причини да го мразите.

— Вярно е. — Тя взе чашата от дроида и отпи голяма глътка. — Не отричам, че му имах зъб. Но случилото се с Куим е... различно. Искам да знам дали наистина има нещо общо между убийството на Дрейко и смъртта на Лайнъс Куим. Защото ако е вярно, животът на всекиго от трупата е в опасност.

— Нещастията се случват по тройки — прочувствено заяви Елайза.

— Благодаря, скъпа. Много ме успокои. — Карли пресуши на един дъх чашата си.

— Тези хора не са с всичкия си — заяви Ив, докато шофираше обратно към полицейското управление. — Убиват техен колега пред очите им, а те пет пари не дават. Но излизат от релси само защото се е обесил някакъв служител от персоната. — Тя включи видеотелефона и се свърза с Фийни.

— През последните четирийсет и осем часа никой не е търсил Лайнъс Куим и той не се е обаждал на никого. По принцип не е

разговарял много-много по видеотелефона — обясни ирландецът. — Два пъти седмично се е свързвал с букмейкъра си и е залагал, но в границите на закона.

— Каж ми нещо интересно, че започвам да се унасям.

— Запазил е самолетен билет бизнес класа за Таити, но не го е платил. Еднопосочен билет за полета след една седмица. Запазил е и луксозен апартамент в курортното селище на острова, като е казал, че ще прекара там цял месец. Освен това е разговарял с представител на агенция за недвижими имоти и заявил, че иска да купи къща на брега на океана за около два милиона. Проверих в банката — спестяванията му възлизат на около петстотин хиляди и са щели да стигнат само за самолетния билет и за наема на луксозния апартамент.

— Значи е очаквал да получи тлъста сума.

— Или е бил невероятен мечтател. Друг път не се е случвало да се интересува от скъпи хотели и имоти, както и от пътувания до екзотични острови, иначе бих допуснал, че това му е било хоби.

— Изнудването на убиец може да ти осигури солидна сума.

— Или пък примка на шията — допълни Фийни.

— Имаш право. Отивам в моргата да тормозя Морис.

— В това отношение си несравнима — заяде се ирландецът, а тя побърза да прекъсне връзката.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— О, лейтенант Далас ме е удостоила с посещение! — Тъмните очи на шефа на клиничната лаборатория проблясваха иззад очилата за микрохирургия. Веждите му бяха като два триъгълника. На лявата имаше мъничка сребърна обица. Той щракна с пръсти и протегна ръката си, която беше напръскана със спрей, заместващ хирургическите ръкавици. Асистентът му се намръщи и пусна в дланта му двайсетдоларов жетон. — Далас, никога не си ме разочаровала. А ти, Рочински, запомни едно — никога не залагай срещу банката. — Широко се усмихна и пусна жетона в джобана отровно зеления си гащеризон.

— Изглежда, че си спечелил някакъв облог — отбеляза Ив.

— Вярно е. Обзаложих се с колегата, че ще се появиш в нашия щастлив дом преди пет следобед.

— Приятно е да разбереш, че хората познават и кътните ти зъби. — Тя погледна жената, която лежеше на масата. Беше на средна възраст, от смесена раса, а Морис вече беше направил с лазерния скалпел характерния клинообразен разрез. — Това не е „моят“ мъртвец.

— Божичко, каква наблюдателност. Запознай се с Алиан Прийн, мъртвото „момиче на детектив Харисън“, което трябваше да обслужа преди твоя човек. Била е улична проститутка. Открили са я в кола марка „Лексъс“, модел '49, изоставена на автомобилното гробище „Лагуардия“, което наричаме дългосрочен паркинг.

— Клиент ли я е очистил?

— Няма следи от насилие, не е имала скорошен полов контакт. — Той извади черния дроб, претегли го и записа данните.

— Кожата ѝ има синкав оттенък. — Ив се наведе да огледа ръцете на мъртвата. — Най-добре се забелязва под ноктите. Почти сигурна съм, че е умряла от свръхдоза наркотик.

— Отлично, драга моя. Уведоми ме, ако решиш да си смениш професията. Уверявам те, че тук падат страхотни забавления.

— Да, така се говори.

— Онова, което се разказва за увеселението по случай деня на Свети Патрик в помещението за леда е... съвсем вярно. — Очите му се смееха зад изпъкналите лещи.

— Жалко, че съм го пропуснала. Къде е моят мъртвец? Необходими са ми токсикологичните данни.

— М-м-м. — Морис работеше бързо и сърчно, ръцете му сякаш се движеха в такт с бунтарската рок музика, която звучеше от високоговорителите. — Предположих, че ще бързаш. — За миг вдигна поглед, после отново се съсредоточи върху онова, което правеше. — Ето защо възложих на младия Файнстийн аутопсията на твоя човек. Момчето е при нас от миналия месец, но е доста кадърно.

— Какво? Възложил си аутопсията на някакъв начинаещ, така ли?

— Всички сме били начинаещи, Далас. А като стана дума за новаци, къде е многоуважаваната Пийбоди?

— Отвън. Проверява едни данни чрез джобния си компютър. Слушай, Морис, моят „случай“ е особен.

— Всички все тази песен пеете.

— Бас държа, че човекът е бил убит, но е инсценирано самоубийство. Трябва ми опитен патолог, не някакъв младок.

— Тук не назначаваме некадърници. Успокой се, Далас, че току-виж стресът те погубил. — Той включи видеотелефона и набра вътрешния номер на Хърбърт Файнстийн. — Сега ще дойде — обяви и се обърна към асистента си: — Рочински, занеси и започни работа по тях.

Ив, която потрепваше с крак, нетърпеливо възкликна:

— Имам вече двама мъртъвци. Твърде вероятно е помежду им да съществува някаква връзка.

— Може би, но това е по твоята специалност. — Той грижливо изми ръцете си и ги подсуши под топлата струя въздух, лъхаща от сешоара. — Ще наблюдавам работата на младежа, Далас, но те моля да му дадеш възможност и да не го подценяваш.

— Добре.

Морис свали очилата и хирургическата маска и се усмихна. Смолисточерната му коса беше сплетена на плитка, която стигаше до

кръста му. Той свали предпазния гащеризон и остана по яркорозова риза и синьо-зелен панталон.

— Много си шик — кисело отбеляза Ив. — Пак ли отиваш на празненство?

— Вече ти обясних, че тук всеки ден е празник.

Тя си каза, че Морис носи елегантно и дори екстравагантно облекло, за да се разграничи от професията си, която не бе от най-леките. „Възможно е да му помага — помисли си. — Не е лесно ден след ден да се сблъскаш със смъртта и с трагедиите, които хората взаимно си причиняват. Ако нямаш предпазен клапан, ще експлодираш.“

Какъв ли е нейният отдушник?

— Как е Рурк? — попита патологът и прекъсна размишленията ѝ.

— Добре. Много добре, благодаря — отвърна тя. Да, Рурк беше нейният „предпазен клапан“. Преди да се запознае с него, живееше само заради работата си. Дали някой ден ще се случи така, че да прекрачи границата и душата ѝ да се разпръсне на хиляди отломки?

Каква кошмарна мисъл!

— Файнстийн идва — прошепна ѝ Морис. — Бъди по-любезна с него.

— Според теб каква съм?

— Грубиянка — любезно обясни той и сложи ръка на рамото ѝ. — Хърбърт, лейтенант Далас се интересува от сведенията за мъртвеца, чиято аутопсия ти възложих днес следобед.

— Да. Бил е намерен мъртъв. Името му е Лайнъс Куим, от бялата раса и от мъжки пол, на петдесет и осем години. Смъртта е настъпила поради задушаване при обесване. — Файнстийн беше кльощав тъмнокож с необикновено светли очи и с писклив глас. Докато говореше, нервно опипваше многобройните моливи, пъхнати в горния му джоб.

„Не само, че е новак — гневно си помисли Ив, — ами е и тъпак!“

— Желаете ли да огледате трупа?

— За какво, мислиш, съм тук? — избухна Ив. Морис предупредително стисна рамото ѝ и тя посмекчи тон: — Да, искам да огледам мъртвеца и да прочета вашето заключение... ако обичате.

— Последвайте ме, моля. — Забързано излезе от залата, а Ив забели очи и процеди:

— Хубав номер ми скрои, Морис! Как можа да му възложиш аутопсията на „моя човек“? Та този хлапак сигурно е дванайсетгодишен!

— На двайсет и шест е. Прояви малко търпение, Далас.

— Знаеш, че не съм от търпеливите и не понасям мудната работа. — Все пак последва Файнстийн до стената с вградени хладилни камери и изчака, докато младежът разкодира една от тях. Издърпа чекмеджето с трупа и заговори:

— Както виждате... — Смутено се изкашля, после продължи: — Няма следи от насилие, освен белезите по шията, причинени от въжето. Липсват рани, които да е получил при нападение или самоотбрана. Под ноктите на мъртвеца са намерени микроскопични влакнца от въжето, което показва, че сам го е привързал към гредата, фактите говорят, че човекът е посегнал на живота си.

— Браво! Стигнали сте до заключението, че той се е самоубил, така ли? — гневно възкликна Ив. — Къде са токсикологичният анализ и резултатите от изследванията на кръвта?

— Тъкмо щях да ви ги съобщя, лейтенант. В кръвта на мъртвеца открихме малки количества ейджлоксит и...

— Не използвай научните названия, Хърбърт — прекъсна го Морис и насърчително му се усмихна. — Лейтенант Далас е ченге, не химичка.

— О, да... извинете. Открихме малки количества от... успокоително средство и от евтин алкохол. Самоубийците често прибегват към тази „смес“, за да добият смелост.

— Този човек не се е самоубил!

— Съгласен съм, лейтенант — едва чуто каза Файнстийн, преди тя да продължи гневната си тирада.

— Съгласен сте?

— Да. Час преди смъртта си човекът е изял голям сандвич, обилно полят с горчица. И то след като е закуси вафли и яйца на прах и е изпил около три чаши кафе.

— Не разбирам какво общо има храната със самоубийството.

— Ако този човек е знаел, че комбинацията от успокоително и алкохол помага за отпускане на нервите, то сигурно му е било

известно, че кафето може да им противодейства и дори да предизвика страх. Освен това количеството на изпития алкохол е минимално в сравнение с лекарството, следователно версията за самоубийство отпада.

— Значи заключението ви е, че Лайнъс Куим е бил убит.

— Още не мога да дам окончателно заключение. — Той преглътна под изпепеляващия поглед на Ив. — Намирам, че човекът е починал при съмнителни обстоятелства, но ще се наложи да съберем още доказателства, за да решим дали е бил убит или се е самоубил.

— Точно така — намеси се Морис. — Браво, Хърбърт. Лейтенант Далас ще има грижата да ти съобщава новата информация.

Файнстийн с облекчение въздъхна и побърза да излезне от полезрението на страховитата Далас.

— Натикахте ме в задънена улица! — възнегодува Ив.

— Напротив, Хърбърт ти дава възможност да лавираш. Друг съдебен лекар на бърза ръка щеше да обяви, че Куим се е самоубил, или в най-добрия случай, че обстоятелствата около смъртта му са неизяснени. Моето момче обаче действа предпазливо и задълбочено и не се съобразява само с фактите.

— Неизяснени обстоятелства около смъртта — промърмори Ив и седна зад волана на служебния автомобил.

— Поне ни дава възможност да лавираме. — Пийбоди вдигна очи от джобния си компютър и забеляза, че Ив я наблюдава с присвити очи. — Какво има, лейтенант? Какво толкова казах?

— Ако още някой ми спомене за лавиране, ще го изхвърля през прозореца! — Включи двигателя и попита: — Пийбоди, грубиянка ли съм?

— Наистина ли искате да ви покажа синините си или въпросът е подвеждащ?

— Млъкни, устатнице! — процеди Ив и насочи автомобила към полицейското управление.

— Куим е заложил стотачка за мача, който ще се играе довечера — изтърси Пийбоди и самодоволно се усмихна. — Макнаб току-що ми го събщи. Нашият приятел никога не е рискувал толкова голяма сума. Нещо не се връзва: залага сто долара и се самоубива, без да дочака

изхода от мача и евентуалната печалба. Имам името и адреса на неговия букмейкър... Извинете, лейтенант. Наредихте ми да млъкна, а аз бърборя ли, бърборя. Още веднъж моля да ме извините.

— Май си просиш нови синини.

— Не е вярно. Вече имам любовник и не искам да се излагам пред него. Букмейкърът на Куим всъщност е жена. Казва се Мейлу Йоргенсен и живее в Уест Вилидж.

Пийбоди обичаше този квартал, който бе населен от бохеми и от чиновници с официални костюми, които мечтаеха да бъдат изискани като хората на изкуството. Тротоарите гъмжаха от пешеходци с дълги и широки манти или с гащеризони, с бръснати глави или с къдрици, обагрени във всички цветове на дъгата. Харесваха ѝ уличните художници, които се преструваха, че им е безразлично дали ще продадат творбите си.

Дори джебчиите бяха някак изискани, а на подвижните павилиони се предлагаха първокачествени храни и пресни зеленчуци.

Стомахът ѝ се сви от глад и тя отчаяно си помисли, че до вечерята има още много време.

Ив паркира пред наскоро ремонтирано здание, което някога е било склад, а сега беше жилищна сграда. После включи светлинния надпис „Дежурна патрулна кола“, защото беше спряла неправилно.

— Мечтата ми е да живея в такава сграда — просторна и с изглед към улицата — заяви помощничката ѝ, слезе от колата и се огледа. — Погледнете, на ъгъла има прекрасен магазин за хранителни стоки, а срещу него денонощен супермаркет.

— Нима си търсиш жилище според близостта му до магазините за хранителни продукти?

— Защо не? Удобството е голямо.

Ив показва значката си пред охранителната камера над външната врата на зданието и двете с Пийбоди влязоха. Фоайето беше чисто, имаше асансьор, а вратичките на четирите пощенски кутии не бяха изтръгнати.

— Представете си — само четири апартамента в такава голяма сграда — въздъхна Пийбоди.

— Представям си, че парите, които изкарва един букмейкър, няма да му стигнат за наема в този квартал. — Ив не натисна звънеца, а отново показва значката си на поредната камера и се заизкачва по стълбата. — Хайде да изненадаме Мейлу.

Цареше тишина, което ѝ подсказваше, че звукоизолацията на зданието е първокласна. Спомни си мизерното жилище на Куим, което се намираше само на няколко пресечки оттук. Очевидно събирачите на облози изкарваха много по-добри пари от техните клиенти.

„Никога не залагай срещу банката“ — бе казал Морис. Каква истина се съдържаше в думите му!

Тя позвъни на вратата на апартамент 2-А и зачака. След няколко секунди отвори много тъмна червенокоса жена, около която с лай подскачаше бяло кученце.

— Защо се забави? — Жената смаяно примигна и присви златистите си очи. Лицето ѝ беше бяло и гладко като алабастр. — Помислих, че е дошъл човекът, който разхожда кучето. Като никога закъснява. Извинете, но ако предлагате някакви стоки, не ме интересуват.

— Вие ли сте Мейлу Йоргенсен?

— Да речем, че съм аз. И какво от това?

— Полиция! — Ив ѝ показва значката си, в този момент косматото животинче се озова в ръцете ѝ, като лаеше истерично. — Махай се! — извика тя, подхвърли кучето на Пийбоди и се втурна в апартамента тъкмо когато червенокосата се затича към голямото командно табло под множеството монитори, заемащи цялата стена. Хвърли се върху нея и двете се строполиха на пода.

Преди Ив да поеме дъх, се озова по гръб, притисната от здравенячката Мейлу, която я удари с коляно в слабините, изплю се в лицето ѝ и за малко не го издра с дългите си, лакирани в синьо нокти.

Само бързите ѝ рефлексии спасиха Ив от обезобразяване, ала червенокосата все пак постигна целта си — ноктите ѝ оставиха дълбоки бразди по шията на неканената гостенка. Рукна кръв, което вбеси Ив. Изруга и с всички сили заби лакът в носа на Мейлу и го разкървави. Червенокосата изстена, забели очи и се отпусна върху Ив.

— Разкарай я, за бога! Сигурно е цял тон, започвам да се задушavam!

— Помогнете ми, лейтенант, тежи като олово. Опитайте да я повдигнете.

Ив, която беше обляна в пот и в кръв, се подчини, а помощничката ѝ задърпа Мейлу, докато я преобърнаха по гръб.

— Пфу! Все едно ме беше затиснала планина! Накарай проклетото животно да млъкне!

— Невъзможно е. Много е изплашено. — Пийбоди съчувствено изгледа кученцето, което се беше свряло в ъгъла и продължаваше да лае.

— Тогава използвай електрошоковата палка!

— Лейтенант! — укоризнено прошепна Пийбоди.

— Нека ни проглуши ушите, щом толкова си падаш по досадни животинчета. — Ив огледа кървавите петна по ризата и по якето си, сетне предпазливо опипа шията си. — Толкова ли са сериозни раните ми?

Помощничката ѝ огледа шията ѝ и зацъка с език:

— Все едно сте се борили с тигър. Ще взема от колата портативната аптечка.

— После ще се занимаваме с раните ми. — Ив клекна и намръщено се втренчи в жената. — Да я обърнем и да ѝ наденем белезниците, преди да се е свестила.

Доста се поизпотиха, докато преобърнат тежката като канара Мейлу, но накрая успяха и извиха ръцете ѝ зад гърба. Ив се изправи и се приближи до командното табло.

— Очевидно госпожата се занимава с нещо незаконно и реши, че сме дошли да я арестуваме. Да видим дали ще открием причината.

— Да поискам ли разрешително за обиск?

— Ето го разрешителното! — Ив докосна разранената си шия и седна пред таблото. — На пръв поглед всичко е наред: сметки, залози, имена на длъжници... — Обърна се към помощничката си: — Нашата любезна домакиня свести ли се?

— Не, лейтенант. Добре сте я подредили.

— Тогава намери парцал и запуши устата на проклетото псе, иначе ще подреда и него!

— Какво е виновно животинчето — промълви Пийбоди и отиде в кухнята.

— Сумите са прекалено големи... — замислено промълви Ив. — Струва ми се, че това не е малък букмейкърски пункт. Става въпрос за... ами да, ясно е като бял ден — отпускат се заеми с незаконна лихва! А където са лихварите, там са и биячите. Какво още? Какво още?

Обърна се и видя, че помощничката ѝ нежно говори на кучето и му подава бисквитка. Извади джобния си телефон и се свърза с единствения човек, който можеше да се ориентира сред този океан от цифри.

— Искам да разговарям с Рурк — заяви, когато на монитора се появи секретарката му. — Само за минута ще отвлека вниманието му от много по-важните му дела.

— Разбира се, лейтенант. Сега ще ви свържа.

— Милото ми кученце, много си сладко — гукаше Пийбоди, ала Ив не я скастри, задето се лигави.

— Лейтенант! — Лицето на Рурк се появи на екрана. — Какво ще... — Внезапно усмивката му помръкна, а погледът му стана тревожен. — Какво се е случило? Сериозни ли са нараняванията ти?

— Не. Повече пострада онази, която ме нападна. Слушай, намирам се в частно бюро за залози и подозирам, че нещо не е наред. Имам известни подозрения, но искам и твоето мнение.

— Съгласен съм, но само при условие, че веднага ще отидеш в някоя болница, където ще се погрижат за раните ти.

— Нямам време за болници.

— Тогава и аз нямам време за консултации.

— Истински изнудвач си! — Изкушаваше се да прекъсне разговора, вместо това дълбоко си пое въздух и заяви: — Пийбоди ще донесе портативната аптечка. Не се притеснявай, имам само няколко драскотини, кълна се.

— Обърни глава наляво.

Тя забели очи, но се подчини.

— Дезинфектирай раните — процеди Рурк, сетне сви рамене, сякаш в знак на съгласие. — А сега да погледнем.

— Залаганията са много и за различни игри — започна Ив и обърна видеотелефона така, че и той да наблюдава екраните на стената. — Футбол, бейзбол, конни състезания, бой между пльхове дроиди... Мисля, че на третия монитор отдясно са изписани...

— Просрочените заеми, отпуснати на участници в залаганията. Лихвата е много по-висока от законната. На друг екран имаме схема за събиране на заемите, а на монитора до него... чакай да видя... нещо като „частни игри“. Погледни дали на командното табло има бутон за този монитор. Сигурно е обозначено с цифрата 3, заради местоположението на екрана.

— Да, намерих го.

— Натисни го. О! — възкликна, когато се появи изображение на задимена зала на казино. Около масите седяха играчи със замъглени погледи. — В каква сграда се намираш?

— Двуетажна, с четири апартамента.

— Няма да се учудя, ако казиното се намира на другия етаж.

— Заведенията, предлагащи хазартни игри са забранени в този район.

— Тези хора сигурно не го знаят — усмихна се Рурк. — Как не ги е срам?

— Благодаря за помощта.

— Няма защо, лейтенант. Погрижи се за раните си, скъпа Ив, или ще дойда да те превържа. Ако не го направиш, ще ти се разсърдя. — Прекъсна разговора, преди тя да е подхвърлила язвителна забележка.

Ив с облекчение въздъхна, обърна се и забележа любопитния поглед на Пийбоди, която беше прегърнала кученцето.

— Съпругът ви е много вещ в незаконните хазартни залози, лейтенант.

— Също така вещ е и в законните. Подсказа ми с какво се занимава нашата тъй мила домакиня. Искаш ли да ти обясня?

— Не. — Пийбоди потърка страната си в пухкавата козина на животинчето. — Обаче ми е интересно да наблюдавам. Ще наредите ли да затворят казиното?

— Зависи от любезната Мейлу.

В този момент жената на пода се размърда. Изстена, от устата ѝ излязоха мехурчета слюнка, закашля се. Опита се да стане, като подритваше с крака, но не успя.

Ив клекна до нея и занарежда:

— Нападение на полицейски служител, оказване на съпротива при арестуване, раздаване на заеми с непозволено големи лихви,

изнудване, притежаване на незаконно казино... Как ти се струва като начало, Мейлу?

— Счупила си ми носа — промърмори червенокосата.

— Да, така изглежда.

— Трябва да повикаш линейка. Такъв е законът.

— Точно ти нямаш право да ме учиш какво е законно и какво не е. Струва ми се, че не се налага спешна медицинска помощ само заради един счупен нос. Разбира се, счупената ръка трябва да се гипсира.

— Ръката ми не е счупена.

— Все още не е — злобно се усмихна Ив. — Слушай, Мейлу, ако искаш да повикам линейка и да се престоря, че не знам за казиното на долния етаж, ще ми разкажеш от игла до конец за Лайнъс Куим.

— Ама... не си ли дошла да ме арестуваш?

— Зависи от теб. Разкажи за Куим.

— Дребна риба е. Не е страстен комарджия, хазартните игри са му нещо като хоби. Пък и не го бива — губи по сто хилядарки годишно. Никога не залага повече от стотачка, понякога си позволява само петдесет долара, но е редовен клиент. Божичко, носът много ме боли. Ще ми дадете ли нещо болкоуспокояващо?

— Кога за последен път разговаря с него?

— Снощи. Той предпочита да залага чрез електронната поща вместо по видеотелефона. Играе най-малко два пъти седмично. Снощи заложи сто долара на „Бролърс“ — мачът ще се играе днес. Както казах, обикновено не се изхвърля с големи суми, обаче снощи обяви, че предчувства как късметът му ще проработи.

— Така ли? — Ив се приведе. — Спомни си точно какво е казал.

— Рече: „Залагам стотачка на «Бролърс» в утрешния мач. Предчувствам, че късметът ми ще проработи“. Дори се поусмихна. Заяви още, че ако спечели, ще удвои сумата и ще я заложи отново.

— Бил е в добро настроение, така ли?

— Да, което беше много необичайно. По принцип е голям досадник. Вечно е намръщен и целият свят му е крив. Не обичам мрънкала като него, ама си плаща и е редовен клиент, затова не му връзвам кусур.

— Браво. Е, не беше толкова страшно да отговориш на въпросите ми, Мейлу.

— Няма ли да ме арестуваш?

— Не работя в отдела за борба с незаконния хазарт. Не се интересувам от теб. — Свали белезниците, пъхна ги в задния си джоб и добави: — Препоръчвам ти като дойде линейката да обясниш, че си се ударила в стената, защото си се спънала в кучето.

— Скуики! — Мейлу седна и разпери ръце, а животинчето скочи на скута ѝ. — Гадното ченге направи ли нещо на моето момиченце?

Ив поклати глава и тръгна към вратата.

— Пийбоди, след две седмици се обади на Хансън от отдела за борба с незаконния хазарт и му дай този адрес.

— Но нали обещахте да не я арестувате?

— Казах, че не се интересувам от нея. Но Хансън сигурно ще се заинтересува.

— А кой ще се грижи за кучето? Хей, може би заради скандала с ареста ще намалят наема на апартамента. Какво ли не бих дала да живея тук. Да бяхте видели кухнята, лейтенант! Все едно е снимка от списание...

— Продължавай да мечтаеш — измърмори Ив, седна зад волана и се намръщи, когато помощничката ѝ отвори жабката. — Какво правиш?

— Ще взема аптекката.

— Да не си посмяла да ме докоснеш!

— Добре, тогава ще отидем в болницата.

— Няма да стъпя в болница. Казах ти да не ме докосваш!

— Не постъпвайте като малко дете — смърри я Пийбоди, която изпитваше удоволствие да играе ролята на медицинска сестра. — Грубиянките не се страхуват, когато превързват раните им. Затворете очи, ако ви е неприятно да гледате.

Ив стисна кормилото и затвори очи. За миг усети опарване от дезинфекциращото средство, после то притъпи болката. От острата му миризма ѝ се зави свят, повдигна ѝ се.

Чу тихото жужене на електрическата игла.

Тъкмо се канеше да подхвърли шеговита забележка, за да не мисли за неприятната процедура, когато изведнъж се пренесе в миналото.

Лежеше в мрачната и занемарена болнична зала. Лекарят нанасяше дезинфектант върху безбройните ѝ рани. Последва тихо

бръмчене, докато преглеждаха със специално устройство счупената ѝ ръка.

*Как се казваш? Трябва да ни кажеш името си. Кой те нарани?
Как се казваш? Какво се е случило с теб?*

Не зная! — мислено крещеше тя. Ала лежеше неподвижно и безмълвно, вцепенена от ужас, докато непознатите я преглеждаха, взираха се в нея и я разпитваха.

Как се казваш?

Не зная!

— Лейтенант! Какво ви е?

Ив отвори очи. Помощничката ѝ разтревожено я наблюдаваше.

— Какво? Какво има? Защо ме гледаш така?

— Пребледняхте като платно, изглеждате зле. Може би е по-добре да отидем в болница.

— Нищо ми няма. — Ив стисна юмруци, докато се поовладя. — Само да глътна малко въздух. — Нареди на стъклото да се спусне, подкара колата и прогони безпомощното момиченце в дълбочините на съзнанието си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Щом се налага да сториш нещо, направи го, без да се колебаеш. Не си спомням кой го е казал, пък и не е важно. Който и да е бил, вече е мъртъв. Както е мъртъв и Лайнъс Куим.

Трябваше да го направя, нямах друг изход. Бедният Куим умря заради алчността си.

Излишно е да се тревожа, защото няма връщане назад.

Дано „самоубийството“ да е било инсценирано така, че да заблуди лейтенант Далас.

Тя е зрителка и изключително строга критичка.

Признавам, че докато тя е в театъра, докато дебне и слухти, изпитвам страх. Трябва да играя ролята си така, че никой да не се усъмни, най-вече лейтенант Далас. Да обмислям всеки мой жест, всяка реплика, за да не се издам.

Докато вървеше по алеята към дома си, Ив си мислеше, че прекалено много хора са имали мотив и възможност да убият Ричард Дрейко. Ала по време на погребалната церемония, която щеше да се състои на следващия ден, същите хора щяха да се преструват на потънали в скръб, да ронят сълзи и да произнасят прочувствени надгробни речи.

За тях погребението бе само последното представление.

Дрейко беше приучил Арина Мансфийлд да взема наркотици, което бе навредило на кариерата ѝ.

Дрейко е пречел на дубльора си Майкъл Проктър да изиграе ролята, за която е мечтал през целия си живот.

Дрейко е унизил Карли Ландсдаун и се е подиграл с нея пред колегите ѝ.

Дрейко е бил трън в очите на Кенет Стайлс.

Дрейко е смятал Елайза Ротчайлд за прекалено възрастна и непривлекателна, за да я ухажва.

Кой знае още колко души имат причини да желаят злото на Ричард Дрейко.

Но онзи, който е планирал убийството му, навярно притежава стоманени нерви и остър ум, за да накара алчния Куим сам да надене примката на шията си.

Престъпникът не е действал импулсивно в пристъп на гняв, а изключително хладнокръвно. Много по-трудно бе да се залови такъв убиец.

„Изобщо не напредвам“ — отчаяно си помисли Ив. Всяка стъпка я отвеждаше все по-навътре в дебрите на един нереален свят, в който тя се чувстваше като риба на сухо. Запита се що за хора са актьорите, които през целия си живот носят театрални костюми и се превъплъщават в герои от различни пиеси.

„Като деца са“ — каза си, посегна да завърти валчестата дръжка на вратата, но ръката ѝ застина във въздуха. Точно така! Престъпникът, когото търси, е като много умно и разгневено дете. Изсмя се горчиво — познанията ѝ за децата бяха, меко казано, скромни.

Отвори входната врата и пристъпи във фойето. Възнамеряваше да вземе много горещ душ и отново да се хване на работа.

Оглушителната музика щеше да спуска тъпанчетата ѝ. Зъбите ѝ изтракаха, очите ѝ подскочиха в кухините си. Пронизителният женски глас бе съпроводен от духови и ударни инструменти, които според Ив вдигаха излишен шум.

Певицата беше Мейвис, а неповторимото ѝ изпълнение накара Ив да забрави лошото си настроение. Влезе в помещението, което Рурк наричаше „салон“, и широко се усмихна.

Мейвис танцуваше по средата на разкошно обзаведената дневна, където всеки предмет беше подбран заради изяществото си. Всъщност „танцуваше“ не бе най-подходящата дума — певицата подскачаше и се кълчеше в такт с музиката. Носеше обувки на розови и зелени шарки с осемнайсетсантиметрови токчета, косата ѝ, боядисана също в розово и зелено, бе сплетена на множество дълги плитки, които обрамчваха поруменялото ѝ лице.

Зеленият ѝ чорапогацник беше осеян с миниатюрни розови пеперуди, образуващи спираловидни линии, които изчезваха под сивата ѝ поличка, едва прикриваща чатала ѝ. От кръста нагоре беше гола, но кожата ѝ беше покрита с рисунки, едната ѝ гърда бе обагрена в

зелено, другата в розово. Ив с облекчение забеляза, че приятелката ѝ си е сложила зелени сенки — Мейвис обичаше невъзможни цветови комбинации.

Рурк се беше настанил на едно от старинните кресла и държеше чаша с бяло вино. Или се беше вживял в „представлението“, или бе изпаднал в кома, което щеше да го предпази от полудяване.

Музиката се извиси в кресчендо, съпроводено от плачевния вой на певицата, сетне настъпи благословена тишина.

— Какво ще кажеш? — Мейвис тръсна глава и разноцветните ѝ плитки подскочиха. — Изпълнението е включено в новия ми видео филм. Нали не е банално?

— Банално ли? — Рурк замълча за миг и отпи от виното си. Преди малко се беше обезпокоил, че кристалните полилеи ще се пръснат от високите децибели. — В никакъв случай. По-скоро е точно обратното.

— Супер си, Рурк! — Тя се хвърли в прегръдките му и възторжено го целуна. — Искаше ми се да го демонстрирам първо пред теб, защото ти си продуцентът, който отпуска парите.

— Пари може да спечели всеки, но талант като твой е божи дар.

Ако Ив не го обичаше, би се влюбила в него, като забеляза как думите му въодушевиха Мейвис, която възкликна:

— Живея като в приказка! Тоалетите, които Леонардо изработва специално за мен, са фантастични, работата ми доставя удовлетворение... Каква ти работа, по-скоро е удоволствие. Ако не бяхте двамата с Далас, още щях да пея по долнопробни заведения като „Синята катерица“.

Тя се завъртя като балерина, видя Ив и цялата засия:

— Здравсти! Имам нова песен.

— Чух я и мисля, че е супер.

— Рурк каза, че ще закъснееш и че... майчице, това кръв ли е?

— Какво? Къде? — Ив се огледа, без да се досети, че дрехите ѝ са окървавени.

— Цялата си в кръв! — Мейвис разтревожено опипа раменете ѝ. — Трябва да повикаме лекар... линейка! Рурк, накарай я да легне.

— Това е главната цел в живота ми.

— Ха-ха, колко духовито! Кръвта не е от мен, Мейвис.

— Пфу! — Певицата с отвращение отдръпна ръка.

— Няма да се изцапаш, засъхнала е. Бях решила да взема душ и да се преоблека, преди да се прибера у дома, но се отказах, като си представих ледената вода, течаща в банята на полицейското управление. Ще ми налееш ли чаша вино? — обърна се тя към Рурк.

— Веднага. Обърни глава.

Тя с нежелание се подчини. Знаеше, че гледката не е толкова ужасяваща, тъй като благодарение на препарата раните се бяха затворили.

— Божичко! — извика Мейвис. — Добре са те подредили. Тази жена е имала нокти като на тигрица.

— Но не беше точна, иначе щеше да издере очите ми. — Взе чашата с вино от Рурк и му кимна: — Благодаря за помощта. На този адрес наистина има казино.

— Винаги съм на твое разположение. А сега вдигни глава.

— Защо? Нали вече ти показах нараняванията.

Той повдигна брадичката ѝ, впи устни в нейните, сетне промълви:

— Както виждаш, аз винаги улучвам целта.

— Майчице, какви сте сладурчета! — Мейвис скръсти ръце и широко се усмихна.

— Като кученца сме — промърмори Ив и седна на канапето. — Новото ти изпълнение е страхотно, Мейвис. Типично в твоя стил.

— Наистина ли? Демонстрирах го пред Леонардо и сега пред вас двамата, друг не го е виждал.

— Забележително е.

— И аз съм на същото мнение. Рурк, разрешаваш ли да ѝ кажа?

— Какво криете от мен?

Певицата прехапа устни и колебливо погледна към Рурк, но когато той утвърдително кимна, думите ѝ избликнаха като фонтан:

— Рурк е научил, че последният ми хит „Накъдри косата си“ е на трето място във видео класацията! Представи си, Далас, аз съм на трето място след Батбъстърс и Индиго.

Ив нямаше представа кои са Батбъстърс и Индиго, но знаеше, че видео класацията е библията на приятелката ѝ.

— Много се радвам за теб! — Стана, прегърна я и добави: — Ще ги побъркаш.

— Благодаря. — Мейвис подсмръкна и бръсна сълзите от миглите си, украсени със сребристо. — Ти си първата, която научава. Искан да се обадя на Леонардо, после реших да му го съобщя лично. Зная, че няма да се разсърди, защото първо съм споделила с теб.

— Сигурно ще полудее от радост.

— Сто на сто. Предстоят ни много публични изяви... Хей, радвам се, че не закъсна, иначе щеше да пропуснеш най-важното?

— Какво? — подозрително попита Ив и сърцето ѝ се сви от лошо предчувствие.

— Устроили сме си събиране по женски. Трина вече е при басейна и се подготвя. Казах си, че ще ни подейства добре да поплуваме и да се ободрим в устройството за отмора, после ще се подложим на козметичните процедури.

„Божичко, само това не!“ — ужасено си помисли Ив и с умолителен тон се обърна към приятелката си:

— Слушай, скъпа, невъзможно е. Както видя, току-що се прибрах, имам още много работа. Разследвам доста объркан случай и...

— Винаги разследваш някакъв случай — невъзможно я прекъсна Мейвис, наля си чаша вино и допълни чашите им. Рурк запали цигара и се усмихна. — Необходимо е да отделиш време за себе си, иначе ще се сбръчкаш като бабичка. Някъде прочетох, че това се случва с всички жени, които не се поддържат. Освен това Трина е изнамерила страхотни бои за тяло.

— Не! Категорично отказвам да ме цапотят с разни бои!

Мейвис забели очи:

— Не бъди толкова консервативна, Далас. Мисля, че трябва да опиташ. Обзалагам се, че Рурк ще хареса златистата боя — от нея гърдите блестят...

— Притрябвали са ми блестящи цици!

— Освен това боята е ароматизирана и има вкус на тропически плод.

— Не думай! — намеси се Рурк. — Много си падам по тропическите плодове!

— Ето, видя ли? Не те насилвам, ще си помислиш по въпроса, докато чакаш да изсъхне кашата, с която Трина ще намаже косата ти. За никъде не бързае, Съмърсет дори е приготвил сандвичи.

— Браво на него. Но наистина не... Почакай, някой звъни. Ще отида да отворя.

Ив използва повода да напусне дневната. Идваше ѝ да се втурне към външната врата, да събори посетителя и да продължи да тича, докато се озове в безопасност в полицейското управление. Изпревари с една гърда Съмърсет и му подвикна:

— Аз ще отворя.

— Посрещането на посетителите е част от служебните ми задължения — надутو заяви икономът. — Госпожица Фарст ви търси. — Той я избута встрани и отвори вратата.

— Знам, че трябваше да се обадя — заговори Надин, на която бе известно нежеланието на Ив да посреща репортери в дома си. — Не съм дошла по работа — побърза да добави. — Посещението е лично.

— Добре. Влизай. — Репортерката се слиса, когато Ив се вкопчи в ръката ѝ и я поведе към всекидневната.

— Взех си няколко дни отпуска — промълви.

— Забелязах. Заместникът ти не го бива.

— Голям боклук е, но това няма значение. Дойдох, за да ти кажа, че... — Надин млъкна, като забеляза певицата, която беше последвала Ив. — Здравей, Мейвис.

— Здравей, скъпа. Хубаво е, че си тук. Ще си устроим празненство! — Мейвис само изглеждаше глуповата и повърхностна. Имаше златно сърце, а умът ѝ беше като бръснач. Изражението на репортерката ѝ подсказа, че нещо не е наред, затова побърза да добави: — Ще отида да проверя дали Трина е подготвила всичко. Връщам се след малко. — Изтича навън, разноцветните ѝ плитки подскачаха, късата поличка се развяваше около стройните ѝ бедра.

— Седни, Надин. — Рурк, който бе станал да посрещне гостенката, я поведе към креслото. — Да ти наля ли чаша вино?

— Да, благодаря. Ще те помоля и за една цигара.

— Мислех, че си ги отказала — промърмори Ив.

— Отказвам ги непрекъснато — отговори репортерката и кимна на Рурк, който се наведе да запали цигарата ѝ. — Извинете, че дойдох, без да ви предупредя.

— Приятелите ни са винаги добре дошли в този дом. — Той наля виното и ѝ подаде чашата. — Навярно искаш да поговориш с Ив. Ще ви оставя насаме.

— Недей, от теб нямам тайни. — Надин с наслада дръпна от цигарата и прошепна: — Божичко, бях забравила, че винаги имаш цигари с истински тютюн. Много по-хубави са от билковите... Не си отивай — добави. — И без това съпругата ти споделя всичко с теб.

Той иронично повдигна вежди:

— Нима?

— Не му казвам всичко — заяви Ив и седна на страничната облегалка на едно кресло. — Но споделих с него за твоя проблем, тъй като до известна степен Рурк е свързан с Дрейко. Трябваше да научи за отношението му към теб.

— Няма значение. — Репортерката кисело се усмихна. — Унижението спомага за изграждането на силен характер.

— Не бива да се срамуваш от връзката ти с Дрейко. Животът ще бъде много скучен, ако не се каем поне заради една любовна история в миналото.

Надин отново се усмихна, този път много по-искрено:

— Съпругът ти е истинско съкровище, Далас! Умирам за мъж, който умее да каже най-подходящите думи в най-подходящия момент. Наистина се кая, задето съм била влюбена в Дрейко. — Тя извърна поглед към приятелката си: — Ако не ми отговориш, няма да ти се разсърдя, но непременно трябва да ти задам въпроса, който не ми дава покой: има ли опасност да ме обвинят в убийството?

— Какво каза адвокатът ти?

— Да не се безпокоя и да разговарям с теб само в негово присъствие. — Тя мрачно се усмихна. — Както виждаш, не последвах съвета му.

— Невъзможно е да те изключат от списъка на заподозрените, Надин. — Репортерката затвори очи и кимна, а Ив побърза да добави: — Но си на последно място, затова ти препоръчвам наистина да не се безпокоиш.

Репортерката тежко въздъхна и отпи от виното си:

— За пръв път съм доволна, че съм била пренебрегната.

— Шефовете се съобразяват с мнението на доктор Майра, а според нея ти не си способна да замислиш такъв пъклен план. Аз съм на същото мнение — казвам го като твоя приятелка и като служебно лице, което се занимава с разследването, имайки предвид доказателствата.

— Благодаря ти! Много ти благодаря! — Надин притисна длан до челото си. — Непрекъснато си повтарям, че кошмарът ще свърши, че ще заловиш престъпника. Но напрежението ми причинява силно главоболие, все едно нажежено желязо се забива в мозъка ми.

— Съжалявам, но ще ти кажа нещо, което ще ти причини още по-силно главоболие. Знаеш ли, че Дрейко притежава видео диск с твое участие?

— Не те разбирам. — Надин отпусна ръка и свъси вежди. — Нима е заснел някой от моите репортажи? Нима се е интересувал от работата ми?

— За някои сексът е работа.

Репортерката недоумяващо я изглежда, сетне изражението ѝ се промени, а Ив видя точно каквото се надяваше — изненада, гняв, срам.

— Искаш да кажеш, че... че е заснел... че е монтирал камера, която да ни заснеме в леглото... — Тя остави чашата на масата и скочи на крака. — Ах, този мръсник! Този извратен тип!

— Мисля, че не е бил извратен — обади се Рурк, а репортерката се нахвърли върху него:

— Какъв е според теб човекът, който заснема в леглото любовницата си без нейно съгласие? Какво извратено удоволствие му доставя да я изнасилва по този начин? Защото това е истинско изнасилване. — Тя заби пръст в гърдите му — вече виждаше в него само представител на омразния мъжки пол. — Би ли сторил същото с Далас? Едва ли, защото ще ти удари хубав бой и ще те прогони на друга планета. Жалко, че не мога да направя същото с Дрейко. Не, заслужил е много по-жестоко отмъщение. Ако не го бяха пречукали, щях да му изскубна малката пишка!

— При тези обстоятелства предпочитам да не играя ролята на негов дубльор — промърмори Рурк.

Тя се опомни и вдигна ръце, сякаш се предаваше:

— Извинявай. Нахвърлих се върху теб, без да си виновен. — Закрачи напред-назад, като се стараеше да се овладее, после се обърна към Ив: — Сигурно след този изблик на гняв ще заема челно място в списъка на заподозрените.

— Напротив. Ако си знаела за диска, отдавна щеше да си кастрирала Дрейко. Нямахте да възложиш другиму убийството. Току-що потвърди психологическия си профил.

— Браво на мен. Ура! — Надин се тръсна на стола. — Дискът е вещественно доказателство, нали?

— Да. Никой няма да го гледа за удоволствие. Може би ще те поутеша, ако ти кажа, че камерата е била нагласена под такъв ъгъл, та да заснема предимно Дрейко. Той е бил „звездата“, тъй да се каже.

— Типично за него. Господи, ами ако медиите научат за диска...

— Няма да разберат — прекъсна я Ив. — Послушай съвета ми, върни се на работа и ме остави да свърша моята. Знаеш, че ме бива.

— Слава богу, че ти се занимаваш със случая, иначе нямаше да имам нито миг покой и щях да се тъпча с транквиланти.

Ненадейно на Ив ѝ хрумна нещо:

— Какво ще кажеш за един козметичен сеанс?

— Моля?

— Трина е тук. Донесла е целия си арсенал от магически препарати, бои, лосиони и какво ли още не. За съжаление нямам време, затова предлагам ти да се възползваш от услугите ѝ.

— Мисля, че релаксиращата терапия ще ми подейства добре — заяви Надин.

— Така те искам! — Ив я хвана за ръката и я накара да стане. — След няколко часа ще се чувстваш като нова. Непременно опитай новите бои за цяло — продължи да говори, докато извеждаше приятелката си от дневната. — Тъкмо ще бъдеш в крак с модата.

След няколко минути тя се върна и доволно потри ръце.

— Браво, лейтенант — усмихна се Рурк.

— Измъкнах се елегантно, нали? Оставих ги тричките да си гукат като... как се казваха онези птици, дето гукат?

— Гургулици.

— Да, оставих ги да си гукат като гургулици, а аз отново се хващам на работа. Гледа ли ти се видео?

— Предлагаш да гледаме диска с Надин ли? Да донеса ли пуканки?

— Започвам да мисля, че мъжете по принцип са извратени. Няма да имаш удоволствието да огледаш приятелката ми, скъпи, но с удоволствие ще хапна пуканки.

Ив възнамеряваше да се върне в управлението и да изгледа записа в кабинета си. В края на краищата обаче позволи на Рурк да я придума. След няколко минути вече седеше на мекото канапе в залата

на втория етаж, а на коленете си беше поставила голяма купа с пуканки. Съпругът ѝ успя да сломи съпротивата ѝ, като я убеди, че ако гледа записа на „Свидетел на обвинението“ на голям екран, не ще пропусне дори най-малката подробност.

Макар да не се издаваше, Ив се радваше, че го е послушала. Имаше усещането, че се намира на сцената.

Елайза напълно се беше вживяла в ролята на досадната медицинска сестра, която трябва да бди над сър Уилфред. Носеше костюм от онази епоха, който я загрозяваше. Косата ѝ беше прибрана на стегнат кок, изглеждаше строга и все се мръщеше. Говореше заповеднически, както някои родители говорят на непослушните си деца.

Кенет великолепно изпълняваше ролята на надут и ексцентричен адвокат. Правеше резки движения, очите му лукаво стрелкаха съдията и съдебните заседатели. Извисяваше глас така, че таванът се тресеше, после зашепваше, сякаш споделяше съкровена тайна.

Но Дрейко владееше сцената през първото действие. Беше неотразимо красив и чаровен и като че гледаше с насмешка на живота. Нищо чудно, че жените са се влюбвали до полуда в него, както са падали в краката и на неговия герой Воул.

— Стоп кадър! — нареди Ив, подаде на Рурк купата с пуканките, стана и се приближи до огромния екран. — Стигнах до заключението, че всички, освен Ричард, изпълняват ролите си блестящо и с удоволствие. Дрейко обаче не играе роля — той е самият Воул — нагъл егоист и изпечен подлец.

— Аз бях на същото мнение, затова го поканих да участва в пиесата. Какво ти подсказва това?

— Че онзи, който е замислил убийството, е стигнал до същото заключение. Каква ирония — и Воул, и Дрейк умират през последното действие. Какво съчетание между драматизъм и правосъдие! Ричард Дрейко е екзекутиран пред очите на хиляди свидетели. — Тя отново седна на канапето. — Всъщност не научавам нищо ново, но заключенията ми се потвърждават.

Нареди прожекцията да продължи и се втренчи в екрана. Първото появяване на Арина на сцената беше прекрасно синхронизирано. Заслугата беше и на авторката, и на режисьора, но най-вече на стила на актрисата.

Пред зрителите заставаше красива, елегантна, загадъчна и сексапилна жена. Ала това не е истинската Кристин Воул. Истинската Кристин е обсебена от любовта си към един мъж, макар да знае, че той е убиец. Готова е да лъжесвидетелства, да жертва достойнството и репутацията си, за да го спаси от смъртна присъда, а после сама го екзекутира, задето е потъпкал любовта ѝ.

— Все едно играе две роли — замислено промълви Ив. — Също като Дрейко. И двамата разкриват истинската същност на героите си едва в последната сцена.

— И Ричард, и Арина са много опитни актьори.

— Всички актьори в трупата са много добри — свикнали са чрез думи и жестове да пресъздават определен образ. Моята задача е да проникна зад образа, който всеки от тях изгражда, да разбере истинските им чувства. Сър Уилфред е убеден, че защитава невинен човек и едва накрая разбира, че е бил изигран. Всеки нормален човек би се вбесил, нали? Ако направим връзка между живота и художествената измислица... това е достатъчен мотив за убийство.

Същата мисъл бе хрумнала и на Рурк, затова кимна и каза:

— Продължавай.

— Даяна вярва на всичко, което ѝ е наговорил Воул — че жена му е безсърдечна мръсница и че възнамерява да се разведе с нея, че самият той е невинен.

— Съперницата — намеси се Рурк. — По-млада, до известна степен наивна, но много амбициозна.

— Може би накрая осъзнава, че е била използвана и захвърлена и се чувства унижена. Същото чувство изпитват Кристин Воул в пиесата и Карли Ландсдаун в действителността. А Майкъл Проктър наблюдава иззад кулисите и жадува да стъпи на сцената и да изпълнява главната мъжка роля. — Тя се взираше в лицата на актьорите, вслушваше се в гласовете им, наблюдаваше израженията им. — Сигурна съм, че престъпникът е един от тях, не човек от техническия персонал, който има зъб на някого от актьорите или мечтае да се прослави. Престъпникът е свикнал да бъде под светлината на прожекторите и умее да се превъплъщава в различни образи.

Тя отново замълча и продължи да се взира в екрана с надеждата, че в някакъв момент убиецът ще се издаде с мимика или с жест. Ала всички актьори бяха на висота.

— Ето го и фалшивият нож. Това е първата сцена в съдебната зала. Стоп кадър. Увеличи с двайсет и пет процента сектор П-Р.

Компютърът покорно изпълни нарежданията ѝ. От този ъгъл ножът върху масата за веществените доказателства се виждаше съвсем ясно. Сега Ив съзря едва забележимите различия между този нож и оръжието, с което беше извършено убийството.

— Острието е почти със същата дължина и форма, но дръжката е по-широка и макар да съвпада по цвят с дръжката на другия нож, е изработена от различен материал. — Въздъхна тежко и продължи: — Разликите се забелязват само ако се загледаш. Но кой ще се заглежда в някакъв си нож от реквизита? Възможно е Дрейко дори да го е взел и да не е разбрал, че оръжието е подменено.

От напрежението усети леко главоболие. Дори не усети, когато Рурк застана зад нея и започна да масажира раменете ѝ. Наблюдаваше сцена след сцена, спускането на завесата, безшумната смяна на декорите. Няколко души от персонала излязоха пред завесата, почти незабележими в черните си гащеризони.

Появи се и Куим, който очевидно беше в стихията си. Жестикულიраше оживено, предавайки послания на някакъв „театрален език“, който Ив не разбираше. Поговори няколко секунди с човека, отговарящ за реквизитите, кимна и погледна вляво.

— Ето! — Тя отново скочи на крака. — Куим забелязва нещо нередно. Поколебава се за миг, сетне тръгва в същата посока. Какво е видял? Какво е видял? — Обърна се към Рурк и добави: — Ножът вече е подменен. Намира се на масата в „съдебната зала“ и скоро ще бъде използван.

Нареди на диска да се превърти обратно, засече времето и отново изгледа сцената:

— Ето, в този момент вниманието му е привлечено от нещо.

Рурк безшумно стана, приближи се до автоготвача и поръча кафе. Подаде чашата на Ив, а тя машинално отпи от ароматичната течност.

На екрана статистите заеха местата си. Барманът застана зад плота, сценичните работници напуснаха сцената. Арина, облечена в евтин и безвкусен костюм, типичен за жена, която виси по баровете, седна на високото столче в края на плота така, че да е с гръб към публиката. Някой наду свирка. Завесата се вдигна.

— Две минути и дванайсет секунди. Достатъчно време да се скрие ножа сред розите или на място, където няма да бъде веднага забелязан. И все пак се изисква голяма смелост.

— Секс и амбиция — промълви Рурк.

— Какво?

— И Ленард Воул, и Ричард Дрейко загиват заради секс и амбиции. Животът подражава на изкуството.

Пийбоди, която удивено се взираше в една жива картина, едва ли би се съгласила с мнението на Рурк. Напразно се опитваше да проумее смисъла ѝ. Отпиваше шампанско от чашата, която Чарлс ѝ беше връчил, и се стараше да изглежда светска дама като другите посетителки на изложбата.

С облекчение си помисли, че ако не друго, то тоалетът ѝ е подходящ за случая. Ив ѝ беше подарила за Коледа куп прекрасни рокли на Леонардо, любовника на Мейвис. Но под блестящата синя коприна Пийбоди си оставаше провинциално момиче от Средния Запад, което не разбираше значението на непрестанно променящите се форми и цветове.

— Картината е... ами... забележителна. — Не ѝ хрумна какво друго да каже, затова отпи от шампанското.

Чарлс се усмихна и нежно докосна рамото ѝ:

— Много мило, че се съобразяваш с интересите ми, Дилия. Сигурно се отегчена до смърт.

— Не съм. — Тя извърна поглед към красивото му лице и също се усмихна. — Обаче не разбирам от изкуство. Навярно ме мислиш за глупачка.

— Никога не съм те смятал за глупава. — Чарлс се наведе и я целуна по страната.

Пийбоди блажено въздъхна. Още не ѝ се вярваше, че се намира сред толкова изискано общество, носи толкова елегантна рокля и държи под ръка толкова привлекателен мъж. Измъчваше я мисълта, че не плува в свои води, че повече ѝ подхожда да се тъпче с китайска храна в жалкия апартамент на Макнаб.

Беше твърдо решена да посещава художествени изложби, оперни и балетни представления, докато започне да разбира от изкуство, макар

да се чувстваше така, сякаш участва в пиеса и не е научила репликите си.

— Готова ли си да отидем в ресторанта?

— Винаги съм готова да отида в ресторант — заяви тя и осъзна, че тази реплика идва от дън душата ѝ... или по-точно от стомаха ѝ.

Чарлс беше запазил частен салон в луксозно заведение. На масата бяха поставени бели свещи и вази с прекрасни рози. „Всеки път ме изненадва с нещо“ — помисли си Пийбоди, докато той учтиво дръпна стола ѝ и я настани да седне. Предостави на него избора на ястията, защото Чарлс знаеше кое е най-доброто.

Изглежда Чарлс винаги знаеше как да постъпи, познаваше много високопоставени личности. Тя се питаше дали понякога Ив се чувства недодялана и извън свои води, когато се намира в изискана компания заедно с Рурк.

Не, лейтенант Далас никога не би се чувствала недодялана.

Освен това Рурк я обича... не, обожава я. Навярно усещането е различно, ако вечеряш в романтична обстановка с човек, който те смята за най-красивата жена на света. За когото си единствената и най-чаровната...

— Хей, върни се при мен — промълви Чарлс.

Пийбоди с усилие се овладя:

— Извинявай, бях се замислила за работата. — За да прикрие смущението си, опита рибното предястие. Беше толкова вкусно, че тя едва не забели очи от удоволствие.

— Преуморяваш се. — Чарлс се пресегна през масата и леко стисна дланта ѝ. — Радвам се, че тази вечер успя да се откъснеш от работата и да приемеш поканата ми.

— Освободиха ме по-рано, отколкото очаквах.

— Разследвате убийството на Дрейко, нали? Искаш ли да споделиш нещо с мен?

Ето още нещо, което ѝ харесваше у Чарлс — беше готов да я изслуша винаги, когато ѝ се искаше да сподели радост или мъка, но не ѝ досаждаше с въпросите си.

— Не, не... Дори да го желяех, нямам право да наруша служебната тайна. Но ще ти кажа, че Далас е отчаяна. Работата не върви бързо, трябва внимателно да се проучат всички възможности, което при толкова много заподозрени е доста трудно.

— Сигурно е така. Но когато разговаря с мен, лейтенант Далас беше както винаги... самоуверената полицейска служителка.

Пийбоди тъкмо посягаше към чашата си, но ръката ѝ застина във въздуха.

— Разговаряла е с теб ли? Нима те е разпитвала?

Той изненадано я изгледа и остави вилницата си:

— Не ти ли е казала?

— Не. Ти познаваше ли Дрейко?

Чарлс мислено се прокле заради непредпазливостта си. Запита се дали да премълчи част от истината, но се отказа. Винаги е бил откровен с Пийбоди, нямаше желание да я лъже.

— Не го познавах. Случайно бях в дома на Арина Мансфийлд, когато Далас, придружавана от Рурк, се отби да поговори с нея. Бях там по... по работа, нали разбираш?

— Така ли? — Тя не се смущаваше от професията му, смяташе я за начин за изкарване на прехраната. Може би щеше да има друго отношение към работата му, ако бяха любовници, но връзката им не беше интимна.

Да му се не види!

— Така ли? — повтори, защото знаеше колко се дразни началничката ѝ от професията на Чарлс. — Мамка му!

— Имаш право. Положението беше доста неловко, но с Далас постигнахме споразумение.

— Какво споразумение?

— Най-важното е, че за пръв път разговаряхме, Дилия. Постарах се да не приказвам много, за да не те злепоставя, за да не се разкъсваш между мен и лейтенант Далас. Никога не съм искал да изпаднеш в неудобно положение...

— Нямах вина — прекъсна го тя. — Причината е в Далас.

— Не я обвинявам, че се стреми да те защити. Личи си, че те обича.

— Личният ми живот...

— Личният ти живот я засяга, защото е твоя приятелка.

Пийбоди се намръщи, като долови укора му, сетне примирено въздъхна:

— Знам. И все пак не ми е приятно да ме надзирава, като че съм непослушно момиченце.

— Според мен сега ще промени отношението си. След като си казахме това-онова, атмосферата се поразведри. А когато ѝ обясних, че връзката ни е платонична, тя...

— Какво? — извика Пийбоди и скочи на крака. Блъсна масата и изящните кристални чаши едва не паднаха. — Казал си ѝ, че не правим секс, така ли? Божичко, как можа! Какво унижение! Все едно да ме съблечеш гола и да ме вкараш в общото помещение в полицията.

— Исках да ѝ обясня, че сме приятели и че не си една от моите клиентки. Извинявай. — Той прекалено късно осъзна грешката си. Стана, разпери ръце и промълви: — Нямах намерение да те злепоставя.

— Обяснил си на началничката ми, че излизам с... професионалист близо три месеца, но още не сме си легнали заедно. Ако това не е злепоставяне, здраве му кажи.

— Предполагах, че държиш на платоничните отношения помежду ни — забързано заговори той. — Ако беше намекнала, че се интересуваш от секс...

— О, да! — прекъсна го Пийбоди. — Сигурно си очаквал да ти стана клиентка!

Лицето му се изопна, той процеди през зъби:

— Така ли мислиш?

— Вече не знам какво да мисля. — Тя се отпусна на стола и за миг притисна с длани слепоочията си. — Все пак защо ѝ го каза?

— За да се защитя — с нежелание призна Чарлс. — Тогава не мислех за друго. Моля те да ми простиш. — Премести стола си до нейния и хвана ръката ѝ. — Дилия, не исках да разваляме приятелството ни... спомняш ли си, че когато се запознахме, бях влюбен в жена, която отказа да бъде с мен заради професията ми. Ти ми помогна да преодоля скръбта. Знаеш, че много те обичам. Ако желаш да бъдем повече от приятели... — Наведе се, обърна ръката ѝ и я целуна по китката.

Сърцето ѝ подскочи. „Съвсем нормално е“ — помисли си тя. Нормално бе и кръвта ѝ да закипи, когато усети устните му върху своите.

Ала в душата ѝ се бореха противоречиви чувства. Най-неприятното бе, че повече се съмняваше в себе си, отколкото в Чарлс.

— Извинявай — промърмори и се отдръпна, питайки се дали си е загубила разсъдъка. Харесваше този мъж, който бе готов да ѝ разкрие тайните на секса, защо тогава го отблъсква?

— Ти извинявай. Разбрах колко съм те засегнал.

— Не си. Е... може би имаш известна вина. — Насили се да се усмихне и добави: — За пръв път ми се случва да загубя апетита си. И то напълно.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Понякога Ив оставаше да работи у дома, което имаше няколко предимства. Компютърът ѝ беше много по-могъщ от новата машина, която ѝ бяха отпуснали след двегодишно ходене по мъките. Спокойната атмосфера ѝ помагаше да се съсредоточи, освен това нямаше опасност кафето да се свърши.

Днес възнамеряваше да започне с нещо приятно. Застана в средата на кабинета си и насмешливо огледа стария компютър, към който изпитваше искрена ненавист.

— Настъпи последният ти час — обърна се към машината, сякаш говореше на живо същество. — Дали да те унищожа бавно и систематично, или смъртта ти да бъде бърза и лека? — Тя замислено се разходи около компютъра. — Трудно ми е да взема решение. Толкова отдавна чакам този момент... — Усмихна се зловещо и запретна ръкави.

— Какво е това? — Рурк стоеше на вратата между двата кабинета.

— Зло, което доскоро тровеше живота ми. Сатаната на технологията. Имаме ли чук?

Рурк влезе в кабинета, разгледа компютъра, поставен на пода, и отговори:

— Ще се намери. Мисля, че имаме няколко видове.

— Всичките ми трябва — малки, големи, за разбиване на стени и всякакви други размери.

— Мога ли да попитам за какво са ти необходими?

— Ще разбия проклетата машина, докато стане на пух и прах.

— Хмм. — Той коленичи и огледа старовремския компютър. — Кога довлече този боклук?

— Току-що. Беше в багажника на колата. Дали да не го залея с киселина? С удоволствие ще го наблюдавам как се разтапя и изчезва.

Рурк безмълвно извади от джоба си чантичка с инструменти, отвори я и извади отвертка, после ловко отстрани корпуса на

компютъра.

— Хей! Какво правиш?

— От десет години не съм виждал подобна машина. Направо не вярвам на очите си. Погледни — всичко е корозирало. Божичко, каква допотопна система...

Ив се доближи и го плесна през ръцете:

— Остави го! Мой си е! Искам да го унищожа!

— Овладей се, скъпа — разсеяно промълви Рурк и бръкна още по-дълбоко. — Ще го подаря на изследователския отдел.

— Няма да ти позволя. Трябва да го смажа, иначе има опасност да му се родят потомци.

Рурк се усмихна и сръчно постави корпуса.

— Това е прекрасно средство за обучение. Хрумна ми страхотна идея — ще го дам на Джейми.

— Още ли не си забравил това дете-чудо? Спомням си, че беше истински гений в областта на електрониката.

— От време на време му давам работа.

— Как е възможно? Той е още хлапе.

— Но е много умен. Предпочитам да го включа в моя екип, иначе конкурентите ще ми го отнемат. Любопитно ми е какво ще направи с тази антика.

— Не си давам компютъра! Искам да го унищожа!

Рурк едва не се изсмя с глас. Никога не беше виждал съпругата си да капризничи.

— Успокой се, мила моя. Ще намеря друг предмет, върху който да излееш гнева си. — Прегърна я и добави: — Знам и друг способ, чрез който да успокоиш опънатите си нерви.

— Сексът няма да ми достави същото удоволствие.

— Предизвикваш ли ме? Ако искаш, може да опитаме. — Наведе се и ухапа брадичката ѝ. Ив изруга, в следващия миг той впи устни в нейните и главата ѝ се замая от страстната му целувка.

— Добре... Признавам, че те бива, но... какво правиш?

— Ще заключа вратата, после ще...

— Съгласна съм. Вземи проклетата машина. — Тя отстъпи назад и се опита да си поеме дъх. Сърцето ѝ лудо биеше, кръвта бушуваше във вените ѝ. — Но час по-скоро я махни от очите ми.

— Благодаря. — Той взе ръката ѝ и засмука пръстите ѝ, без да откъсва поглед от нея. Целунеше ли я веднъж, страстта му се възпламеняваше, копнееше за ласките ѝ. Прегърна я с намерението да я отведе в кабинета си.

В този момент влезе Пийбоди.

— Извинете. — Извърна очи и се загледа в тавана. — Нямахте да нахлуя без предупреждение, но Съмърсет ми каза да се кача направо.

— Добро утро, Пийбоди — каза Рурк и целуна по челото намръщената си съпруга. — Искаш ли кафе?

— Сама ще си наля. Не ми обръщайте внимание. Коя съм аз? Някаква си помощничка. — Тя прекоси помещението, като заобиколи отдалеч Ив, и влезе в кухнята.

— Разтревожена е — промълви Рурк, като слушаше как Пийбоди гневно мърмори, докато програмира автоготвача.

— Още не се е събудила напълно. Ще ѝ мине след първото кафе. Махни този боклук от кабинета. Пречи ми да работя.

Той вдигна компютъра и изненадано изпъшка:

— Божичко, тежи като олово! Ще работя у дома до обяд — подхвърли през рамо, влезе в своя кабинет и затвори вратата.

Ив мислено се упрекваше заради слабостта си. Беше почувствала силна възбуда, като видя как играят мускулите му. Утеши се с мисълта, че сигурно нямаше да го пожелае, ако не я беше целунал.

— Пийбоди, донеси и на мен чаша кафе.

Седна зад бюрото, нареди на компютъра да отвори файла на Дрейко. „Сортира“ получената информация в отделни списъци на заподозрените и на свидетелите, на събраните веществени доказателства и резултатите от лабораторните анализи и нареди данните да бъдат представени на мониторите, които заемаха цялата стена. Като чу стъпките на Пийбоди, която в работно време винаги носеше тежки униформени обувки, заговори:

— Снощи гледах записа на пиесата и ми хрумна нещо.

— Ето кафето ви, лейтенант. Желаете ли да включа записващото устройство?

— Моля? — Ив се взираше в мониторите и се опитваше да систематизира информацията, запечатана в съзнанието ѝ, ала леденият тон на помощничката ѝ я разсея. — Не, не записвай, само те осведомявам. — Обърна се и забеляза, че както обикновено Рурк има

право — Пийбоди наистина беше разтревожена. Мислено си заповяда да не се намесва в личния ѝ живот и отново седна зад бюрото. — Установихме времето, когато е била извършена размяната. Реквизитният нож се вижда на този кадър. Компютър, покажи на пети монитор визуално вещественото доказателство 61-Б.

— Забелязвам, че сте обозначили и записали това вещественото доказателство. — Тонът на Пийбоди беше леден като февруарски вятър.

— Да... — Ив сви рамене. Поведението на помощничката ѝ я караше да изпитва чувство за вина. — Имаш ли някакви възражения?

— Само допълвам моите данни, лейтенант. Доколкото ми е известно, обозначаването и записването на веществените доказателства е мое задължение.

„Какво ѝ става?“ — помисли си Ив и изрече с нетипична любезност:

— Не съм ти наредила да не изпълняваш задълженията си. Както виждаш, осведомявам те за всичко.

— Не е вярно!

— За какво намекваш?

— Снощи се наложи да се върна в управлението. — Пийбоди премълча причината, поради която е решила късно вечерта да се захване за работа. — Докато преглеждах информацията по случая, ми направи впечатление, че някои визуални веществени доказателства вече са обозначени и са засекретени. До вчера не ми беше известно, че пазите в тайна от помощничката си и от целия екип сведения, свързани с разследването. Извинете, че ви го казвам, лейтенант, но този начин на работа ще затрудни мен и другите ви сътрудници.

— Престани да важничиш, госпожице. Засекретила съм определени сведения, защото съм преценила, че е целесъобразно. Не съм длъжна да ти давам отчет!

Лицето на Пийбоди пламна от гняв, но тонът ѝ остана леден:

— Разбрах го едва сега, лейтенант.

— Не се прави на обидена, приятелко.

— Обичате да се налагате, нали?

— Точно така. Имам по-висок чин от теб и ръководя разследването, затова ще налагам мнението си.

— В такъв случай трябваше да посъветвате лицето Чарлс Мънро да си държи езика зад зъбите. Нали така?

Ив едва не заскърца със зъби. „Направи добро и за награда ще получиш плесница“ — помисли си.

— Според мен лицето Чарлс Мънро няма нищо общо с този случай. Ето защо не намерих за необходимо да те осведомя за разговора ни. Изобщо не ти влиза в работата.

— Грешите, лейтенант. Засяга ме и то много, защото сте го разпитвали за нашите взаимоотношения.

— Не съм го разпитвала! — Ив започваше да губи търпение. — Съвсем доброволно ми разказа всичко... от игла до конец.

Двете се бяха изправили, само бюрото ги разделяше. Ив беше пребледняла от гняв, помощничката ѝ бе пламнала от ярост.

В този момент в кабинета влезе Макнаб и като видя как заплашително са се навели една към друга, сякаш всеки момент ще се впуснат в юмручен бой, подсвирна и извика:

— Момичета, успокойте топката!

Двете дори не го погледнаха, а в един глас изреваха:

— Вън!

— Добре, добре, веднага изчезвам.

Ив се втурна към вратата и с трясък я затвори, още повече раздражена от любопитството, изписано на лицето му.

— Седни! — нареди на Пийбоди.

— Предпочитам да остана права.

— А пък аз предпочитам да те изритам отзад, но се въздържам. — За да излее гнева си, Ив яростно задърпа косата си, докато болката ѝ помогна да се овладее. — Стой права, щом искаш. Пък и как ще седнеш с тази пръчка в задника, дето се появява всеки път, когато спомена лицето Чарлс Мънро. Значи искаш да те информирам за всичко, да нямам тайни от теб. Веднага ще изпълня желанието ти. — За миг замълча, за да се овладее напълно. — В деветнайсет и трийсет на 26 март двамата с Рурк посетихме Арина Мансфийлд в апартаменти ѝ в хотел „Палас“. В гореупоменатия апартамент офицерът, ръководещ разследването, завари лицето Мансфийлд в компанията на някой си Чарлс Мънро, лицензиран жиголо. Потвърдено бе, че въпросният Мънро само упражнява професията си и няма нищо общо с убийтия или със случая. Обясненията на госпожица Мансфийлд относно

присъствието му бяха отбелязани в записа на разпита и бяха засекретени от лейтенант Далас с цел да спести неудобството на твърдоглавата си помощничка.

Ив измарширува до бюрото, взе чашата си, отпи голяма глътка кафе и нареди:

— Включи го в протокола!

Пийбоди седна на най-близкия стол. Устните ѝ трепереха, подсмърчаше.

— Да не си посмяла! — Ив изпадна в паника и заплашително размаха пръст. — Никакво циврене. Плачът е забранен през работно време.

— Извинете... — избърбори Пийбоди и шумно издуха носа си с кърпичката. — Побеснях от гняв, почувствах се толкова унижена, защото Чарлс ви е казал, че не сме правили секс.

— Да му се не види! — Ив прокара длани по страните си. — Нима мислиш, че съм споменала това в рапорта?

— Не. Не знам. Не. — Тя отново подсмъркна. — Стига ми, че вие знаете. Излизам с него седмици наред, обаче не сме се... Никога не ми е предлагал да се любим.

— Чарлс ми обясни, че... — Ив замълча, стресната от ужасеното възклицание на помощничката си. Очевидно тактиката е погрешна. Но как се постъпва в подобни случаи? — Слушай, той е добър човек. Признавам, че съм била предубедена, че съм го подценявала. Искрено те обича.

— Тогава защо не е пожелал да легне с мен? — изплака Пийбоди.

— Ами... сексът не е най-важното нещо на света.

— Лесно ви е да говорите. Омъжена сте за сексимвола на столетието.

— Божичко, как ти хрумна да го кажеш?

— Това е самата истина. Рурк е красив, с божествено тяло, умен, сексапилен и... и опасен. Обича ви. Не, направо ви обожава. Би скочил пред огромен автобус, за да ви спаси.

— Големите автобуси се движат бавно — промърмори Ив и с облекчение забеляза, че помощничката ѝ се усмихва през сълзи.

— Знаете за какво намеквам — измърмори Пийбоди.

— Да. — Ив погледна вратата между двата кабинета и внезапно усети прилив на обич към съпруга си. — Избий си от главата, че Чарлс не те харесва. Работата е там, че... — „Да му се не види, защо доктор Майра не е тук, за да се намеси?“ — помисли си, но опита да се справи с положението. — Той сподели с мен, че прекалено много те уважава.

Пийбоди смачка на топка носната си кърпичка и избърса сълзите си:

— Писна ми да ме уважават. Истината е, че не привличам мъжете. Знам, че не съм нито красива, нито много умна.

— Умът ти сече като бръснач, освен това изглеждаш много добре.

— Обаче не съм секси.

— Разбира се, че си сексапилна! — нетърпеливо възкликна Ив. Идиотският разговор започваше да я изнервя. Все пак заобиколи бюрото и потупа по главата помощничката си.

— Ако бяхте мъж или си падахте по жени, щяхте ли да правите секс с мен?

— Разбира се. Щях моментално да те сваля.

— Наистина ли? — Пийбоди се усмихна през сълзи и избърса очите си. — Макнаб не може да ми се насити.

— Млъкни. Не искам и да чуя за половия ти живот с Макнаб.

— Моля ви да запазите в тайна от него, че с Чарлс не се чукаме.

— Кълна се, че няма да го научи от мен.

— Благодаря. Извинете за скандала, лейтенант. След като Чарлс ми разказа за разговора ви, се върнах в управлението. Трябваше да правя нещо, за да прогоня черните мисли. Едва ли предполагате как се почувствах, като се натъкнах на засекретените файлове. Не мигнах почти през цялата нощ. Все още не ми е ясно защо сте закодирали два записа и един видео диск, щом Чарлс не е казал нищо съществено.

Ив тежко въздъхна — не бе лесно да поддържа приятелски отношения с любопитната си помощничка.

— Единият рапорт и видео дискът не засягат Чарлс — обясни и си помисли, че Пийбоди има право — спестяването на истината и увъртането само затрудняват разследването. — Свързани са с Надин.

— Знаех си, че по някакъв начин е замесена.

— Преди години е била любовница на Дрейко. Онази вечер беше дошла да ми го каже. Като му омръзнала, приложил обичайния си

метод и я зарязал. С Рурк претърсихме апартамента му и открихме колекция от домашни видеофилми. Дискът, който засекретих...

— Ясно. Онзи боклук е заснел как чука Надин. — Пийбоди вдъхна. — Надин не е заподозряна, запечатали сте диска, за да й спестите унижението. Още веднъж моля да ме извините заради несправедливите обвинения, които ви отправих.

— Да забравим случилото се. Отиди в банята да си наплискаш лицето, иначе Макнаб ще си помисли, че съм те напляскала.

— Добре. — Пийбоди притисна клепачите си с върховете на пръстите си. — Божичко, чувствам се като кръгла глупачка.

— Радвам се да го чуя. Хайде, стегни се. Отивам да измъкна Макнаб от скривалището му. Време е да се залавяме за работа.

— Слушам, лейтенант.

Скоро след като се събраха в кабинета, пристигна и Фийни. Той също беше изгледал записа на пиесата и бе увеличил или рефокусирал някои кадри. Благодарение на „магията на електрониката“ бе потвърдено времето, когато ножовете са били разменени.

На големия стенен монитор се виждаха две снимки на сцената, изобразяваща съдебна зала. Фийни застана пред екрана и посочи едва забележимите разлики между ножовете и мястото, на което бяха поставени.

— Престъпникът е подбрал нож, който е почти точно копие на реквизитния. Разликата може да се забележи само при внимателен оглед.

— Ами отговорникът за реквизита? — попита Макнаб. — Как не е установил размяната?

— Той само е проверил дали ножът е на мястото си. По време на представлението декорите на сцената в съдебната зала не са били сменяни. Човекът щеше да забележи, че ножът липсва — добави Фийни. — В показанията си твърди, че е проверил декорите и реквизитите веднага след смяната на сцената и още веднъж преди повторната смяна.

— Следователно престъпникът е разполагал с около пет минути. — Ив забарабани с пръсти по чашата си. — Дори с по-малко време, ако приемем, че Куим е забелязал нещо подозрително в паузата за

смяна на декорите. Извършителят е имал около три минути, за да скрие реквизитния нож и да се върне на сцената или зад кулисите.

— Трябвало е да чака. — Пийбоди присви очи. — Да чака с надеждата, че никой няма да забележи подмяната. Да чака трийсет минути, докато Кристин Воул сграбчи ножа и го забива в гърдите на неверния си съпруг. Кой би могъл да издържи такова напрежение?

— Нашият убиец е търпелив и действа методично. Сигурно е изпитвал удоволствие да наблюдава как Дрейко се перчи на сцената, без да подозира, че след половин час ще бъде мъртъв. Да, сигурна съм, че много се е забавлявал. — Ив остави чашата си и се подпря на бюрото. — Снощи Рурк каза нещо, което се запечата в съзнанието ми: „Животът подражава на изкуството“.

Пийбоди почеса носа си и избърбори:

— Не е ли обратното?

— В случая не е. Защо престъпникът е замислил толкова сложен план. Съществуват много по-лесни и по-малко рисковани начини да ликвидираш някого. Според мен пиесата символизира нещо за убиеца. Любов и омраза, двуличие, саможертва и отмъщение. Връзката между Ленард и Кристин Воул има дълга предистория. Може би Дрейко и убиецът са свързани по някакъв начин, може би в миналото се е случило нещо, което е възбудило омразата на престъпника.

Фийни кимна, схруска няколко захаросани бадемчета и промърмори:

— Мнозина от актьорите и от техническия персонал и друг път са работили с Дрейко. Театърът е като малък свят, в който хората се познават.

— Сигурна съм, че не става въпрос за професионална завист, а за лично отмъщение. На пръв поглед Воул е красив, очарователен и дори малко наивен, ала постепенно става ясно, че всъщност е безсърдечен използвач. Същото се отнася и за Дрейко. Прямо кого е извършил предателство? Чий живот е съсипал?

— Ако съдим по свидетелските показания, няма човек, когото този тип да не е прекарал — намеси се Макнаб. — Никой не се престори, че храни топли чувства към него.

— Налага се да направим по-обстойни проучвания. Започваме с актьорите. Фийни, на теб възлагам да надникнеш в миналото им. Провери дали Дрейко е разбил нечий брак, дали е допринесъл за

фалита на някого. Възможно е да е прельстил нечия сестра, да е провалил кариерата на свой колега. Макнаб ще ти помага. Ние с Пийбоди отново ще разпитаем актьорите.

Ив реши да започне с Карли. Кой знае защо още след първия разговор изпитваше смътно подозрение към нея.

Актрисата живееше в модерна, строго охранявана сграда. Партерът беше зает от магазини за луксозни стоки, зданието бе опасно от панорамни ескалатори. Подът на просторното фоайе беше облицован със сиво-сини плочки, украсата се състоеше от декоративни растения, засадени в саксии, а охранителното устройство умело беше замаскирано сред преплетените геометрични фигури, които украсяваха едната стена.

Когато Ив се приближи, от устройството се разнесе мелодичен мъжки глас:

— Добро утро. Каква е целта на посещението ви на жилищния комплекс „Бродуей Вю“?

— Искам да се срещна с госпожица Карли Ландсдаун.

— Един момент, моля. — Засвириха цигулки, след секунди отново заговори гласът на работа: — Благодаря, че изчакахте. Госпожица Ландсдаун не ни е предупредила, че очаква посетители. Ако желаете, ще се свържа с нея и ще я попитам дали е съгласна да ви приеме. Моля, кажете името си и покажете картата си за самоличност.

— Карта ли искаш? Ето ти една карта! — Тя вдигна значката си пред миниатюрния окуляр на камерата. — Кажи на госпожица Ландсдаун, че лейтенант Далас не е свикнала да чака във фоайето.

— Да, лейтенант. Един момент, моля. — Дочу се същата мелодия, а Ив изскърца със зъби и промърмори:

— Ненавиждам тези префърцунени охранителни системи. А като чуя концерт за струнни инструменти, ми идва да открия високоговорителите и да ги изтръгна.

— А на мен музиката ми харесва — обади се Пийбоди. — Напомня ми за мама — тя свири на цигулка — добави, а Ив втрещено я изгледа.

— Благодаря, че изчакахте. Госпожица Ландсдаун с удоволствие ще ви приеме, лейтенант Далас. Моля, използвайте асансьор № 2.

Достъпът ви в сградата е разрешен. Желая ви успешен ден.

— Мразя ги тези фалшиви пожелания — намръщи се Ив и поведе помощничката си към асансьора. Вратите се плъзнаха встрани, прозвуча същата мелодия, изпълнявана от цигулки, заговори приятен мъжки глас: „Добре дошли в жилищен комплекс «Бродуей Вю». Сградата разполага със собствени системи за водоснабдяване, вентилация и отопление. Ако желаете да разгледате зданието, ще ви бъде издаден пропуск. Не пропускайте да посетите забележителния фитнес и балнеоложки център, където се извършват козметични и лечебни процедури. Достъпът до търговския комплекс е осигурен чрез входовете откъм улицата и от самата сграда, приемат се всякакви дебитни карти. Насладете се на кулинарното изкуство на готвачите в трите луксозни ресторанта — предварителната резервация е задължителна. На онези, които бързат предлагаме да посетят кафенето «Таймс Скуеър»“.

— Няма ли да млъкне този досадник? — процеди Ив.

— Питам се дали има плувен басейн — замислено каза помощничката ѝ.

„Ако желаете да наемете жилище в нашия уникален комплекс, наберете 94 на всеки вътрешен видеотелефон и един от нашите служители с удоволствие ще ви покаже нашите апартаменти.“

— Предпочитам жива да ме одерат — отсече Ив.

— Питам се дали предлагат всички удобства на модерното жилище — промърмори Пийбоди.

„Моля, завийте вляво и продължете по коридора до апартамент 2008. Желая ви приятен ден.“

Слязоха от асансьора и завиха наляво, следвайки инструкциите на безплътния глас. Вратите на апартаментите бяха на голямо разстояние една от друга, коридорът беше просторен. Личеше, че проектантите на сградата не са били принудени да се съобразяват с ограничено пространство. Неприятно подозрение жегна Ив — нищо чудно зданието да е собственост на съпруга ѝ.

Карли отвори вратата, преди да позвънят. Носеше тъмносин пеньоар и розови чехли, обути на бос крак. Обаче гримът и прическата ѝ бяха изрядни.

— Добро утро, лейтенант. — Тя се облегна на рамката на вратата, позата ѝ беше преднамерено предизвикателна. — Много мило,

че сте се отбили да ме посетите.

— Станали сте рано — отбеляза Ив. — А пък аз си мислех, че актрисите обичат да се излежават.

За миг предизвикателната усмивка на Карли помръкна, сетне тя се овладя и отстъпи, за да им направи път.

— Днес имам представление — обясни. — Траурната церемония в памет на Ричард.

— Нима за вас това е представление?

— Разбира се. Трябва да се преструвам на опечалена и да изговоря куп баналности. Няма как — медиите очакват сълзи и покрусени от скръб лица. — Покани ги да седнат на тапицирания в зелено диван в дневната и продължи монолога си: — Спокойно можех да изиграя пред вас ролята на съсипана от мъка жена, и то много убедително, но реших, че само ще ви загубя времето и ще пропиляя таланта си. Ще пиете ли по чаша кафе?

— Не. Забелязвам, че не сте особено разтревожена, задето сте замесени в разследване на убийство.

— Защо да се притеснявам, след като съм невинна? Пък и това е добра школа за мен. Кой знае, може да ми предложат роля на заподозряна в престъпление.

Ив се приближи до големия прозорец и смаяно повдигна вежди — от тук се разкриваше изумителна гледка към Таймс Скуеър. Анимираните рекламни пана обещаваха приказни удоволствия, небето гъмжеше от различни летателни средства.

Ако погледнеше надолу, преодолявайки аерофобията си, щеше да види готическите островърхи кули на театър „Ню Глоуб“.

Без да се обърне, попита:

— Защо бихте убили човек?

— Защо ли? — Карли се настани на канапето. Очевидно словесния двубой ѝ допаднаше. — Ако става въпрос за пиесата, то подбудите зависят от жертвата. Но в истинския живот бих убила бившия си любовник, който се е отнесъл зле с мен. Бих го сторила за отмъщение и защото би ми доставило удоволствие.

— А може би и заради наранената ви гордост — подхвърли Ив и се обърна, преди Карли да си придаде безразлично изражение.

— Може би. Сигурно се интересувате дали Ричард е наранил самолюбието ми. Да, нанесе ми тежки рани, но аз умея да ги лекувам,

лейтенант. Нито един мъж не заслужава дълго да страдаш за него.

— Обичахте ли го?

— Някога си въобразявах, че съм лудо влюбена в него. После с изненада установих колко лесно обичта се превръща в омраза. Ако възнамерявах да го убия, едва ли бих измислила по-коварен план. Но за нищо на света не бих отстъпила другиму удоволствието да нанесе фаталния удар.

— Оставам с впечатлението, че възприемате насилствената смърт като някакво забавление.

— Искате ли да се престоря на опечалена? Повярвайте, лейтенант, способна съм още сега да зароня крокодилски сълзи. — Тя продължаваше да се усмихва, ала в очите ѝ проблясваха гневни пламъчета. — Но няма да го направя. Прекалено много уважавам себе си, пък и вас, за да прибегна до толкова изтърган трик. Не съжалявам, че Ричард е мъртъв. Обаче не съм виновна за убийството му.

— Не съжалявате и за Лайнъс Куим, нали?

Предизвикателното изражение на Карли се смекчи:

— Не го познавах добре, но ми е мъчно за него. Не вярвате, че е организирал убийството на Ричард, а после е посегнал на живота си, иначе нямаше да сте тук. Аз също не вярвам във вината му. Според мен този вечно намръщен човечец не забелязваше нито Дрейко, нито другите актьори — смяташе ни за част от декора. Смъртта чрез обесване е мъчителна, нали? Не е умрял бързо като Ричард.

— Да, тази смърт наистина е бавна.

— Ужасявам се от страданието.

Ив си помисли, че за пръв път Карли говори като нормално човешко същество.

— Съмнявам се, че онзи, който е нахлузил примката на шията му, се е замислил дали жертвата му ще страда. Госпожице Ландсдаун, тревожи ли ви поверието, че едно нещастие не идва само?

Актрисата навярно щеше да отвърне подигравателно, но погледът на Ив я принуди да бъде искрена:

— Да, разтревожена съм. Хората, свързани с театъра, са суеверни и аз не правя изключение. Никога не казвам заглавието на шотландската пиеса, не подсвирквам в гримьорната и не пожелавам успех на колега. Ала суеверията не ще ми попречат да се върна на сцената, когато възобновим представленията. Не ще им позволя да

променят живота ми. Откакто се помня, мечтая да бъда актриса. Не обикновена актриса — добави с усмивка, — а звезда. На път съм да осъществя мечтата си и няма да се отклоня от набеязаната цел.

— Вниманието, което медиите отделят на постановката заради убийството на Дрейко навярно ще ви помогне да осъществите амбициите си.

— Убедена съм. Ако мислите, че няма да се възползвам, погрешно сте ме преценили.

— Преценката ми е съвсем точна. — Ив се огледа. — Прави ми впечатление, че живеете доста охолно, макар още да не сте постигнали целта си.

— Обичам охолния живот. — Карли сви рамене. — За щастие имам щедри родители, които са учредили попечителски фонд на мое име. Както вече ви казах, не обичам страданието. Не съм от хората, които са готови да гладуват в името на изкуството. Разбира се, това не означава, че не се старая да се усъвършенствам като актриса. Само обичам удобствата.

— Дрейко идвал ли е тук?

— Веднъж или два пъти. Предпочиташе да го посещавам в неговия апартамент. Като се замисля, разбирам, че там се е чувствал господар на положението.

— Знаели ли сте, че той притежава запис на онова, което правите в леглото?

Думите ѝ улучиха право в целта. Вече беше опознала актрисата и знаеше кога реакциите ѝ са искрени. Очите на Карли се разшириха, тя пребледня като платно и възкликна:

— Не може да бъде!

— В спалнята му е била монтирана скрита камера. Открихме колекция от видео дискове, на които е заснет той с различни партньорки. Записът с ваше... участие е направен през февруари. Направи ми впечатление, че използвате приспособление от черна кожа и...

Карли скочи от канапето и извика:

— Престанете! Доставя ви удоволствие, нали?

— Грешите, драга. Сигурна съм, че не сте знаели за камерата.

— Не, не подозирах какво е намислил — тросна се актрисата. — Ако го беше предложил, сигурно щях да се съглася — струва ми се

интригуващо. Обаче побеснявам от факта, че записът е направен без мое съгласие. Че някакви си ченгета ще го гледат и ще си правят удоволствие за моя сметка.

— Досега съм го гледала само аз и не изпитах никакво удоволствие. Не сте единствената жена в леглото му, госпожице Ландсдаун, която е и „звезда на порнофилм“.

— Извинете за грубостта, но хич не ми пука, че не съм единствената. — Тя притисна слепоочията си, докато се поовладя. — Какво трябва да направя, за да получа този диск?

— В момента нямам право да ви го върна, защото е веществено доказателство. Засекретила съм го и никой няма да гледа записа, освен ако е абсолютно необходимо. Когато разследването приключи и невинността ви бъде доказана, ще се погрижа да ви върнат диска.

— Убедена съм, че предлагате най-благоприятния за мен вариант — въздъхна Карли. — Благодаря ви.

— Последен въпрос, госпожице Ландсдаун. Когато сте били с Ричард Дрейко, използвали ли сте наркотици като средство за сексуално стимулиране или с друга цел?

— Не вземам наркотици. Разчитам на собственото си въображение, не на дрогата.

„Друсала си се — мислеше си Ив. — Но допускам, че не си знаела какво е пуснал Дрейко в твоята чаша с шампанско.“

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Следобеда на Рурк му предстояха две холограмни конференции и предавано чрез сателит междупланетно съвещание на шефовете на отдели. И конференциите, и съвещанието бяха посветени на откриването на курорта „Олимп“ през лятото.

Изграждането на грамадния курортен комплекс, заемащ почти цялата площ на планетата, беше започнало преди повече от година и още не беше напълно приключило. Но луксозните хотели и вили, както казината и увеселителните заведения в центъра на комплекса бяха готови да посрещнат първите посетители. Рурк беше показал курорта на Ив по време на сватбеното им пътешествие. Това бе първото ѝ междупланетно пътуване и оттогава тя твърдо отказваше предложенията му за второ посещение на курорта. Все пак Рурк възнамеряваше насила да я заведе на откриването. Копнееше да бъде насаме с нея... Искаше му се за малко да забравят задълженията си, да се посветят един на друг. Откакто бяха женени, по негово настояване бяха напускали града едва за по един-два дни.

Той стана и разтри рамото си. Раната отдавна беше заздравяла, но от време на време остра ревматична болка му напомняше, че животът и на двамата им беше висял на косъм. Само преди няколко седмици се беше изправил лице срещу лице със смъртта, сетне бе надникнал в очите на Ив.

Случвало се бе и преди да ги заплашва смъртна опасност, но откакто бяха заедно, животът бе добил нов смисъл за тях. Погледът на Ив, докосването на ръката ѝ му бяха помогнали да се пребори със смъртта. Не можеха един без друг.

„Като две изгубени души сме“ — помисли си и се приближи до прозореца, за да погледне към света, който бе изградил благодарение на къртовски труд, амбиция и пари, спечелени по нечестен начин.

В детството си и двамата с Ив бяха живели в мизерия, но той се бе превърнал във враг на закона, а тя го защитаваше.

Учудващо бе как любовта ги сближи, сетне напълно преобрази Рурк.

Ив го беше спасила през онази нощ, когато сякаш държеше живота му в здраво стиснатите си юмруци. Спасила го бе още в мига, когато за пръв път я беше видял. Колкото и да е странно, тя беше неговото избавление, а той нейното.

Харесваше му да я отрупва с безценни подаръци, които можеше да си позволи, защото бе сред най-богатите хора на света. Знаеше, че още не е свикнала да я глежат и често щедростта му я озадачава и дори я притеснява. А може би тъкмо затова настояваше да я обсипва с дарове. Но най-вече копнееше да ѝ дари спокойствие, сигурност, доверие, обич — всичко, от което двамата са били лишени през определен период от живота им.

Питаеше се как наблюдателната му съпруга не е разбрала, че понякога силата на чувствата му към нея го плаши, както плаши и нея.

Животът му се беше променил изцяло, откакто беше видял за пръв път полицейската служителка с безвкусен костюм и с поглед, в който се таеше подозрение. Благодареше на Всевишния, задето я е изпратил.

„Май се размекнах — помисли си. — Ирландецът в мен се проявява най-неочаквано.“ А може би беше разтревожен от кошмара, който Ив беше сънувала преди няколко вечери.

Кошмарите вече я навестяваха много по-рядко, но понякога я връхлитаха и я връщаха в минало, за което тя пазеше само бегли спомени. Рурк копнееше да ѝ помогне и завинаги да ги заличи от паметта ѝ. Ала знаеше, че е невъзможно.

Месеци наред се беше изкушавал да открие цялата информация за нещастното момиченце, което е било открито на някаква задна уличка в Далас. Разполагаше с най-модерната техника и бе способен да намери сведения, до които социалните работници и полицаите не са успели да се доберат. Възможно му бе да запълни белите пространства в паметта ѝ. Ала знаеше, че не бива да го прави. Оpozнал бе съпругата си и разбираше, че ако отговори на въпросите, които тя още не смее да зададе, само ще ѝ причини болка, без да ѝ помогне.

Имаше горчив пример от случилото се със самия него. Беше се завърнал в Дъблин, за да си припомни детството си, но не бе пожелал тя да го придружи. Искаше да бъде сам, да провери реакциите си, но

щом се сблъска със спомените, побърза да ги погребее дълбоко в съзнанието си. Поне засега не възнамеряваше да ги повика обратно.

„Важно е настоящето — помисли си. — Сложи кръст на миналото. Престани да се връщаш към спомените си, защото е безсмислено. Безсмислено е да ровиш в своето минало и в миналото на Ив.“

Пригответи дисковете и разпечатките, които му бяха необходими за следобедните съвещания. Преди да тръгне, се поколеба — искаше му се още веднъж да зърне съпругата си. Ала когато отвори вратата между двата кабинета, видя само Макнаб, който се опитваше да напъха в устата си цял сандвич, докато се взираше в монитора.

— Сам ли те оставиха, Иън?

Макнаб се смути, опита се да преглътне и се задави. Рурк широко се усмихна, приближи се до него и го тупна по гърба:

— Препоръчвам ти да дъвчеш, преди да гълташ.

— Добре... Да... Благодаря... Днес не успях да закуся и си казах, че няма да се разсърдиш, ако...

— Автоготвачът е на твое разположение — прекъсна го Рурк. — Предполагам, че съпругата ми вече е излязла.

— Да. С Пийбоди тръгнаха преди час. Фийни се върна в управлението да довърши работата си, а мен оставиха тук. — Усмихна се и белите му зъби проблеснаха. — На мен се падна най-приятното дежурство.

— Късметлия си, няма що. — Рурк успя да намери в чинията пържено картофче, което младежът да не е полял с кетчуп. Пъхна го в устата си и се загледа в монитора. — Отново ли правиш справки?

— Отново! — въздъхна Макнаб и забели очи. Поклати глава, а сребърните му обички се удариха една в друга и мелодично иззвъняха. — На Далас ѝ е щукнало, че един от актьорите може би е имал зъб на Дрейко заради някаква отдавнашна история. Казах ѝ, че вече съм проверил всички вероятности и не съм открил нищо нередно, но тя настоя за по-подробно проучване. И тъй като има по-голям чин от мен, съм длъжен да се подчинявам. Особено когато в менюто на автоготвача са включени хамбургери с истинско телешко месо.

— Според мен нямаш шанс за успех.

— Защо?

— Спомена, че търсиш някаква отдавна забравена история. — Рурк се замисли и машинално си взе още едно картофче. — Ако искаш да откриеш дълбоко заровена информация, ще се наложи да си поизцапаш ръцете.

— Не те разбирам. За какво намекваш?

— За засекретена информация.

— Нямам достъп до закодирани файлове, а получаването на разрешение е свързано с куп досадни формалности, които ще отнемат време.

Рурк безмълвно се усмихна. Младежът се изправи и погледна към вратата, сетне снижи глас:

— Ако знаеш някакъв друг начин, сподели го с мен. Обещавам, че никой няма да научи.

— Съществуват различни подходи, Иън.

— Да не забравяме, че сме под контрола на отдела за охрана на информацията.

— Значи трябва да се постареем да не ни спипат, нали?

— Далас ще научи за подвизите ни — каза след няколко минути Макнаб. — Бяха си разменили местата и сега Рурк седеше пред компютъра.

— Разбира се. Но ще се убедиш, че дори многоуважаваната лейтенант Далас не може да докаже онова, което знае.

Рурк обичаше от време на време да се занимава с полицейска работа. Беше свикнал да получава всичко и не виждаше смисъл да се лишава от удоволствието.

— Погледни, Иън. Вече имаме достъп до досиетата с пръстовите отпечатъци и ДНК пробите на главните заподозрени. Не сме извършили нищо незаконно.

— Само дето аз трябваше да работя с компютъра.

— Това е маловажна подробност. Компютър, провери дали настоящите идентификационни кодове присъстват в криминални досиета, съдебни дела включително срещу малолетни и в закодираните файлове. Все отнякъде трябва да започнем — обърна се той към Макнаб.

Работя... Достъпът до засекретената информация е отказан. Необходимо е разрешение от съответния представител на полицията или на съдебната власт. Да се заема ли с общодостъпните сведения?

— Изчакай. — Рурк се облегна назад и се втренчи в ръцете си. Засега не бяха изцапани. — Макнаб, бъди добро момче и ми донеси чаша кафе.

Младежът нерешително пъхна ръце в джобовете си, извади ги машинално. Питаше се как да постъпи — да действа според правилника или да си затвори очите в името на по-експедитивното събиране на сведения. Накрая промълви:

— Отивам за кафето.

Влезе в кухнята, програмира автоготвача и реши да се позабави. Нямаше представа колко време ще бъде необходимо на Рурк да проникне в засекретените файлове. За да успокои нервите си, реши да провери дали в менюто е включен плодов пай. Изпадна във възторг, като видя, че се предлагат шест вида и тъкмо се чудеше от кой да си вземе, Рурк извика:

— Иън, какво правиш? Да не би сега да засаждаш кафето?

— Моля? — Младежът надникна в кабинета. — Мислех да те оставя на спокойствие...

Рурк си каза, че младежът е много добър специалист и същевременно е много наивен.

— Ела да ти покажа нещо. Може би ще те заинтересува.

— Успя ли да проникнеш? Бързо действаш. Но как... — Той млъкна. Приблужи се до бюрото и промърмори: — По-добре да не знам, та като ме арестуват, с чиста съвест да твърдя, че съм невинен.

— Защо мислиш, че ще те арестуват? — Рурк посочи някакъв лист хартия. — Ето ти разрешително за отваряне на закодираните файлове.

— Божичко! — Очите на младежа се разшириха от изненада, той грабна листа и прочете написаното. — Напълно редовно е, подписът е на съдията Нетълс.

— Така изглежда.

— Бога ми, ти не си просто връх, ами същински Еверест — благоговейно прошепна Макнаб.

— Престани, Иън. Поставяш ме в неловко положение.

— Добре, млъквам. Но ще ми обясниш ли защо съм поискал разрешителното от съдия Нетълс?

Рурк се засмя и му отстъпи мястото си:

— Сигурен съм, че ще измислиш правдоподобно оправдание, ако изобщо те попитат. Предлагам да кажеш, че си действал на принципа „изстрел в мрака“.

— Да, обяснението си го бива.

— Помогнах ти малко, а сега се оправяй сам.

— Става. Много благодаря. Хей, може ли да те попитам нещо?

— Казвай.

— Ами... — Младежът смутено запристъпва от крак на крак и Рурк едва сега забеляза моравите му маратонки. — Въпросът е личен. Щеше ми се да издебна подходящ момент и да поговоря с Далас, обаче знаеш каква е...

— Много добре ми е известно. — Той се втренчи в Макнаб и макар положението да беше доста комично, внезапно му дожеля за младежа. — Проблеми с жените ли имаш, Иън?

— Да. По-точно с една жена. Рекох си, че сигурно умееш да се справяш с жените както се справяш с компютрите. Не ги разбирам тези фусты... — Въздъхна и побърза да добави: — Нямам проблеми със секса, но май не съм познавач на женската душа.

— Ясно. Слушай, Иън, ако си решил да обсъждаме непредсказуемостта на женския пол, ще ни трябват няколко дни и големи количества алкохол.

— Ха-ха! Извинявай, сигурно бързаш.

Рурк наистина нямаше време. Предстояха му важни съвещания за преразпределяне на няколко билиона долара, необходими за пълното завършване на курорта. Но парите можеха да почакаат. Приседна на ръба на бюрото и попита:

— За Пийбоди ли се отнася?

— Ние... ние го правим.

— Иън, няхах представа, че си такъв романтик. Истински поет си!

Ироничният му тон накара младежа да се изчерви, после лицето на Макнаб се озари от усмивка.

— Правим секс и се чувстваме фантастично.

— Радвам се за двама ви, но Пийбоди едва ли ще се зарадва, че си споделил с мен за интимните ви отношения...

— Не става въпрос за секса — побърза да го прекъсне младежа. Страхуваше се, че Рурк ще загуби търпение и ще си тръгне, преди да му е доверил проблемите си. — Как да го обясня... Любим се често и когато сме в леглото, всичко е прекрасно. Знаех си, че ще бъде така, още когато мечтаех да накарам Пийбоди да свали проклетата униформа. Но това е всичко. Всеки път, когато свършим... оная работа, се налага да я подкупвам с вечеря или да започна обсъждане на някой случай от работата ни, иначе тя веднага си отива или ме изритва, ако случайно сме в апартамента ѝ.

Рурк разбираше гнева му, затова попита:

— А ти искаш повече, така ли?

— Идиотско положение, а? — Макнаб кисело се усмихна и закрочи напред-назад. — Падам си по всякакви жени, особено по голите.

— Не виждам нищо лошо.

— След дълга обсада най-сетне успях да вкарам Пийбоди в леглото, но вместо да съм доволен, направо ще се побъркам. Тя е истинска загадка. Обикновено жените настояват да ги ухажваш, да им казваш, че не са само сексуални партньорки. Знаят, че ги лъжеш, но се примиряват. Въобразяват си, че някой ден лъжата може би ще стане истина.

— Смаян съм от философията ти — заяви Рурк и мислено добави, че ако Макнаб изложи възгледите си пред смесена компания, със сигурност някоя от дамите ще го ритне по най-чувствителното място. — Доколкото разбирам, Пийбоди не желае да бъде лъгана.

— Там е работата, че не знам какво желае. — Младежът гневно махна с ръка. — Знаем, че ѝ харесва да прави секс, че обича работата си и че в лицето на Далас вижда човек, който знае отговорите на всички световни загадки. Същевременно обаче заедно с онзи мръсник Мънро посещава оперни и театрални представления.

Рурк кимна, беше разбрал какво го тормози.

— Напълно естествено е да ревнуваш от съперника си.

— Какъв съперник ми е този нещастник? Започвам да си мисля, че тя не е наред, щом излиза с него. Посещават скъпи ресторанти и

художествени изложби. Слушат музика, която дори не става за танцуване. Идва ми да му смачкам фасона.

Рурк си каза, че при подобни обстоятелства и той би постъпил по същия начин, но не изказа на глас мнението си. Замисли се, сетне промълви:

— Сигурно ще се почувстваш удовлетворен, обаче ще разгневиш въпросната дама. Защо не приложиш по-романтичен подход?

— Какво? Мразя да се лигавя.

— Никой не те кара да се „лигавиш“ — въздъхна Рурк. — Случвало ли се е да я поканиш...

— Разбира се — прекъсна го младежът. — Виждаме се две, три вечери в седмицата.

— Интересувам се дали излизате заедно, дали посещавате заведения или други обществени места, където законът забранява да се разхождате голи.

— О! Всъщност не.

— Ето че открихме добра изходна позиция. Покани Пийбоди на среща, отиди в жилището ѝ в уречения час, после я заведи на ресторант или на бар. Докато се храните и гледате програмата, поведи разговор с дамата, но избягвай темата за секса и за проблемите в работата.

— Знам какво е да поканиш момиче на среща — обидено се сопна Макнаб. — Само че не разполагам с достатъчно средства да се състезавам с онова жиголо Мънро.

— Млади приятелю, личи си, че не познаваш жените. Всъщност никой от нас не знае какво таят в ума и сърцето си. Не се състезавай с Мънро. Знай, че всяка жена е непоправима романтичка и жадува за приключения. Постарай се да ѝ ги осигуриш. Ако Мънро ѝ подари орхидеи от парниците на планетата Флора, ти ѝ поднеси букетче маргаритки, които си набрал в парк Грийнпийс.

Макнаб го слушаше с жив интерес, постепенно намръщеното му лице се проясни:

— Идеята си я бива! Възможно е да има резултат. Нищо чудно да последвам съветите ти. Личи си, че имаш опит с жените. Сърдечно благодаря.

— Няма защо. — Рурк взе дипломатическото си куфарче. — Знаеш ли, обичам хазарта, обичам и да печеля. Ако трябваше да

избирам, бих заложил на теб.

Макнаб така се въодушеви от предложението му, че забрави за плодовия пай и веднага се залови за работа. Умът му беше зает с планове за първата му среща с Пийбоди и той за малко нямаше да види информацията на монитора.

— Божичко! — Скочи от стола, затанцува и грабна комуникатора си.

— Далас слуша.

— Лейтенант, натъкнах се на нещо интересно! През юни 2035 година Ричард Дрейко е завел дело за телесна повреда и за нанесени имуществени щети. Обвиненията са оттеглени и засекретени. Сключено е било споразумение, при което обвиняемият се с изръсил с пет милиончета. Споразумението също е било засекретено. Обвиняемият се казва...

— Как проникна в закодираните файлове, Макнаб?

Той примигна и в миг забрави инструкциите на Рурк. Опита се да печели време:

— Какво каза, лейтенант?

— Попитах как се добра до засекретената информация без решение на съответното служебно лице и без да си ме попитал дали да поискаш такова разрешение?

— Ами...

— Къде е Рурк? — тросна се тя.

Дори на миниатюрното екранче на комуникатора се виждаше как гневно блестят очите ѝ.

— Рурк ли? — макар да подозираше, че е прекалено късно, Макнаб се постара да изглежда едновременно объркан и ядосан заради несправедливото обвинение. — Нямам представа. Май излезе по работа. Трябва ли ти?

— Май сте си поиграли заедно.

— Не сме, лейтенант. Честна дума!

Тя продължително го изгледа. Макнаб усети как по гърба му се стече струйка пот.

— Ще обясня как се добрах до сведенията, лейтенант. Тъй като при предишните проучвания ударихме на камък, а твоят инстинкт, на който се доверявам изцяло, подсказваше, че нещо е останало скрито от нас, предприех подход, който би могъл да се нарече изстрел в мрака.

Точно така — изстрел в мрака. Посъветвах се със съдията Нетълс, който ми даде разрешително за проникване в засекретените файлове. Ето го! — Той победоносно го размаха. — Подписано е и всичко е наред.

— Сигурен ли си, че е наред, Макнаб? Има ли опасност да загазя заради теб? Помисли, преди да отговориш, защото ако ме вкараш в беда, ще ти го върна тъпкано.

— Сигурен съм, лейтенант! — обяви той, като се надяваше Рурк да не го е подвел. — Всичко е тип-топ.

— Идвам след десет минути. Не предприемай нищо без мен. И ако разбера, че Рурк ти е помогнал, ще ти извия кльошавия врат!

Веднага щом влезе в къщата, Ив се обърна към домашния скенер:

— Къде е Рурк?

В момента Рурк не е у дома. Намира се в кантората си. Желает ли да го потърся по видеотелефона, скъпа Ив?

— Не. И този път успя да се измъкне безнаказано.

— Устройството те нарече „скъпа Ив“. Трогателно е.

— Поредната шегичка на Рурк. Ако още веднъж го повториш, ще ти изтръгна езика.

По навик тръгна към стълбището, а Пийбоди примирено въздъхна и се затътри след нея. Мислеше си, че е глупаво да се изкачват пеш при наличието на толкова много асансьори.

Като влязоха в кабинета, по навик се ухили злобно на Макнаб, но мислено се помоли Ив да не изпълни закана си да му извие врата. Не искаше да го признае дори пред себе си, ала се беше привързала към ексцентричния младеж.

Той скочи на крака и побърза да покаже документа:

— Ето, лейтенант. Сама се убеди, че всичко е съвсем законно.

Ив грабна разрешителното, внимателно го огледа и се поуспокои. Беше сигурна, че Рурк има пръст в тази работа, но поне документът беше наред.

— Този път ти се размина, Макнаб. Засега животът ти не е в опасност. Свържи се с Фийни, ще устроим съвещание по видеотелефона. А сега да видим какво си открил.

Онова, което Макнаб беше открил, се бе случило преди двацет и четири години. История, изпълнена с насилие, злоба и ниски страсти.

— Излиза, че светският лъв Кенет здравата е натупал някой си Ричард Дрейко.

— Хубаво го е подредил — намеси се Пийбоди. — Избил му два зъба, счупил му носа и няколко ребра, освен това съумял да изпотроши мебелите, преди хората от охраната да разбият вратата и да го хванат.

— Адвокатът на Дрейко е предявил иск срещу Кенет, като е посочил, че клиентът му е бил нетрудоспособен в продължение на три седмици, нанесени са му били морални и материални щети и — това ми харесва най-много — за известно време не е бил способен на полово сношение. — Макнаб намигна на Пийбоди, но тя се престори, че не е забелязала.

— Обвиненията са били отправени срещу Кенет Стипъл — това е истинското му фамилно име. Променил го е на Стайлс веднага след потушаването на скандала.

Ив замислено каза:

— Споразумял се е с Дрейко да му плати исканата сума, която сигурно е надхвърлила пет милиона, за да се съгласи да засекретят информацията за случилото се. Журналистите от медиите не са подушили скандала, което също е струвало някой и друг долар на милия Кенет.

— Преди двацет и четири години двамата още не са били прочути — отбеляза Пийбоди. — Но онова, което научих за Дрейко, ме кара да мисля, че е щял да проглуши ушите на репортерите, ако не са го подкупили да си държи езика зад зъбите.

— А може би го е използвал да изнудва Стайлс, да го заплашва, че ще разкаже истината и обществеността ще научи какво чудовище е великият Кенет Стайлс. — Ив поклати глава. — И все пак не вярвам Стайлс да се е страхувал от разкритията му, дори би могъл да извлече полза от рекламата. Да каже, че всеки е вършил глупости на младини. Според мен е по-важно защо е пребил Дрейко.

Тя погледна часовника си, замисли се, сетне се обърна към Макнаб:

— Продължавай в същия дух. Ако откриеш нещо интересно, веднага се свържи с мен или с Фийни. Ще бъдем в управлението. Фийни, обади се да ми осигурят помещение за разпит.

— Ще го арестуваш ли? — попита ирландецът.

— Естествено. Да видим как ще се изяви на моята сцена. Пийбоди, свържи ме с диспечерската служба — да изпратят двама униформени полицаи да приберат Стайлс. Искам да го докарат в управлението с патрулна кола. — Тя тръгна към вратата, а помощничката ѝ извади комуникатора си.

— Пийбоди, почакай — обади се Макнаб.

Тя се поколеба и заяви:

— Заета съм, приятел.

— Виждам. — Той я хвана за рамото и я обърна към себе си.

— Престани! — сопна се Пийбоди, но не се стърпя и го ощипа по задника. — Имам работа, с каквато се занимават истинските ченгета.

— Вие, униформените, само можете да мечтаете за класата на момчетата от нашия отдел. Слушай, предлагам да се видим довечера.

Тя гневно си помисли, че близостта му неизменно я възбужда, и промълви:

— Може да се отбия в апартамента ти, като свърши дежурството ми.

Макнаб си я представи гола и едва не се отказа да последва съветите на Рурк. После му хрумна, че нищо не им пречи да се любят, след като са били на ресторант.

— Мислех да излезем...

— Прекалено студено е за секс на някоя поляна.

Той понечи да отговори, но за миг онемя, като си представи как се люби с нея под сенките на дърветата в Сентръл Парк. Сигурно ще бъде невероятно изживяване, стига да не ги нападнат крадци или убийци.

— Само за секс ли мислиш? — попита, когато си възвърна дар слово. — Нямам нищо против секса, но ако искаш, ще отидем в клуб „Нексъс“ да послушаме музика. Ще те взема от вас в осем.

— Ще ме вземеш ли? Добре ли чух?

— Да, ще дойда в осем. Тъкмо ще имаш време да се преоблечеш.

Досмеша го, като видя, че Пийбоди се взира в него така, сякаш на челото му е пораснало трето ухо.

— Пийбоди! Размърдай се! — нетърпеливо се провикна Ив, която вече се готвеше да слезе по стълбището.

— Тръгвай — усмихна се Макнаб. — Ще се видим довечера. — Тъй като беше окуражен от съгласието ѝ, я притисна до себе си и страстно я целуна.

Тя се изтръгна от прегръдките му и залитайки, излезе от кабинета.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив набързо изпи чаша кафе и бе принудена да си вземе десертче от автомата, защото тайнственият крадец на шоколадчета отново беше обискирал чекмеджето на бюрото ѝ. При първа възможност щеше да заложи капан и да залови негодника, но сега имаше по-важна работа.

Отби се да повика Фийни и докато се изкачваха с ескалатора към залата за разпити, тя предложи план за действие:

— Кенет Стайлс е добър актьор. Не бива да му дадем възможност да се превъплъти в някоя от ролите си. Искам да нарушим ритъма му.

— Този път аз ще бъда лошото ченге.

— Фийни, ти си... — Ив млъкна и започна да души. — Каква е тази миризма?

Ирландецът вдигна рамене:

— Не усещам никаква миризма... Повтарям, че този път ще бъда лошото ченге!

Каза го толкова решително, че тя забели очи, сетне примирено въздъхна:

— Съгласна съм. Отначало ще се преструвам на любезна и благоразположена, после ще го притиснем. Ако е довел адвокат... — Отново млъкна и задуши като ловджийско куче. — Мирише ми на... не мога да определя... а, сетих се — на сос за салата с много оцет.

— Какво ти става, Далас? Престани да отвлечаш вниманието си с глупости. Съсредоточи се, предстои ни много работа. Ако е съди по побоя, който е нанесъл на Дрейко, Кенет Стайлс е доста избухлив. Да се опитаме да му подпалим фитила.

— Дадено. — Слязоха от ескалатора, тя се наведе към колегата си, подуши го и победоносно извика:

— Миризмата идва от теб!

— Млъкни, Далас! — избърбори той и се изчерви като рак.

— Защо миришеш на оцет? — ухили се Ив.

— Престани да дърдориш! — Фийни се огледа, за да се убеди, че наблизо няма техен колега, после прошепна: — Моята съпруга ми го подари по случай годишнината от сватбата ни.

— Оцетът е подходящ за приготвяне на салати, Фийни.

— Не е оцет, а одеколон.

— Миришеш толкова апетитно, че ми идва да те изям.

Ирландецът кисело се усмихна:

— С жена ми сте на едно мнение... Замълчи, за бога, не искам да стана за посмешище пред колегите. Тази сутрин не успях да се измъкна от къщи, без да се напарфюмирам. Не ми се щеше да обидя жена ми. Миризмата се усеща само отблизо, но е много трайна. Цял ден слизам и се качвам по стълбите или с ескалатора, защото ме е срам да взема асансьора.

— Загазил си, приятелю — заяви тя и се постара да прикрие усмивката си. — Кажи на съпругата си, че ще пазиш одеколona за специални случаи.

— Да не мислиш, че ще се хване? Далас, изобщо не разбираш жените.

— Имаш право. — Завиха по коридора и видяха Пийбоди, която разговаряше с някакъв униформен полицай пред залата за разпит. Той се обърна, Ив го позна и му кимна:

— Как си, полицай Трухарт?

Високият младеж се изчерви до уши:

— Добре, лейтенант Далас. Заподозреният е в залата.

— Лицето Стайлс е в залата — поправи го тя. — Още не е заподозрян. — Докато Трухарт размишляваше върху разликата, Ив си каза, че дори отдалеч младежът прилича на новобранец, както одеколонът на Фийни се подушваше отдалеч. — Лицето Стайлс пожелало ли е да присъства неговият адвокат?

— Не, лейтенант. Мисля... — Млъкна и се изпъна, сякаш се готвеше да отдаде чест. — Извинете, лейтенант.

— Не е забранено да мислиш, Трухарт. Всъщност дори насърчаваме мисловната дейност. — Тя с горчивина си спомни жената, която го бе обучавала в началото на кариерата му и бе опитала да го превърне в безчувствен робот. — Да чуем твоето мнение.

— Слушам, лейтенант. Според мен е толкова разгневен, че не му е хрумвало да поиска адвокат. Освен това има зъб лично на вас. Докато

пътувахме насам, се изказа доста... непочтително по ваш адрес.

— А пък аз бях решила да бъда любезна с него. Изчакай да приключа разпита, Трухарт. Ако искаш, отиди в помещението откъдето се наблюдава залата. След това ще закараш Стайлс до дома му или до ареста.

— Слушам, лейтенант. Позволете да ви изкажа благодарността ми, задето съдействахте за преместването ми в централното управление и вече не отговарям за събирането на трупове на бездомници.

— Преместването беше лесно, Трухарт. От теб зависи да останеш тук. Готови ли сте? — обърна се тя към Пийбоди и Фийни, сетне влезе в залата.

Стайлс седеше със скръстени ръце зад масичката, лицето му беше изкривено от гняв. Намръщено се втренчи в Ив и процеди:

— Как ще обясните това безобразие, лейтенант Далас? Известно ли ви е, че двама униформени полицаи ме арестуваха в дома ми и ме натикаха в патрулна кола?

— Пийбоди, напомни ми да направя забележка на колегите. В нашата работа грубостите са недопустими.

— Ще ви напомня, лейтенант.

— Включи записващото устройство — нареди тя и се приближи до масата. — Разпит на лицето Кенет Стайлс във връзка с разследването на случай №46178, ръководено от лейтенант Ив Далас. Присъстват капитан Райън Фийни и полицай Дилия Пийбоди. Господин Стайлс, уведомени ли сте за правата и задълженията си?

— Голобрадото ченге изрецитира стандартното предупреждение. Искам обаче да знам...

— Разбрахте ли какви са правата и задълженията ви, господин Стайлс?

Той иронично се усмихна:

— Не съм слабоумен, лейтенант. Относно правата всичко ми е ясно, но настоявам...

— Моля да ни извините за безпокойството — прекъсна го, облегна се назад и се усмихна. Отпаднаше необходимостта отново да го уведоми за правата му и да го подсети да повика адвокат. — Разбирам колко неприятно е да бъдете доведен в полицията, ето защо още

веднъж моля да ни извините. Ще се постарая да приключа разпита колкото е възможно по-бързо.

Фийни негодуващо изсумтя. Ив разтревожено го погледна, а Стайлс неспокойно се размърда и попита:

— За какво става въпрос? Искам да знам защо ме арестуваха и ме доведоха тук, сякаш съм престъпник.

— Прочетоха ти правата, Стайлс — озъби се Фийни. — Сега ние задаваме въпросите.

— Вече дадох показания. Съобщих на лейтенант Далас всичко, което знам.

— Сигурно не познавате онзи нещастник, когото сте обесили!

— Фийни! — вдигна ръка Ив. — По-спокойно!

Ирландецът скръсти ръце на гърдите си и намръщено се втренчи в актьора:

— Ако продължава да ме нервира, ще му дам да разбере къде се намира!

— Да прекъснем за малко. Господин Стайлс, искате ли чаша вода?

Актьорът смаяно примигна. Беше готов да се нахвърли върху нея, а ето че тя го гледаше със съчувствие и дори му предлагаше чаша вода. Кимна и промърмори:

— Да, ако обичате.

— Защо не му поднесеш и обяд? — сопна се Фийни.

Ив се престори, че не го е чула, и наля вода в малка чаша.

— Господин Стайлс, имаме допълнителна информация за взаимоотношенията ви с Ричард Дрейко.

— Каква информация? Казах ви, че...

— А пък аз казах, че тук ние задаваме въпросите! — Фийни скочи на крака. — Харесва ти да забаламосваш полицията, а? Защо премълча, че си размазал физиономията на Дрейко. Изпратил си го в болницата, защо да не го пратиш и в гроба.

— Нямам представа за какво говорите — спокойно произнесе Стайлс, но като посегна да вземе чашата, ръката му трепереше.

— Господин Стайлс, предупреждавам ви, че ви очаква строго наказание, ако дадете лъжливи показания. — Тя се приведе и го погледна в очите. — Не искате това да ви се случи, нали? Ако ми съдействате, ще се постарая да нямаме неприятности. Но решите ли да

ме излъжете, не ще мога да ви помогна. Положението ви толкова ще се усложни, че няма да има полза дори ако направите пълни самопризнания.

— Не виждаш ли, че е страхливец — с отвращение процеди Фийни. — Не му е стискало да убие Дрейко, затова е натопил горката жена.

— Изобщо не съм... — Гневът на Стайлс се изпари, той ужасено се втрени в Ив. — Божичко, нали не вярвате, че аз съм подменил ножа? Това е пълен абсурд.

— Едно време май не си бил такъв шубелия — продължи Фийни и започна да пука кокалчетата на пръстите си. — Със собствените си ръце си смачкал фасона на Дрейко. Сигурно онзи е побеснял. Известно ми е доколко актьорите държат на външния си вид.

Стайлс навлажни с език пресъхналите си устни и промълви:

— Не съм замесен в убийството на Ричард. Бях напълно откровен с вас.

Ив сложи ръка на рамото на Фийни, сякаш да му попречи да се нахвърли с юмруци върху актьора, въздъхна и се обърна към помощничката си:

— Разпечатката, полицаи Пийбоди.

— Веднага, лейтенант. — Пийбоди, която едва се сдържаше да не прихне, ѝ подаде папката.

Ив отново седна, отвори папката и уж прегледа първата страница, давайки възможност на актьора да прочете написаното. Леко се усмихна, като забеляза, че той пребледня, и строго каза:

— Разполагаме с документи, които доказват, че срещу вас е било повдигнато обвинение за побой и за причиняване на морални и материални щети.

— Въпросът беше уреден преди много години, а сведенията — засекретени. Поне така ме увериха.

— Когато се разследва убийство, приятелче, няма засекретени сведения — намеси се Фийни и подигравателно се усмихна.

— Да дадем възможност на господина да се ориентира в обстановката, Фийни. Господин Стайлс, получихме разрешение за достъп до закодираната информация.

— Не си длъжна да му даваш обяснения — сопна се ирландецът.

— Дай му време да размисли — уж загрижено каза тя. — Господин Стайлс, вярно ли е, че сте били обвинени в нападение срещу Ричард Дрейко, при което сте му причинили сериозна физическа и душевна травма?

— За бога, това се случи преди двайсет и четири години!

— Вярно е. Но в предишните ви показания твърдите, че не сте имали разногласия с покойния. А излиза, че... — Тя замълча за миг за по-голям ефект. — Излиза, че сте му нанесли толкова силен побой, та му се е наложило да постъпи в болница. Отървали сте се от съд срещу пет милиона долара.

Стайлс смачка в юмрука си пластмасовата чашка, водата се стече между пръстите му.

— Въпросът беше уреден — повтори упорито.

— Слушай, Кенет. — Ив му заговори на „ти“, за да го предразположи. — Ще ти доверя нещо — всичко, което научих за Дрейко, подсказва, че е бил подлец и негодник. Сигурно си имал сериозна причина да го напердашиш. Навярно те е предизвикал, защото мисля, че по принцип не обичаш насилието.

— Вярно е — промълви той. Захвърлил беше маската на светски човек, несправедливо обвинен от полицията, едри капки пот оросяваха челото му. Кимна и добави: — Не обичам насилието.

Фийни отново пренебрежително изсумтя:

— Този път казваш истината. Дори не ти е стискало сам да намушкаш Дрейко.

— Не съм убил Ричард! — извика Стайлс и се втрени в ирландеца. — Нямам пръст в убийството му. Колкото до побоя, който му нанесох... Господи, та по онова време бях едва ли не юноша.

— Разбирам — съчувствено каза Ив. — Бил си много млад, а когато един младеж е предизвикан, кръвта му лесно кипва. — Стана, наля вода в друга чаша и му я подаде. — Разкажи ми как и защо се е случило. Единственото ми желание е да изясним нещата и да те освободим.

Стайлс затвори очи и дълбоко си пое въздух, сетне заговори:

— По онова време двамата с Ричард вече жънехме успехи. Разбира се, в малки регионални театри, но и това беше нещо. Мечтаехме да работим в Ню Йорк, тъй като театрите на Бродуей бяха във възход. — Заговори по-въодушевно, страните му пламнаха.

Приятно му бе да си спомня младостта си, когато животът още е бил пред него, когато е очаквал всеки нов ден с усещането, че ще се случи нещо приятно. — След опустошителните Граждански войни хората жадуваха за развлечения, за бягство от суровата действителност и за герои, които не носят оръжия. Ние, актьорите, имахме свое общество, в което не допускахме външни хора. Ах, какви времена бяха, лейтенант, истински ренесанс. С нас се отнасяха като с кралски особи. Живеехме в разкош, устройвахме пищни празненства, вземахме наркотици, правехме секс. — Той взе чашата и отпи голяма глътка вода. — Това се отрази пагубно на мнозина, между които беше и Ричард. Погубиха го славата и разгулният живот. Моралното падение не се отрази на таланта му, защото беше гениален, но иначе нямаше порок, на който да не се е отдал. Беше много жесток, особено към представителките на нежния пол. Бог знае колко женски сърца е разбил. Обичаше да се хвали с подвизите си, обзалагаше се коя ще бъде следващата му жертва. Бях... отвратен от поведението му. — Изкашля се и отмести чашата си. — Ходех с една жена... всъщност беше много младо момиче. Връзката ни не беше сериозна, но ни бе приятно да бъдем заедно. Ричард хвърли око на приятелката ми. Започна да я преследва, докато тя попадна в мрежите му, а като ѝ се насити, я заряза. Тя не можа да понесе унижението. Една вечер отидох в апартамента ѝ, някакво предчувствие ме накара да я посетя. Тъкмо беше прерязала вените си. Закарах я в болница и... — Той млъкна, поколеба се и продължи с очевидно нежелание. — Спасиха я, но нещо в мен се пречупи, като я видях да лежи бледа и бездиханна. Напих се и реших да отмъстя на Ричард.

Прокара длани по страните си и тежко въздъхна.

— Сигурно щях да го убия, ако не се бяха намесили съседите. Едва по-късно осъзнах колко безсмислена е била постъпката ми. Не навредих на Ричард, а едва не провалих кариерата и живота си. Стигна се дотам, че да завися от благоволенieto му. Той прие споразумението и се съгласи сведенията за случилото се да бъдат засекретени, за да запази собствената си репутация. Имах късмет, че е голям егоист. Едва след три години успях да изплатя петте милиона плюс безбожната лихва. После се опитах да забравя ужасната история.

— Излиза, че си имал основание да мразиш колегата си — намеси се Фийни.

— Може би. — Стайлс изглеждаше по-спокоен след изповедта си. — Но омразата отнема много време и енергия. Предпочитам да ги използвам за друго. — Той разпери ръце и масивните му златни пръстени проблеснаха. — Имам всичко, което пожелаея, радвам се на живота. За нищо на света не бих го рискувал заради типове като Ричард Дрейко.

— Не си рискувал, защото си сложил ножа в ръката на една жена.

Стайлс рязко вдигна глава, очите му блестяха от гняв.

— Никога не бих натопил друг човек, особено жена. Имах на разположение повече от двайсет и четири години, за да усвоя един урок, лейтенант. За мен Ричард Дрейко отдавна не съществува.

— Какво се случи с младата жена?

— Не знам. — Той тежко въздъхна. — Разделихме се. Навярно не й беше приятно да бъдем заедно, защото знаех за позора й.

— Би трябвало да ти е признателна.

— Наистина ми беше благодарна, лейтенант, но и тя като мен искаше да забрави кошмарната история. Скоро след това заминах за Лондон, сетне работих в Калифорния и в Канада. Загубихме връзка и нямам представа къде е тя сега.

„Много удобно — помисли си Ив. — Дори прекалено.“

— Как се казва тази жена?

— Абсолютно наложително ли е да ви съобщя името й?

— Историята е много трогателна, Кенет, само дето няма кой да я потвърди. Как е името на жената?

— Анджа Карвъл — промълви той и замълча, сякаш мислено отново се бе пренесъл в миналото. Тръсна глава, втренчи се в ръцете си. — Казваше се Анджа. Това е. Разказах ви всичко.

— Последен въпрос: къде бяхте вчера сутринта между десет и единайсет?

— Вчера ли? Както винаги по това време се разхождах в парка.

— Някой може ли да го потвърди?

— Бях сам — отвърна той с леден тон. Отново го обземаше гняв, но този път успяваше да го контролира. — Докога ще ме държите тук? Трябва да присъствам на траурната церемония.

— Предупреждавам те да не напускаш града. — Ив се втренчи в него. Чувстваше, че нещо не е както трябва, но не проумяваше точно

какво. — Ако нарушиш заповедта, незабавно бъде издадена заповед за арестуването ти. — Тя стана и сигнализира на Трухарт, който беше в залата за наблюдение. — Полицай ще те придружи обратно до жилището ти. О, щях да пропусна — някога разговарял ли си с Лайнъс Куим?

— С Куим ли? — Стайлс стана и приглади реверите на костюма си. — Не. Никой от нас не разговаряше с него. Той презираше хората от актьорското съсловие. Доста беше особен. Няма да се учудя, ако откриете, че той е разменил ножовете. Мразеше актьорите.

— Пийбоди, възлагам ти да откриеш Анджа Карвъл.

— Надушвам нещо гнило — обади се Фийни. — Историята му е прекалено... нагласена и трогателна.

— Така е. По едно време изпитах усещането, че гледам представление, че всеки момент ще включат прожекторите и оркестърът ще засвири. Нищо чудно, обаче, Стайлс да е искрен.

— Дори да е казал истината, това не променя положението. Имал е зъб на Дрейко и не го отрича. Хора като него лесно не прощават. Нищо чудно омразата да му е държала влага цели двацет и четири години.

— Имаш право — съгласи се Ив. — От търпеливите е, от онези, които скътват обидите в миниатюрни кутийки. Сигурна съм обаче, че не би си изцапал за втори път ръцете с кръвта на Дрейко.

И все пак интуицията ѝ подсказваше, че Стайлс отново не е бил съвсем откровен. Може би си беше измислил нещо, друго беше пропуснал да разкаже.

— Ще видим какво ще излезе, като открием онази Карвъл — отсече тя. — Моят приятел Кенет подбираше информацията — разказваше... избирателно и мисля, че се справи добре.

— А пък аз мисля, че е бил влюбен в Анджа. — Пийбоди беше извадила джобния си компютър, но още не беше започнала проучването. — Това напълно променя нещата.

Ив любопитно изгледа сътрудничката си:

— Откъде ти дойде на ум?

— Забелязах как говореше за нея, преди да започне да обмисля всяка дума. Погледът му бе изпълнен с копнеж.

— Копнеж ли? — недоумяващо промърмори Ив и пъхна ръце в джобовете на панталона си.

— Точно така. Наблюдавах го внимателно и разбрах, че си спомня за онази жена и колко щастливи са били заедно... или му се е искало да бъдат щастливи. Мисля, че тя е била най-голямата любов в живота му. Когато си лудо влюбен, ти става нещо.

— Опиши това „нещо“.

— Ами... дори когато изпълняваш задълженията си, мислите ти са заети с любимия. Копнееш да бдиш над него, да го дариш с щастие. Защо ли ви обяснявам — гневно промърмори Пийбоди — като знаете как е.

— Какво знам?

— Вече сте открили най-голямата любов в живота си. Обаче има разлика — Рурк също лудо ви обича, а онази жена е зарязала Стайлс заради Дрейко. Ако вие откачите и изоставите съпруга си заради друг мъж, как според вас ще постъпи Рурк?

— Ще смачка съперника си като хлебарка.

— Именно. — Пийбоди доволно се усмихна. — Познава се, когато любовта ти е искрена. — Млъкна и започна да души: — М-м, каква е тази апетитна миризма?

— Не си отвличай вниманието с глупости — намеси се Фийни. — По-добре обясни защо е по-различно, ако Стайлс наистина е бил влюбен в онази Карвъл.

— Защото хората казват, че най-голямата любов ръжда не хваща. Той излъга, че е загубил връзка с нея.

— Браво, Пийбоди! — възкликна Ив. — Ако докажеш, че той поддържа контакт с Анджа Карвъл, автоматично следва, че е имал мотив да извърши престъплението... да довърши започнатото преди повече от двайсет години. Имал е възможност да подмени ножа, сетне да подмами Куим в театъра и да инсценира самоубийството му.

— Това са косвени улики — напомни й Фийни.

— Вярно е, но ако открием достатъчно, може би ще го принудим да направи самопризнание. Открий Анджа Карвъл, Пийбоди. Ако срещнеш затруднения, обърни се за помощ към Макнаб. Фийни, какво ще кажеш да посетим пищна траурна церемония?

— Жена ми все ми натяква по-често да общувам с големци.

— Пийбоди, хващай се за работа — нареди Ив.

— Слушам, лейтенант. — Тя ги изпрати с поглед, докато се отдалечаваха, и внезапно ѝ се прииска да хапне зелена салата.

Съпругата на Фийни би останала във възторг от разнообразието на прочути личности, които присъстваха на траурната церемония в Рейдио Сити. Ричард Дрейко никога не беше играл на тази сцена, но разкошната зала в стил „арт деко“ беше много подходяща за случая. Говореше се, че продуцентът на актьора е наел най-престижната погребална агенция за организиране на церемонията. И тъй като това на практика бе последното представление на клиента му, си беше удържал петнайсет процента от печалбата.

На грамадни екрани се прожектираха откъси от пиеси с участието на трагично загиналия актьор, на страничната сцена имаше холограмно представление — Дрейко размахваше меч, защитавайки родината и дамата на сърцето си.

Хиляди щастливци — почитатели на актьора — бяха платили по двеста и петдесет долара, за да бъдат в залата, останалите присъстващи бяха с покани.

Сред океана от цветя се виждаха островчета от хора, облечени в черно, а зяпачите, въпреки изричната забрана, заснемаха с камери знаменателното събитие.

На голямата сцена върху бял пиедестал беше поставен ковчегът от бледосиньо стъкло, в който лежеше Дрейко.

— Страхотно представление — прошепна Фийни.

Ив поклати глава:

— Представи си, дори продават сувенири — куклички и тениски с образа на Дрейко.

— Частната инициатива е двигател на прогреса — обади се Рурк иззад нея. Тя се обърна, изгледа го от глава до пети и попита:

— Защо си тук?

— Лейтенант, забрави ли, че покойният предаде Богу дух на сцената на моя театър? Длъжен съм да присъствам на погребението му. Освен това — той потупа джоба на елегантния си костюм — имам покана.

— Разбрах, че ще бъдеш зает през целия ден.

— Скъпа моя, понякога да бъдеш шеф е предимство. Прекъснах заседанието за един час, за да присъствам на церемонията. — Сложи ръка на рамото ѝ, огледа се и потръпна. — Гледката е потресаваща.

— Истински кошмар. Фийни, предлагам да се разделим и продължим наблюдението. Ще се срещнем след час пред главния вход.

— Разбрано. — Ирландецът се насочи към масата, отрупана с храна. Няма нищо лошо да си похапне, докато наблюдава присъстващите.

Ив се обърна към съпруга си:

— Ако те бях изоставила преди двайсет и четири години, щеше ли още да ми имаш зъб?

Той се усмихна и нежно приглади косата ѝ:

— Трудно ми е да отговоря, защото междуременно щях да те преследвам и да отровя живота ти.

— Питам те съвсем сериозно.

— Защо мислиш, че ти нямам зъб? — Той я хвана под ръка и я поведе навътре в залата.

— Поне за миг престани с шегичките си.

— Добре, скъпа. Ако разбиеш сърцето ми, ще се опитам да събера отломките и да започна нов живот. Но никога няма да те забравя. Защо питаш?

— Обмислям една теория на Пийбоди за най-голямата любов в живота.

— Държа да ти кажа, че ти си най-голямата ми любов.

— Да не си посмял да ме целунеш! — изсъска тя, предугаждайки намерението му. — Тук съм по служба. Ето го и Майкъл Проктър. Погледни как се усмихва. Проверих банковата му сметка и установих, че е платил сто бона за зъбни коронки. Същевременно живее в кочина. Разговаря с една елегантна дама и изобщо не изглежда потресен или поне натъжен.

— Елегантната дама се казва Марсина и е прочута телевизионна продуцентка. Може би твоят човек възнамерява да се насочи към работа в телевизията.

— Преди два дни се кълнеше, че театърът е смисълът на живота му. Интересно как ще реагира, като ме зърне.

Тя си проби път сред множеството и с насмешка забеляза рязката промяна в поведението на Проктър, когато я видя. Очите му се

разшириха от изумление, той сведе глава и дори се прегърби, сякаш беше смазан от мъка. „Каква внезапна промяна — помисли си Ив. — Допреди секунда беше жизнерадостен актьор, изпълняващ главната роля, а сега е смутен младок, който е само дубльор. Това е магията на театъра.“

— Здравей, Проктър.

— Добър ден, лейтенант Далас. Не знаех, че ще присъствате.

— Такава съм си — непредсказуема. — Огледа се и подхвърли: — Погребението на Куим едва ли ще бъде толкова тържествено.

— Куим ли? А, инспициентът. — Той се изчерви — може би истина се беше смутил, а може би това бе демонстрация на актьорските му умения. — Имате право. Ричард беше... беше прочут и уважаван от мнозина.

— Забелязвам, че мнозина вдигат наздравица в негова памет. — Тя се втренчи в чашата му. — И то със скъпо шампанско.

— Ричард го заслужава — намеси се телевизионната продуцентка. — Ако сега ни гледа отнякъде, ще бъде доволен от церемонията. — Тя погледна зад Ив и лицето ѝ грейна. — Рурк! Питам се дали ще присъстваш.

— Здравей, Марсина. — Той пристъпи към нея и я целуна по страната. — Изглеждаш прекрасно.

— Чувствам се добре, не отричам. — Марсина изгледа Ив от глава до пети и добави: — Това сигурно е съпругата ти. Добър ден, лейтенант Далас. Слушала съм много за вас.

— Извинете ме — смотолеви Проктър.

— Не изоставяй дамата заради мен — с меден глас каза Ив, но младежът вече се отдалечаваше.

— Видях... един приятел — измърмори и се гмурна сред тълпата като човек, който скача в океана от палубата на кораб.

— Навярно сте тук по служба — подхвърли Марсина и пренебрежително огледа смачкания панталон и протритото кожено яке на Ив. — Научих, че разследвате обстоятелствата около смъртта на Ричард.

— Информацията ви е точна. Ще ми кажете ли за какво разговаряхте с Проктър?

— Заподозрян ли е? — Марсина ококори очи. — Колко вълнуващо! Разговорът ни беше делови. Майкъл е много подходящ за

роля в един мой филм. Попитах го дали му е възможно да отдели няколко дни и да отпътува за Ню Лос Анжелис, за да направим пробни снимки.

— А той какво отговори?

— По принцип се съгласи, но има договор с театъра. Останах с впечатлението, че изгаря от желание да замести Ричард на сцената. Естествено беше доста тактичен и не го каза направо, но се подразбираше. Уговорихме се допълнително да уточним подробностите. Той се надява съвсем скоро театърът отново да отвори врати за публиката.

Ив излезе на улицата и дълбоко си пое въздух, без да обръща внимание на дима, който се носеше от скарите на подвижните павилиони за бърза закуска и на оглушителния шум от превозните средства. Почувства се много по-добре, отколкото в залата, където парфюмираният въздух сякаш я задушаваше.

— Дрейко още не е изстинал, а Проктър бърза да заеме мястото му — подхвърли и горчиво се усмихна.

— Използва благоприятната възможност — отбеляза Рурк.

— Също като убиеца.

— Разбрах намека. — Той докосна трапчинката на брадичката ѝ. — Довечера ще позакъснея. Ще се прибера към осем.

— Добре.

— За малко щях да забравя — приготвил съм ти подарък. — Рурк бръкна в джоба си.

— Престани! — ядно възкликна тя и в знак на протест пъхна ръце в джобовете си. — Не му е нито времето, нито мястото за подаръци.

— Както кажеш. Щом не го искаш, ще го задържа за себе си.

Вместо кутийка с някакво бижу, Рурк извади голям шоколад. Тя веднага го грабна.

— Нали не го искаше — подхвърли съпругът ѝ.

— Купил си ми шоколад!

— Знам как да спечеля сърцето ти, лейтенант.

Ив разкъса опаковката, отхапа голямо парче и избърбори:

— Много си хитър. Все пак благодаря.

Той присви очи и я предупреди:

— Не го изяждай целия, ако искаш да вечеряме заедно, когато се прибера.

— Дадено. С кола ли си?

— Ще походя пеш. Времето е прекрасно. — Изненадващо се наведе и я целуна, преди да е успяла да го отблъсне.

Отдалечи се, а тя го проследи с поглед, като си мислеше, че никога няма да обича другиго като него. Рурк беше най-голямата ѝ любов.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив нетърпеливо се разхождаше из кабинета, докато Майра четеше протокола от разпита на Кенет Стайлс и отпиваше от чая си. Психиатърката тъкмо се готвеше да си тръгне, но Ив я беше задържала.

Опитваше се да съсредоточи вниманието си върху показанията на актьора, но я преследваше натрапчивата мисъл, че отново ще закъснее и съпругът ѝ ще се намръщи. Реши да го умилостиви, като на път към къщи се отбие да купи кутия от любимия му сладолед. Отдавна се беше научила как да балансира успешната си кариера със задълженията на съпруга и майка, в резултат на което бракът ѝ беше щастлив.

— С Фийни сте страхотен екип — отбеляза. — Взаимно се допълвате и се разбирате от половин дума.

— Отдавна работим заедно — промълви Ив. Искаше ѝ се доктор Майра да побърза, но от опит знаеше, че не бива да я пришпорва. — Смятам, че тренира пред огледалото, за да пресъздаде по-убедително образа на лошото ченге.

Майра се усмихна:

— Нищо чудно. Иначе физиономията му е прекалено добродушна. Навярно се съмняваш, че Стайлс си е спестил някои подробности.

— Както винаги имаш право.

— Е, случва се и да сгреща. Сигурно ще потърсите тази Анджа Карвъл, за да потвърди изявлението на Стайлс.

— Натоварих Пийбоди с издирването ѝ.

— Ясно е, че е бил влюбен в тази жена. Случилото се е било превратен момент в живота му. В приказките жената винаги се влюбва в своя спасител и живеят щастливо до края на земните си дни. Обаче...

— Тя не го е обичала.

— Или се е чувствала омърсена и недостойна за любовта му — въздъхна Майра. — Съществуват безброй причини да го отхвърли. Не

мога да преценя, защото не я познавам. Пък и ти се интересуваш най-вече от емоционалното и душевното състояние на Стайлс, нали?

— Пийбоди смята, че Анджа е била най-голямата му любов, ето защо след раздялата е продължил да поддържа връзка с нея.

— Мисля, че интуицията не я подвежда. Защитил е честта на тази жена и тъй като чувството му за драматизъм е силно развито, може би се вижда в ролята на рицар, а тя е невинната девойка, изпаднала в беда.

— Анджа Карвъл е ключ към загадката. Може би не най-важният ключ, но ще ни помогне да я разрешим. — Ив пъкна ръце в джобовете си и се приближи до прозореца. Незнайно защо днес се чувстваше като птичка в клетка. Помълча, сетне отново заразсъждава на глас: — Пренебрегва ухажванията на Стайлс, спи с друг мъж и толкова се увлича по него, че когато я зарязва, тя решава да се самоубие. А пренебрегнатият любовник още я обича — пребива Дрейко, попада в ареста, после се изръсва с пет милиона, за да предотврати съдебния процес. Въпреки това, след двама и четиригодишна раздяла Стайлс още говори с умиление за нея. Защо не е изпълнен с горчивина? Защо не я мрази? Дали се мъчи да ме заблуди?

— Невъзможно ми е да отговоря със сигурност. От една страна, той е талантлив актьор — нищо чудно да те заблуждава. Но доколкото успях да го преценя, не те е излъгал за чувствата си към тази жена. Скъпа моя, любовта е сляпа, любовта е загадка, която никога не ще разрешим напълно. Поставяш се на мястото на Стайлс... именно поради това си умение си толкова добро ченге, но не можеш да изпиташ чувствата, които бушуват в душата му. За него Анджа Карвъл е богиня, която е поставил на пиедестал, за теб е само една безхарактерна жена. — Майра отново отпи от чая си, а Ив се обърна и я изгледа озадачено. — Да, била е мекушава и лекомислена. И много млада, но това няма значение. Ти гледаш на любовта по различен начин, защото си силна и защото си я открила в човек, който никога няма да те предаде, да ти причини зло и което е най-важното — да те измами. Той безусловно те приема такава, каквато си. Колкото и да го обичаш, едва ли напълно осъзнаваш, че мъже като съпруга ти са един на милион. Стайлс е обичал и може би още обича една химера. Ти притежаваш нещо истинско.

— Убийства се извършват в името и на едното, и на другото.

— Вярно е — промълви Майра, извади диска и го подаде на Ив.

След като почти през целия ден бе слушала изказвания за голямата любов, която идва веднъж в живота, Ив почувства угризения на съвестта. Спомни си как всеки, който даваше за пример брака ѝ с Рурк, се възхищаваше от отношението му към нея и отбелязваше, че той никога не би допуснал и косъм да падне от главата ѝ.

Изказванията я накараха за пръв път да осъзнае, че е била лоша съпруга и че е длъжница на Рурк заради проявеното търпение. За разлика от него тя още не намираше подходящи думи и жестове, нито удобен момент да изрази любовта си.

Реши, че е време да обърне нова страница. Ще започне от днес. Ще изтика проблемите около разследването в дъното на съзнанието си... е, не съвсем в дъното... и ще се опита да създаде романтична обстановка, за да изненада Рурк.

Не ѝ беше до словесни схватки със Съмърсет, затова като никога остави колата в гаража. Сетне се промъкна в къщата като крадец през един от страничните входи.

Възнамеряваше да устрои вечеря за двама в интимна обстановка.

Побърза да отиде в банята, пусна душа и се запита дали ще се справи. „Освобождавала съм зложници, преследвала съм психопати, надхитряла съм умопобъркани, нима едно готвене и сервиране ще ми се опре?“ — каза си с надеждата да се окуражи. И все пак не беше съвсем сигурна в домакинските си умения.

Излезе изпод душа и стъпи в кабинката да се изсуши, като продължаваше да си блъска главата как да постъпи. Със сигурност няма да поднесе вечерята в спалнята, защото ще бъде... прекалено очебийно. По-добре да устрои романтичното празненство в някой от малките салони.

След половин час вече се чувстваше освежена и работоспособна. Само дето не се беше спряла на подходящото помещение — стаите в къщата бяха толкова много, че в някои още не бе влизала. Освен това нямаше представа какво е необходимо за създаването на интимна обстановка.

Хрумна ѝ, че непременно трябва да постави свещи на масата. Прерови чекмеджетата в няколко стаи и откри купища свещи. Освен

това мероприятияето започваше да прилича на приключение, защото ѝ се налагаше да се прокрадва по коридорите, избягвайки бдителния Съмърсет.

Избра бели свещи, тъй като най-лесно се съчетаваха с цвета на покривката и с орнаментите на съдовете. Двайсетина минути прекара в обмисляне на менюто, после се захвана с непосилната задача да избере чинии, прибори, кристални чаши.

Остана смаяна, като направи справка в домакинския компютър и установи, че в шкафовете са подредени повече от петдесет сервиза от сто части.

Господи, кому са притрябвали пет хиляди чинии?

„На Рурк“ — отговори си сама и се залови да избере чаши, количеството на които също я изуми.

— Сигурно ще сгреша! — промърмори и за миг притисна с пръсти клепачите си. — Рурк скоро ще се прибере, нямам време за размишления.

— Мога ли да попитам какво правите? — прозвуча глас иззад нея.

Жена с по-слаби нерви би подскочила и би извикала от изненада, но Ив само процеди:

— Изчезвай! Заета съм.

Вместо да се подчини, Съмърсет се приближи, котаракът Галахад го следваше по петите.

— Забелязах, лейтенант. Ако желаете да се запознаете със съдържанието на всички шкафове, съветвам ви да се обърнете към Рурк.

— Невъзможно е, защото го пречуках и скрих трупа му, а сега възнамерявам да организирам най-големия търг в историята на човечеството. — Намръщи се и нареди на досадния иконом: — Разкарай се.

Ала цялото внимание на Съмърсет беше съсредоточено върху масата, която Ив бе поставила на терасата, защитена от стъклен купол. Забеляза, че е избрала покривка от най-качествен лен с изящна бяла бродерия и си помисли, че тази проява на изискан вкус е случайна. Подходящи бяха и старинните свещници, в които беше поставила бели свещи.

Котаракът Галахад критично огледа обстановката, скочи на малкото канапе и се изтегна на копринените възглавници.

— Приборите не са подбрани правилно — надменно отбеляза икономът.

— Какво толкова да ги подбирам — прибори като прибори. Според мен е важно на масата да има ножове и вилници, а дизайнът им интересува само глупци като теб!

Гневният ѝ тон накара Съмърсет да се усмихне. За да я раздразни още повече, попита с мазен глас:

— Решихте ли кои чинии ще използвате?

— Нямам представа! Напусни! Престани да ми се мотаеш в краката! — Тя посегна да натисне бутона, задействащ домашния робот, който щеше да донесе чиниите, но Съмърсет я изпревари и поръча съдовете и приборите, които отговаряха на покривката и свещниците.

— Пропуснали сте да поръчате салфетки — отбеляза с укор.

— Още не бях стигнала до салфетките.

Съмърсет критично я огледа. Още беше по хавлия, не се беше гримирала, а косата ѝ стърчеше, защото непрекъснато прокараваше пръсти през нея.

И все пак беше приятно изненадан от желанието ѝ да домакинства и от добрия ѝ вкус. Съчетанията може би бяха нестандартни, но общото впечатление бе прекрасно. Ала той не възнамеряваше да похвали вечния си враг лейтенант Далас. Изглежда я надменно и поучително каза:

— Всяко тържество изисква грижлива подготовка.

— А ти какво мислиш, че правя? Може би си въобразяваш, че играя с теб на стражари и апаши. Бъди така добър да се изпариш, за да довърша приготовленията.

— Помислихте ли за цветя?

— Цветя ли? — Лицето ѝ помръкна. — Знаех си, че съм забравила нещо.

Стисна зъби и си каза, че за нищо на света няма да поиска съвета му. Не, по-добре да си отхапе езика!

В продължение на десетина секунди двамата се гледаха мълчаливо, а напрежението помежду им беше почти осезаемо. Съмърсет се смили над младата жена, макар да си внушаваше, че я съветва само за да поддържа авторитета си на иконом:

— На ваше място бих избрал рози. От онези, които са наречени „кралски“.

— Безсъмнено са засадени в нашия парник, нали?

— Да. Музиката също е важен елемент.

Тя усети, че дланите ѝ се изпотяват. Смутено ги избърса в халата и избърбори:

— Щях да програмирам... нещо.

— Предполагам, че възнамерявате да се облечете.

— Да му се не види! — Тя се плесна по челото и злобно изгледа котарака, който отвърна на погледа ѝ. Стори ѝ се, че ѝ се усмихва подигравателно.

— Към задълженията ми спада и изборът на дрехата, която ще носите при определен случай. Ако благоволите да махнете халата и да сложите нещо по-прилично, ще се погрижа за тоалета ви.

Ив беше готова да се съгласи. След намесата на Съмърсет вече не беше толкова нервна. Но размисли и поклати глава:

— Не, сама ще се справя. Иначе никога няма да се науча. — Потърка челото си, сякаш да прогони усилващото се главоболие, и си каза: „Само това ми липсваше!“.

Изражението на Съмърсет не се промени и остана все тъй надменно, но сърцето му се сви от умиление.

— Тогава побързайте. Рурк ще се прибере след около час — заяви и си помисли: „Дано да ѝ стигне времето“.

Когато Рурк се прибра у дома, мислите му още бяха заети със служебните му дела. Последното съвещание за деня беше с посредника, представляващ собствениците на компания за производство на текстил, обявена за продан. Направи му впечатление, че предприятието е било управлявано от некадърници, които почти го бяха довели до фалит, ето защо първоначално предложи обидно ниска цена. Ала посредникът веднага се съгласи, което възбуди съмнението на Рурк. Знаеше, че трябва внимателно да проучи финансовото състояние на компанията, преди да предприеме следващата стъпка. Проблемът сигурно бе възникнал в един от клоновете, намиращ се на друга планета. „Може би си заслужава да огледам нещата на място“ — помисли си. Едно време не би се поколебал да предприеме

междупланетно пътуване. Ала през последната година пътуваше с все по-голямо нежелание и то само на къси разстояния. „Ставам домашар“ — каза си развеселено.

Влезе в кабинета си, отвори вратата към кабинета на Ив и с учудване установи, че тя не е пред компютъра, потънала в работа по поредното разследване. Любопитството го глождеше, ето защо се приближи до домашния скенер и попита:

— Къде е Ив?

В момента се намира на остъклената тераса на трети етаж в южното крило на сградата.

— Господи, какво търси там?

Желае ли да включи монитора?

— Не, ще отида да проверя.

Ив нямаше навик да се разхожда из къщата, нито да бездейства и да се излежава на шезлонг на терасата.

Колко приятно ще бъде да вечерят там, да изпият бутилка вино и за малко да забравят служебните си задължения. Дано да придума Ив да приеме предложението му.

Ако тя не беше заета с отварянето на шампанското, щеше да забележи изумлението на Рурк, когато излезе на остъклената тераса, осветена от дузини ароматизирани бели свещи. Помещението беше изпълнено с аромата на дузина сребристи рози. Кристалните чаши и сребърните прибори проблясваха на приглушената светлина, звучеше музика, изпълнявана на арфа.

Ив стоеше до масата. Носеше яркочервена рокля без ръкави и с дълбоко деколте, която плътно обгръщаше стройното ѝ тяло, също като ръцете на страстен любовник.

Лицето ѝ беше пламнало от възбуда, очите ѝ блестяха, вниманието ѝ беше съсредоточено върху отварянето на бутилката.

— Извинете — промълви Рурк. Ив едва забележимо потръпна от изненада. — Търся моята съпруга.

Стомахът ѝ се свиваше от нерви, но тя се обърна и се усмихна. „Още по-красив е на светлината на свещите — помисли си, — или на светлината на догарящия огън в камината.“ Кръвта ѝ закипяваше всеки път, когато го погледнеше.

— Здравей!

— Добър вечер. — Той се огледа, сетне се приближи до нея. — Какво означава това?

— Нищо особено. Нали каза да те почакам да вечеряме заедно?

Той присви очи:

— Какво се е случило. Ранена ли си?

— Нищо ми няма. — Тя се усмихна още по-широко, извади тапата и тайно въздъхна от облекчение, че пенливата течност не бликна като гейзер. Докато наливаше шампанското в кристални чаши, Рурк смръщи вежди:

— Изплюй камъчето. Кажу какво искаш.

— Не те разбирам.

— Не се преструвай на наивна. Отдалеч подушвам капана. Какво искаш?

Усмивката ѝ помръкна. Тя едва се въздържа да не му отговори хапливо. Следвайки грижливо подготвения си план, подаде чашата на Рурк.

— Не ме подлагай на разпит. Защо смяташ, че имам задни мисли само защото съм устроила специална вечеря?

Рурк продължително я изгледа и поклати глава:

— Защото те познавам.

Тя тресна бутилката на масата:

— Ако не си гладен, няма да ти се разсърдя.

— Не съм казал, че не съм гладен — промълви той. Забеляза, че си е сложила парфюм, червило и сенки на клепачите. Докосна крушовидния диамант, който ѝ беше подарил, и едва чуто попита: — Какво си намислила?

В този момент чашата на търпението ѝ преля.

— Нищо не искам. По дяволите вечерята! Не знам какво ме прихвана. Сигурно съм си изгубила ума за миг. Не, не за миг, а за два часа, през които се занимавах с подготовката на малкото празненство. Признавам, че се провалих. Отивам да работя в кабинета си.

Понечи да излезе, но Рурк я хвана за рамото. Не се изненада от гневните пламъчета в очите ѝ, но се учуди, като видя, че е искрено засегната.

— Не бързай, скъпа.

— Ако искаш ръката ти да остане здрава, приятел, веднага я отдръпни.

— Ето я моята съпруга. За миг си помислих, че са те заменили с дроид. Повярвай, че много се изплаших.

— Ха-ха! Много смешно! Мислиш се за ужасно забавен.

— Мисля, че те обидих и моля да ме извиниш. — Целуна я по челото, докато отчаяно се питаше дали на този ден се е случило нещо, което трябва да отпразнуват. — Да не съм забравил някоя знаменателна дата?

— Не! Не! — Тя отстъпи назад. — Не си — каза за трети път и се почувства абсурдно. — Искаше ми се да... да направя нещо за теб, за да изразя признателността си. Престани да ме гледаш така, сякаш съм превъртяла. Мислиш, че само ти си способен на подобни жестове. Имаш право. Това е самата истина. Тази вечер няколко пъти ми идваше да използвам върху себе си шоквата палка, за да сложа край на мъките си. Пфу! Как може да съм толкова глупава? — Взе чашата си и застана до парапета.

Рурк се намръщи. Питаше се как да поправи грешката си, да обясни на Ив, че и през ум не му е минавало да я обиди.

— Всичко е прекрасно, мила. Ти също.

— Не се опитвай да замажеш положението!

— Ив...

— Вярно е, че не съм никаква домакиня, че не умея да организирам празненства, защото никога нямам свободно време... защото изобщо не се сецам да ти осигуря домашен уют. Но това не означава, че нямам чувства към теб. Знай, че те обичам. — Извърна се, а Рурк с насмешка си помисли, че изражението ѝ не е на любяща жена. Беше побесняла от гняв. — Непрекъснато даваш израз на чувствата си към мен, даваш ми... — Тя замълча за миг, сетне добави: — Даваш ми себе си. Искях някак да ти се отблагодаря.

Рурк си помисли, че никога не е виждал по-красива жена.

— Дъхът ми спира, като те гледам — промълви.

— Голяма любов... убийство, предателство, гняв... — промърмори Ив.

— Моля?

— Няма значение. — Тя притисна с длани слепоочията си, дълбоко си пое дъх. — Повтарям онова, което се е запечатало в паметта ми през последните два дни. — Присви очи и попита: — Би ли скочил пред голям автобус, за да ме спасиш?

— Разбира се. Тези автобуси пълзят като охлюви.

Ив се засмя и той изпита известно облекчение.

— И аз казах същото. Да му се не види, знаех, че ще оплескам всичко.

— Този път аз оплесках нещата. — Той застана до нея и сграбчи ръката ѝ. — Питам се дали ме обичаш достатъчно, че да ми дадеш възможност да изкупя вината си.

— Може би имам някакви чувства към теб.

— Скъпа Ив! — Той ѝ целуна ръка. — Едва ли ще разбереш какво означава за мен изненадата, която тази вечер си ми подготвила. Какво означаваш самата ти в живота ми! Нямам по-скъпо същество на този свят.

— Възхищавам се от лекотата, с която правиш комплименти.

Рурк прокара пръст по рамото ѝ:

— Харесвам роклята ти.

„Добре че не видях как се паникьосах, като отворих гардероба“ — помисли си Ив.

— Реших, че ще ти допадне. Исках да бъда красива за теб.

— Когато влязох и те видях, си казах, че си най-красивата жена на земята. — Той ѝ подаде чашата, сетне взе своята: — Да започнем отначало. Благодаря ти.

— Би трябвало да кажа, че подготовката ми е доставила удоволствие, но ще бъде опашата лъжа. — Въздъхна и промълви: — Живо ме интересува отговорът на един въпрос — защо си купил един милион чинии?

— Преувеличаваш, мила моя.

— Не много.

— Човек никога не знае колко души ще му дойдат на гости.

— Дори цялото население на Нова Зеландия да ни гостува, чиниите пак ще ни стигнат. — Ив отпи от шампанското си. — Изоставаме с графика.

— Не предполагам, че имаш график.

— Естествено. Планирах да пийнем по нещо, да вечеряме, да разговаряме... Идеята ми беше да те напия и да те прелъстя.

— Крайната цел ми попада. Едва не провалих вечерта, ето защо ще изкупя вината си, като ти се подчинявам безпрекословно. —

Понечи да вземе бутилката с шампанското, но Ив го спря, като докосна рамото му.

— Да потанцуваме — промълви и го прегърна през шията. — Притисни се до мен. Не бързай.

Рурк я привлече към себе си, затанцува в синхрон с нея. Нежно я целуна по устните и кръвта му забушува. Обичаше тази жена, желаше я страстно.

— Обичам вкуса на устните ти — задавено изрече тя. — Усетя ли го, искам все повече.

— Вземи ме целият. — Рурк още по-силно я притисна до себе си, ала тя извърна глава и жарките му устни сякаш прогориха страната ѝ.

— Бавно — прошепна му. — Ще те любя бавно. — Прокара език по шията му и закачливо ухапа ухото му. — Толкова бавно, че ще бъде истинско изтезание. — Сграбчи го за косата и отметна главата му, докато очите им се срещнаха. — Искам да викаш името ми, когато те обладая. — Тя леко го целуна по устните и рязко се отдръпна, като усети как тялото му се изви като лък. — Викай името ми, за да разбера, че в този момент за теб съществувам само аз. Знай, че на този свят нямам по-близък човек от теб.

Отново впи устни в неговите, езиците им се докосваха. От гърдите му се изтръгна дълбок стон, който се сля с нейния вик. Тя потръпна от сладката болка и се отдръпна миг преди да се предаде.

— Ив!

Гласът му подсказваше, че наистина е подложен на нечовешко изтезание. Ив се усмихна и взе чашите с шампанско:

— Жаден ли си?

— Не. — Понечи отново да я притисне към себе си, но тя ловко се отдръпна и тикна чашата в ръката му:

— Но аз съм жадна. Изпий шампанското. Изпий чашата до дъно, почувствай въздействието на алкохола...

— Близостта ти ми действа достатъчно замайващо. Позволи ми да те обладая.

— Първо аз ще те имам. — Тя взе устройството за дистанционно управление и последователно натисна няколко бутона. Панелът на стената като по магия се плъзна встрани и разкри ниша, в която стоеше широко легло, отрупано с възглавници. — Ив отпи от шампанското и смръщи вежди: — Защо не пиеш?

— Прекалено съм зашеметен. Какво правиш с мен, пожали ме.

Тя доволно се засмя, гласът ѝ беше прегракнал от едва сдържаната страст:

— Почакай, още нищо не си видял и усетил.

Рурк също отпи от шампанското, остави чашата на масата и едва чуто каза:

— Смили се над мен.

Ив се приближи до него, помогна му да свали сакото си и се зае с копчетата на ризата му, като шепнеше:

— Обичам те... обожавам тялото ти... тази нощ ще му се наслаждавам.

Рурк потръпна в прегръдките ѝ, а тя си помисли: „Какво главозамайващо усещане е да подчиниш на властта си един силен мъж!“. Почувства как той се напрегна, когато прокара пръст надолу по гърдите му. Но вместо да разкопчее панталона му, нареди:

— Седни.

Първичният инстинкт накара кръвта му да забушува, искаше му се да я сграбчи в прегръдките си, да я накара да моли за пощада. Едва се сдържа да не се поддаде на вътрешния си порив, за да просне Ив на пода и да задоволи страстта си.

— Не, не тук — прошепна тя, взе ръката му и я целуна. — Не ще можеш да помръднеш, когато приключа с теб. — Поведи го към леглото, както бяха прегърнати, сякаш танцуваха бавен валс. Съзнанието му се замъгли, но не от шампанското. Ив го накара да седне на леглото, коленичи пред него, прокара длани по бедрата му, сетне свали обувките му. Изправи се и промълви: — Ще донеса виното.

— По дяволите виното. Искам теб!

Тя се обърна и прелъстително се усмихна:

— Почакай. Първо искам да разбера какъв вкус има шампанското, когато го излея върху теб.

Напълни чашите и ги постави на изцялната масичка до леглото. Сетне, без да откъсва поглед от него, съблече роклята си. На светлината на свещите кехлибарените ѝ очи блестяха като че бяха от злато.

Рурк я наблюдаваше през притворените си клепачи. Сърцето му биеше до пръсване.

— Господи! Боже господи! — изстена. Както винаги, когато беше гневен или възбуден, говореше със силен ирландски акцент. Ив изпита удоволствие от реакцията му — ненапразно беше положила толкова голямо старание да изглежда привлекателна.

Огненочервеното ѝ бельо контрастираше с млечнобялата ѝ кожа. Корсетът, изработен от коприна и дантела, пристягаше тънкия ѝ кръст, а полускритите ѝ гърди изглеждаха невероятно съблазнителни. Тънките като паяжина чорапи стигаха до средата на бедрата ѝ и бяха прикрепени с черни жартиери. Роклята лежеше на пода, Ив я изрита встрани, без да сваля обувките с много високи токове, и прошепна:

— Смятах първо да вечеряме.

Рурк смаяно я изгледа. Беше безпомощен, не знаеше докога ще съумее да се владее.

— Но... вечерята може да почака. — Тя пристъпи напред и застана между краката му. — Искам да ме докоснеш!

Рурк изгаряше от желание да я сграбчи и да я обладае, ала само прокара ръце по съблазнителните извивки на тялото ѝ, като мълвеше:

— Целият съм твой.

— Не мърдай. — Ив се наведе и го целуна по устните. Знаеше, че той се въздържа, че ѝ позволява да държи юздите. Любовта ѝ към него пламна с нова сила.

Уханието на ароматизираните свещи и на розите изпълни въздуха. Ив се просна на леглото, привлече съпруга си в прегръдките си и отново впи устни в неговите. Беше едновременно нежна и пламенна, искаше да му се отдаде изцяло. Рурк беше зашеметен от ласките ѝ, не можеше да помръдне, сякаш крайниците му бяха от олово. Водното легло се полюшваше под тях.

Ив се надигна, а той нежно целуна бедрото ѝ над копринения чорап.

Тя го яхна, отпи от шампанското, сетне изля останалото върху най-чувствителното място от тялото. И го докосна с устни.

Очите му се замъглиха, затаи дъх, въздухът сякаш пареше белите му дробове. Ив го изтезаваше... и му доставяше неопишуемо удоволствие. Гъвкавото ѝ тяло се плъзгаше по неговото, а устните ѝ го караха да обезумее.

Ненадейно изгуби контрол, разкъса коприненото ѝ бельо и звукът го възбуди още повече. Жадно я притисна към себе си и

страстно я зацелува.

Тя потръпна, усетила върховната наслада. Отметна глава и се задъха, а Рурк възхитено се втренчи в лицето ѝ. Той промърмори нещо на езика на родната си страна, който почти никога не говореше. Притисна страната си до нейната и зашепна:

— Искам те, Ив. Желая те. Не мога без теб.

— Зная. — Усети прилив на нежност, която за миг потуши огъня на страстта. Обгърна с длани лицето му, леко го целуна по устните и едва чуто промълви: — Никога не преставай да ме обичаш.

В очите ѝ блесяха сълзи. Рурк я привлече към себе си и с целувки пресуши сълзите ѝ.

— Ив...

— Не, нека този път аз първа да го кажа. Обичам те! Винаги ще те обичам. Бъди винаги до мен.

В мига, когато Рурк проникна в нея, тя прошепна:

— Обичай ме, нека винаги бъдем заедно!

Обгърна го с бедрата си, а той сграбчи ръцете ѝ и впери поглед в лицето ѝ. Сапфиреносините му очи потъмняха, извика името ѝ. Ив се усмихна и се предаде.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Беше се проснала по корем на леглото, както правеше винаги, когато беше изчерпана докрай. Рурк се изтегна до нея, изпи останалото в чашата шампанско и прокара пръст по гръбнака на Ив.

— Престани!

— О, госпожата дава признаци на живот.

Тя с усилие извърна глава, изгледа го, сетне промълви:

— Изглеждаш адски самодоволен.

— В интерес на истината, скъпа Ив, наистина съм доволен от себе си.

— Идеята беше само моя.

— Признавам, че си я биваше. С риск за живота си ще те попитам какво те вдъхнови.

— Ами... — Тя се протегна като котка. — Сигурно е от шоколада.

— Още утре ще наредя да докарат тук един камион шоколади.

— Ако изядем толкова шоколад, има опасност да умрем от възбудата. — Ив коленичи и приглади косата си. Изглеждаше разнежена и спокойна.

— Готов съм да рискувам.

Тя се засмя и опря чело до неговото:

— Страхувам се да не ми стане навик, но ще ти кажа още нещо сантиментално: Щастлива съм с теб. И започвам да свиквам.

— Дано по-често ми го казваш.

— А сега да вечеряме.

— Няма как. Сигурно ще се обидиш, ако откажа. След като цял ден си слугувала в кухнята.

— Подиграваш ли ми се? — присви очи тя.

— Напротив, искрен съм. Какво е менюто?

— Най-различни блюда със странни наименования.

— Ммм, прекрасно.

— Помислих си, че ако не ги харесваш, нямаше да бъдат програмирани в автоготвача. — Тя стана от леглото и се огледа. — Едва ли в шкафа ще се намери някакъв халат.

— Имаш право. — Рурк изрови изпод разхвърляните възглавници разкъсания копринен корсет. — Ако не искаш да останеш гола, прикрий се с тези жалки останки.

— Друг път! — Тя вдигна роклята си от пода и я облече.

— Като те гледам, апетитът ми се възбужда.

— Дори и ти не си способен на втори рунд след онова, което току-що преживяхме.

Ала когато Рурк се усмихна, тя за всеки случай се отдръпна.

Названията на повечето блюда бяха непроизносими, но храната беше много вкусна.

— Моля те, повтори това название — обърна се Ив към съпруга си.

— Ястието се нарича „fruit de la mer a la parisienne“.

— Разбира се. Различни видове риби със сос звучи прекалено прозаично.

— Каквото и да е названието, ястието е много вкусно. — Той отново наля вода в чашата ѝ. — Хей, лейтенант!

— Какво?

— Не се опитвай да забравиш работата си. По-добре разкажи как мина денят ти.

Тя набоде на вилицата си още една мида и заобяснява:

— Натъкнахме се на една история... — Замълча, защото осъзна, че отново тръгва по стария път. — Разкажи ми как мина твоят ден.

Той смаяно я изгледа.

— Ами да, интересува ме с какво се занимава днес, успешни ли бяха сделките ти и така нататък.

— В особено настроение си — отбеляза той, сетне сви рамене. — Реорганизирах финансите си.

— Какво означава това?

— Купих акции, на които в момента цената е паднала, продадох други с печалба, проучих сведенията за финансовото състояние на няколко компании и съответно реагирах.

— Разбирам, че си бил много зает.

— Това не е нищо в сравнение с работата, която ме чакаше следобед. — Рурк се питаше докога ще издържи Ив, без да се прозине.

— От кабинета си проведох холограмна конференция относно курорта на планетата Олимп. Няма преразход на средства, но анализът показва спад в ефективността на трудовата дейност, поради което е необходимо по-задълбочено проучване. — Наблюдаваше съпругата си и забеляза, че е започнала да се отегчава, точно както бе очаквал. — А след уморителното заседание реших да те изненадам с един голям шоколад.

— Това е най-интересната част от описанието на ежедневието ти.

Рурк намаза с масло малка кифличка и попита:

— Скъпа Ив, защо се омъжи за мен? Защото съм богат ли?

— Естествено. Гледай да не стигнеш до просияшка тояга, защото ще те зарежа.

— Много мило, че ме предупреждаваш.

Тя широко се усмихна:

— Май приключихме с обсъждането на трудовото ти ежедневие.

— И аз съм на същото мнение. А сега ми кажи на какво сте се натъкнали.

— Любов. Всичко, което научихме досега, подсказва, че любовта е причина за извършване на убийството.

Изведнъж Ив усети вълчи глад. Докато се хранеше, разказа на Рурк за изповедта на Кенет Стайлс.

— След като се запознахме със съдържанието на засекретените файлове, установихме, че Стайлс е пребил Ричард Дрейко едва ли не до смърт. Наложило се е Дрейко да постъпи в болница.

Рурк въпросително повдигна вежди:

— Интересно. Струва ми се почти невероятно, защото Ричард беше по-едър и по-силен от „съперника“ си. Стайлс бил ли е ранен?

— Не. Проверих и това. Изглежда, че гневът му е дал нечовешка сила.

— И заради гнева си се е изръсил с няколко милиона долара.

— Отгоре на всичко е загубил и младата жена Анджа с особено име. Пийбоди откри много жени с фамилията Карвъл, но нито една Анджа. Освен това възрастта им не отговаря на възрастта на тайнствената любима на Кенет Стайлс. Продължаваме издирването. Нещо ми подсказва, че чрез нея ще разрешим загадката.

— Cherchez la femme.
— Какво?
— На френски е и означава „открий жената“.
Ив вдигна чашата си като за наздравица:
— Бъди сигурен, че ще я намерим.

— Анджа — едва чуто промълви той. Чу възгласа на изненада, сетне усети, че жената е познала гласа му. — Моля те, не казвай нищо. Само слушай. Трябва да говоря с теб, но не по телефона. Важно е. Съгласна ли си да се срещнем?

— За Ричард Дрейко ли се отнася?

— За всичко.

Беше сигурен, че го следят, страхуваше се дори от сянката си. Отне му доста време да промени външността си, взирайки се в огледалото на гримьорната си, за да се убеди в резултата. Чрез контактни лещи промени цвета на очите си, а чрез умело нанесен грим формата на носа и овала на лицето си. Косата си прикри с тъмнокафява перука — навярно от суета, защото не понасяше мисълта, че Анджа ще го помисли за остарял. Залепи си тънки мустачки и брада.

Беше разтревожен и се гримираше машинално, но резултатът беше отличен. Ненапразно беше изиграл повече от сто роли, превъплъщавайки се в съответния герой с лекота, както човек обува удобните си домашни пантофи след изморителен ден.

Сложи си подпльнки, за да разшири раменете си, облече обикновен черен костюм. Избра обувки с напластени подметки, благодарение на които изглеждаше с около три сантиметра по-висок.

Втренчи се в тройното огледало, за да се убеди, че по нищо не прилича на Кенет Стайлс, и за пръв път от два часа насам леко се усмихна.

Спокойно можеше да се приближи до лейтенант Далас и да я целуне по устата. Тя изобщо няма да го познае.

Обзе го ентусиазъм, както винаги, когато разучаваше нова роля. Облече си палтото и отиде на среща с жената, която не бе преставал да обича.

Тя закъсня. Накара го да я чака, както ѝ беше обичай. Стайлс беше избрал да се срещнат в малък клуб, който преди години се посещаваше от елита на обществото, ала сега беше западнал. Но музиката бе ненатрапчива, хората, насядали около масите и на бара, не обръщаха внимание на другите посетители, а сервитьорите бяха пъргави.

Той отпиваше от чашата с джин и разлистваше парцаливо томче със сонетите на Шекспир. Това бе тяхната парола.

Анджа му беше подарила книгата преди много години. Беше приел подаръка като знак за любов, вместо като израз на приятелско чувство. Дори когато разбра грешката си, продължи да милее за книгата, както милееше за Анджа.

Разбира се, беше излъгал полицаите. Никога не беше изгубвал дирите ѝ, знаеше къде се намира, какво прави. Играеше нова роля — ролята на неин довереник и приятел. И с течение на времето започна да свиква с новото си превъплъщение.

Ала когато тя влезе в сепарето, седна срещу него и му подаде ръка, сърцето му лудо затуптя.

Беше променила цвета на косата си. Сега буйните ѝ къдрици бяха обагрени в тъмночервено. Коприненомеката ѝ кожа сякаш беше поръсена със златен пращец. В светлокафявите ѝ очи се четеше загриженост. Колебливо се усмихна и плътните ѝ устни леко се разтвориха.

— Още обичаш Шекспир — промълви. В мелодичния ѝ глас се долавяше лек френски акцент.

— Често препрочитам сонетите му. — Той стисна дланта ѝ, сетне отдръпна ръка. — Сега ще поръчам твоето питие. — Повика сервитьора и го помоли да донесе чаша бяло вино „Совиньон Блан“.

— Още помниш предпочитанията ми.

— Защо не?

— О, Кенет! — За миг тя затвори очи. — Де да можеше отношенията помежду ни да бъдат различни... Вината е моя...

— Недей! — рязко я прекъсна той. Дори след толкова години не можеше да се примири, че я е загубил. — Няма смисъл да съжаляваме за онова, което не се връща.

— Изглежда, винаги съжалявам за нещо — въздъхна Анджа. — Прекарах повече от половината си живот в съжаление, задето загубих Ричард.

Кенет Стайлс безмълвно изчака, докато ѝ поднесоха чашата с вино и тя отпи първата глътка.

— Полицаяте смятат, че аз съм го убил.

Очите ѝ се разшириха, ръцете ѝ се разтрепераха и виното се изплиска от чашата ѝ.

— Не! Невъзможно е! Какъв абсурд!

— Знаят какво се случи преди двайсет и четири години.

— Какво? — Тя се вкопчи в ръката му. — Какво са научили?

— Спокойно. Известно им е, че съм пребил Ричард, че съм бил арестуван и че само благодарение на споразумението не съм бил изправен на подсъдимата скамейка.

— Но как е възможно? Беше толкова отдавна и подробностите около случилото се бяха засекретени.

— Виновна е Ив Далас. Лейтенант Далас — поясни той и отпи от джина си. — Като се захване за нещо, стига докрай. Получила е разрешение за достъп до закодираната информация. Арестуваха ме, отведоха ме в полицейското управление и ме подложиха на безмилостен разпит.

— О, Кенет! Кенет, mon cher, толкова съжалявам. Сигурно преживяването е било ужасно.

— Полицаяте са убедени, че съм имал зъб на Дрейко. — Той горчиво се засмя. — Май имат право.

— Но ти не си го убил!

— Не съм... ала ще продължат да се ровят в миналото. Бъди подготвена. Трябваше да им обясня защо съм пребил Ричард, наложи се да съобщя и името ти. — Анджа пребледня като платно, а той се приведе и стисна дланите ѝ. — Не бой се. Казах им, че съм загубил следите ти, че през тези двайсет и четири години не сме поддържали връзка, че не съм знаел как да те откроя. Казах им още, че Ричард те е прелъстил, а като си се влюбила в него, те е изоставил, ето защо си направила опит да се самоубиеш. Не им доверих останалото.

Тя отчаяно изстена и сведе глава:

— Още ме е срам, като си спомня.

— Беше много млада, сърцето ти бе разбито, но все пак съумя да преодолееш кризата. Извинявай, Анджа, изпаднах в паника. Най-лошото е, че полицаите ме принудиха да им кажа част от истината. Смятах, че ще ме оставят на спокойствие, ала сега разбрах горчивата истина — тази Далас ще продължи да се рови в миналото, докато открие онова, което запазих в тайна. Ще открие и теб.

Тя се поовладя и кимна:

— Анджа Карвъл е изчезвала и преди. В състояние съм да се скрия така, че дори лейтенант Далас не ще ме намери. Ала няма да го сторя, а ще се срещна с нея.

— Недей, за бога!

— Ще го направя. Трябва да го направя. Докога ще бдиш над мен? Кенет, не те заслужавам. Винаги съм била недостойна за теб. — Анджа печално въздъхна и добави: — Ще разговарям с тази Далас, ще ѝ обясня какво се е случило... и какъв прекрасен човек си ти.

— Не бива да се забъркваш.

— Скъпи мой, невъзможно е да попречиш на онова, което Ричард започна толкова отдавна. Ти си мой приятел, държа на теб, искам да те защитя. Независимо от риска. — Погледът ѝ стана суров. — Независимо от последствията.

— Трябва да има още.

Рурк прокара длан по голия ѝ гръб и се усмихна:

— Щом толкова настояваш, с удоволствие ще задоволя желанието ти.

— Нямах предвид секс.

— Жалко.

Беше успял да свали червената ѝ рокля и страстта им бе пламнала отново. Сега Ив лежеше върху него. Още беше морна и отпусната, но вече мислеше за работата си.

— Не открих човек, който да е обичал Дрейко. — Тя го яхна, а Рурк се втренчи в голите ѝ гърди. — Някои са изпитвали омраза към него, на други е бил антипатичен, на трети е вдъхвал страх. Членовете на трупата дори не се преструват, че съжаляват, задето е бил убит. Неколцина от актьорите и преди са работили заедно. Бог знае какво се

е случило в миналото помежду им или между всекиго от тях и Дрейко. Може би престъплението не е дело само на един човек.

— Също като в „Убийство в Ориент експрес“.

— Това пък какво е? Азиатска транспортна система ли?

— Не, скъпа, друг роман от ненадминатата Агата Кристи. Ще ти разкажа накратко съдържанието. Някакъв човек бива убит в спалния вагон на влака, наречен „Ориент експрес“. Намушкан е с нож и то многократно. Между пътниците е един много умен детектив, който е далеч по-непривлекателен от моята детективка. — Той прокара пръст между стегнатите ѝ гърди.

— Долу ръцете! Какво общо има с моето разследване някакъв герой от книга?

— Почакай, още не си чула всичко. Сюжетът много напомня твоята теория. Пътниците в спалния вагон твърдят, че не се познават. Но неуморимият детектив не приема думите им за чиста монета. Започва да ги разпитва и открива, всъщност те се познават помежду си, че всеки един има мотив да извърши убийството.

— Интересно. Все пак кой е забил ножа?

— Всеки от тях. — Ив присви очи, а той седна и я прегърна. — Всеки от тях е забивал ножа в безжизнения труп на този човек, за да му отмъсти за стореното зло.

— Доста кошмарна история. Ала убийството е добре замислено: престъпниците са обвързани чрез престъплението. Никой не може да предаде другите, защото ще си изплати. Ето защо взаимно поддържат алибитата си, играят ролите си — замислено продължи Ив.

— Почти свършено убийство.

— Няма такова понятие. Винаги се допускат грешки, най-голямата от които е убийството.

— Говориш като ченге.

— Аз съм ченге. Време е отново да се хвана за работа. — Измъкна се от прегръдките му, стана от кревата и посегна към роклята.

— Ако пак я облечеш, скъпа, не отговарям за действията си — подхвърли Рурк.

— Успокой топката. Нямам намерение да се разхождам гола. Не се знае къде се спотайва Съмърсет. — Облече роклята и се огледа. — Май трябва да пооправим.

— Защо?

— Защото личи, че...

— Че сме прекарали една приятна вечер — довърши той вместо нея. — Може би ще бъдеш шокирана, но Съмърсет знае, че правим секс.

— Не споменавай името му и думата „секс“ в едно изречение, защото тръпки ме побиват. Ще взема душ, после ще поработя в кабинета си.

— Добре. И аз ще дойда.

— Не си познал, драги. Няма да вляза под душа заедно с теб. Знам ти номерата.

— И с пръст няма да те пипна — обеща той.

Но пропусна да спомене устните си.

— Хей, защо си толкова бодър? Отново ли си взел таблетка?

— Не, скъпа Ив — отвърна Рурк и продължи да закопчава ризата си. Чувстваше се напълно задоволен и освежен. — Ти ми действаш стимулиращо.

— Очевидно.

Той я хвана за ръката и я поведе към асансьора. Влязоха в нейния кабинет, а Галахад, който се беше настанил на креслото легло, само помахна с опашка.

— Искаш ли кафе? — попита Рурк.

— Да, благодаря.

Щом той тръгна към кухненския бокс, Галахад скочи от креслото и изпревари Рурк, като жално мяучеше.

Ив седна зад бюрото си и се втренчи в компютъра, като барабанеше с пръсти върху плота. После нареди:

— Компютър, искам файловете по убийството на Дрейко. Открий и направи списък на всякакви взаимоотношения — професионални, лични, финансови, криминални и прочие — между актьорите, участващи в пиесата.

Работя...

— Предполагах, че вече си направила тази справка — обади се Рурк и ѝ поднесе чашата с кафе.

— Отново проверявам сведенията с намерение да ги допълня. Компютър, подчертай името на всяко лице, чиято информация е

закодирана.

За въпросната информация се изисква разрешение. Моля...

— Искаш ли да ти помогна да се справиш с това малко препятствие?

Ив само изръмжа. Той сви рамене и отпи от кафето си.

— Код „Йелоу“, тире, Далас, тире, пет, нула, шест. По нареждане на лейтенант Ив Далас, разследваща две убийства, отвори засекретените файлове.

Потвърждавам нареждането. Достъпът до информацията изисква разрешително, подписано и подпечатано от...

— Поискала ли съм достъп? Само отвори проклетите файлове!

Работя... Операцията изисква около осем минути и трийсет секунди...

— Започвай, какво се мотаеш? Няма да стане — обърна се към Рурк. — Няма да проникнем в закодираните файлове.

— Боже мой, лейтенант, не съм казал и дума, а ти ме обвиняваш в нечисти помисли.

— Нима си въобразяваш, че с Макнаб сте успели да ме извозите?

— Нямам представа за какво говориш. — Той приседна на бюрото. — Наистина дадох съвет на Йън, но не се отнасяше за работата му. Разговаряхме като мъж с мъж.

— Да не повярваш! — Ив се облегна назад и го изгледа над ръба на чашата си. — С Макнаб сте говорили за жени и за спорт, така ли?

— До спорта не стигнахме. Младежът държеше да го посъветвам относно една жена.

На Ив вече не й беше до подигравки.

— Пийбоди ли обсъждахте? Не съм го очаквала от теб, Рурк!

— Невъзможно беше да му откажа. Влюбен е до уши.

— О! — Тя потръпна. — Престани с баналностите.

— Може би фразата е банална, но точно описва състоянието му. Всъщност, ако е послушал съвета ми... — Той погледна часовника си и добави: — Вече са отишли на срещата си. На първата си среща.

— Само това липсваше! — Ив нервно задърпа косата си. — Защо го направи? Питам те защо. Не биваше да се намесваш. Щяха да правят секс, докато си омръзнат, после всичко щеше да тръгне постарому.

— Но с нас не се случи, нали? — наклони глава Рурк.

— С теб не работим заедно — сопна се тя, сетне ѝ хрумна нещо, което я накара да се усмихне: — Поне не работим официално. Когато две ченгета от мъжки и женски пол започнат да си правят мили очи по време на съвещанията, работата страда. Току-виж Пийбоди започне да си слага червило и да носи секси белъо под униформата си. — Закри с длани лицето си и продължи: — След известно време ще започнат да се карат, всеки ще ми разказва своята версия, накрая ще науча подробности, които въобще не ме интересуват. А когато скъсат и решат, че се мразят в червата, ще се наложи да изслушам и тирадите им защо повече не могат да работят заедно. Накрая не ще имам избор, освен да ги изрита...

— Скъпа, оптимистичните ти възгледи за живота неизменно повишават настроението ми — прекъсна я той, ала Ив продължи с пълна пара:

— А ти ще си най-големият виновник! — И заби пръст в гърдите му.

Рурк хвана ръката ѝ и я захапа не на шега, сетне заяви:

— В такъв случай държа да кръстят първото си дете на мен.

— Май се опитваш да ме подлудиш.

— Защо не, след като е толкова лесно. Престани да мислиш за връзката между подчинените си, за да не получиш главоболие. По-добре насочи вниманието си към компютъра — ето, че информацията започва да пристига.

Тя свирепо го изгледа, обърна се и се втренчи в монитора, като си мислеше: „Хората са толкова взаимно свързани. Животът на едного се сблъсква с живота на друг като колички в лунапарк. А всеки сблъсък оставя своя отпечатък. Понякога причинява дълбоки рани, които никога не се затварят напълно“.

— Виж ти, досега не знаех една незначителна подробност — майката на Майкъл Проктър е била актриса. Играла е малка роля в пиеса, поставена преди двайсет и четири години. — Тя се облегна назад. — Ето още една изненада — в пиесата са участвали Дрейко, Стайлс, Мансфийлд и Ротчайлд. По същото време е избухнала и разпратата между Ричард и Кенет. Анджа Карвъл също би трябвало да фигурира в състава, но няма данни за участието ѝ.

— Може би е имала псевдоним, или сега живее под чуждо име.

— Може би. Информацията за майката на Проктър не е била закодирана. — Тя нареди на компютъра да издири всички данни за Натали Брукс. — Интересно... След като пиесата е слязла от репертоара, госпожа Брукс се е отказала от сцената и е заминала за родния си град в Небраска. Следващата година се е омъжила. В биографията ѝ няма нищо съмнително, дамата е „чиста“ като изворна вода. — Нареди на компютъра да покаже фотография на актрисата, заснета преди двайсет и четири години, и добави: — Привлекателна е. Много млада и невинна — Дрейко си е паднал тъкмо по такива жени.

— Да не би псевдонимът ѝ да е бил Анджа?

— Нищо чудно. Във всеки случай със сигурност е станала жертва на чара на Дрейко. А Майкъл Проктър дори не спомена, че майка му е познавала Ричард.

— Ами ако не е знаел за връзката им?

— Невъзможно е. Ще прегледам имената на хората, за които има засекретени данни. Хмм, на името на Дрейко има няколко файла...

— Богатите и влиятелни хора могат да си позволят да скрият кирливите си ризи — промърмори Рурк.

— Съдиш по себе си, нали? — подигравателно изрече тя, сетне се приведе към монитора: — Почакай! Какво е това? Закодирана информация за Карли Ландсдаун.

— Май се натъкваш на още тайни, до които нямаш достъп.

— Този път имам късмет. Знам кода. Използвах го, когато започнах работа в полицията. Много деца от сиропиталищата жадуваха да го научат, защото това бе кодът за осиновяване. Информацията е засекретена. Да му се не види, погледни датата!

— Осем месеца след побоя, който Стайлс е нанесъл на Дрейко. Едва ли е случайно съвпадение.

— Кълбото сякаш започва да се размотава. Анджа Карвъл забременява от Дрейко. Съобщава му, че очаква дете, а той я захвърля. Тя не може да приеме измяната му и прави опит за самоубийство, ала Стайлс отива в апартамента ѝ тъкмо навреме, за да я спаси. Анджа ражда детето, дава го за осиновяване и плаща високата такса за засекретяване на данните.

— Едва ли ѝ е било лесно.

Очите на Ив помръкнаха.

— За някои майки е лесно. Ежедневно откриваме подхвърлени деца.

Рурк се постара да я успокои. Започна да масажира раменете ѝ, за да ѝ помогне да се отпусне, и заговори:

— Според Стайлс тя е била влюбена в бащата на детето и едва не се е самоубила заради него, ала не е направила аборт. Дала е детето за осиновяване, но не го е изоставила. Платила е високата такса за засекретяването, за да защити рожбата си.

— По този начин е защитила и себе си.

— Вярно е, но е могла да постъпи другояче, например да продаде детето на черната борса, където никой не задава въпроси. Ала тя е избрала законния път.

— Бас държа, че Стайлс знае всичко. Отново ще си поговоря с него. Чакай да помисля кой съдия да събудя, за да поискам разрешение за достъп до засекретените файлове. — Тя въпросително погледна Рурк: — Кой ли ще е най-благосклонен?

— Лейтенант, сигурен съм, че знаеш по-добре от мен.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Преди да събуди някой съдия и да си навлече гнева му, Ив потърси връзка с Пийбоди чрез комуникатора. Като видя примигващата червена лампичка, изумено възкликна:

— Комуникаторът е изключен! Мамка му, какво означава това?

— Защо се нервираш? — попита Рурк. — Сигурно на помощничката ти е хрумнала безумната идея, че има право на личен живот.

— Ти си виновен, само ти! — мърмореше Ив, докато опитваше да се свърже с Пийбоди по портативния видеотелефон. След шест позвънявания скочи на крака и извика: — Ако не се обади, ще я... — Внезапно от нейния видеотелефон се разнесе оглушителен шум. Тя гневно изкрещя, а Галахад потърси спасение в кухнята.

— Пийбоди! За бога, къде се намираш?

— Лейтенант! Лейтенант, вие ли се обаждате?

В този миг образът на монитора се изчисти, Ив видя помощничката си и настръхна — най-лошите ѝ предчувствия се оправдаваха. Косата на Пийбоди беше накъдрена, тя си бе сложила червило, а погледът ѝ бе замъглен.

„Знаех си — помисли си. — Знаех си.“

— Пила си! — процеди през зъби.

— Така ли? — Пийбоди глуповато примигна, после палаво се изкиска: — Познахте, лейтенант. Намирам се в нощен клуб, където хората идват да изпият по нещо. Между другото, тук коктейлите са божествени. Нима вече е настъпило утрото?

— Здравсти, Далас! — Ухилената физиономия на Макнаб се появи на екрана. И той като приятелката си изглеждаше пийнал. — Оркестърът е щур. Предлагам да вземеш твоя човек и да дойдете в клуба.

— Пийбоди, къде си?

— В град Ню Йорк. Аз живея в Ню Йорк!

„Пияна е! — отчаяно си помисли Ив. — Пияна е до козирката!“

— Излез навън да поговорим, че ще оглушея.

— Какво? Не чувам.

Без да обърне внимание на подигравателното кискане на Рурк, Ив се приведе към микрофона на устройството и извика:

— Полицай Пийбоди, излез на улицата. Не прекъсвай връзката. Искам да ти кажа нещо.

— На улицата ли сте? Ама защо не влезете?

Ив гневно изсумтя, сетне изкрещя:

— Излез! Навън!

— Добре, добре. Дадено. — Пийбоди се изкиска отново, на екрана се мярнаха танцуващите на дансинга, които подскачаха като обезумели под звуците на оглушителна музика. Ив се намръщи още повече, като чу как Макнаб шепнешком предложи на помощничката ѝ да се оттеглят в един от частните салони.

— Признай, че младежът има развинтено въображение — изсмя се Рурк. — Дори аз не бих се сетил да ти предложи подобни сексуални игри.

— Мразя те! — възкликна Ив. Нетърпеливо се втрени в екрана, наблюдавайки как Пийбоди и Макнаб излизат от клуба, като взаимно се подкрепят. Шумът понамаля, но не заглъхна напълно — очевидно младежът беше избрал клуб в сърцето на района около Бродуей, където се вихреше безкраен празник.

— Лейтенант, лейтенант, къде сте?

— Погледни екрана на видеотелефона си, Пийбоди!

— О! — Помощничката ѝ се подчини. — Какво правите там?

— Имаш ли в чантата таблетки за изтрезняване.

— Естествено. Никога не се знае кога ще си пийнеш порядъчно, затова трябва да си подготвен.

— Веднага изгълтай няколко таблетки!

— Не искам — нацупи се Пийбоди. — Хей, това е Рурк! Чувам гласа му! Здравсти, Рурк!

Той не издържа и застана така, че младата жена да го види на монитора:

— Здравей, Пийбоди. Тази вечер изглеждаш адски съблазнителна.

— Ама и ти не падаш по-долу. Мога да те гледам денонощно и...

— Изгълтай таблетките, Пийбоди! Заповядвам ти!

— Да му се не види! — Помощничката ѝ порови в чантата си и извади флаконче. Изсипа на дланта си две таблетки и го подаде на Макнаб: — Щом ми заповядва да ги изгълтам, и ти ще вземеш две.

— Защо?

— Защото искам.

— О!

— Пийбоди, необходими са ми всички сведения относно Анджа Карвъл.

— Имате ги след минутка.

— Прехвърли ги на компютъра в колата ми. След това си облечи униформата и ме чакай пред дома на Стайлс. Давам ти трийсет минути. Ясно ли е?

— Да... горе-долу. Възможно ли е да повторите въпроса?

— Не е въпрос, а заповед! — тросна се Ив, но все пак повтори нарежданията си. — Сега разбра ли?

— Аха. Да, лейтенант.

— Остави дресираната маймуна вкъщи.

— Моля?

— За Макнаб става дума! — Ив прекъсна връзката.

— Провали вечерта на младежите — промърмори Рурк.

— Не прекалявай! — сопна му се тя и извади от чекмеджето на бюрото кобура с оръжието си. — Върви да реорганизираш финансите си и да правиш анализи.

— Скъпа моя, сама ме принуди да ти разкажа за работата си и да те отегча до смърт.

— Не се шегувам — промълви тя и се разгневи на себе си, задето ѝ идваше да се засмее. — Да не си посмял да се намесиш в работата ми!

Рурк само се усмихна и изчака стъпките ѝ да заглъхнат коридора. Знаеше, че съпругата му възнамерява да намери законен начин за достъп до файловете, както го изисква постът ѝ. Но Рурк не страдаше от нейните скрупули. Тръгна по коридора към помещението, в което достъп имаха само трима души. Сложи дланта си върху специалното устройство, което разпозна гласа му и пръстовите му отпечатьци. Ключалките на вратата щракнаха. Той влезе в помещението и нареди осветлението да се включи.

Проблесна ярка светлина, която не се виждаше отвън, тъй като щорите на прозорците бяха спуснати. Рурк прекоси стаята, чийто под беше облицован с теракотени плочки, а вратата автоматично се затвори и се заключи.

Освен него, само двама души имаха право да влизат тук. Двама души, на които той безрезервно вярваше — Ив и Съмърсет.

Върху черното подковообразно бюро се намираше нелегалната апаратура. От включените компютри се разнасяше едва доловимо бръмчене. Бдителните служители на компютърната охрана не можеха да следят устройствата, за чието съществуване не подозираха.

С течение на времето той бе реструктурирал най-съмнителните си предприятия. След като се ожени за Ив продаде някои, другите узакони. Докато си наливаше бренди, си помисли: „Винаги трябва да има нещо, което да ми напомня за миналото, за онова, което ми е помогнало да се издигна“. Беше бунтар по душа и мисълта, че система като компютърната охрана държи под контрол информацията, съдържаща се във всички компютри, беше като трън в окото му. Чувстваше се морално задължен да измами наблюдателите.

Приблужи се до контролния пулт, като държеше чашата между дланите си, за да се затопли брендито. Нареди на системата да се включи. Мигом проблеснаха разноцветни лампички.

— А сега да надникнем във файловете — промълви Рурк и доволно се усмихна.

Ив остави колата си на паркинга, намиращ се близо до сградата, където живееше Стайлс. Измина половината път до зданието, но внезапно забеляза тъмен силует под високите дървета на отсрещния парк.

— Трухарт!

— Лейтенант! — изненадано извика младежът, но когато се приближи, вече бе успял да се овладее.

— Рапортувай, Трухарт!

— Лейтенант Далас, държа под наблюдение сградата, в която живее лицето Стайлс, откакто той се прибра вкъщи в осемнайсет часа и дваайсет и три минути.

Ив безмълвно го слушаше. Младежът се изкашля и продължи:

— В осемнайсет и трийсет и осем той спусна щорите на всички прозорци. Оттогава не ги е вдигал.

— Благодаря, Трухарт. Рапортът ти много ми помогна да се ориентирам в обстановката. А сега ми кажи дали Стайлс е в жилището си.

— Лейтенант, лицето Стайлс не е напускало сградата.

— Добре — промърмори Ив, наблюдавайки таксиметровата кола, която спря до отсрещния тротоар. Задната врата се отвори, появи се Пийбоди, която изглеждаше много по-различна от разюзданата млада жена в клуба. Както винаги униформата ѝ беше идеално изгладена, косата ѝ бе прибрана под фуражката. — Остани на поста си, полицай.

— Слушам. Лейтенант, използвам възможността да ви благодаря, задето ми възложихте тази задача.

Ив се втренчи в него и отново си каза: „Колко е млад и наивен... а най-вече ентузиазирани“.

— Благодарих ти, че те накарах да стоиш в студа и в мрака в продължение на... — Тя погледна часовника си. — В продължение на около шест часа.

— Важното е, че участвам в разследване на убийство — каза той с такова благоговение, че ѝ идваше да го разцелува.

— Радвам се, че ти доставя удоволствие. — Тя прекоси улицата, приближи се до Пийбоди и строго каза: — Погледни ме в очите!

— Трезва съм, лейтенант.

— Покажи ми езика си.

— Защо?

— Защото искам. Престани да се цупиш. — Обърна се и тръгна към сградата. — И недей да правиш физиономии зад гърба ми.

Пийбоди, която тъкмо се канеше да забели очи, се изчерви. За да прикрие смущението си, попита:

— Ще ме осведомите ли защо ме повикахте в извънработно време?

— Ако случайно оцелелите ти мозъчни клетки функционират, ще разбереш какво се е случило от показанията на Стайлс. А като приключим с него, ще ти съобщя подробностите.

Подаде значката си на нощния пазач, постави дланта си устройството за разпознаване. С Пийбоди влязоха в сградата и в асансьора тя разказа на помощничката си какво е научила.

— Божичко, също като в сапунена опера. Не че гледам тези долнопробни сериали — побърза да добави Пийбоди, като забеляза подигравателното изражение на Ив. — Една от сестрите ми обаче е пристрастена към сапунените опери, особено към „Гайната на Дизайър“. Дизайър е очарователно градче на брега на океана и на пръв поглед животът там е спокоен, но всъщност се вихрят подмолни интриги и...

— Моля те, пощади ми слуха! — възкликна Ив и побърза да слезе от асансьора, за да не чуе още подробности за живота в градчето Дизайър. Позвъни на вратата на Стайлс и вдигна значката си така, че да се вижда през шпионката. Никой не отвори.

— Може би е заспал — предположи Пийбоди.

— Забелязах, че има домашен дроид. — Ив отново натисна звънеца и стомахът ѝ се сви от напрежение. Мислено се упрекна, задето е поверила наблюдението на младока Трухарт само за да му даде възможност да работи в отдел „Убийства“. Заради нейните експерименти заподозреният в две убийства навярно беше успял да избяга.

— Влизаме! — Посегна да извади шперца, който разкодираше всякакви заключващи устройства.

— Разрешително за обиск...

— Не ни е необходимо. Кенет Стайлс е заподозрян, че е убил двама души, възможно е още той да е потенциална жертва. Имам причина да предполагам, че тайно е напуснал жилището си, или пък е вътре, но не е в състояние да отвори.

Отключи с шперца, посегна към оръжието си и нареди:

— Извади оръжието си. Броя до три и влизаме. Ти се целиш в дясно. Готова ли си?

Пийбоди кимна и мрачно стисна устни.

При уречения сигнал двете влязоха в апартамента, готови да използват оръжията си. Ив нареди на осветлението да се включи, присви очи от силната светлина и машинално се извърна така, че да пази гърба на помощничката си.

— Полиция! Кенет Стайлс, лейтенант Далас от нюйоркската полиция заповядва незабавно да влезеш в дневната. — Докато говореше, се приближи до спалнята и наостри уши. След миг разочаровано промълви: — Няма го. — Интуицията ѝ подсказваше, че

апартаментът е празен, но за всеки случай направи знак на помощничката си да огледа по-обстойно всекидневната. Сетне отвори с крак вратата на спалнята.

Видя идеално оправено легло, уютен кът с масичка и няколко стола. Черният костюм, който Стайлс носеше на траурната церемония, беше захвърлен на пода.

— Дроидът е тук, лейтенант — провикна се Пийбоди. — Деактивиран е. Няма и помен от Стайлс.

— Избягал е. Да му се не види! — Тя влезе в банята, като за всеки случай държеше оръжието си в готовност. Видя какво има на тоалетната пред голямото огледало и прибора електрошоковата си палка. Посочи на Пийбоди шишенцето с фон дьо тен, перуката. — Излиза, че несправедливо обвинявам Трухарт. Стайлс сигурно умее да се дегизира така, че и родната му майка да не го познае. Обади се на шефовете, Пийбоди. Съобщи, че заподозреният е избягал.

— Лейтенант... — Трухарт още стърчеше като вкаменена секвоя на прага на гримьорната. Беше пребледнял като платно, само по страните му бяха избили червени петна. — Поемам пълната отговорност за провала на операцията. Безропотно ще приема наказанието, което ще ми наложите.

— Първо, престани да дърдориш като онзи дроид, който Пийбоди се мъчи да активира. Второ, не носиш отговорност за бягството на заподозрения. Вината изцяло е моя.

— Лейтенант, благодаря ви, задето оправдавате провала ми с липсата ми на опит...

— Млъкни, Трухарт! — Тя машинално прокара пръсти през косата си и си помисли: „Пази Боже от начинаещи ченгета ентусиасти“. — Пийбоди, ела тук.

— Добре. Още малко и ще активирам дроида.

— Пийбоди, обясни на полицаи Трухарт как постъпвам с ченгетата, които провалят операцията или не се справят със задълженията си според моите изисквания?

— Ами... най-безмилостно им скъсват задника със забележки. Гледката е много забавна, ако се наблюдава от безопасно разстояние.

— Благодаря, Пийбоди. Гордея се с теб. Трухарт, скъсал ли съм ти задника?

Той се изчерви още по-силно и измънка:

— Не, лейтенант.

— Значи стигаме до извода, че не те смятам виновен за провала. Ако бях на обратното мнение, сега щеше да лежиш пода и да молиш за милост, каквато според полицай Пийбоди аз не притежавам. Ясно ли е?

— Да, лейтенант.

— Това е правилният отговор. — Тя се извърна и се огледа. В единия край на помещението, което служеше като гримьорна, бяха окачени дрехи в различни стилове и размери, дългият бял плот беше отрупан с шишенца, тубички и флакони със спрей. Перуките бяха прилежно подредени, ред цареше и в чекмеджетата, пълни с приспособления за гримиране, необходими на всеки актьор.

— Трябваше да се досетя, че Стайлс е способен да промени външността си до неузнаваемост. Видя ли някого да излиза от сградата в периода от осем и половина до момента, когато дойдох тук? Ще прегледаме и записите от охранителните камери на изходите, но все пак си спомни какво си видял.

Трухарт кимна и сбърчи чело в усилието да се съсредоточи, сетне заговори:

— Мъж и жена от бялата раса на възраст между трийсет и пет и четирийсет години. Спряха такси на фирмата „Рapid“, което потегли към източните райони на града. Жена от смесена раса, навярно трийсетинагодишна. Тръгна пеш в западна посока. Двама мъже (единият чернокож) на около трийсет и пет години. Те обаче се върнаха след половин час. Носеха опаковка с дванайсет бири и голяма пица. Сам мъж от смесена раса, петдесетинагодишен, с малка брада и с тънки мустаци...

Ив му направи знак да замълчи и му показа няколко косъма, които вече беше запечатала в прозрачно пликче за веществени доказателства:

— Същия цвят ли беше косата му?

Трухарт се поколеба, сетне отвърна:

— Трудно ми е да кажа със сигурност, лейтенант, защото вече падаше мрак. Но въпросния човек наистина имаше тъмнокестенява коса.

— Опиши го подробно — приблизително тегло и ръст, какви дрехи носеше.

Изслуша го внимателно, като се стараеше да си представи човекът, когото Трухарт описваше.

— Добре. Опиши останалите, които са напуснали сградата.

Младежът се подчини, но след като го изслуша, Ив реши да „заложи“ на мъжа от смесена раса, който бе излязъл сам.

— Носеше ли нещо? Например чанта, кашонче или пакет.

— Не, лейтенант. Ръцете му бяха празни.

— Слава богу. Това означава, че той няма начин отново да промени външността си. Обади се в управлението и събщи описанието му.

— Не разбирам, лейтенант.

— Обади се и събщи описанието му — повтори тя. — В момента това е най-важната информация.

Лицето му грейна като коледна елха:

— Слушам, лейтенант!

Когато по-късно разсъждаваше върху случилото се, Ив осъзнаваше, че само случайността им е помогнала да забележат и да заловят Стайлс.

Сякаш съдбата се намеси, когато машината на експреса, пътуващ от и за Торонто, се повреди малко преди влакът да влезе в гарата Гранд Сентръл. Забавянето промени хода на събитията.

Щом ѝ съобщиха, че Стайлс е бил забелязан на гарата, тя пхна комуникатора в джоба си и извика:

— Открили са го на Гранд Сентръл. Да тръгваме!

На вратата на апартамента се обърна:

— Трухарт, защо не ме следваш по петите?

— Моля?

— Когато командирът ти каже да побързаш, бъди така добър да размърдаш кльощавия си задник и да ме последваш.

Той примигна, отне му известно време да разбере, че неговият кумир лейтенант Далас го включва в екипа си. По лицето му се разля усмивка, втурна се към вратата и възторжено викна:

— Слушам, лейтенант!

— Служителите от железопътната полиция вече са блокирали почти всички изходи. Повикани са подкрепления — говореше тя, докато тичаха по улицата към паркинга, където беше оставила колата си. — Заподозреният е купил еднопосочен билет до Торонто.

— Ама че студ! — изпъшка Пийбоди и вдигна яката на палтото си. — Ако реша да напусна страната, ще поема на юг. Никога не съм била на Карибските острови.

— Кажи го на Стайлс, когато го арестуваме. А сега закопчайте коланите — добави, когато седнаха в колата. Излетя от паркинга като ракета, включи сирените и зави зад ъгъла, като изправи автомобила на две колела, а гумите страховито изскърцаха.

Трухарт, които се беше свил на задната седалка, беше на седмото небе.

Участваше в преследване не на уличен крадец или на шофьор, който е нарушил правилника за движение, а на заподозрян в убийство. Хвана се здраво за предната облегалка, за да запази равновесие, докато Ив шофираше лудешки по улиците, изпреварвайки останалите коли. Искаше му се завинаги да запази в паметта си спомена за преследването — високата скорост, проблясващите светлини, внезапния подскок, когато обожаваната от него лейтенант Далас натисна бутона за вертикално излитане, за да избегне задръстване на движението на Лексингтън авеню.

Възхищаваше се от спокойствието на Пийбоди, която разговаряше по комуникатора с колегите от подкреплението, както и от Ив, когато бе принудена рязко да завие, за да не блъсне двама младежи на мотоциклет. Тя ги обсипа с ругатни и ги нарече шибани празноглави тъпаци, което възхити Трухарт и той едва сдържа усмивката си.

Ив рязко удари спирачки пред западния вход на гарата и извика:

— Пийбоди, Трухарт, последвайте ме. Да видим с какво ще ни изненадат железопътните полицаи.

Двамата униформени, охраняващи изхода, козируваха, когато Ив им показа значката си.

— Какво е положението?

— Заподозреният не е напуснал гарата, лейтенант. Намира се на второ ниво, зона Г, където има много пътници — всички билети за експреса за Торонто са продадени. На същото пространство са

разположени няколко магазина, закусвални и тоалетни. Нашите хора наблюдават асансьорите, ескалаторите и стълбите. Вашият човек е там.

— Останете на поста си.

Влязоха в огромното помещение и сякаш се озоваха сред океан от хора. Шумът беше почти оглушителен:

— Лейтенант, Фийни и Макнаб всеки момент ще бъдат пред южния вход на гарата.

— Съобщи им къде се намира заподозреният. Не знаем дали носи оръжие, но ще действваме както при залавянето на въоръжен престъпник. — Тя си запробива път през множеството от хора — някои бързаха да се приберат у дома, други да не изпуснат влака. — Уведоми командира си, че слигаме на второ ниво.

— Командир е капитан Стюарт. Ще се свържете с нея по канал Б на вашия комуникатор. Тя очаква обаждането ви.

— Капитан Стюарт, тук лейтенант Далас.

— Хвърлили сме мрежата, лейтенант. От центъра за контролиране на движението ще продължат да съобщават за закъснение на експреса от Торонто, който трябваше да пристигне в дванайсет и пет.

— Къде е моят заподозрян?

Изречението на Стюарт не се промени, но тонът ѝ стана леден:

— В момента нямаме визуално наблюдение на заподозрения. Повтарям, че той не е напуснал охранявания район. Скоро охранителните ни камери ще го открият.

— Свържете се с мен на същия канал, когато го откриете. Съобщете на хората си, че служителите от нийоркската полиция вече са тук и поемат в свои ръце операцията по залавянето. Изказвам им сърдечна благодарност за помощта и сътрудничеството.

— Гарата е в моя район, лейтенант. Тук командвам аз.

— Човекът, когото преследваме, е заподозрян в извършването на две убийства в моя район, капитан. И двете с вас знаем, че това автоматично ме прави отговорник на разследването. Да си свършим работата, после ще спорим. — Ив изчака секунда и продължи: — Наближаваме второто ниво. Моля, съобщете на хората си да настроят оръжията си на най-ниската степен. Да ги използват само в краен случай и за защита на цивилните лица. Не бива да пострадат невинни хора.

— Много добре знам как да осъществя операцията. Осведомиха ме, че може би заподозреният е вьоръжен.

— Не съм сигурна. Бъдете предпазливи и не прибъгвайте до оръжията си. Повтарям, не прибъгвайте до оръжията си. В зоната има много цивилни. Ще се свързвам с вас по същия канал.

Пъхна комуникатора в джоба си и се обърна към Пийбоди:

— Чу ли какви ги дрънкаше тази жена?

— Да, лейтенант. Жадна е за слава. Вече си представя как говорителят по телевизията съобщава: „Тази вечер служителите от транспортна полиция начело с капитан Стюарт заловиха главния заподозрян в убийството на Ричард Дрейко при опита му да напусне страната. Подробности и филмов материал от мястото на събитието ще бъдат излъчени в емисията ни в единайсет“.

— Каква е нашата цел?

— Да идентифицираме, да заловим заподозрения и да го закараме в ареста.

— Чу ли, Трухарт?

— Да, лейтенант.

Ив забеляза полицаите, които обграждаха зона С. Както и множеството хора, които нервно се разхождаха или бързаха по коридорите към магазините или към закусвалните.

Лъхна я ароматът на печено месо и характерната миризма, която се усеща, когато много хора са в затворено пространство. Бебета ревяха с пълен глас. От нечия музикална уредба в нарушение на закона за шума гърмеше мелодия, изпълнявана от най-модния в момента състав. Групичка улични певци се опитваха да я заглушат.

Ив видя океан от лица, на които беше изписана умора, отегчение, радост. Разгневи се, като забеляза как опитен джебчия измъкна портфейла на нищо неподозиращ пътник.

— Трухарт, само ти знаеш как изглежда Стайлс. Отваряй си очите на четири. Искам да го заловим без излишна суматоха, но не бива да губим време. Ако продължат да задържат експреса, той още повече ще се изнерви.

— Лейтенант, Фийни и Макнаб са вече тук — обади се Пийбоди.

— Да, видях ги. — Виждаше и тълпите хора, които можеха да пострадат. — Тук е като мравуняк. Трябва да се разпръснем. Пийбоди,

тръгни надясно, а ти, Трухарт, в обратна посока. Поддържайте визуален контакт.

Тя се вряза в множеството, като непрекъснато се оглеждаше. Влак, движещ се в южна посока, профуча по съседния коловоз и влезе в тунела. Някакъв просяк, който бе окачил на връвчица изцапаното си разрешително, протягаше ръка към всеки пътник, който минеше покрай него.

Ив реши да се присъедини към Фийни, но извърна глава, за да провери къде се намира Трухарт.

Чу вик, последван от писъци и трясък от счупено стъкло. През дупката във витрината на един магазин изскочи Стайлс и се втурна между ужасените пътници, последван от служител на транспортната полиция.

— Не стреляй! — изкрещя и едновременно извади оръжието си и комуникатора: — Стюарт, заповядай на твоя човек да не стреля! Заподозреният е в ръцете ни. Не прибъгвайте до оръжията си.

Тя разблъска бягащите хора с лакти, с колене, с каквото завари. Някакъв обезумял от страх човек залитна и се вкопчи в нея. Стисна зъби, нетърпеливо го отблъсна и се втурна в пролуката, която за миг се беше отворила.

Врълхлетя я нова вълна от хора, които закрепяха в мига, в който от витрината на магазина отново се посипаха стъкла. Усети нещо да жегва страната ѝ, по врата ѝ се стече топла струйка.

Видя как Стайлс прескача падналите и онези, които от страх се бяха проснали на пода. След миг забеляза и Трухарт. Младежът имаше дълги крака и тичаше бързо. С периферното си зрение Ив зърна някакво движение и изкрещя:

— Не! Не стреляй! — Гласът ѝ беше заглушен от крясъците на паникьосаните пътници. Тя затича към човека от транспортната полиция, но той се приготви да използва оръжието си. В същия миг Трухарт скочи към бягащия Стайлс.

Лъчът го застигна във въздуха и превърна тялото му в торпедо, което се удари в гърба на Кенет. От инерцията двамата паднаха от перона върху коловоза.

— Не! Не! — Ив блъсна ченгето и изтича до края на перона, като крещеше: — Спрете всички влакове, движещи се в северна посока! На релсите има хора! Спрете всички влакове! Божичко!

Двамата лежаха на релсите сред локва кръв. Ив скочи от перона, но не усети болката в краката си. Коленичи и се опита да напипа пулса на Трухарт.

— Мамка му! Мамка му! Ранен е полицаи! — едва успя да каже в микрофона на комуникатора. — Ранен е полицаи! Необходима е спешна медицинска помощ. Намирам се в Гранд Сентръл, второ ниво, сектор Г. Изпратете линейка. Ранени са полицаи и заподозреният. — Наведе се и прошепна: — Дръж се, Трухарт!

Свали якето си, метна го върху гърдите на младежа, сетне притисна с длани зейналата рана на бедрото му, за да спре кръвта.

Фийни, който се задъхваше от тичането, коленичи до нея и изпъшка:

— Господи! Много ли е зле?

— Много. Скочи в мига на изстрела и се изпречи на пътя на лъча. — Мисълта, че е закъсняла със секунда не й даваше покой. — После падна от перона. Не бива да рискуваме да го преместим. Къде се шибаните медици?

— Пътуват насам. Отдръпни се. — Свали колана си, избута я встрани и стегна бедрото на младежа. — Как е Стайлс?

Ив излази на четири крака до актьора, който лежеше по корем, и провери пулса му.

— Жив е. Лъчът не го засегна, а при падането се е стоварил върху Трухарт и не е пострадал.

— Лицето ти има рани, Далас. Не чувстваш ли, че кървят?

— Одраскаха ме парчета стъкло от счупената витрина, не е нищо сериозно. — Тя избърса страната си с опакото на дланта си и кръвта й се смеси с кръвта на Трухарт. — Само да ми падне тази Стюарт и хората й, дето бързат да стрелят... — Замълча и се втренчи в бледото лице на младежа. — Божичко, Фийни, та той е още хлапе!

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив се втурна в спешното отделение заедно с медицинските служители, които тикаха количката с ранения и за да не губят време, обсъждаха състоянието му и необходимите мерки за спасяване на живота му. Използваха медицински термини, но тя разбра, че младежът е получил многобройни травми на гръбначния стълб и вътрешен кръвоизлив.

На вратата на залата за прегледи пътят ѝ препречи висока и едра медицинска сестра. Абаносовата ѝ кожа контрастираше със светлосинята ѝ туника.

— Отдръпни се, сестро! — нареди Ив. — Това момче е мой служител.

— Ти се отдръпни, сестро. — Чернокожата сложи огромната си длан на рамото ѝ. — Достъпът на външни лица е забранен. Отиди в стая № 4, където ще се погрижат за раните ти.

— Нараняванията ми са незначителни. Важното е да спасите момчето!

— Довери се на лекарите, лейтенант. Ще направят всичко възможно за твоя човек. — Тя извади бележник. — Ако искаш да помогнеш, събщи данните за пациента.

Ив я изблъска встрани и надникна през остъклената врата, но не посмя да влезе в залата. За кой ли път си помисли, че мрази болниците. Ненавижда ги.

Трухарт лежеше на масата за прегледи, над него се бяха надвесили лекари със зелени престилки.

— Лейтенант — каза малко по-любезно медицинската сера. — Да си помогнем взаимно. Имаме една и съща цел. Кажете ми името на пациента и на колко години е.

— Фамилията му е Трухарт. Обаче не знам името му. Пийбоди, ще ми помогнеш ли?

— Казва се Трой — обади се Пийбоди. — Двайсет и двегодишен е.

Ив облегна глава на стъклото, затвори очи и описа обстоятелствата, при които младежът бе получил нараняванията.

— Момчето е в сигурни ръце — успокой я сестрата. — А ти отиди в стая №4. — Влезе в операционната зала и се присъедини към екипа, който се бореше за живота на Трухарт.

— Пийбоди, намери близките му. Помоли някого от полицейските психиатри да им съобщят за случилото се.

— Слушам, лейтенант. Фийни и Макнаб наблюдават Стайлс, който е настанен в съседната стая.

Санитарите вкарваха колички с хора, пострадали при паническото си бягство по време на стрелбата на Гранд Сентръл. Някои бяха с тежки наранявания, други със счупени крайници. Нощта щеше да бъде тежка за лекарите и персонала от отделението за спешна помощ.

— Ще уведомя командира за състоянието на Трухарт. — Тя се отдръпна от вратата и се постара гласът ѝ да бъде спокоен, докато рапортува пред началника си. После се върна на поста си пред залата и се обади вкъщи.

Като видя окървавеното ѝ лице, Рурк изплашено възкликна:

— Какво ти е? Какво се е случило?

— Аз съм... в болницата.

— В коя болница?

— В „Рузвелт“. Слушай...

— Идвам веднага.

— Почакай. Не съм ранена. Пострада един от хората ми. Младеж... — Гласът ѝ пресекна от мъка. — Почти хлапе. В момента го оперират. Ще остана тук, докато... Трябва да остана.

— Идвам веднага — повтори Рурк.

Тя понечи да запротестира, но само кимна:

— Добре. Благодаря.

Чернокожата сестра излезе от залата и я изгледа накриво:

— Защо не си отишла да дезинфекцират раните ти?

— Какво е състоянието на Трухарт?

— Успяха да го стабилизират. След малко ще го вкарат в операционната. Ще те заведе в чакалнята, но първо ще отидеш в стая №4.

— Искам да ме държиш в течение за всяка промяна в състоянието му.

— Непременно. Но при условие, че се погрижат за раните ти.

Чакането беше мъчително. Ив отново и отново виждаше ужасяващата картина, сякаш запечатана на филмова лента. Упрекваше се, че не е реагирала по-бързо, че не е успяла да предотврати трагедията.

Не я сдържаше на едно място. Кръстосваше чакалнята, пиеше чаша след чаша отвратително кафе и се взираше през прозореца в отсрещната стена.

— Той е млад и в отлично физическо състояние — обади се Пийбоди, за да наруши мълчанието. — Ще видите, че ще се пребори със смъртта.

— Не трябваше да го включвам в екипа. Как се съгласих един начинаещ да участва в подобна операция?

— Дадохте му възможност да се прояви.

— Прекрасна възможност! — Тя се извърна от прозореца, очите ѝ бяха като нажежени въглени. — Изложих на опасност живота му, не беше подготвен. Виновна съм, че го раниха.

— Престанете да се самообвинявате! — Пийбоди гневно вирна брадичката си. — Трой е полицай. Щом носиш униформа, значи си осъзнал, че поемаш риск, че ежедневно животът ти е изложен на опасност. Ако бях на мястото на Трухарт, щях да постъпя като него и сега аз щях да бъда на операционната маса. И щеше да ме е яд, че се самообвинявате, задето съм изпълнила дълга си!

— Ти не разбираш, че... — Ив поклати глава и отиде до автомата да вземе поредната чаша кафе.

— Браво, Пийбоди! — възкликна Рурк, който незабелязано беше влязъл в чакалнята, и потупа младата жена по рамото. — Истинско съкровище си!

— Лейтенант Далас не е виновна. Но не издържам, когато започне да се самообвинява.

— Нямахте да е моята Ив, ако не изпитваше чувство за отговорност.

— Вярно е. Ще потърся Макнаб, за да разбера какво е състоянието на Стайлс. Накарай лейтенанта да се поразходи, да глътне чист въздух.

— Ще се постарая.

Той се приближи до Ив и прокара пръст по страната ѝ, нежно докосвайки драскотините, които вече заздравяваха.

— Ако продължаваш да се наливаш с тази отрова, със сигурност ще получиш язва на стомаха. Уморена си, скъпа Ив. Седни.

— Не мога! — Тя се обърна, видя, че са сами и даде воля на чувствата си. Отпусна глава на рамото му и изстена: — Не мога да забравя как засия от щастие, като му казах, че го взимам в моя екип. Мислех, че е в безопасност, после всичко се обърка. Настъпи суматоха, в паническото си бягство хората крещяха, падаха и биваха прегазени. Не успях да си пробия път, не успях навреме да се добера до Трухарт.

Рурк знаеше, че не бива да я прекъсва и да се опитва да я успокои. Безмълвно я притисна към себе си, вдъхвайки ѝ смелост. След малко тя се отдръпна и го погледна:

— Сигурна съм, че и тук имаш връзки. Моля те, използвай ги, за да разбереш какво е състоянието на момчето.

— За теб съм готов на всичко. — Той взе от ръката ѝ празната чашка. — Но и аз искам да те помоля за нещо — да седнеш и да се успокоиш.

Когато съпругът ѝ излезе, тя тежко се отпусна на стола, но след минута отново скочи на крака и си взе още една чаша кафе от автомата. В този момент в чакалнята влезе висока и стройна жена с открито лице. Приликата между нея и Трухарт беше очебийна.

— Извинете. — Непознатата се огледа и отново се втренчи в Ив. — Търся лейтенант Далас.

— Аз съм Далас.

— О, трябваше да се досетя. Трой ми е говорил толкова много за вас. Аз съм Полин Трухарт, неговата майка.

Ив смаяно я изгледа, когато тя се приближи и ѝ подаде ръка, вместо да избухне в сълзи и да я обсипе с обвинения.

— Госпожо Трухарт, искрено съжалявам, че синът ви пострада при изпълнение на служебния си дълг. Държа да ви осведомя, че той прояви изключителна храброст.

— Синът ми ще бъде поласкан от думите ви. Възхищава се от вас и... дано не се обидите, но мисля, че е влюбен в безстрашната лейтенант Далас.

Ив с отвращение остави чашата с кафето и възкликна:

— Нима не разбирате, че синът ви беше ранен при акция, ръководена от мен?

— Знам. Вашите служители ми обясниха какво се е случило. Вече разговарях със завеждащия на отделението, който ме увери, че правят всичко възможно да спасят момчето ми. Трой ще се оправи, сигурна съм. — Усмихна се и поведе Ив към редицата столове. — Майчинският инстинкт ми го подсказва. Синът ми е най-скъпото, което имам.

Ив седна до масата с лице към Полин и промърмори:

— Той е млад и силен...

— И с борбен дух — прекъсна я майката. — От малък мечтае да стане полицай, да носи униформа и да се бори с престъпленията. Младеж за пример е, лейтенант, никога не ми е създавал неприятности. Той е моята радост, моето щастие. — Погледна към вратата и добави: — Сърцето ми се къса, като си помисля на какво страдание е подложен.

— Госпожо Трухарт... — Ив замълча, търсейки най-подходящите думи. — Не е изпитал болка. Беше в безсъзнание, когато се добрах до него.

— Камък ми падна от сърцето. Благодаря ви.

— Защо ми благодарите? Синът ви пострада заради мен.

— Не е вярно. — Тя отново хвана ръката на Ив. — Сега разбирам защо вашите подчинени ви обичат — защото не са ви безразлични, защото се грижите за тях. Синът ми осъществи мечтата си да служи на обществото. Да служи и да закриля всеки един от нас... Не крия, че се тревожа за него, както се тревожат майките на всички полицаи. Но аз вярвам в Трой и се гордея с него, както и вашата майка се гордее с вас.

Ив рязко отдръпна ръката си, сърцето ѝ се сви от неизказана болка.

— Майка ми е мъртва.

— Извинете, не знаех. — Тя докосна венчалната ѝ халка. — Виждам, че сте омъжена. Значи имате до себе си човек, който ви обича

и вярва във вас.

— Така е. — Ив вдигна очи и срещна погледа на Рурк, който в този момент влезе в чакалнята. — Сигурно имате право.

— Госпожо Трухарт. — Той се приближи до нея и ѝ подаде ръка. — Току-що научих, че след малко ще изкарат сина ви от операционната.

Полин потръпна, пръстите, които стискаха дланта на Ив, конвулсивно се свиха.

— Лекар ли сте? — попита.

— Не. Аз съм съпругът на лейтенант Далас.

— О! Разбрахте ли как... какво е състоянието на Трой?

— Стабилно е. Лекарите са обнадеждени. След малко един от хирурзите ще ви съобщи подробностите.

— Благодаря ви. Казаха ми, че на този етаж има малък параклис. Ще поседя там, докато ме повикат. Изглеждате смазана от умора, лейтенант. Трой няма да се обиди, ако се приберете у дома и си починете.

Като остана насаме с Рурк, Ив подпря лакти на бедрата си и закри с длани очите си:

— Кажете ми онова, което премълча пред нея. Искам да знам истината.

— Лекарите са разтревожени от травмата на гръбначния стълб.

— Трухарт парализиран ли е?

— Надяват се, че парализата е временна. Но дори положението да се окаже по-сериозно, съществуват много успешни методи за лечение.

— Дано да може да упражнява професията си — това е неговият живот. Възможно ли е да намериш най-добрия специалист в тази област?

— Вече се свързах с голямо медицинско светило.

Без да вдигне глава, тя промълви:

— Задължена съм ти.

— Не ме обиждай.

— Нали видя майка му? Възхищавам се от силата на духа и от смелостта ѝ.

Рурк я хвана за китките и я накара да отпусне ръце.

— Скъпа моя, застани пред огледалото и ще видиш още една силна и смела жена.

Тя поклати глава:

— Най-важна е обичта ѝ към него. В името на тази обич тя ще постигне онова, което желае — синът ѝ да оздравее.

— Майчината любов е могъщо средство.

Ив се изправи и изпъна рамене.

— Мислиш ли понякога за твоята майка? Спомняш ли си за нея?

Рурк се поколеба, а тя намръщено се втренчи в него.

— Щях да отговоря отрицателно — обясни той, — но размислих. Не искам да те лъжа. Да, понякога мисля за тази жена. Питам се какво е станало с нея, дали още е жива.

— Защо те е изоставила?

Очите му потъмняха, гласът му стана суров:

— Защо ме изостави ли? Защото пет пари не даваше за мен.

— Още по-страшно е да не знаеш причината... като мен. Да не си спомняш лицето на собствената си майка... — Тежко въздъхна, очевидно разгневена от проявата си на слабост. — Никога няма да науча истината. — Прокара длани по страните си и добави: — Това ме подсеща, че трябва да си поговоря с Карли за нейната майка. — Изправи се и въпреки че едва стоеше на краката си от умора, заяви: — Но преди това ще проверя дали Стайлс е дошъл в съзнание и ще го разпитам, после ще се отбия в управлението и ще напиша рапорта си. Първата ми работа утре сутринта ще бъде да се срещна с командира.

Рурк също се изправи и разтревожено я изгледа. Беше бледа като мъртвец, под очите ѝ имаше сенки, драскотините и раните по лицето ѝ бяха като бойни отличия.

— Не ще издържиш, ако не си легнеш.

— Ще подремна в канцеларията ми. Освен това смятам, че утре ще приключа разследването. Обещавам да си взема няколко часа отпуска.

— По-добре си вземи няколко дни. Ще отидем някъде, където е слънчево и топло.

— Ще обмисля предложението ти. — Озърна се, за да се увери, че никой не ги наблюдава, и го целуна.

В седем и десет сутринта влезе в кабинета на командир Уитни. Той вече бе прочел рапорта ѝ и очакваше устното ѝ обяснение.

— Лекарят, който се грижи за Стайлс, ми каза, че едва по обяд ще е възможно да го разпитаме. В момента бил под въздействието на силни транквиланти. Няма опасност за живота му. Състоянието на полицай Трухарт все още буди тревога. Долните му крайници още са парализирани, още е в безсъзнание. Предлагам за награда полицай Трухарт заради проявения героизъм. Заподозреният беше заловен благодарение на бързите действия и жертвоготовността на този младеж. Тежките наранявания, които получи по време на акцията, са вследствие проявена небрежност от моя страна.

— Написала си същото и в рапорта си. Не съм съгласен със заключението ти.

— Сър, полицай Трухарт прояви забележителна смелост и хладнокръвие по време на трудната и опасна операция по залавянето.

— Не се съмнявам, лейтенант. — Той се облегна назад. — Възхищавам се от съдържаността, с която е написан докладът, както и от устния ти рапорт. Възнамеряваш ли да... обсъдиш случилото се лично с капитан Стюарт?

Като видя гневните искрици в очите на Ив, повдигна вежди и устните му потрепнаха, сякаш едва съдържаше усмивката си.

— Напълно споделям чувствата ти, Далас, но абсолютно забранявам да се срещаш с капитан Стюарт. Тя получи строго мъмрене... Не смяташ ли, че наказанието е достатъчно сурово? — попита, нарушавайки напрегнатата тишина, последвала изказването му.

— Нямам право да коментирам решенията на началството.

— Възхищавам се от самообладанието ти — повтори той. — Капитан Стюарт е пренебрегнала заповедите ти и е проявила неподчинение, вследствие на което са пострадали много цивилни, причинени са големи имуществени загуби, един от моите полицаи лежи в болницата с опасност за живота си, заподозреният едва не избяга. — Уитни се приведе и процеди през зъби: — Мислиш ли, че не съм побеснял от гняв?

— Възхищавам се от самообладанието ви, сър.

От гърдите му се изтръгна странен звук, който минаваше за смях.

— Да уточним още веднъж подробностите. Уведоми ли капитан Стюарт, че ти командваш акцията? Че всички оръжия трябва да бъдат настроени на най-ниската степен и да се използват само в краен случай?

— Уведомих я, сър.

— Гарантирам, че след приключване на вътрешното разследване тя ще бъде изхвърлена от полицията, или в най-добрия случай ще работи като регулировчик. Дано си удовлетворена.

— Ами ако с Трухарт се случи най-лошото? Той е едва на двайсет и две! Какво от това, че Стюарт ще бъде наказана, ако един млад човек загуби живота си заради нея? — Мисълта за заплахата, надвиснала над младежа, не ѝ даваше покой.

— Вярно е. Знам какво е някой от подчинените ти да бъде ранен или убит. Горе главата, лейтенант, изпълнявай задълженията си и всичко ще бъде наред. А сега седни.

Ив се подчини. Уитни остави настрана разпечатката на рапорта ѝ и попита:

— Откога не си спала?

— Нищо ми няма.

— Щом приключим разговора, вземи два часа отпуски. Ще проверя дали си изпълнила нареждането ми. А сега на въпроса: смяташ ли, че Анджа Карвъл е съществен елемент в този случай?

— Тя е отделно звено от веригата, следователно непременно трябва да я открием.

— Какво мислиш за евентуалните ѝ взаимоотношения с Кенет Стайлс, с Ричард Дрейко и евентуално с Карли Ландсдаун?

— Постепенно установих колко свързани помежду си са заподозрените. Изглежда, че Стайлс е организиран убийството на Дрейко, после е отстранил Лайнъс Куим, който го е забелязал. Но и други хора са имали мотив и възможност да подменят ножа. Не е сигурно дали инициаторът на престъплението е Стайлс и дали е действал сам или е имал съучастници. Малко преди да отида в жилището му, възнамерявах да помоля за разрешително за достъп до засекретената информация относно осиновяването на Карли Ландсдаун.

— Почини си два часа, после се обърни към съдия Левински. Повечето негови колеги отказват разрешителни за разсекретяване на

данни, свързани с дела по осиновяване. Левински е най-благосклонен. Постарай се да се свържеш с него, след като е закусил обилно.

Ив реши да изпълни заповедта на командира. Два часа сън щяха да помогнат за проясняване на замъгленото ѝ съзнание.

Заклучи се в канцеларията си и се просна на пода. Преди да затвори очи, портативният ѝ видеотелефон иззвъня.

— Ало, какво желаете? — раздразнено измърмори тя.

— Добро утро, лейтенант.

— Само не започвай да ми опяваш. — Тя отпусна глава върху дланта си. — В момента си почивам.

— Браво. — Рурк се втрени в нея. — Все пак беше за предпочитане да почиваш в леглото си, не на пода на канцеларията.

— Винаги ли познаваш кой какво прави?

— Познавам теб. Затова реших да ти се обадя. Снощи забравих да ти кажа нещо важно — името на майката на Карли Ландсдаун.

— За какво говориш? Нали ти забраних да си пъхаш носа в полицейската работа?

— Проявих неподчинение. С удоволствие очаквам да ме накажеш. Майката се казва Анджа Карвъл. Родила е бебето в частна гинекологична клиника в Швейцария. Осиновяването е било предварително уговорено и е напълно законно. След задължителните двайсет и четири часа за преосмисляне на решението си, майката е потвърдила желанието си да даде детето за осиновяване и е подписала необходимите документи. В графата „баща“ е вписала името на Ричард Дрейко, приложила е и задължителната клетвена декларация, че той е бил уведомен за бременността ѝ и за осиновяването.

— Бил ли е информиран, че детето се е родило живо?

— Да. Документацията е изрядна, както може да се очаква от швейцарците. Знаел е, че има дъщеря. Задължителният ДНК тест е потвърдил бащинството му. Не се е възпротивил на осиновяването.

Ив легна по гръб, докато замъгленото ѝ от умората съзнание възприеме информацията.

— Осиновителите по право имат достъп до тези сведения. В тайна остават само имената на родителите, но са известни етническият им произход, образованието им, интелектуалното равнище,

артистичните и техническите им умения, както и здравословното им състояние. Ако подаде молба, осиновителят може да научи и имената на майката и бащата...

— Не е подавана такава молба — прекъсна я Рурк.

— Има начини да се заобиколи официалната процедура. Може би Карли се е досетила, че Дрейко е неин баща. Като се замисля, откривам прилика помежду им. Питам се какво ѝ е било известно.

— Скоро ще научиш отговора. Опитай да подремнеш.

— Добре. Подсети ме да те напляскам, задето не се подчини на нарежданията ми.

— Вече се възбудих.

Тя прекъсна връзката, изтегна се на пода и се замисли. Бащи и дъщери, лъжи и убийства... Неусетно се унесе... и отново сънува кошмара.

Събуди се с писък. Беше обляна в пот, усещаше непоносимо главоболие.

Обърна се по корем и застана на четири крака, опитвайки се да се изправи. Едва след няколко секунди осъзна, че туптенето, което чувстваше в главата си, не е плод на въображението ѝ. Някой чукаше на вратата.

— Добре. Чух. Идвам. — С мъка се изправи на крака, олюля се и се подпря на бюрото, за да запази равновесие. Отключи вратата, широко я отвори и процеди: — Какво искаш?

— Притесних се, защото не отговаряше на видеотелефона — избърбори Пийбоди. Беше поруменяла от студения въздух. — Реших, че... лейтенант, какво ви е? Изглеждате... — Искаше да каже „като преследвана от призраци“, но интуицията ѝ подсказа да не използва тази фраза. — Изглеждате сънена.

— Бях заспала.

— Извинете, че ви събудих. — Пийбоди разкопча палтото си. Отново се опитваше да отслабне и изминаваше пеш големи разстояния. Тази сутрин зимата беше решила да покаже, че още не си е отишла и бръснещият вятър караше пешеходците да забързат крачка. — Като влизах в управлението, се сблъсках с командира. Каза ми, че отива в болницата.

— Трухарт! — Тя се вкопчи в рамото на помощничката си. — Мъртъв ли е?

— Не, дори е дошъл в съзнание преди двайсет минути. Обаче най-радостното е, че реагира на стимулаторите. Не е парализиран!

— Добре. — Ив изпита неопишуемо облекчение. Дълбоко си пое въздух и повтори: — Добре. Ще се отбием при него, когато отидем да разпитаме Стайлс.

— Момчетата събират пари за букет. Трухарт е любимец на всички.

— Включи и мен в списъка. — Седна зад бюрото и добави: — Моля те, донеси ми чаша кафе. Вие ми се свят.

— Изобщо не сте се прибирали у дома, нали? Защо казахте, че си отивате вкъщи, когато ме освободихте?

— Излъгах. Какво стана с кафето? Получих информация от анонимен източник. Отново ще посетим Карли Ландсдаун.

Пийбоди се нацупи и замарширува към автоготвача, като недоволно мърмореше:

— Естествено вашата помощничка няма право да научи кой е източникът.

— Препоръчвам на моята помощничка да ми донесе кафе, преди да съм й прегризала гърлото.

— Програмирах машината да го приготви, почакайте малко. Защо отново ще разпитвате Карли?

— Току-що научих, че Ричард Дрейко е неин баща.

— Но те са били... — Тя се изчерви, лицето ѝ се изкриви от отвращение. — Пфу!

— Най-точното едносрично определение на връзката им. — Ив взе чашата от ръката ѝ и с наслада отпи от кафето. — Подай официална молба до съдия Левински за достъп до засекретените файлове за осиновяването. Междувременно... — Тя млъкна, тъй като индикаторът на видеотелефона замига, сигнализирайки, че я търсят отвън.

— Отдел „Убийства“. Далас.

— Вие ли сте лейтенант Ив Далас?

Ив огледа жената и отвърна:

— Да.

— Лейтенант Далас, казвам се Анджа Карвъл. Искам да споделя с вас много важна информация, и то час по-скоро.

— Издирвахме ви, госпожо Карвъл.

— Така и предполагам. Удобно ли е да дойдете в хотела? Отседнала съм в „Палас“.

— Мнозина предпочитат този хотел. Ще бъда при вас след двацет минути.

— Благодаря за отзивчивостта. Мисля, че ще ви помогна да разплетете възела.

— Не мога да повярвам! — възкликна Пийбоди, когато началничката ѝ прекъсна връзката. — Търсим я под дърво и камък, а тя се обажда и иска среща с вас.

— Какво съвпадение. — Ив стана. — Мразя съвпаденията.

„Да се отвори след смъртта ми.

Харесва ми — много е драматично. Не бива да променям стила си, дори когато съм под напрежение. Най-вече, когато съм под напрежение. Таблетките са на една ръка разстояние, ако ми потрябват. Разбира се, ще прибягна до тях само в краен случай, но те ще подействат бързо. Ще бъдат нежни към мен. Поетът е казал: «Не пристъпвай сам във вечната нощ». Ала истината е друга. Ако трябва да избирам между смъртта и затвора, ще предпочета да умра.

Ежедневно сме принудени да правим някакъв избор. Жизненият ни път е като криволичеца пътека. Единствено онези, които не са познали мъката и радостта, се движат направо. Аз предпочитам пътя със завой. За добро или за зло вземах решения, а сега изцяло поемам отговорността за последствията.

Не съжалявам за смъртта на Ричард Дрейко. Не изпитвам угризения. Едва ли е съществувал побезотговорен човек от него. Безотговорен и безсмислено жесток. Опетняващ всичко, до което се докоснеше. Смъртта му не тежи на съвестта ми. Заслужил бе да умре заради жестокостта, която е извършил напълно съзнателно.

Дано миг преди ножът да се забие в сърцето му, да е почувствал нетърпима болка, да е изтръпнал от страх, да е

изпитал нечовешко страдание от осъзнаването на истината.

Но докато замислях екзекуцията му, кроях планове за собствената си безопасност. Вероятно притежавам силно развит инстинкт за самосъхранение.

Ако ми се предостави възможност още веднъж да го сторя, няма да се поколебая. Не роня крокодилски сълзи, задето светът се е отървал от един негодник.

Донякъде съжалявам за убийството на Лайнъс Куим, но той трябваше да бъде отстранен. Пък и беше такъв противен, дребнав и зъл човечец. За предпочитане бе да му дам исканата сума, но изнудването е като заразна болест, нали? Заразиш ли се, вирусът се разпространява из целия организъм и болестта те наляга най-неочаквано. Реших да не рискувам.

Ала не изпитах задоволство при подготовката на убийството му. Дори се наложи да взема успокоително в деня на екзекуцията.

Погрижих се Куим да не почувства болка или страх, да посрещне смъртта като най-голямото удоволствие.

Естествено това не ме оправдава, задето отнех още един човешки живот.

Нарочно направих така, че Ричард да умре пред очите на толкова много хора. Знаех, че всеки от колегите му има причина да го мрази. Колко вълнуващо бе да си представям как Кристин Воул забива истински нож в сърцето на неверния си съпруг. Каква поетична справедливост!

Съжалявам и поднасям извиненията си на моите приятели и колеги, задето дори за кратко време бяха заподозрени за престъплението. Колко е било наивно да вярвам, че няма да се стигне до там.

Казвах си, че никой, който е познавал Ричард, няма да скърби за него, че ще се леят крокодилски сълзи само за пред публиката. Обаче сгрехих. Не подозирах реакцията на лейтенант Далас. Тя едва ли съжалява за Ричард. Навярно вече е открила достатъчно подробности от биографията му, та да се отвори от него. Ала тя държи на

спазването на законите и е обсебена от идеята да защитава жертвите на престъпления.

Разбрах го веднага щом погледнах в очите ѝ. Та нали работата ми е да преценявам хората, да им подражавам.

Важното е, че сторих необходимото, направих онова, което ми подсказваше сърцето. Безмилостно отмъстих за безчет причинени злини.

Нима това не е правосъдие?“

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Анджа Карвъл беше красавица със стройна фигура, каквато жените постигат чрез физически упражнения или чрез скъпи пластични операции, фигура, която привлича мъжките погледи. Плътните ѝ чувствени устни бяха подчертани с бронзово червило. Кожата ѝ имаше златист оттенък и в съчетание с тъмночервената ѝ коса и кехлибарените очи ѝ придаваше вид на огнен език пламък.

Изгледа изпитателно Ив, за миг хвърли поглед към Пийбоди, сетне отстъпи и широко отвори вратата на скромния си апартамент:

— Благодаря, че се отзовахте веднага. Едва като приключихме разговора се досетих, че не е редно аз да диктувам условията.

— Няма значение.

— Дано да извините невежеството ми. Никога досега не съм имала работа с полицията... Поръчах горещ шоколад. — Покани ги в дневната. На масичката бяха поставени бяла кана и две чаши. — Заповядайте, пийнете нещо топло. Навън е толкова мрачно и студено. Ще помоля да донесат чаша за вашата... помощничка.

— Не е необходимо — отсече Ив и се престори, че не чува печалната въздишка на Пийбоди. — Вие си налейте.

— Седнете, ако обичате.

Анджа се настани на канапето, приглади дългата си пола от материя с цвят на бронз и взе чайника. Отнякъде се чуваше тиха клавирна музика. До лампата стоеше ниска ваза с рози и ароматът им се смесваше с уханието на парфюма на жената.

„Каква приятна обстановка“ — неволно си помисли Ив.

— Снощи пристигнах в Ню Йорк — започна Анджа. — Бях забравила колко обичам този град. Сякаш е зареден с енергия и излъчва топлина дори през зимата. Вие, американците, като че запълвате цялото пространство, но винаги има място за новодошлите.

— А вие къде живеете?

— В Монреал. — Тя отпи от чашата си. Маниерите ѝ бяха изтънчени и женствени като маниерите на доктор Майра, от която Ив

толкова се възхищаваше. — Лейтенант, боя се, че Кенет не е бил съвсем откровен с вас. Дано не го обвинявате, защото е искал да ми спести неприятностите.

— Госпожо Карвъл, разрешете да направим запис на нашия разговор.

— О! — Анджа смутено примигна, сетне кимна: — Съгласна съм. Нека всичко да бъде според изискванията на процедурата.

— Включи записващото устройство, Пийбоди. — Докато съобщаваше на жената какви са правата и задълженията ѝ, Ив забеляза как очите ѝ се разшириха от изненада, сетне изражението ѝ стана насмешливо.

— Заподозряна ли съм?

— Това е стандартната процедура. Целта е да бъдете максимално защитена. Разбрахте ли какви са правата и задълженията ви?

— Да.

— Госпожо Карвъл, защо вчера сте пристигнали в Ню Йорк?

— Кенет... Кенет Стайлс ми се обади и настоя да се срещнем. Беше обезумял от страх. Смяташе, че ще го обвините в убийството на Ричард Дрейко. Лейтенант, повярвайте, че той е невинен.

— Защо мислите така?

— Кенет е кротък и миролюбив човек.

— Същият кротък и миролюбив човек преди двацет и четири години едва не е пребил до смърт Дрейко...

Анджа нетърпеливо я прекъсна:

— Кой ли не е бил луда глава на младини? Нима човек трябва цял живот да плаща за прегрешенията, извършени толкова отдавна? Още повече, че постъпката му беше благородна — бранеше честта на любимата си жена.

— Греховете ни преследват до края на земните ни дни, госпожо Карвъл.

— Не е вярно. Аз съм живото доказателство, че всеки може да промени живота си чрез силата на волята си. — За миг тя сви юмруци, сякаш се вкопчваше във волята си. — Лейтенант Далас, снощи забелязах колко изплашен и разтревожен е Кенет. Кълна ви се, че никога нямаше да ми се обади, ако беше извършил престъплението, в което го обвинявате.

— Кога го видяхте за последен път?

— Около осем часа. Срегнахме се в малък клуб. Мисля, че се нарича „Улична котка“.

— Знам го.

— Той пи джин с тоник, а за мен поръча чаша бяло вино. Разказа ми за разговора с вас и за това, че ви е съобщил моето име. Страхуваше се, че ще ме издирите заради някогашната ми връзка с Ричард. — Усмивката ѝ разцъфна на лицето ѝ като красивите рози във вазата. — Искаше да ме предупреди да се укривя, за да избегна разпита. Постарах се да го успокоя и заявих, че ще се срещна с вас.

— Не ви ли е търсил оттогава?

— Не. Решила съм да поговоря с него, след като приключите работата си тук. Дано да имам повод да му кажа, че вече не го смятате за престъпник.

— Снощи Кенет Стайлс се опита тайно да напусне града. — Докато говореше, Ив наблюдаваше Анджа. — Когато беше обкръжен от служители на полицията, побягна и при залавянето му бе ранен.

— Не! Не! — Анджа сграбчи китката ѝ. — Тежко ли е ранен? Къде се намира?

— В болницата. Състоянието му е стабилно. Лекуващият лекар очаква скоро пациентът напълно да се възстанови. Отговорете на един лесен въпрос, госпожо Карвъл: защо един невинен човек ще предприеме опит за бягство?

Анджа пусна китката ѝ, стана и се приближи до прозореца, който беше закрит от спуснатите щори. Притисна с длан устните си, сякаш да задържи думите, после отпусна ръка и задърпа най-горното копче на роклята си. Отново заговори, но този път гласът ѝ издаваше вълнението ѝ:

— Милият Кенет! Може би имате право, лейтенант. Може би миналото оставя своя отпечатък върху нас до края на живота ни. Нима не разбирате, че той отново се е жертвал заради мен, както в миналото. — Извърна се, вдигна щората, а стройната ѝ фигура се очерта на фона на мрачното небе. В очите ѝ блестяха сълзи, но тя успя да се овладее. — Ще ми разрешите ли да го видя?

— Може би. Госпожо Карвъл, Кенет Стайлс знае ли, че сте родили дете от Ричард Дрейко?

Анджа рязко отметна глава, като че я бяха ударили с юмрук. Неуверено се засмя, притисна с пръсти слепоочията си. Овлация се и

отново седна на канапето.

— Виждам, че захванете ли се с нещо, стигате докрай. Да, Кенет знае. Ако не беше той, не знам как щях да се справя.

— Известно ли му е, че Карли Ландсдаун е ваша дъщеря?

Тя повдигна вежди:

— Нямахме как да узнае името, което ѝ бяха дали осиновителите. Исках да запазя всичко в тайна, ето защо сведенията бяха засекретени. Само адвокатът, който изготви документите, знаеше къде живее детето, както и името на осиновителите. Не разбирам какво общо има детето — всъщност момиченцето вече е млада жена — с убийството на Ричард?

— Никога ли не сте виждали дъщеря си? Не сте ли опитвали да се свържете с нея?

— Не, не съм. Сигурно ще ме помислите за лъжкиня или за коравосърдечна.

Доля чашата си, но не отпи от нея. Само треперещите ѝ ръце издаваха вълнението ѝ. Дълго мълча, сетне отново заговори:

— Не съм нито едното, нито другото. По времето, когато забременях, бях много млада и безумно влюбена в Ричард Дрейко. Отдадох му се... бях девствена. Той обичаше девствените момичета. Бях невежа в областта на сексуалните отношения, не знаех как да се предпазя от забременяване. — Сви рамене и се облегна назад. — Господи, колко съм била невинна и наивна! Бях въодушевена, като разбрах, че нося детето на Ричард, въобразявах си, че ще се оженим. Той скоро превърна въодушевляването ми в отчаяние. Не се разгневи, не вдигна скандал, но и не произнесе нежните думи, които жадувах да чуя. Изглежда ме пренебрежително и с лека досада...

В очите ѝ проблесна гняв, тя отпусна ръката, с която машинално докосваше шията си.

— Никога няма да забравя погледа му. Заяви, че бебето си е мой проблем и че нямам никакво намерение да плати за аборта. Разбира се, избухнах в ридания, паднах на колене, молах го да размисли. Той ме обсипа с обидни епитети, заяви, че изобщо не ме бива в леглото и че съм му омръзнала. Обърна се и си отиде. Остави ме обляна в сълзи и дори не му мигна окото.

Отпи от чашата си, но сега беше много по-спокойна.

— Разказах ви всичко, за да разберете защо не скърбя за този човек. Никога не съм срещала по-противен мъж. За съжаление по онова време бях много наивна и заслепена от любовта. Естествено дори аз виждах слабостите му, ала притежавах неизчерпаемия оптимизъм на младите и вярвах, че под мое влияние той ще се промени.

— Но е настъпил момент, когато сте престанали да се самозалъгвате.

— Разбира се. Престанах да се надявам да променя характера на Ричард Дрейко, но си въобразявах, че не мога да живея без него. Освен това много се страхувах. Бях едва осемнайсетгодишна, носех дете в утробата си, бях сама на този свят. Мечтите ми да стана прочута актриса бяха разбити. Реших, че не си струва да живея повече.

Замълча за миг, сякаш бе потънала в спомените си, сетне продължи:

— Осемнайсетгодишните момичета са толкова наивни и сантиментални. Сигурно и вие на същата възраст сте си въобразявали, че сте центърът на вселената. Ах, младост! — Тя отново сви рамене. — Реших да се самоубия. Не успях от първия път, но щях да поправам грешката си, ако не се беше намесил Кенет.

— И все пак не сте направили аборт.

— Не. Разполагах с достатъчно време да размисля, да се успокоя. Когато прерязах вените си, не мислех за детето, а само за себе си. После разбрах, че ми е дадена втора възможност и че ще оцелея само ако осигуря щастлив живот на детето, което носех в утробата си. Нямах да се справя без Кенет. — Тя втренчи в Ив изразителните си очи. — Кенет спаси не само мен, но и бебето. Помогна ми да намеря клиниката в Швейцария и адвокат, занимаващ се с дела по осиновяване. Даде ми назаем пари, беше ми истинска опора.

— Влюбен е във вас.

— Зная. — Анджа тъжно поклати глава. — Искрено съжалявам, че не мога да отвърна на чувствата му. Той преби Ричард в пристъп на гняв и отмъщението му излезе доста скъпо.

— Какво се случи, след като дадохте детето за осиновяване?

— Върнах се към живота, които водех, преди да се запозная с Ричард. Така и не осъществих мечтата си да стана актриса. Горчивият опит ме беше излекувал от илюзиите.

— Имали сте право да получавате сведения за детето си.

— Не се възползвах. Бях сторила най-доброто за дъщеричката ми, най-доброто за мен. Тя вече не беше моя, загубила я бях безвъзвратно. За нея бях една непозната, едва ли би проявила интерес към мен.

— За сметка на това е проявила интерес към Ричард Дрейко. Била е на сцената, когато е бил убит.

— Така ли? — Изненадата ѝ беше искрена. — Нима е актриса и играе в нийоркски театър? Каква ирония на съдбата! Участвала е в пиеса заедно с Кенет и Ричард. Странно съвпадение.

Ив изчака, като внимателно я наблюдаваше, сетне промълви:

— Нима изобщо не се интересувате от дъщеря си? Не искате ли да знаете как изглежда, дали е умна и амбициозна.

— Лейтенант, не желая да се преструвам, че помежду ни съществува някаква духовна връзка. За мен Карли Ландсдаун е само една непозната. Разбира се, пожелавам ѝ да бъде много щастлива. Но когато я дадох за осиновяване, прекъснах връзката помежду ни. Само Кенет ми напомня за онези отдавна отминали дни.

— Познавате ли Арина Мансфийлд?

— Бегло. Още преди години ѝ предвещавах блестяща кариера. И предсказанията се сбъднаха, нали? Мисля, че също е била жертва на Ричард — наситил ѝ се е и я изоставил. Защо питате?

— Тя също е участвала в пиесата. Известно ли ви е коя е Натали Брукс?

— Натали Брукс ли? — Анджа леко се усмихна. — От години не съм чувала името ѝ. Спомням си, че имаше малка роля в пиесата, в която участваше и Ричард. Беше много млада и хубавичка, притежаваше невинността на провинциално момиче. Разбира се, бе лесна плячка за него. Прелъсти я, след като ме заряза. А може би преди това. Беше толкова подъл и потаен. И тя ли е участвала в последното му представление?

— Не. Обаче синът ѝ е бил дубльор на Дрейко.

— Невероятно! — Тя плесна с ръце, в очите ѝ проблеснаха дяволити пламъчета. — Умирам от любопитство още кой от познатите ми е участвал.

— Елайза Ротчайлд.

— Възхищавам се от тази жена, от достойнството ѝ и от жлъчното ѝ чувство за хумор. Не понасяше Ричард... може би защото той не криеше, че не е негов тип жена. Невероятно е как толкова призраци от миналото отново са се събрали на сцената. А Ричард е бил в центъра, както най обичаше.

Тя махна с ръка:

— Вече не следя новите театрални постановки, но ако знаех какво ще се случи, непременно щях да си купя билет. Да, бих дала мило и драго да гледам последното представление на Ричард Дрейко.

— Срещали ли сте се с някого от тези хора през изминалите двайсет и четири години?

— Вече ви казах, че Кенет е единствената ми връзка с миналото. Сигурно ви е казал, че няма представа къде живея, че е загубил дирите ми. Излъгал е, за да ме защити. Като научих кои са били актьорите в трагично завършилата пиеса, разбирам мотивите на верния ми приятел. Страхувал се е, че призраците от миналото ще ме преследват. Уверявам ви — ще го кажа и на него — че ни най-малко не съм разтревожена.

— Кенет споменавал ли е, че Ричард Дрейко и Карли Ландсдаун са били любовници?

Тя тъкмо поднасяше чашата към устните си, но ръката ѝ застина във въздуха. Без да откъсва очи от Ив, бавно остави чашата на масата и прошепна:

— Какво казахте?

— Че бившият ви любовник е имал интимна връзка с момичето, което двамата сте създали. Разделили са се малко преди смъртта му.

— Господи! — Анджа стисна клепачи. — Защо трябва да плащам за греха, който сторих толкова отдавна! Покрусихте ме, лейтенант. — Погледна Ив и очите ѝ проблеснаха като стоманени остриета. — Ако това е била целта ви, успяхте. Сигурна съм, че нито Ричард, нито Карли са подозирали за кръвна си връзка.

Скочи от канапето и нервно zakрачи напред-назад. Отново погледна Ив и промърмори:

— Тя е млада и красива, нали?

— Да. Много е привлекателна.

— Не е могъл да ѝ устои... пък и защо да се въздържа? Винаги е успявал да примамва жените в леглото си.

— Ами ако тя го е прелъстила, макар да е знаела истината?

— Не познавам жена, която би се съгласила да спи със собствения си баща! — извика Анджа. Сви юмруци, разтрепери се и рязко се обърна. — Невъзможно е! Информацията е засекретена!

— Но не е унищожена — промълви Ив. — Има начини за достъп до закодираните файлове. Освен това всеки от заинтересуваните може да подаде молба и да се запознае със сведенията. Може би Карли е била любопитна кой е истинският ѝ баща.

— Законът изисква да ме уведомят, ако бъде подадена молба...

— Законите се нарушават, иначе полицаите щяха да останат без работа. Възможно е и Дрейко да е поискал достъп до информацията.

Анджа горчиво се засмя:

— Не може да бъде! Дори едно време не прояви интерес към бебето, което очаквах. Оттогава са изминали повече от двайсет години — едва ли си е спомнял за съществуването на детето.

— Карли много прилича на баща си, госпожо Карвъл. Косите им бяха еднакъв цвят, ако човек се загледа, забелязваше се очебийна прилика във формата на очите им... в овала на лицата им.

— Добре! — Анджа въздъхна, кимна и отново се настани на канапето, макар да личеше, че седи като на тръни. — Може би мръсникът също е забелязал приликата. — Тя пак задърпа копчето на роклята си. — Може би... Вкарал я е в леглото си, за да изпита перверзно удоволствие, да задоволи нарцистичните си наклонности. Не съм сигурна какви са били подбудите му. Не, не мога да преценя. За мен той е непознат като младата жена, за която говорите.

— Кенет Стайлс е знаел истината.

Видя как лицето на Анджа се изкриви от ужас. Изчерви се, после пребледня като платно.

— Не! Възможно е да е подозирал... да е знаел, но не е способен да убие човек. Уверявам ви, че побоят, който нанесе на Ричард преди двайсет и четири години беше... беше импулсивна постъпка, предизвикана от пристъп на гняв. Казахте, че Карли и Ричард са се разделили, преди той да бъде убит. Кенет не е склонен към насилие, повярвайте ми.

— Да речем, че някой е подклаждал омразата му. Къде бяхте в нощта на двайсет и пети март?

— О! Подозирате, че съм го подстрекавала да извърши престъпление. Разбирам — повтори едва чуто и скръсти ръце. — Бях вкъщи. Съвсем сама.

— С никого ли не сте се срещали? Не сте ли разговаряли по видеотелефона?

— Не, доколкото си спомням. Не ми идва на ум как да докажа, че не лъжа.

— Може би член на семейството ви ще потвърди думите ви.

— Нямам роднини, живея сама. Но мога да се закълна, че не съм напускала Монреал и не съм участвала в заговор за убийството на Дрейко. — Изправи се и продължи: — Лейтенант, мисля, че трябва да се консултирам с адвокат. Дотогава отказвам да отговарям на въпросите ви, свързани с престъплението.

— Това е ваше право. Благодаря за съдействието. Изключи записващото устройство, Пийбоди.

— Ще бъдете ли така любезни да ме осведомите в коя болница е Кенет? Искам да се осведомя за състоянието му.

— В „Рузвелт“ е. — Ив също стана. — Помолете вашия адвокат да се свърже с мен в централното полицейско управление.

— Добре. — Анджа отиде до външната врата и я отвори. — Довиждане, лейтенант.

Заклучи, закри с длани лицето си и се разрида.

— Какви мислиш за тази жена, Пийбоди?

— Умее да се владее. Изтънчена и самоуверена. Убедена е в невинността на Стайлс, или иска да го защити. Стори ми се, че чувствата ѝ към него са искрени. Останах с впечатлението, че изобщо не я е грижа за Карли.

Ив седна зад волана на колата и намръщено се втренчи в предното стъкло:

— Оправдаваш ли безразличието ѝ?

— Ами... би трябвало да се чувства... емоционално обвързана с дъщеря си.

— Защо? Заченала е, износила е бебето и го е родила. Това са едва девет месеца от живота ѝ. Как да обича дъщерята, която не е виждала двайсет и четири години?

— Но нали бебето е било в утробата ѝ! Усещала е как се движи, как ритва и... Не знам, лейтенант. Нямам опит в тази област. Само изказвам предположение. — Неспойно заприсъпва от крак на крак. Ив сякаш бе обгърната от загадъчен и застрашителен тъмен облак. Пийбоди се почувства неловко, не знаеше как да постъпи. Отново се втренчи в началничката си, сетне отмести поглед. Ив продължи мрачно да се взира през прозореца.

— Не знам дали е била напълно откровена с нас. — Пийбоди отново наруши мълчанието. — Дала е детето за осиновяване и повече не се е интересувала от него. Не ѝ вярвам и туйто. Смятах, че я подозирате в съучастие в убийството.

— Още не съм се отказала от тази идея — отвърна Ив. Мислено се упрекуваше, че е пропуснала момента да притисне Анджа, защото си бе спомнила за мъките, които ѝ бе причинил нейния баща. — Върни се в хотела и проучи кога се е регистрирала Карвъл, дали предварително се е обадила да ѝ запазят стая и кога е обявила, че си заминава.

— Слушам. — Пийбоди с облекчение слезе от колата.

„Коя жена би се съгласила да спи със собствения си баща?“ — бе попитала Анджа.

Въпросът ѝ накара стомахът на Ив болезнено да се свие. Искаше ѝ се да извика в отговор: „Ами ако не е имала избор?“. Облегна се назад и притисна с пръсти клепачите си. Би могла да отвърне на въпроса с въпрос: „Що за човек е онзи, който прелъстява собствената си дъщеря?“. Познаваше такъв човек и още усещаше горещият му дъх, когато ѝ шепнеше: „Какво правиш, момиченце?“. Почувства, че се задушаваше и жадно си пое въздух.

„Кога жената се превръща в майка? — запита се и избърса потните си длани в панталона. — Когато роди дете ли?“ Вдигна глава към прозорците на апартамента, където Анджа Карвъл седеше на канапето, обкръжена от приказките на миналото.

Да родиш дете не означава, че си майка, майчинството идва с любовта, с грижите към беззащитното същество. Всеки нормален човек инстинктивно би защитил едно пеленаче или невръстно дете. Ала желанието да защитиш зрял човек е продиктувано от чувство за дълг. Или от любов.

Пийбоди се качи обратно в колата и докладва:

— Казала е истината. Обадила се е вчера около шест и си е запазила стая. Пристигнала е в хотела малко след осем. Трябвало е да освободи апартамента утре, но е предупредила, че е възможно да удължи престоя си.

— Майка, баща, предан приятел — промълви Ив. — Да се занимаем с дъщерята.

— Значи отиваме при Карли. Лейтенант, по пътя ще минем покрай няколко денонощни закусвални. Нека да изпием по чаша горещ шоколад, а?

— В тези заведения поднасят само помия.

— Да, но шоколадова помия... — Пийбоди умоляващо изгледа началничката си. — Жалко, че отказахте онази жена да ни почерпи.

— А сладки искаш ли? Или предпочиташ кексчета с глазура.

— Великолепна идея! Благодаря за предложението.

— Иронизирах те, полицай.

— Да, лейтенант, знам. Аз също.

Ив се разсмя и настроението ѝ се повиши. Дори спря пред една закусвалня и изчака помощничката ѝ да напълни цял плик.

— Опитвам да се откажа от сладкишите — заяви Пийбоди и отвори пакетче с курабийки. — Най-странното е, че Макнаб не ме намира дебела. Склонна съм да му вярвам, защото ме е виждал гола и най-добре може да прецени...

— Пийбоди, какво те кара да мислиш, че се интересувам от мнението на Макнаб за крехкото ти телосложение?

Помощничката ѝ отхапа от хрускавата курабийка и обясни:

— Само отбелязвам един факт. Известно ви е, че правим секс. Сигурно сте стигнали до заключението, че се любим голи. Няма начин да не сте го разбрали — нали сте най-добрата жена детектив в Ню Йорк.

— Полицай Пийбоди, държа да те уведомя, че в много редки случаи и благодарение на благия ми характер допускам да отвърнеш на иронията с ирония. Но абсолютно забранявам да прекаляваш. Дай ми една курабийка.

— С кокосов орех са. Знам, че мразите вкуса на кокосовия орех.

— Тогава защо си ги купила?

— За да ви ядосам. — Пийбоди широко се усмихна и извади от големия плик още едно пакетче. — Купих и шоколадови курабийки

специално за вас.

— Подай ми една.

— Заповядайте. — Пийбоди отвори пакетчето. — Та да си дойдем на думата: Макнаб има кльошав задник и е бая хърбав, обаче...

— Млъквай веднага! Ако в съзнанието ми се натрапи образът на голия Макнаб, ще те върна в отдела за регулиране на движението.

Пийбоди мълчаливо хрускаше курабийка след курабийка и чакаше.

— Мамка му! Не мога да го прогоня! — възкликна Ив.

Помощничката ѝ избухна в смях и пъхна в устата си последната сладка.

— Извинете, лейтенант, обаче не можах да се въздържа. Симпатяга е, нали? — По изражението на началничката си разбра, че е успяла да прогони онова, което я терзаеше.

— Престани! — предупреди я Ив, която едва сдържаше смеха си. — Изчисти трохите от униформата си и се постарай да откриеш достойнството си, което си забутала някъде. — Спря пред зданието, където живееше Карли.

Хубавият квартал, великолепната сграда и луксозното фоайе сега ѝ подсказваха само едно — че Анджа Карвъл е избрала богати осиновители, които да осигурят на детето ѝ безгрижен живот сред красота и лукс. Дали ги е избрала, защото е разбрала, че от сърце ще обичат момиченцето?

— Пийбоди, спомняш ли си в какви училища е получила образованието си Карли?

— Да, в частни учебни заведения. — За всеки случай, като се качиха в асансьора, извади джобния си компютър. — Точно така. Посещавала е най-престижните училища, имала е частни учители по драматично изкуство, балет, музика, дикция и пеене.

— Какво работят осиновите ѝ?

— Бащата е микрохирург, майката притежава пътническа агенция. От 2036 до 2056 година е била включена в програмата „професионална майка“. Посветила е двацет години от живота си на грижи за сирачетата.

— Имат ли свои деца?

— Не.

— Започвам да разбирам защо Анджа е избрала именно тях. Въпреки твърденията ѝ, мисля, че е обичала детето си, след като се е погрижила то да не бъде лишено от нищо. Обичала го е — повтори, слезе от асансьора и с Пийбоди тръгнаха по коридора към апартамента на младата актриса.

Карли отвори едва на второто позвъняване на вратата. Прозина се, приглади рошавата си коса и промърмори:

— Сега пък какво искате?

— Да ни отделите малко време.

— Защо ме безпокоите в ранни зори?

— Минава девет.

— Никога не ставам толкова рано. — Тя сви рамене и им направи път да влязат, като предупреди: — Не ми задавайте никакви въпроси, преди да изпия чаша кафе. Това условие следва да бъде добавено към онзи поменик с правата и задълженията.

— Особнячка — прошепна Пийбоди, когато актрисата отиде в кухнята.

Ив огледа дневната, заслуша се в бръмченето на автоготвача и устата ѝ се напълни със слюнки, като долови аромата на истинско и скъпо кафе.

— Видях ви вчера на траурната церемония — подхвърли Карли. С плавна походка отиде до канапетото, седна и кръстоса крака, а копринената ѝ роба се плъзна надолу по рамото ѝ. — Не пропускайте нищо, а?

— Въпросите, които искам да обсъдя с вас, са много лични. Може би ще предпочетете вашият партньор да не присъства на разговора ни.

— За какъв партньор говорите?

Ив кимна към ниската масичка:

— Две чаши с вино, смачкани възглавници в единия край на канапетото. — Посегна под едната възглавница, извади черен копринен чорапогащник и добави: — Бельо на необичайно място...

— Достатъчно. Демонстрирахте блестящите си дедуктивни способности и стигнахте до правилното заключение, че снощи съм правила секс. — Сви рамене и робата ѝ се плъзна още по-надолу. — Защо смятате, че партньорът ми още е тук?

— Защото с него сте се любили и в момента, когато позвъних и развалих удоволствието ви. Синината на шията ви е съвсем отскоро.

— Много сте наблюдателна! — изкиска се Карли. — Приятелят ми е доста страстен. — Без да отделя поглед от Ив, тя извика: — Ела при нас, скъпи. И без това лейтенант Далас провали деня ни.

Изскърца врата, по коридора зашляпаха боси ходила, сетне в дневната влезе Майкъл Проктър и се изчерви до уши.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Х-м... — Той се изкашля, понечи да пъхне ръце в джобовете си, но се отказа. Дрехите му бяха измачкани, ризата му бе закопчана накриво. — Добро утро, лейтенант.

Карли гръмко се изсмя:

— Божичко, колко си забавен! Поне се постарай да изглеждаш като човек, който току-що се е любил, вместо като виновен хлапак. Лейтенант Далас не е от нравствения отдел.

— Карли! — изстена той.

Актрисата махна с ръка:

— Отиди да изпиеш чаша кафе, ще се почувстваш по-добре.

— Добре... Мога ли да предложа и на... на дамите?

— Много е сладък, нали? — Карли се усмихна като майка, която се гордее с добре възпитаното си дете. — Върви, скъпи.

Майкъл затътри крака към кухнята, а актрисата отново се обърна към Ив. Изражението ѝ се промени, сякаш беше смъкнала маската на добродушна млада жена.

— Мисля, че да правиш секс не е забранено от закона в този щат. Предлагам да говорим по същество.

— Откога с Майкъл сте любовници?

Карли огледа дългите си лакирани нокти и леко се намръщи, като забеляза, че на едно място лакът се е изтрил.

— Щом твърдите, че минава девет, значи са изминали около дванайсет часа, откакто се отдадох на Майкъл. За съжаление не съм в състояние да определя с точност времето на консумиране на акта, защото не носех ръчния си часовник.

— Ще важничиш, а? — с престорено безразличие каза Ив. — Става. Ще те арестувам и ще те разпитам в управлението — тогава ще се разбере коя от нас е по-голям инат. Другата възможност е да престанеш да позираш и да обясниш как Майкъл Проктър се е озовал в леглото ти тази сутрин.

Карли ядно стисна устни, но се овладя — очевидно не изпитваше желание да бъде разпитвана в полицията.

— Видяхме се на траурната церемония — промълви неохотно. — Отидохме да пийнем по нещо, дойдохме тук, сетне... е, знаете какво става в подобни случаи. Да не би сексуалните отношения да са незаконни? Какъв е проблемът?

— Погребваш един любовник и веднага намираш друг. За някои хора това е проблем.

Очите на Карли гневно проблеснаха, но гласът ѝ не издаваше вълнението ѝ:

— Запазете пуританските си възгледи за някого, който ще се прехласне от тях. Оказа се, че с Майкъл имаме общи интереси, помежду ни припламна искра, подчинихме се на импулса си. Освен това много харесвам Майкъл.

— Харесвала си и Ричард Дрейко.

— Вярно е. Но той е мъртъв.

Майкъл с несигурни стъпки се върна в дневната и попита:

— Карли, искаш ли да си отида?

— В никакъв случай. — Тя посочи мястото до себе си. — Седни! — Изрече го едновременно като предизвикателство и молба. Когато младежът се подчини, тя доволно се усмихна и го хвана под ръка. — Продължете, лейтенант.

— Майкъл, защо не ми каза, че майка ти е познавала Ричард Дрейко?

Ръцете му се разтрепериха, част от кафето се изля на панталона му.

— Майка ми ли? — повтори. — Не виждам каква е ролята ѝ в тази история.

— Навремето е участвала в една пиеса заедно с Ричард Дрейко.

— Майка ти актриса ли е? — намеси се Карли и любопитно го изгледа.

— Била е. Отдавна се е отказала от професията, още преди да ме роди. — Остави чашата на масичката и гневно затърка петното на панталона си. — Оставете майка на мира. Не е сторила нищо.

— Нима съм я обвинила? — попита Ив и си помисли: „Нервен е. Ръцете му го издават“. — Знаел си, че е била любовница на Дрейко.

— Връзката им не е била сериозна. Освен това оттогава са изминали дълги години.

— Майка ти и Ричард са били любовници, така ли? — намеси се Карли, отдръпна се и се втренчи в него. — Ама че работа! — Съчувствено го изгледа и добави: — Не се вълнувай, миличък.

Но Майкъл очевидно се вълнуваше.

— Чуйте, лейтенант, мама е играла някаква малка роля. Често ми е казвала, че не е мислела да се посвети на артистична кариера. С татко много се обичат... Никога нямаше да сподели с мен за връзката си с Дрейко, ако не знаеше, че се възхищавам от него и че ще се явя на прослушване за негов дубльор. Отнесъл се е много зле с нея. Не, не само с нея — харесвало му е да се подиграва с жените. — Погледна Карли и добави: — Мама е успяла да се съвземе след душевната травма, която ѝ е нанесъл. Умните жени не се поддават на отчаянието.

„Майка му е неговата слабост“ — помисли си Ив.

— Да, Дрейко се е подигравал с жените. Младите и красиви жени са били като играчки за него, а играчките бързо са му омръзвали. Надали се е отказала от кариерата си заради него.

— Може би — въздъхна Майкъл. — Ала е започнала нов живот с баща ми и е много щастлива, уверявам ви.

— Дрейко ѝ е причинил голямо страдание.

— Вярно е. — В гласа му се прокрадна горчивина. — Да, накарал я е да страда. Разбирам намека — искате да призная, че съм изпитвал омраза към него заради онова, което е сторил на майка ми. Вярно е... до известна степен.

— Майкъл, не казвай нито дума повече — обади се Карли.

— Няма да мълча! — гневно възкликна младежът. — Става въпрос за скъпата ми майка и не ще позволя да я обиждат. Не е била лека жена, играчка, която Дрейко е захвърлил, когато му е омръзнала. Възползвал се е от младостта ѝ, наивността ѝ.

— Давал ли ѝ е наркотици, Майкъл? — попита Ив. — Знаеш ли дали я е накарал да се пристрасти към дрогата?

— Знам, че е опитал, но е ударил на камък — отвърна младежът. — Долен мръсник! — добави и несъзнателно стисна юмруци.

Карли го сграбчи за рамото и отново го предупреди:

— Не си длъжен да отговаряш на въпросите ѝ.

— Не понасям да обиждат майка ми. Ще изясним всичко веднъж завинаги! — Лицето му се зачерви от гняв, очите му бяха като нажежени въглени. — Тя сподели с мен как веднъж го заварила да пуска някаква таблетка в питието ѝ. Попитала го защо го прави, а той се изсмял и заявил... Мама никога не използва нецензурен език, но дословно ми предаде думите му. Казал ѝ, че вълшебният еликсир ще я накара да се чука, както се чукат зайците. — Майкъл стисна зъби и се втренчи в Ив. — Дори след толкова години тя нямаше представа какво е възнамерявал да ѝ причини. Но аз разбрах, разбрах веднага. Подлецът е сложил в напитката ѝ наркотик, известен под названието „див заек“.

— Не го е изпила, нали?

— Не. Изплашила се, заявила, че няма да близне питието. Дрейко побеснял от гняв, започнал да я обижда, помъчил се насила да налее напитката в гърлото ѝ. В този миг тя осъзнала в какво чудовище се е влюбила и побягнала. Била сломена, разочарована. Върнала се при родителите си. Каза, че това било най-разумното, което е могла да стори... Той дори не си я спомняше — добави младежът и горчиво се усмихна. — Името ѝ се беше заличило от паметта му.

— Разговаряли ли сте за нея?

— Споменах името ѝ, исках да видя как ще реагира. Ала той даже не се престори, че си спомня за нея. Тя не е означавала нищо за него... както и другите жени, с които е имал връзка.

— Напомни ли му коя е Натали Брукс?

— Не — едва чуто промълви той. Гневът започваше да го напуска. — Разбрах, че е безсмислено. Ако настоявах, щях да загубя работата си.

— Не се измъчвай, скъпи. — Карли съчувствено го прегърна.

Ив замислено присви очи и дори не трепна, когато актрисата се извърна към нея и гневно възкликна:

— Оставете го на мира! Сигурно изпитвате някакво извратено удоволствие да издевателствате над беззащитни хора!

— Позна, драга — отговори Ив. „Обаче ти не си беззащитна — помисли си. — Дали си наследила характера на баща си, или се е формирал под влиянието на осиновителите ти?“ Отново се обърна към Майкъл: — Сигурно ти е било трудно всеки ден да разговаряш с човека, който е накарал майка ти да страда.

— Стараех се да забравя изповедта ѝ. Невъзможно бе да поправа стореното. — Той предизвикателно сви рамене. — Каквото и да направех, щеше да бъде безсмислено. Мечтаех един ден да стана подобър актьор от него. Така щях да му отмъстя.

— Ето, че ти се предоставя възможност да го заместиш не само на сцената, но и в леглото на любовницата му.

Той стисна устни, брадичката му затрепери.

— Карли, не е вярно. Не мисли, че...

— Разбира се, че не това е причината да се любиш с мен, скъпи.

— Тя стисна ръката му. — Лейтенант Далас има цинично подсъзнание.

— Госпожице Ландсдаун!

Карли не обърна внимание на Ив. Прегърна Майкъл и обсипа лицето му с целувки, сетне промълви:

— Разля кафето си, миличък. Моля те, донеси една чаша и на мен.

— Да... Добре... — Младежът се изправи. — Майка ми е прекрасна жена.

— Не се съмнявам. — Карли отново стисна ръката му.

Когато Майкъл отиде в кухнята, тя се нахвърли върху Ив:

— Как не ви е срам да се възползвате от уязвимостта му! Редно е по-силните да защитават по-слабите, не да им удрят плесници!

— Според мен грешиш, като го мислиш за слабохарактерен — отбеляза Ив и седна на страничната облегалка на едно кресло. — Направи ли ти впечатление как пламенно защити майка си? За някои хора семейството е най-важното. Защо не ми каза, че си била осиновена?

— Какво? — смаяно попита актрисата. — За бога, какво ви влиза в работата? Пък и защо да го споменавам, след като за мен това са истинските ми родители.

— Осиновили са те малко след раждането ти.

— Така е. Родителите ми не са скрили истината от мен, но въпросът никога не ме е вълнувал.

— Разказвали ли са ти подробности?

— Подробности ли? Разбира се... що се отнася до етническия ми произход и прочие. Казано ми бе, че желанието на истинската ми майка е било да живея с хора, които ме обичат и не ме лишават от нищо. Всъщност това не ме интересуваше. За мен истинската ми майка

е осиновителката ми. — Замълча, повдигна вежда: — Да не би да намеквате, че и тя е имала сексуална връзка с Ричард Дрейко? — Иронично се засмя и тръсна глава. — Уверявам ви, че се лъжете. Изобщо не го познаваше. С татко са женени от трийсет години и бракът им е щастлив. Освен това професията ѝ няма нищо общо с театъра. Преди да се посвети на отглеждането ми, е работила в туристическа агенция.

— Никога ли не си пожелала да научиш нещо повече за жената, която те е родила?

— Не. Имам прекрасни родители, които обичам. Те също ме обичат. Защо да се интересувам от жена, която ми е чужда?

„Каквата майката, такава и дъщерята“ — помисли си Ив.

— Много осиновени проявяват интерес към истинските си родители, дори искат да се свържат с тях.

— А пък аз пет пари не давам! Не изпитвам необходимост, защото животът ми е щастлив. Сигурна съм, че ако пожелаех да се запозная с родната ми майка, родителите ми щяха да я издирят. Но не го сторих, защото не страдах за нея и защото... защото щях да ги наскърбя. Обичам ги от все сърце и за нищо на света не бих ги накарала да страдат. Дано да ми повярвате.

— Знаеш ли коя е Анджа Карвъл?

— Не — студено отвърна Карли. — Сигурно това е жената, която ме е родила. Така и не пожелах да узная името ѝ, защото не ме интересува.

— Потвърждаваш ли, че не си поддържала връзка с Анджа Карвъл?

— Не съм и не желая да се запозная с нея. — Карли се изправи. — Няmate право да се намесвате в живота ми!

— Не си ли се интересувала кой е истинският ти баща?

— Не започвайте отново! Казах ви, че пет пари не давам за жената, която ме е родила, камо ли за този човек. Не ми е никакъв баща. Голяма работа, че е накарал тази Анджа да забременее. Пожелахте да бъда откровена с вас — дано да сте доволна от отговорите. Обаче не разбирам накъде биете. Какво общо имат истинските ми родители със смъртта на Ричард Дрейко?

Ив не отговори. Карли се втрени в нея, прочете истината в очите ѝ и пребледня като платно. Лицето ѝ се изкриви от ужас, от

гърдите ѝ се изтръгна дрезгав вик:

— Не може да бъде! Това е лъжа! Долна, отвратителна лъжа. Мръсница такава, как можа да ти хрумне! — Грабна от масичката вазичката с теменужки и я запрати към стената. — Не е вярно!

— Според акта за раждане Ричард Дрейко е твой баща.

— Не! Не! — Карли се хвърли към Ив, блъсна я към шкафа и събори нощната лампа. Стъкленият абажур се пръсна на парчета. Пийбоди понечи да се намеси, но Ив ѝ махна да не се приближава и стоически понесе плесницата, която ѝ зашлеви актрисата. — Не е вярно! Вземи си думите назад!

Неутешимо зарίδα, сълзи обливаха бледото ѝ лице. Сграбчи за ризата Ив, разтърси я, сетне нададе стон и оброни глава на рамото ѝ, като повтаряше:

— Боже мой! Боже мой!

Майкъл тичешком влезе в дневната. Изражението му подсказваше, че е чул всичко. Спусна се към Карли и понечи да я вземе в прегръдките си, но тя го отблъсна:

— Не ме докосвай! Не ме докосвай!

Строполи се на пода и се преви на две, като неудържимо трепереше.

— Пийбоди, отведи Майкъл обратно в кухнята! — нареди Ив.

Младежът отстъпи крачка назад, втренчи се нея и изстена:

— Как е възможно да сте толкова жестока! Жестока и безмилостна! — Обърна се и тръгна към кухнята, Пийбоди го последва.

Ив приклепна до младата жена. Страната ѝ още гореше от плесницата на Карли, но сърцето ѝ беше като буца лед.

— Извинявай — промълви.

— Искрена ли си?

— Да.

Карли вдигна глава. Лицето ѝ беше обляно в сълзи, в очите ѝ се четеше неопишимо страдание.

— Не съм сигурна кого мразя повече — теб или себе си — каза едва чуто.

— Няма причина да се самообвиняваш, щом не си подозирала за кръвната връзка с Дрейко.

— Правих секс с него. Докосвах го, позволих му да ме докосва на най-интимното място. Представяш ли си как се чувствам? Знаеш ли колко съм омърсена?

„О да, много добре знам“ — помисли си Ив и внезапно се почувства уморена до смърт. Прогони ужасяващия спомен за момиченцето, изнасилвано от собствения си баща, и погледна Карли в очите:

— Повтарям — не се самообвинявай. Не си подозирала, че помежду ви има кръвна връзка.

— Ала той е знаел — прошепна Карли и още по-неутешимо заплака. — Сега разбирам защо толкова упорито ме преследваше, защо ме гледаше особено и подхвърляше многозначителни намеци. Смееше се и казваше, че сме от един дол дренки. — Отново се вкопчи в ризата на Ив и изстена: — Знаел ли е?

— Не мога да ти отговоря.

— Радвам се, че е мъртъв! Съжалявам, че не забих ножа със собствената си ръка! До края на живота си ще съжалявам, заедно не съм го убила!

— Правилно ли постъпих, Пийбоди? — попита Ив, когато се качиха в асансьора.

— Не коментирам, лейтенант. — Помощничката ѝ упорито избягваше погледа ѝ.

Сърцето на Ив тежеше като камък в гърдите ѝ, ужасяващата умора сякаш ѝ причиняваше физическа болка.

— Изглежда не одобряваш тактиката ми — промълви.

— Коя съм аз, че да ви осъждам?

— Не на мен тези фасони.

— Искате да чуете истината ли? Добре. Не проумявам защо ѝ казахте, че Дрейко ѝ е баща.

— Защото е важно! — тросна се Ив. — Всяка подробност е от значение за разследването.

— Разбихте сърцето ѝ.

— О, значи не одобряваш методите ми!

— Нали поискахте мнението ми — озъби се Пийбоди. — Да допуснем, че е трябвало да ѝ кажете истината, но можеше да намерите

заобиколен начин.

— Заобиколен начин ли? Баща ѝ я е чукал. Хайде, умнице, измисли как да го кажеш по заобиколен начин. Как да скриеш грозната истина в изящна кутийка, украсена с панделка!

Обърна се към помощничката си и Пийбоди видя, че е не по-малко покрусена от Карли.

— Какво знаеш за живота, след като си израснала в семейство, чиито членове са се събирали на вечеря и чистосърдечно са споделяли какво им се е случило през деня?

Внезапно усети, че не може да си поеме дъх, сякаш стоманени обръчи притискат гърдите ѝ, ала думите ѝ продължаваха да се изливат като гневен порой:

— Когато баща ти е идвал да те целуне за лека нощ, не е пропълзвал в леглото ти, не те е опипвал с потните си длани. В твоя идеален свят бащите не чукат дъщерите си!

Слезе от асансьора, прекоси фоайето и излезе на улицата, без да забележи, че изумената Пийбоди не я е последвала.

Закрачи напред-назад по тротоара. Едва се сдържа да не изрита двете бели пуделчета и дроидът, който ги разхождаше. Главоболието ѝ беше непоносимо, сякаш в черепа ѝ бе избухнала бомба. Сви юмруци и ги пъкна в джобовете си, но ръцете ѝ продължиха да треперят.

— Лейтенант...

— Не сега — промърмори тя. — Остави ме на спокойствие.

Трябваше да остане сама, да се разхожда по тротоара, да изразходва физическа енергия, докато утихне гневът, който я подтикваше истерично да крещи, да удря и да унищожава каквото ѝ попадне под ръка. Най-сетне се поуспокои, но главоболието все така я измъчваше, беше бледа като платно. Приблужи се до Пийбоди и заяви:

— Увлякох се, не биваше да си го изкарвам на теб. Извинявай.

— Не е необходимо да се извинявате.

— Остави на мен да преценя. Необходимо бе и да бъда груба с Карли, макар да не ми беше приятно. Но ти не си виновна за отвратителното ми настроение, та да се нахвърлям върху теб.

— Няма значение. Свикнала съм. — Пийбоди опита да се усмихне, но лицето ѝ се изкриви от ужас, като забележа насълзените очи на Ив. — Недейте, лейтенант, не плачете...

— Престани да ме зяпаш! Мамка му, невъзможно е да работя в това състояние. — Обърна се, втрени се в сградата и промърмори: — Имам нужда от почивка. Вземи автобус до управлението... — Сълзите ѝ напиреха, страхуваше се, че ще се разридае и ще се злепостави пред помощничката си. — Ще се срещнем в „Рузвелт“ след два часа.

— Добре, обаче...

— След два часа — повтори Ив и изтича към колата. Повтаряше си, че трябва да издържи, докато се прибере вкъщи. Боеше се да шофира в такова състояние, затова превключи на автопилот, отпусна глава на облегалката и сви юмруци.

От осемгодишна бе изградила стена, по-точно подсъзнанието ѝ беше издигнало преграда между действителността и ужасяващото ѝ минало. Не знаеше нито коя, нито кои са родителите ѝ — животът ѝ беше като празна страница. Сетне с цената на големи усилия, парче по парче бе изградила нов живот, беше се превърнала в неустрашимата лейтенант Далас.

Знаеше какво е усещането, когато стената се пропука и през цепнатините изпъзлят смътните, но ужасяващи спомени за миналото.

Знаеше пред какво изпитание е изправена Карли и какво ще ѝ струва да го преодолее.

Когато колата премина през портала, главоболието на Ив бе станало още по-непоносимо. Погледът ѝ беше замъглен, повдигаше ѝ се. Докато се изкачваше по стъпалата към къщата, стискаше зъби и си повтаряше, че трябва да издържи.

Олюлявайки се, пристъпи във фойето и се сблъска със Съмърсет, който сякаш се материализира пред нея и по навик понечи да я смъмри:

— Лейтенант...

— Не ме закачай — едва изрече тя и се заизкачва към горния етаж. Икономът разтревожено сбърчи чело и се приближи до вътрешния домофон.

Единственото ѝ желание бе да си легне. Знаеше, че ще се почувства по-добре, ако полежи един час. Ала не издържа, втурна се в тоалетната и повърна. Пристъпът толкова я изтощи, че легна на пода, облицован с плочки, и се сви на кълбо.

Усети върху челото си студена длан и отвори очи:

— Рурк, махай се!

— За нищо на света.

Тя понечи отново да се свие на кълбо, ала Рурк я грабна в прегръдките си.

— Лошо ми е...

— Да, скъпа, знам. Скоро ще ти мине.

Ив се почувства крехка като стъкло, когато съпругът ѝ я понесе към леглото. Втресе я, а той свали тежките ѝ обувки и я зави с одеяло.

— Исках да се прибера у дома — едва изрече тя.

Рурк безмълвно намокри хавлиена кърпа и избърса лицето ѝ. Беше мъртвешки бледа, сенките под очите ѝ бяха като лилави петна. Изля в чаша съдържанието на някакво шишенце и ѝ я подаде.

— Не, не искам транквиланти.

— Против повръщане е. Изпий го. — Той отметна влажната ѝ коса и си помисли, че ако се наложи, насила ще я накара да изгълта лекарството. — Не те лъжа, повярвай ми.

Ив се подчини, защото отново ѝ се повдигна, а гърлото я болеше така, сякаш бе издраскано от остри нокти.

— Не знаех, че си тук. — Отново отвори очи и сълзите, които напиреха, рухнаха като порой.

— Рурк! О, господи!

Притисна се към съпруга си, като че искаше да се слее с него. Тръпки разтърсваха тялото ѝ.

— Забрави случилото се — прошепна ѝ той. — Каквото и да е, забрави го.

— Мразя се! Ненавиждам се заради онова, което сторих.

— Шшт! Не си имала избор.

— Трябваше да намеря друг начин. — Тя облегна глава на рамото му, затвори очи и му разказа всичко. — Знам какво е почувствала — промълви накрая. Усещаше се малко по-добре, вече не ѝ се повдигаше. — И видях себе си в нея.

— Не се упреквай, скъпа. Никой не познава по-добре от нас двамата злините на този свят — изпитали сме го на гърба си. Постъпила си правилно.

— По-добре да бях...

— Не — прекъсна я той, обхвана с длани лицето ѝ и срещна очите ѝ. Погледът му не изразяваше нито съжаление, нито съчувствие, които щяха да предизвикат гнева ѝ.

В очите му се четеше само разбиране.

— Нямаше да го направиш. Само по този начин си получила доказателство, че Карли не е подозирала за кръвната връзка с Дрейко. Вече знаеш истината.

— Така е. Дори госпожица Ландсдаун да е най-великата актриса в света, не би могла да се преструва толкова умело. Но от днес до края на живота си не ще има покой. Непрекъснато ще си представя как се е сношавала със собствения си баща.

— Престани. Рано или късно тя щеше да научи истината. Не можеш да промениш стореното.

— Може би имаш право. — Тя отново затвори очи и тежко въздъхна: — Изкарах си го на Пийбоди.

— Ще го преживее, свикнала е с твоите изблици на гняв.

— Едва не повърнах на улицата. Страхувах се да не припадна...

— Но си стиснала зъби и си издържала — прекъсна я Рурк и леко я разтърси. — Осъзнаваш ли, че се съсипваш? Не си мигнала повече от трийсет часа. В хода на разследването си се натъкнала на факти, които са възкресили кошмарните спомени от миналото ти. Ала не си се огънала, не си престанала да изпълняваш служебните си задължения.

— Преживяването напълно ме сломи.

— Не е вярно, само е направило вдлъбнатинка в бронята ти. — Целуна я по челото и добави: — Вече си у дома. Легни, затвори очи и забрави всичко.

— Извинявай, задето ти казах да се махаш.

— Няма значение. — Вродената му самоувереност едва не я накара да се усмихне. — Няма толкова лесно да се отървеш от мен. Никога няма да те изоставя.

— Знам. Копнеех да си вкъщи. — Притисна се към него и продължи: — Присъствието ти ми бе необходимо, исках подкрепата ти... и я получих. — Обърна се така, че устните им почти се докоснаха и прошепна: — Рурк... скъпи Рурк.

— Най-важното сега е да поспиш.

— Чувствам празнота, която ме изпълва с болка. — Ръцете ѝ се плъзнаха по гърба му. — Помогни ми, моля те.

Рурк знаеше, че любовта лекува всички рани, колкото и дълбоки да са те. С търпение и нежност ще свали товара от плещите ѝ, ще

сподели мъката ѝ.

Леко докосна устните ѝ със своите, взе я в прегръдките си и обсипа с нежни целувки лицето ѝ, косата ѝ, шията ѝ. Най-важното бе първо да облекчи болката ѝ.

Тя се обърна към него, пламнала от страст. Ала Рурк не се поддаде, а продължи да я докосва с неподозирана нежност, за да ѝ помогне да се успокои.

А когато тя изстена и се изтегна на леглото, бавно свали дрехите ѝ. Устните му следваха пръстите му, а възбудата ѝ нарастваше.

Отдаде му се безрезервно, без задръжки, също както му доверяваше мислите и чувствата си. Защото знаеше, че и той изпитва същото доверие към нея.

Без да бърза, Рурк я изведе до върха на сладострастието, докато почувства как напрежението напуска тялото ѝ.

Сърцето ѝ затуптя в ритъм с неговото, ръцете ѝ като лозници се обвиха около него.

— Обичам те — прошепна той. Облада я, без да отмести поглед от лицето ѝ. — Обичам те безумно... и завинаги.

Тя се задъха, затвори очи, за да задържи красотата на мига и позволи на Рурк да я отведе вкъщи.

Притисна го към себе си, искаше ѝ се още миг да се наслаждава на тялото му.

— Благодаря ти.

— Не обичам да изтъквам очебийни факти, но все пак ще отбележа, че заслужавам благодарности. Май се чувстваш по-нормално.

— Много по-добре съм, Рурк... не, остани така още малко. — Без да вдигне глава от рамото му, прошепна: — Когато сме заедно, изпитвам неповторимо усещане... което не съм изпитвала към друг.

— Аз също.

Тя се засмя и почувства облекчение, че е в състояние да се смее:

— Само че в живота ти е имало много повече жени, отколкото мъже в моя живот.

— Не съм ги броил. — Той се обърна и се изтегна на леглото, а Ив се надвеси над него. Изчезнала бе сковаността ѝ, движенията ѝ

отново бяха гъвкави като на пантера. Страните ѝ бяха поруменели, ала клепачите ѝ бяха зачервени от умора, а сенките под очите ѝ бяха още по-тъмни. Рурк съжали, че не ѝ е дал успокоително.

— Престани! — Тя приглади косата си и престорено се намръщи.

— Какво да престана?

— Да се тревожиш за мен. Зряла жена съм и мога да се грижа за себе си. — Тя дори не осъзна колко абсурдно е изказването при дадените обстоятелства. — Не е нужно непрекъснато да се суетиш като квачка около мен.

— Хайде да подремнем.

— Нямам време. Ти също. Сигурно провалих важни сделки, например закупуването на някоя слънчева система.

— Греша, скъпа. Възнамерявах да се сдобия с малка, ненаселена планета. Едва ли ще се намери друг кандидат за нея. Усещам, че се нуждая от почивка, а ти от сън.

— Вярно е, но нямам време.

— Ив...

— Слушай, обещавам да си взема отпуска след приключване на разследването. Освен това не ти приляга да ми четеш конско, защото също не си мигнал през последните дни.

— Нашите двигатели не работят с еднаква скорост.

Ив тъкмо се канеше да стане от леглото. Обърна се и го изгледа:

— Това пък какво означава?

— Каквото казах.

Тя сбърчи чело и се замисли.

— Не знам защо, но ми се струва, че изявлението ти цели да ме ядоса. Обаче рано или късно ще проумея и ако си се подиграл с мен, тъпкано ще ти го върна.

— С трепет очаквам отмъщението ти. Щом нямаш време за сън, поне хапни нещо... Хей, защо се смееш?

— Вече ти казах — защото си като квачка, която бди над пиленцето си. — Обърна му гръб и тръгна към банята.

Рурк зяпна от изумление, сетне процеди:

— Успя да ме нервираш.

— Е, тъкмо да разбереш дали е приятно. Поръчай ми нещо за ядене. — Влезе в банята, пусна душа и нареди водата да се загрее до

четирийсет градуса.

— Целуни ме отзад. — Рурк промърмори любимата й фраза и поръча на автоготвача да приготви супа с протеинови добавки.

Ив едва ли не облиза чинията, за да му достави удоволствие, пък и да задоволи глада си. Усети как след горещия душ и топлата супа съзнанието й започва да се прояснява. Облече се и сложи кобура с оръжието си.

— Ще се отбия в болницата. Искам отново да разпитам Стайлс.

— Защо? Нали вече си разбрала истината? — Ив безмълвно го изгледа, а той сви рамене: — Познавам те, лейтенант. Докато се хранеше, обмисляше различните предположения, наместваше парченцата от мозайката. А сега изгаряш от желание да приключиш разследването.

— Още не съм запълнила празните места. Трябва да направя допълнителен експеримент, но е необходимо разрешението на Уитни. Експериментът донякъде засяга и теб.

— Така ли? Как по-точно?

Тя поклати глава:

— Няма смисъл да ти казвам, преди да получа разрешението на командира. Ще си бъдеш ли у дома, ако се наложи да ти се обадя?

— Разбира се, как иначе? Тъкмо ще изпека курабийки — кисело отговори Рурк.

Ив се усмихна и грабна якето си:

— Прекрасна идея, скъпи. — Обърна се да го целуне и извика от болка, когато той дръпна ухото й. — Хей, какво правиш!

— Не се преуморявай, скъпа.

— Мъже! — Тя се нацупи и тръгна към вратата, като опипваше ухото си. — Ако постъпвах с теб така всеки път, когато ме нервиращ, досега да си останал без уши. — Спря на прага и се обърна: — Обаче си адски красив, като си ядосан — добави и побягна.

Пийбоди стоеше приведена пред главния вход на болницата, носът ѝ беше зачервен от бръснещия вятър.

— Да му се не види, защо не ме чакаш във фоайето? Такъв студ не е имало през цялата зима.

— Исках да поговорим, преди да влезем в болницата. Ще ме изслушате ли?

Ив я изгледа, забеляза сериозното ѝ изражение и разбра, че разговорът ще бъде личен. Но Пийбоди заслужаваше да бъде изслушана.

— Добре, но да се движим, иначе ще замръзнем. — Отдалечиха се от рампите и ескалаторите, в този момент вой на сирена оповести, че поредният злощастен нийоркчанин ще се възползва от услугите на болничния персонал.

— Искам да поговорим за онова, което се случи преди два часа... — започна Пийбоди.

— Не виждам смисъл да го обсъждаме. Бях нервна и несправедливо си го изкарах на теб. Извинявай.

— Не в това е въпросът. Разбрах мотивите ви... само дето ми отне доста време — добави срамежливо. — Казахте на Карли истината без заобикалки, за да видите как ще реагира. Ако ѝ е било известно, че Дрейко е неин баща, е имала съвсем валиден мотив да го убие. Независимо дали го е разбрала, преди да... знаете какво, или след като вече са имали връзка, това е повлияло на решението ѝ.

Ив пъкна в джобовете си премръзналите си ръце и проследи с поглед минаващата покрай тях линейка.

— Не е знаела, че Дрейко ѝ е баща.

— И аз съм на същото мнение. Но ако ѝ го бяхте съобщили по заобиколен път, щеше да има време да размисли, да прецени как да реагира, какво да каже. Трябваше да го разбере веднага, не след два часа мъдруване.

— А пък аз трябваше да те предупредя за намеренията си. — Ив поклати глава, обърна се и тръгна към болницата. — Само че още не бях решила как да постъпя.

— Решението не е било леко. Едва ли би ми стигнала смелост да го сторя.

— Каква ти смелост!

— Да, изисква много кураж. — Пийбоди спря и изчака Ив да се обърне към нея. — Нямахте да е трудно, ако бяхте безсърдечна, ако не

изпитвахте състрадание. И все пак се престашихте и го направихте. Ако бях малко по-умна, веднага щях да се досетя.

— Не ти оставих време за размисъл, защото се нахвърлих върху теб. Радвам се, че сама си стигнала до правилния извод. Излиза, че не съм си губила времето с теб и ненапразно съм те избрала за моя помощничка. Е, квит ли сме?

— Съвсем.

— Добре. Да влизаме, че замръзнах.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Решиха първо да посетят Трухарт, но по настояване на Пийбоди се отбиха в търговския център за подарък с пожелание за бързо оздравяване.

— Ще ни отнеме само пет минути, лейтенант — умолително каза тя.

— Нали участвахме в купуването на букета — промърмори Ив. Отново ѝ се повдигна при мисълта за планините от стоки и мелодичните женски гласове от високоговорителите, които обявяват различни разпродажби и специални намаления. Предпочиташе да влезе в ръкопашен бой със сто и петдесет килограмов престъпник, отколкото да обикаля из универсален магазин.

— Букетът е от всички колеги — търпеливо обясни Пийбоди. — Подаръкът ще бъде само от нас двете.

Въпреки нежеланието си да пазарува, Ив спря пред остъклен шкаф, в който бяха изложени тъмнозелени хирургически престилки с емблемата на болницата. Срещу десет долара допълнително продавачката напръскваше престилката с червена течност, подобна на кръв.

— В какъв болен свят живеем — промълви тя.

— Няма да купуваме сувенири — отсече Пийбоди. — Когато човек е в болницата, му е необходимо забавление.

— Нищо не разбираш — промърмори Ив, но последва помощничката си в магазина за играчки, където ги посрещна оглушителни изстрели, викове и подсвирквания.

Според светещите рекламни надписи тук клиентът можеше да избира между десет хиляди артикула, предназначени за забавление и за обучение. Необходимо бе само да въведе в компютъра заявка за желаната играчка и говорещата карта или някой от работниците щяха да го насочат към щанда. От гигантския монитор с менюто пулсираше ярка жълтеникава светлина. Ив усети, че очите ѝ се премрежват.

Всички демонстрационни кабинки бяха заети, а магазинът беше претъпкан с клиенти. Някои избираха играчки, други обикаляха като замаяни от изобилието.

— Тези хора не са ли на работа? — учуди се Ив.

— Улучихме времето, когато служителите в предприятията и канторите имат обедна почивка.

— Какъв късмет, а?

Пийбоди се насочи към отдела за „бойни“ игри.

— Най-добре да му подарим игра, симулираща ръкопашен бой. Така ще чувства, че контролира положението, макар че ръката му е гипсирана. Божичко! Погледнете! Получили са новата игра, наречена „Супер уличен боец“. Казаха ми, че била страхотна. — Погледна етикетата, потръпна, като видя цената и забеляза името на производител — „Рурк Индъстрийз“. — Няма ли да ни направят някакво намаление? Добре де, нали ще си разделим сумата. — Тръгна към автоматичната каса, но се обърна към Ив: — Съпругът ви сигурно притежава складове, пълни с такива игри.

— Сигурно. — Ив извади кредитната си карта, пхна я в процепа на скенера и притисна палеца си към пластината за идентифициране.

Благодаря за покупката, Ив Далас. Изчакайте проверката на кредитната карта.

— Ще ви дам моята половина от сумата на заплата, става ли? — попита Пийбоди.

— Добре, не се притеснявай. Защо се бави толкова?

Благодаря за изчакването, Ив Далас. Стойността на вашата покупка — компютърната игра „Супер уличен боец“ — възлиза на сто и шестнайсет долара и петдесет и осем цента. Според инструкция № 1 от сметката ви няма да бъде удържана съответната сума. Пожелаваме ви приятен ден.

— Какви ги дрънкаш? Каква е тази инструкция №1.

Според инструкция № 1 от „Рурк Индъстрийз“ получавате безплатно всички стоки, произведени от тази компания.

— Уха! Ще изпразним магазина! — Пийбоди алчно изгледа рафтовете, отрупани с мечтани игри. — Може ли да си избира някоя?

— Не се дръж като дете! — скастри я началничката, сетне се обърна към касовия автомат: — Държа да заплатя за стоката. Заобиколи идиотската инструкция №1 и изтегли пари от сметката ми.

Невъзможно ми е да се подчиня. Желаете ли да изберете друг артикул?

— Мамка му! — Тя подаде играта на Пийбоди. — Този път на Рурк няма да му се размине.

Помощничката ѝ прекара играта през автоматичния контролър и изтича да я настигне:

— Слушайте, лейтенант, след като вече сме тук, не може ли да си взема само една...

— Не!

— Но...

— Не! — Ив гневно изрита корпуса на ескалатора, но все пак реши да го използва, за да се качи в болницата.

— Повечето жени ще бъдат щастливи, ако съпрузите им връчат кредитна карта без лимит.

— Аз не съм като повечето жени.

Пийбоди забели очи:

— На мен ли го казвате?

Докато вървяха по дългия коридор, продължи да прави обидени физиономии, задето не ѝ бяха разрешили да се възползва от жеста на Рурк. Настроението ѝ се подобри едва когато видя радостта на Трухарт от подаръка.

— Страхотна игра. Знам, че току-що е пусната в продажба! — възкликна младежът. Ръката, която бе счупил при падането, беше гипсирана. Шията му също беше стегната в гипсова яка, беше включен на система, а през широкото деколте на болничната роба се виждаше страховитата синина на рамото му. Левият му крак беше повдигнат и Ив си спомни как кръвта от дълбоката рана бе обагрила ръцете ѝ.

Около него тихо бръмчеше болничната апаратура.

Ив си помисли, че ако беше на неговото място, нямаше да е в толкова добро настроение. Освен това винаги се чувстваше неловко при посещение в болница и не знаеше какво да каже. Ето защо остави Пийбоди да води разговора.

— След като лазерният лъч ме улучи, всичко ми се губи. — Младежът погледна към Ив. — Командир Уитни ми каза, сме заловили заподозрения.

— Да. — Сега тя се чувстваше в свои води. — Ти го залови, ако не беше реагирал толкова бързо и не го беше повалил, сигурно щеше

да се изплъзне.

— Командирът ми съобщи, че сте ме предложили за награда.

— Заслужил си я напълно.

— Можеше да се справя и по-добре. — Младежът се размърда, опитвайки да заеме по-удобна поза. — Щях да го заловя, ако онзи тъп бързак от железопътната полиция не се беше намесил.

— Браво, мой човек. Така те искам. Искам да те утеша, че тъпият бързак и още по-тъпата му началничка доста ще си изпатят.

— Нямахте да им се случи, ако ви бяха послушали. Положението беше овладяно от вас.

— Ако владеехме положението, нямахте да си тук. Не стига, че те простреляха с лазер, ами падна много лошо. Ако нервите ти са изопнати, потърси съвет от полицейския психолог.

— Нищо ми няма, лейтенант. Мечтая отново да облека униформата, да се върна на работа. Надявам се като приключите разследването да ми съобщите подробностите.

— Дадено.

— И още нещо... Извинете, знам, че бързате, но искам да кажа... знам, че онази вечер сте разговаряли с майка ми.

— Да, срещнахме се случайно. Тя е много симпатична.

— Нали? — Лицето му грейна. — Майка ми е неповторима. Баща ми ни изостави още когато бях малък, ето защо с нея сме свикнали да се грижим един за друг. Тя сподели с мен как сте изчакали да ме изнесат от операционната и сте се интересували от състоянието ми...

— Раниха те, докато беше под мое командване. — „Кръвта ти течеше по ръцете ми“ — добави тя мислено.

— Искам да ви благодаря, че сте били там. За мама това е било много важно.

— Недей да ми благодариш, а се постарай повече да не се изпречваш на пътя на лазерни лъчи.

Кенет Стайлс, който лежеше в стая на долния етаж, се размърда, погледна сестрата, проверяваща показанията на мониторите, и заяви:

— Искам да направя самопризнание.

Тя се обърна към него и машинално се усмихна:

— Ето, че се събудихте, господин Стайлс. А сега трябва да хапнете нещо.

Кенет беше дошъл в съзнание отдавна, но бе лежал неподвижно, обмисляйки положението.

— Искам да направя самопризнание — повтори.

Сестрата се приближи до него и попита:

— Свещеник ли да ви изпратя?

— Не. — Той сграбчи ръката ѝ с неподозирана сила. — Повикайте Далас. Лейтенант Далас. Кажете ѝ, че съм готов да направя самопризнание.

— Не бива да се вълнувате.

— Намерете лейтенант Далас и ѝ предайте какво съм казал.

— Добре, само не се вълнувайте. Обещайте, че няма да се преуморявате. Паднали сте много лошо. — Оправи завивката му и като видя, че пациентът ѝ е затворил очи, заяви: — Ще се погрижа за храната ви. — Отбеляза нещо на диаграмата, излезе от стаята и уведоми униформения полицаи, че Стайлс е дошъл в съзнание.

Извади електронен бележник от джоба на престилката си и уведоми службата по изхранване, че пациентът Стайлс от стая № 6503 иска обяда си. Полицаят понечи да каже нещо, но тя вдигна ръка:

— Изчакайте малко. Трябва да предам поръчката, та да сервират храната преди полунощ. От седмица насам службата изостава с доставките. — Пациентът не беше направил избора си от менюто, затова тя поръча печено на скара пилешко бяло месо, ориз, броколи, приготвени на водна баня, цяло пшеничено хлебче, парче заместител на маслото, обезмаслено прясно мляко и желе от боровинки.

— Ще сервират храната след час — обясни на полицаия.

— В стаята на Стайлс може да се влиза само със специално разрешение — предупреди я униформеният.

Сестрата гневно изсумтя, отново извади бележника си и отбеляза изискването, сетне промърмори:

— О, щях да забравя. Пациентът настоява да открия някоя си Далас. Знаете ли коя е?

Полицаят кимна и извади комуникатора си.

— Трухарт е роден за полицай — отбеляза Пийбоди, докато вървяха по коридора. — Във вените му тече кръвта на ченге.

— Още е доста неопитен, но бързо схваща. — Комуникаторът ѝ избръмча и тя посегна към джоба си: — Далас.

— Лейтенант, обажда се полицай Кларк, охраняващ Кенет Стайлс. Заподозреният е в съзнание. Иска да говори с вас.

— Намирам се на горното ниво. Идвам веднага.

— Събудил се е тъкмо навреме. — Пийбоди с надежда погледна асансьора, но като видя, че началничката ѝ тръгна към стълбите, въздъхна и неохотно я последва.

— Защо да вървим пеш?

— Не е далеч — само едно ниво.

— Едно ниво се равнява на три етажа.

— Тъкмо ще изразходваш излишните калории от курабийките.

— От тях ми остана само скъп спомен. Мислите ли, че Стайлс най-сетне е готов да каже истината?

— Мисля, че е готов за нещо. — Ив отвори вратите към следващото ниво и зави наляво. — Не знае, че сме разговаряли с Анджа Карвъл, нито че сме разбрали кой е родният баща на Карли. Да видим какво ще ни каже, преди да сме му съобщили новините.

Спря пред вратата на Стайлс и се обърна към униформения:

— Вие ли сте полицай Кларк?

— Да, лейтенант.

— В стаята влизали ли са посетители?

— Не, лейтенант. Пациентът допреди няколко минути беше в безсъзнание. Сестрата ми събщи, че се е свестил и е пожелал да разговаря с вас.

— Добре. Вземи си петнайсет минути почивка.

Ив отвори вратата, изруга и се втурна в стаята. Вкопчи се в краката на Стайлс и го повдигна.

Пийбоди вече се бе качила на леглото и се опитваше да развърже примката. Кларк скочи зад нея и пое обесения върху широките си плещи.

— Хванах го, лейтенант.

Заподозреният се беше обесил, като бе направил примка от чаршафите.

— Не диша! — извика Кларк, когато тялото на Стайлс се стовари върху него.

— Извикайте лекар! — Ив обкрачи Стайлс, сложи длани на гърдите му и започна масаж на сърцето. — Дишай, подлецо! Дишай! — Наведе се и приложи изкуствено дишане уста в уста, после продължи масажа.

— О, Господи! Божичко! Кенет! — Арина Мансфийлд се вцепени на прага и изпусна грамадния букет.

— Не се приближавай! — изпъхтя Ив. Пот се стичаше по лицето й. Откъм коридора се чува стъпки на тичащи хора, запищя аларма.

— Отдръпнете се, моля, отдръпнете се!

Тя се подчини, изправи се и се втренчи в лекарите, които се бореха за живота на Стайлс.

— Няма пулс.

„Не умирай! — мислено повтаряше Ив. — Не умирай!“

Видя как му инжектират адреналин, чу как единият лекар промърмори:

— Не реагира. Дефибрилатор!

Намазаха малките дискове с гел, поставиха ги на гърдите на Стайлс и наредиха на всички да се отдръпнат. Включиха дефибрилатора и тялото на обесения подскочи и се изви като дъга, но синята линия, обозначаваща сърдечната дейност, остана права.

Повториха процедурата, тялото на Стайлс отново се сгърчи. Чу се бръмчене, линията стана вълнообразна, синият цвят премина в червен.

— Синусов ритъм. Имаме пулс.

Арина, която още стоеше до вратата, закри с длани лицето си.

— Какво е състоянието му? — напрегнато попита Ив.

— Жив е — отвърна лекарят, без да вдигне поглед от бележника, в който записваше нещо. — Констатирахме минимално увреждане на мозъка вследствие липсата на кислород. Ще се справим с него, ако успеем да спасим пациента.

— Как мислите, ще се справите ли?

— Затова сме тук. — Пъхна бележника в джоба на престилката си и продължи: — Склонен съм да вярвам в благоприятния изход.

Намесата ви е била своевременна. Нямахме надежда да го спасим, ако бяхте закъснели с няколко минути. Медицината е напреднала много, но още не можем да връща към живот мъртъвци.

— Кога ще бъде възможно да разговарям с него?

— Не мога да кажа със сигурност.

— Имате ли някакво предложение?

— Съществува вероятност след двацет и четири часа да бъде вън от опасност, но едва след приключване на изследванията ще преценя степента на мозъчното увреждане. Възможно е да изминат няколко дни или няколко седмици, преди пациентът да бъде в състояние да отговаря на елементарни въпроси. Мозъкът „заобикаля“ увреждането и ние имаме начини да подпомогнем процеса, но възстановителният период е доста продължителен.

— Уведомете ме незабавно, когато Стайлс проговори.

— Ще се погрижа да ви информирам. Извинете, но визитацията започва.

— Лейтенант. — Полицай Кларк, който изчакваше Ив да приключи разговора с лекаря, се приближи до нея. — Тук е сестрата, нали искахте да я разпитате?

— Разкажете какво се случи, Орманд. — Ив беше прочела името ѝ на значката за самоличност.

— Нямах представа, че е намислил да се самоубие. Пък и не бих предположила, че може да го направи — беше слаб и безпомощен като пеленаче.

— Човек намисли ли да посегне на живота си, намира начин. Не ви обвиняваме за случилото се.

Сестрата кимна и видимо се успокои.

— Малко преди да се... да опита да се самоубие, бях в стаята за рутинна проверка на показанията на апаратурата. Пациентът беше в съзнание и каза, че иска да направи самопризнания. Помислих, че желанието му е да повикам свещеник. Обаче той се разтревожи... поведението му беше доста странно. Заръча ми да намеря лейтенант Ив Далас и да ѝ съобщя, че искал да признае.

— Какво?

— Не каза. Хрумна ми, че сигурно е убил онзи, другия актьор, как му беше името... Ричард Дрейко. — Сестрата изгледа Ив и сви рамене. — Помъчих се да го успокоя, обещах да се свържа с вас.

Поръчах обяда на пациента, после казах на полицая за желанието му да говори с лейтенант Далас. Това е всичко.

— Добре. Свободна сте. — Ив се обърна към полицай Кларк: — Ще дежуриш пред интензивното отделение. След един час ще изпратя някого да те замести. Незабавно ме осведоми, ако настъпи промяна в състоянието на Стайлс.

— Слушам, лейтенант. Да се обесиш, като използваш чаршафите — добави. — Изисква се голяма смелост.

— Не съм сигурна — кисело отговори Ив, обърна му гръб и тръгна към чакалнята, където Пийбоди бе завела Арина.

— Как е Кенет? — попита актрисата, понечи да стане и се олюля.

— Ще го прехвърлят в интензивното отделение.

— Мислех, че е... като го видях, ми се стори... — Тя тежко се отпусна на стола. — Господи, какво ли още ще се случи?

— Според Елайза Ротчайлд трагичните събития се случват по три едно след друго.

— Глупаво суеверие! Не съм вярвала в суеверията, но сега... Как е той?

— Лекарят е оптимистично настроен. Как разбрахте, че Кенет Стайлс е в „Рузвелт“?

— Как ли? Ами... тази сутрин съобщиха новината по телевизията. Казаха, че е бил ранен, когато се е опитал да напусне града. И още, че е главният заподозрян в убийството на Дрейко. Не вярвам, че е виновен. Дойдох тук, за да му го кажа.

— Защо не вярвате?

— Защото Кенет не е способен да убие човек. Извършването на най-тежкото престъпление изисква хладнокръвие и пресметливост, а той не е нито хладнокръвен, нито пресметлив.

— Понякога убийците са импулсивни и буйни хора.

— Безспорно много по-добре от мен познавате психиката на убиеца. Ала аз познавам Кенет. Невъзможно е да е престъпник.

— Чували ли сте за някоя си Анджа Карвъл?

— Карвъл ли? — Арина смръщи вежди. — Не, не я познавам. Ще ми разрешат ли да видя Кенет?

— Не съм сигурна.

— Ще помоля да го зърна само за миг.

Арина стана, Ив също се изправи и каза:

— Навярно сте разбрали, че Кенет Стайлс е замислил убийството на Дрейко, той е разменил ножовете. Превърнал ви е убийца. Ръцете ви са окървавени, госпожо Мансфийлд.

Арина потръпна, пребледня и прошепна:

— Ето още една причина да се съмнявам, че той е организиран престъплението.

— За какво намеквате?

— Той е благороден човек и истински джентълмен. Свободна ли съм, лейтенант?

— Да, можете да си вървите.

Когато стигна до вратата, Арина спря и се обърна:

— Направихте всичко възможно да спасите живота му. Убедена сте, че е убиец, а се постарайте да го спасите. Защо?

— Да речем, че съм искала да го предам на правосъдието.

— Мисля, че има и друга причина, но не се досещам каква е.

— Господи, какъв ден! — изпъшка Пийбоди, като останаха сами.

— Тепърва ни предстои много работа. Стегни се, Пийбоди. Да вървим.

Излезе от чакалнята и в коридора едва не се сблъска с Надин.

— Виждам, че обикаляш болниците в търсене на сензации — подхвърли й. — Мислех, че това е работа на стажант-репортерите.

— Престани да ме иронизираш. Какво е състоянието на Кенет Стайлс?

— Не коментирам!

— Не ме поднасяй, Далас. Имам си информатор в болницата. Научих, че Стайлс се е опитал да се обеси. Той ли е виновникът за убийството на Ричард Дрейко?

— Не коментирам! — повтори Ив и бързо закрачи по коридора. Макар че носеше неудобни обувки с много високи токове, Надин успя да я настигне и продължи да я разпитва:

— Предявено ли му е обвинение в убийство? Има ли други заподозрени? Потвърждаваш ли, че Стайлс е бил ранен при опит за бягство?

— Медиите вече са разпространили новината за раняването му.

— Вярно е, но колегите се застраховат с думичките „предполага се, че“. Искам потвърждение.

— А пък аз искам да изляза в отпуска. По всичко изглежда, че нито твоето, нито моето желание ще се сбъднат в близкото бъдеще.

— Нали сме приятелки, Далас. — Надин очевидно бе решила да смени тактиката. Хвана под ръка Ив и я отведе встрани от Пийбоди и от многострадалния оператор, който я следваше като вярно куче. — Сподели с мен нещичко. Сън не ме хваща, повярвай ми. Кажи ми какво става, няма да го използвам за репортаж. Искам веднъж завинаги да затворя тази страница от миналото и да започна отново.

— Не е редно ти да отразяваш разследването на този случай.

— Зная. Ако случайно се разчуе, че съм била любовница на Ричард, ще имам големи неприятности в професионален и в личен план. Но ще откача, ако стоя със скръстени ръце в очакване какво ще се случи. Предпочитам да рискувам.

— Наистина ли си изпитвала толкова силни чувства към Дрейко?

— Уви, да. Любовта ми към него умря много преди края на живота му, но все пак искам кръгът да се затвори.

— След час ще те чакам в управлението. Ще ти съобщя всичко, което не е служебна тайна.

— Благодаря. Възможно ли е още сега да ми кажеш дали Кенет...

— Ще се срещнем след един час, Надин — отсече Ив и я заобиколи. — Не насилвай късмета си.

След двамадесет минути двете влязоха в хотелския апартамент на Анджа Карвъл, но от обитателката му нямаше и следа.

Пийбоди се спусна към дрешника, отвори го, надникна вътре и възкликна:

— Избягала е! — Обърна се към Ив и добави: — Предполагали сте, нали?

— Не очаквах да я заварим тук. Умна е и навярно е предположила, че ще се върна.

— Тя ли е виновна за смъртта на Дрейко?

— Мисля, че е участвала в заговора за убийството му. — Ив надникна в банята, където още се долавяше ароматът от парфюма на Анджа.

— Да се свържа ли с полицията в Монреал? Трябва незабавно да издействаме екстрадирането ѝ.

— Не си губи времето. Тя е предвидила подобен ход. Дори наистина да е живеела в Монреал, няма да се върне там. Укрила се е, но няма да е задълго. Да действаме. Повикай „метачите“.

— Нямаме разрешително за обиск.

— Не е необходимо, хотелът е собственост на съпруга ми. Изчакай колегите и им кажи да работят по-експедитивно. Отивам да поговоря с охраната.

Отне ѝ повече от очакваното време да привърши огледа в хотел „Палас“ и да рапортува на Уитни. Забързано влезе в малката си канцелария и се нервира, като завари Надин да я чака.

— Кой ти разреши да влезеш тук?

— Симпатичните ти колеги. Почерпих ги с понички. Известна е слабостта на ченгетата към поничките.

— Къде е моята поничка?

— Много съжалявам, но момчетата се нахвърлиха върху тях като плъхове. Бакстър облиза дори трохите.

— Изобщо не съм учудена от постъпката му. — Ив седна зад бюрото. — Къде е операторът?

— Чака отвън.

— Повикай го, нямам време за губене.

— Ама аз си помислих...

— Искаш ли интервю или се отказваш?

— И още как! — Надин извади джобния си видеотелефон и се свърза с оператора, сетне намръщено изгледа Ив: — Постарай се да замаскираш торбичките под очите си. — Подаде ѝ комплекта за гримиране. — Тук ще намериш всичко необходимо.

— Не ми пробутвай тези боклуци.

— Както решиш. Обаче те предупреждавам, че изглеждаш така, сякаш не си мигнала няколко денонощия. — Тя отвори пудриерата и използва огледалцето, за да поправи грима си. — Може би така е по-ефектно — отговаряш на представата за безкомпромисно ченге, което е посветило живота си в служба на закона.

— Ами аз съм точно от безкомпромисните ченгета.

— Напрегнатото ти лице действа вълнуващо на зрителите. Между другото, пуловерът ти е страхотен. От кашмирска вълна ли е?

Ив с безразличие огледа тъмносиньото си поло.

— Нямам представа. Но цветът ми харесва. Репортажът ще бъде ли излъчен довечера?

— Съмняваш ли се?

— Добре — промълви Ив и си каза, че този път е ред на някого друго да прекара безсънна нощ.

Надин няколко пъти накара оператора да се премести търсейки най-добрия ъгъл, от който да бъде заснета, сетне погледна монитора и нареди да се усили осветлението.

— Не участваме в конкурс за красота — подхвърли Ив, която започваше да губи търпение.

— Представа нямаш от репортаж на живо. Да, така е добре — обърна се към оператора. — Можеш ли да изрежеш от кадър натовареното въздушно движение. Да му се не види, сякаш се намираме в транспортен център!

— Поставил съм специален филтър. — Операторът настрои за последен път камерата. — Готово. Можем да започваме.

— Ще ударим в земята конкуренцията! Старт. — Втренчи се в окуляра и заговори: — Аз съм Надин Фарст от Канал 75. Намирам се в централното полицейско управление, по-точно в канцеларията на лейтенант Ив Далас, която разследва убийството на актьора Ричард Дрейко. — Обърна се към Ив и продължи: — Лейтенант, ще ни съобщите ли някакви новини?

— Разследването напредва. Няма да издам служебна тайна, ако кажа, че имаме няколко заподозрени.

— Господин Дрейко е бил убит на сцената пред очите на две хиляди зрители. Вие също сте били сред публиката.

— Вярно е. Сами разбирате доколко работата ни е затруднена от характера на престъплението, тъй като се наложи да разпитаме буквално хиляди свидетели.

Тъй като не обичаше да бъде длъжница, добави:

— Изказвам специална благодарност на детектив Бакстър от нашия отдел, на когото се падна задължението да се запознае със свидетелските показания и да елиминира зрителите, които са извън всякакво подозрение.

— Лейтенант, вярно ли е, че хората, които наблюдават едно и също събитие, го виждат по различен начин?

— В това твърдение има известна доза истина, но само що се отнася до цивилните лица. Полицейските служители са обучени да забелязват всички подробности.

— Да разбирам ли, че при разследването се доверявате най-вече на вашите наблюдения? Че сте свидетелката, от чийто поглед не се е изплъзнало почти нищо.

— Да... в известен смисъл.

— Вярно ли е, че главният заподозрян е Кенет Стайлс, който е колега и приятел на Дрейко и също е участвал в пиесата?

— Разпитахме Стайлс, както и останалите членове на трупата. Вече казах, че вървим по няколко следи. Кръгът се стеснява, очакваме до двацет и четири часа да арестуваме виновника за престъплението.

Новината изненада Надин, но тя бе истинска професионалистка и не издаде изумлението си.

— Ще ни съобщите ли името на главния заподозрян?

— Нямам право да ви дам тази информация. Повтарям, че виновникът за убийствата на Ричард Дрейко и на Лайнъс Куим ще бъде задържан в разстояние на двацет и четири часа.

— Кой е...

— Няма да научиш повече, Надин. Край на интервюто.

Репортерката се канеше да възрази, ала Ив стана, за да покаже, че говори сериозно. Надин въздъхна, нареди на оператора да изключи камерата и кисело промърмори:

— Бомбата си я биваше, Далас. Ако ме беше предупредила, че ще събщиш толкова важна новина, щяхме да излъчим на живо интервюто.

— Не се оплаквай, драга. Въпреки че репортажът ще бъде показан довечера, пак си изпреварила конкурентите си.

— Вярно е. Все пак няма ли да ми кажеш още нещичко? Любопитни подробности от „кухнята“ на разследването, например от колко души сте взели показания, колко време ви е отнело и така нататък.

— Тези сведения ще получиш от отдела за връзки с обществеността. — Ив се обърна към оператора и му направи знак да

излезе. Той погледна към Надин, която му кимна, а след като вратата се затвори, нетърпеливо започна:

— А сега сподели с мен. Ще си остане между нас.

— Утре ще научиш всичко. А сега аз ще ти задам въпрос: забелязах, че не спомена името на Рурк и факта, че той е собственик на театъра, продуцент на пиесата и съпруг на лейтенант Далас, която ръководи разследването. Защо?

— На хората им омръзна да слушат за Рурк. Целта ми е да изложи най-същественото.

— Кого баламосваш, Надин? Всяка история, свързана с него, повишава рейтинга.

— Добре де! Да речем, че съм ти се отблагодарила. — Тя сви рамене и преметна през рамо голямата си чанта. — Задето ми даде възможност да се възползвам от услугите на онази вълшебница Трина.

— Добре. — Ив извади от задния си джоб запечатан диск. — Заповядай.

— Какво е това? — попита репортерката, но в следващия миг се досети. Сграбчи диска и промълви: — Записът, който Ричард е направил на двама ни в леглото.

— Вече не фигурира в списъка на веществените доказателства. Няма друго копие. Предположих, че чрез този диск кръгът се затваря.

Надин мълчеше, задавена от противоречиви чувства. След няколко секунди промълви:

— Да! Да! Нещо повече, прекъсва го! — И счупи диска на две.

Ив пъкна ръце в джобовете си, одобрително кимна:

— Някои жени не биха устояли на изкушението да изгледат записа. Знаех, че ще постъпиш разумно.

— Да, наистина поумнях. Вече не съм наивницата, влюбена до полуда в Ричард Дрейко. Тази история ще ми бъде като обица на ухото. Не знам как да ти благо...

Ив отскочи назад и престорено ужасено възкликна:

— Да не си посмяла да ме разцелуваш.

Надин се засмя и пъкна в чантата си счупения диск с намерението да го изхвърли в първата кофа за смет.

— Дадено, обещавам да не се разнежвам. Но съм ти задължена, Далас.

— Разбира се, че си ми задължена. Следващия път запази една поничка и за мен.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ив се прибра у дома, накратко информира Рурк за развоя на събитията, сетне се просна на леглото. Спа цели десет часа. Когато се събуди, беше бодра и отпочинала, а Рурк го нямаше в леглото.

Тя се възползва от отсъствието му и вместо да закуси, изяде сладоледено десертче. Докато пиеше втората чаша кафе, изгледа утринните новини по телевизията. Превъртайки от канал на канал, попадна на репортажа на Надин и доволно кимна. Беше готова за предизвикателствата на новия ден.

Извади от дрешника тъмнокафяв панталон и бяла риза на тънки кафяви райета. Нямаше представа дали ризата е нова, но откакто Рурк се беше заел да попълни гардероба ѝ, новите дрехи вече не ѝ правеха впечатление.

Понякога се дразнеше, че той хвърля толкова пари за нейното облекло, но не се издаваше, тъй като инициативата му ѝ спестяваше омразното обикаляне на магазините.

Тъй като навън още беше студено, облече и жилетката без ръкави, която очевидно бе комплект с панталона и ризата. Приглади с пръсти косата си и си помисли, че Рурк е заслужил да му достави удоволствие — Бог знае защо му беше приятно тя да носи дрехите, които бе избрал за нея. Сложи и кобура с оръжието и тръгна да търси съпруга си.

Откри го в кабинета му. На един от мониторите се изрежда борсовите котировки, на друг вървяха сведения за междупланетната търговия, на трети бе изписана сложна математическа задача.

— Как е възможно да се занимаваш с цифри толкова рано сутринта? — промърмори тя.

— Харесва ми. — Пръстите му заиграха по клавиатурата и на екрана на монитора излезе решението на задачата. Ив не се съмняваше, че е вярно. — Освен това съм станал доста отдавна. — Втренчи се в нея и добави: — Изглеждаш отпочинала. И много елегантна. Издръжливостта ти е смайваща, скъпа.

— Спах като пън. — Тя заобиколи бюрото, наведе се и целуна съпруга си. — Забелязвам, че напоследък и ти се преуморяваш. — Потупа го по рамото, а Рурк си каза, че необичайната ѝ любезност не предвещава нищо добро. — Може би е време да отидем на почивка.

Той изпрати данните на брокера си с инструкции да продаде или да купи акции на дадени предприятия, после се завъртя на стола.

— Искан ми се да отидем някъде, където ще бъдем сами. Няма да отсъстваме дълго — само няколко дни...

Рурк отпи от кафето си:

— Отново те питам: какво искаш?

Търпението ѝ започна да се изчерпва.

— Нали току-що ти обясних. Престани да хитрееш. Миналия път трябваше да се подмазваш, за да ти простя.

— Няма да се повтори. Толкова ли глупав изглеждам? — попита с привидно равнодушие. — Готов съм да приема подкуп, лейтенант, но искам да знам за какво ми го дават. Защо ме обработваш?

— Толкова си дебелокож, че не се поддаваш на обработка. Освен това не ти предлагам подкуп. Аз съм служител на полицията.

— Всеизвестно е колко неподкупни са ченгетата.

— Внимавай какви ги дрънкаш, приятел. Защо да не искам да си почина един-два дни? А пък ако ти поискам услуга, това няма нищо общо с пътуването ни.

— Ясно. Предлагам ти споразумение: ще изпълня всяко твое желание, ако се согласиш да заминем за една седмица.

— Невъзможно е да отсъствам от работа цяла седмица. Предстоят ми явявания в съда, подреждане на документацията. Ако настояваш, ще си взема три дни отпуски.

„Преговорите са любимото ми хоби“ — помисли си Рурк и отсече:

— Пет дни сега и още пет през следващия месец.

— Това прави десет дни, не седем. Може да съм слаба по математика, но чак дотолкова умея да смятам. Ще ползвам три дни отпуски през този месец и два през другия.

— Четири сега, три през следващия месец.

— Добре, добре — побърза да каже тя, защото от настойчивостта му започваше да ѝ се вие свят. — Ще съобразя работата си с... изискванията ти.

— Значи се споразумяхме. — Рурк стисна ръката ѝ.

— Мечтая да се излегна на някой плаж под топлите лъчи на слънцето.

— Това е най-лесното. Плажът на курорта „Олимп“ е прекрасен.

— „Олимп“ ли? — Лицето ѝ се изопна. — Знаеш, че мразя междупланетните пътувания. Развалям споразумението.

— Връщане назад няма, скъпа. Горے главата. — Пъхна пръст в предния джоб на панталона ѝ и закачливо я привлече към себе си. — А сега изплюй камъчето — какво искаш от мен?

Ив глезено се нацупи. Рядко прибягваше към този изпитан женски трик, но го владееше до съвършенство.

— Съжалявам, че се оставих да ме изнудиш заради толкова малка услуга.

— Трябваше добре да помислиш, преди да се опиташ да ме надхитриш. Може би щеше да разсъждаваш по-трезво, ако беше закусила солидно, вместо със сладоледено десертче.

— Как раз... — Тя млъкна, сетне процеди през зъби: — Ще го убия този Съмърсет!

— Когато една жена иска нещо от съпруга си, по-лесно ще го склони, ако седне на скута му. — Той потупа коляното си.

— Ако продължаваш да нахалстваш, ще ти счупя и двата крака — ядно се тросна тя и седна на плота. — Винаги си пъхаш носа в работата на полицията, а сега ти давам възможност да направиш тъкмо това.

— Виж ти! — Рурк иронично се усмихна. — Май допусна тактическа грешка, скъпа. Ако още в началото беше представила нещата така, щеше да излезе, че ти ми правиш услуга, не аз на теб. Нямах да склучиш „неизгодното“ споразумение и нямаше да си сърдита.

— Не съм сърдита. Мразя да твърдиш, че съм в лошо настроение... О, за малко да забравя — каква е тази история с инструкция № 1?

— Нима си купила нещо? — Рурк ѝ подаде чашата си, без да допие кафето. — Ще отбележа датата с червено в календара. Ив Далас е отишла да пазарува. Оркестърът да изсвири туш.

Тя се намръщи и промърмори:

— Бях в прекрасно настроение, преди да вляза в кабинета ти.

— Признаваш, че си сърдита, така ли? Колкото до инструкция № 1, не виждам смисъл да плащаш за стоки, произведени от моя компания.

— Следващия път ще избира продукт на твой конкурент. Ако изобщо има такъв — добави намръщено, после се върна към първоначалната тема на разговора: — Днес смятам да приключа разследването. Измислих начин да накарам престъпника да се издаде и да признае вината си. Начинът е... заобиколен. Имам причини да не избира по-директен метод. Доста се измъчих, докато получих съгласието на Уитни. Ако се проваля... — Тя замълча.

— Как да ти помогна?

— Като ми предоставиш твоя театър и ми сътрудничиш при написването и поставянето на кратка пиеса.

След половин час Ив вече шофираше по нюйоркските улици на път за централното полицейско управление, а Рурк провеждаше първия от поредицата телефонни разговори.

Щом влезе в канцеларията си, Ив побърза да пусне диска с видеозаписа на „Свидетел на обвинението“. Беше се замислила и дори не забеляза колко безшумно дискът се плъзна в процепа и колко ясни са образът и звукът. Нареди на устройството да превърти записа до последната сцена.

„Ето ги участниците в драмата“ — помисли си. Дрейко в ролята на Воул, който безцеремонно признава, че е извършил убийство, в което не могат да го обвинят. Красивото му лице е озарено от самодоволна усмивка, когато хваща под ръка Карли, изпълняваща ролята на Даяна.

А тя отправя към него поглед, изпълнен с любов и щастливо се усмихва.

Лицето на Кенет Стайлс — своенравният сър Уилфред — е изкривено от гняв. Разбрал е, че е бил използван и манипулиран. Превзетата госпожица Плимсъл, прекрасно пресъздадена от Елайза, стои зад него и така се е вкопчила в облегалката на стола му, че кокалчетата на пръстите ѝ са побелели.

Ето я и Арина, красивата и непредсказуема Кристин, която се е жертвала да спаси любимия мъж.

Майкъл Проктър наблюдава спектакъла иззад кулисите и се пита кога ли ще има щастието да изиграе ролята на убиеца.

А над всички витаеше призракът на Анджа Карвъл.

Ив дори не трепна, когато ножът се заби в сърцето на Дрейко.

„Ето! — помисли си и нареди на видеото да спре на последния кадър. — Ето!“

Две хиляди зрители, които бяха станали свидетели на убийството, не бяха забелязали най-важното.

Не ги упрекваше — та нали самата тя отначало не го беше видяла.

Извади диска и го запечати в плик за веществени доказателства, сетне се свърза по телефона със сътрудничката си:

— Пийбоди, уведоми Фийни и Макнаб, че започваме. — Провери оръжието си и се подготви да участва в представлението, което беше подготвила с помощта на Рурк.

Майра, която беше на задната седалка на полицейския автомобил, мислено отбеляза, че начинът на шофиране на Ив е огледално отражение на характера ѝ. Управляваше автомобила съсредоточено и някак... пламенно. Докато се промъкваша на зигзаг през потока от коли, Майра тайно провери дали е затегнала предпазния колан, сетне се осмели да се обади:

— Поемаш голям риск.

Ив срещна погледа ѝ в огледалцето за обратно виждане:

— Не мисля.

— Надявам се... — Психиатърката стисна клепачи и мислено изреди всички молитви, които си спомняше от детството си, защото автомобилът изведнъж полетя право нагоре и рязко зави надясно, за да избегне задръстване в уличното движение. Когато отново бе в състояние да говори, продължи мисълта си: — Дано интуицията да не те е подвела и правилно да си преценила положението. Все пак съществува голяма вероятност да си се излъгала. Още имаш време да се откажеш от експеримента и да действаш според правилника.

— Ако съм сгрешила, то е за моя сметка. И в единия, и в другия случай до довечера престъпникът ще бъде в ареста.

Без да намали скоростта, влезе в подземния паркинг и колата полетя като стрела към бариерата, преграждаща запазеното място. Майра изстена и се сви на седалката. Ив свали сенника, от вътрешната му страна беше прикрепен пропускът ѝ. Психиатърката бе готова да се закълне, че бариерата нададе ужасен писък и незабавно се вдигна. Автомобилът се стрелна отдолу.

— Беше много... — запелтечи Майра. — Беше много... вълнуващо преживяване.

— Моля?

— Хрумна ми, че никога досега не съм се возила в кола, шофирана от теб. Сигурно съм имала лоши предчувствия, които напълно се оправдаха.

Пийбоди отвори предната врата и измърмори:

— Повярвай, доктор Майра, че в сравнение с друг път пътуването бе като бавна разходка в парка.

— Забележки ли имате относно шофирането ми? — сопна се Ив.

— Не, никакви, само дето една конска доза успокоително ще ви подейства добре — тихо отвърна Пийбоди.

Майра слезе от колата и побърза да отвлече вниманието на Ив, преди да се е нахвърлила върху помощничката си:

— Радвам се, че ме покани да присъствам. Надявам се да ти бъда полезна, освен това за пръв път ще наблюдавам как работиш.

— Не бива да се излагаш на опасност. — Ив също слезе от колата и трите тръгнаха към театъра.

— Не бой се, ще седна в театралната зала.

— Представлението ще започне след два часа. — Ив спря пред задния вход и набра кода за отключване. — Сигурно ще се отегчиш.

— Дълбоко се съмнявам.

Излязоха на сцената, където кипеше усилена работа.

— Здравсти, лейтенант! Вдигни глава, Пийбоди!

Макнаб висеше на шест метра над тях. Беше опасан с предпазен колан. Засили се, при което яркозелените му ботуши сякаш проблеснаха под светлината на прожекторите, и се залюля.

— Престани с тези детинщини — сгълча го Фийни и потръпна, когато младежът се престори, че плува във въздуха.

— Каква работа има там — сопна се Ив, — освен да се прави на шут?

— Насочва камерите. Работата е тъкмо за него, аз не бих могъл да се справя, ще ми се завие свят. Възрастта оказва своето влияние. За щастие ще приключим бързо. Рурк е оборудвал театъра, без да пести средства, но едва ли е предполагал, че сцената ще послужи за полицейска операция. Макнаб насочва камерите така, че да наблюдаваме от всички ъгли.

— Рурк още ли е тук?

— Да. Намира се в контролната зала и разяснява на моите хора функциите на сложната апаратура. Далас, съпругът ти е гений в областта на електрониката. Какво ли не бих дал да работи в моя отдел!

— Моля те, не го споменавай пред него. И без това непрекъснато си пъха носа в моите работи. Проверихте ли автоматичното заключване на вратите на залата?

— Да. Никой не ще може да излезе. Екипът ни се състои от трима полицаи, двама техници, ние с теб, както и Пийбоди. А, щях да пропусна младежа горе, който се е вживял в ролята на Батман. Макнаб, веднага слизай! Сигурна ли си, че сме достатъчно? Да повикам ли подкрепление?

Ив се огледа и заяви.

— Не, ще се справим.

Рурк изникна на сцената и се обърна към ирландеца:

— Фийни, готови сме с настройката.

— Отивам да проверя дали всичко е както трябва. Макнаб, не ме карай насила да те смъкна от там! Господи, колко ли пъти съм казвал същото на моите хлапета! — Поклати глава и напусна сцената.

— Ще се пребие! — Пийбоди, която бе изплашена, но я напушваше и смях. Хвана Ив за рамото. — Кажете му да слезе, лейтенант.

— Защо пък аз да му наредя?

— Защото се страхува от вас.

Предположението на помощничката ѝ поласка Ив. Сложи ръце на кръста си, свъси вежди и извика:

— Макнаб, престани да се правиш на маймуна. Веднага слез!

— Слушам, лейтенант. — Младежът се спусна на сцената, очите му блестяха от възбудата. — Съветвам ви да опитате някой път. Преживяването е върховно.

— Радвам се, че ти осигурихме занимание, детектив. Защо да не се позабавяваме по време на полицейска акция, след като са ни предоставили апаратура, която струва няколко милиона долара?

Макнаб смутено се изкашля, усмивката му помръкна.

— Лейтенант, докладвам, че камерите над сцената са проверени и готови за включване.

— Тогава най-учтиво те моля да се заемеш с нещо друго, стига да не те затруднява.

— Не, лейтенант. Само ще... отида... — „На майната си“ — добави мислено и побърза да изчезне.

— Гарантирам, че ще му държи влага поне пет минути. — Тя се обърна към съпруга си.

— Аз не се страхувам от теб, ала съм ти донесъл подарък. — Рурк ѝ подаде устройство за дистанционно управление и обясни: — Чрез тази играчка можеш да контролираш прожекторите, микрофоните, смяната на декорите, независимо в коя точка на залата се намираш. Представлението е в твои ръце.

— Първото действие зависи от теб.

— Всичко е готово. — Той погледна ръчния си часовник. — Остава малко повече от час до вдигането на завесата.

— Ще дам последни инструкции на моите хора. Пийбоди, провери дали всички изходи са заключени, после заеми позиция до второ нареждане.

— Слушам, лейтенант.

— Рурк, бъди така добър да заведеш доктор Майра на безопасно място.

— С удоволствие.

— Благодаря. — Тя извади комуникатора си: — Фийни, включи за малко осветлението в залата.

Когато лампите осветиха огромното помещение, тя настрои комуникатора така, че да се свърже едновременно с хората от екипа:

— Говори лейтенант Далас. След трийсет минути всички бъдете по местата си. Прикрийте се добре, никой не бива да подозира за присъствието ви. Ако видя някого от вас, лошо му се пише. От първостепенна важност е цивилните да не пострадат. Повтарям, не бива да пострадат. Не изваждайте оръжията от кобурите. Включете ги

на най-ниската мощност. Няма да позволя да се повтори трагедията, разиграла се на Гранд Сентръл.

Прибра комуникатора в джоба си и се обърна към Рурк:

— Обади ми се, след като настаниш доктор Майра.

— Непременно. Късмет, лейтенант.

— Какво? О, благодаря.

— Родена е за тази работа — обади се Майра, когато Ив се отдалечи. — Умее да държи хората си в подчинение, както и да балансира справедливостта с несправедливостта. Който и да било друг на нейно място нямаше да поеме такъв риск.

— Ив е различна от повечето хора, които познавам.

— Вярно е, няма втора като нея. Но не мисли, че не ѝ се отразява пагубно. Ще се нуждае от подкрепата ти, когато тази история приключи.

— Възнамеряваме да заминем за няколко дни.

Майра наклони глава:

— Как успя да я склониш?

— Сключихме споразумение. — Хвана я под ръка и добави: — Позволете да ви придружа, госпожо доктор.

— Лейтенант, Макнаб, говори пост №4. Първият от актьорите се приближава към театъра. Насочва се към задния вход.

— Прието. — Ив, която се взираше в монитора, поставен зад кулисите, се обърна към Рурк:

— Твой ред е. Моля те, не се отклонявай от „сценария“. Рискът е минимален, ала...

— Бъди спокойна. Имай ми доверие.

— Нека още веднъж ти напомня, че...

— Лейтенант, минавало ли ти е през ума, че знам какво правя?

— Винаги си толкова самоуверен — кисело отбеляза тя.

— Повтарям — имай ми доверие. — Той прокара пръст по брадичката ѝ и излезе на сцената.

Ив отново се обърна към монитора. Видя как Рурк застана така, че прожекторите да го осветяват. Запита се дали някога съпругът ѝ е мечтаел да стане актьор. Едва ли. Сделките — законни и нелегални — бяха неговата страст. „Жалко — помисли си. — С това красиво лице,

благородна осанка и вродена грациозност щеше да заплени публиката.“

А най-важна бе способността му да представя неистините така, че да изглеждат правдоподобни. Задачата на актьора се състои точно в това — да накара зрителите да повярват в измамата.

Проктър се появи на сцената и Рурк му подаде ръка:

— Майкъл, здравей. Много си точен.

— Старая се. Не обичам да ме чакат. — Огледа се и усмихнато добави: — Лошото е, че повечето хора нямат навика да идват в уреченото време и винаги ми се налага да чакам... Много се зарадвах, когато ми се обади. Вече се бях отчаял — мислех, че ченгетата още дълго ще държат театъра затворен и представленията на пиесата няма да бъдат подновени.

— Изглежда, че са приключили с огледа.

— Благодаря, че ми даваш възможност да играя ролята на Воул. Можеше да повикаш някой прочут актьор да замести Дрейко.

— Не изпитваш ли известно притеснение? — попита Рурк, макар че знаеше отговора. Амбицията на Майкъл надделяваше над другите му чувства. — Може би те гризе съвестта, че Дрейко трябваше да умре, за да заемеш мястото му.

— Не чувствам угризения! — спонтанно възкликна младежът, сетне се изчерви и добави: — Случилото се с Ричард е потресаващо, но...

— Представлението трябва да продължи — допълни Рурк и се огледа. — Ето ги Елайза и Арина. Госпожи, благодаря, че се отзовахте на поканата ми.

— Слава богу, че се обади. Имаше опасност да пукна от скука. — Елайза се приближи до него и го целуна по страната. — А когато човек скучае, изпада в лошо настроение. Мисълта за Кенет не ми излиза от главата. Още не мога да повярвам, че той е хладнокръвен убиец.

— Не слушай какво говорят по телевизията — намеси се Арина. — Сигурно има някакво недоразумение, което скоро ще се изясни. — Тя потръпна, сякаш я беше лъхнал студен вятър. — Усецам се странно, че отново съм на сцената. Не съм стъпвала в театъра от... от вечерта на премиерата.

— Ще имаш ли сили да продължиш да играеш ролята си? — попита Рурк, хвана ръката ѝ и я стопли между дланите си.

— Да. Да. Нямаме друг избор.

— Защо да не продължим? — На сцената излезе Карли. Постарала се бе появяването ѝ да е драматично. Беше силно гримирана, с много къса синя рокля с голямо деколте. Едва ли някой подозираше, че под предизвикателната ѝ външност се крие наранено сърце. — Не е тайна, че никой от нас не изпитваше топли чувства към непрежалимия Ричард Дрейко.

— Карли — промълви Арина, в тона ѝ се долавяше укор.

— Тук сме само свои, защо да се преструваме? Запази опечалената си физиономия за пред публиката. Дрейко е прекарал всички ни. Дори някои са прекарани в буквалния смисъл на думата — добави и устните ѝ се разтегнаха в иронична усмивка. — Дошли сме в театъра, за да подновим работата си.

— Ричард не беше цвете за мирисане, скъпа — намеси се Елайза, — но нали знаеш, че за мъртвите се говори само добро или нищо. А Кенет е в болницата и от полицията чакат да се съвземе, за да го арестуват.

— По-скоро трябва да му дадат медал, задето е отървал света от Ричард Дрейко.

— Още не са му предявили обвинение — обади се Арина и нервно закърши пръсти. — Предлагам да се заемем с работа и поне за малко да забравим трагичните събития. Ще репетираме ли, Рурк? — Приглади косата си и се огледа: — Къде е режисьорът?

— Преди всичко трябва да намерим актьор за ролята на сър Уилфред — каза Рурк. Настъпи тишина. Майкъл наруши мълчанието:

— Предлагам да повикаме дубльора на Кенет. Никога не съм репетирал пиесата с първия състав. За мен ще е полезно, ако репетициите започнат колкото е възможно по-скоро.

— Бива си те, Майкъл — изсмя се Карли. — Не страдаш от скрупули.

— Сама каза, че най-важното е да подновим работата си. Защо се заяждаш с мен?

— Защото си го заслужаваш. Обиден си, задето те изритах от къщи, вместо да се обърна към теб за утеха.

— Щях да ти помогна — промълви той. — Поне щях да опитам.

— Притрябвала ми е помощта ти! Ще се справя и сама! — Очите ѝ гневно проблеснаха. — Чукахме се, но какво от това? Пет пари не

давам за теб. Зарекла съм се да не позволя на нито един мъж да ми причини страдание.

— Отново е намесен сексът — въздъхна Елайза. — Докога ще позволяваме на първичния инстинкт да властва над изкуството?

— Не наливай масло в огъня, Елайза. — Арина сложи ръка на рамото на Карли: — Овладей се, скъпа. Ние сме колеги, не бива да се караме, трябва да бъдем задружни. — Тъжно се усмихна и добави: — Какво ще си помисли Рурк за нас, ако се хванем гуша за гуша?

— Разбирам, че сте подложени на стрес — намеси се той, замълча за миг и обходи с поглед лицата им. — Ако някой не е в състояние да участва в представлението, моля да ми го каже още сега.

Карли отметна глава и дрезгаво се изсмя:

— Моля те, Рурк! Много добре знаеш, че всеки от нас дава мило и драго да участва в тази постановка. Благодарение на... „рекламата“, „Свидетел на обвинението“ ще се играе месеци наред пред препълнена зала. Няма да позволим на някакво си убийство да попречи на работата ни. — Приглади косата си, пристъпи в средата на сцената и разпери ръце: — Дори дроид да изпълнява ролята на безценния сър Уилфред, билетите ще бъдат продадени за месеци напред. — Обърна се към Рурк и възкликна: — Отвори отново вратите на театъра. Нека представлението започне!

Ив реши, че е настъпил моментът да се намеси. Излезе иззад кулисите и заяви:

— Представлението не е прекъсвало.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Лейтенант Далас! — Карли бавно отпусна ръце, сетне предизвикателно сложи ръка на кръста си. — Каква неприятна изненада е отново да се срещнем.

— Скъпа моя, престани да се правиш на примадона — раздражено промърмори Елайза. — Прекалено млада си за тази роля. Лейтенант, дано да ни съобщите, че сте заловили престъпника. От изявлението ви по Канал 75 разбрах, че сте по петите му.

— Арестуването му е въпрос на минути.

— Нали не е Кенет? — възкликна Арина и притисна ръка до сърцето си.

— Ако го обвинят — намеси се Елайза, — редно е всички да го подкрепим. Лично аз ще направя всичко възможно да му помогна. — Изпъна рамене и възкликна с апломб: — Елайза Ротчайлд не изоставя приятелите си, когато са в беда.

— Поведението ви е достойно, госпожице Ротчайлд. — Ив пъхна ръка в джоба си, където се намираше устройството за дистанционно управление. — Ала обвиненията срещу Кенет Стайлс отпаднаха. Убиецът на Ричард Дрейко е на тази сцена.

Още докато говореше, залата се затъмни, прожекторите осветиха сцената и едва сега актьорите забелязаха, че декорите са от последното действие на пиесата, развиващо се в съдебната зала. На масата за вещественни доказателства лежеше нож с дълго острие. Ив го взе и продължи:

— Убийството бе извършено на тази сцена. Тук ще бъде арестуван и престъпникът.

— Поздравления, лейтенант. Имате силно развито чувство за драматизъм. — Карли седна на свидетелското място и иронично се усмихна: — Моля, продължавайте. Не ни измъчвайте повече. Умираме от любопитство.

— Не се прави на шут, Карли. Убеден съм, че виновникът е Кенет. — Майкъл погледна към Арина и смутено смотолев: —

Извинявай, но фактите потвърждават вината му: опитал се е тайно да напусне Ню Йорк, после пък завинаги да напусне този свят. Защо да го прави, ако е невинен?

— За да защити някого — отговори Ив. — Не ви ли е направило впечатление, че в тази пиеса някой непрекъснато се грижи за другото? — Ив докосна върха на ножа, сетне остави оръжието обратно на масата. — Сър Уилфред все нагрубява госпожица Плимсъл и се старее да я избягва, но тя бди над здравето му.

— Хубава работа, лейтенант! — Елайза изпъчи гърди като птиче, на което са изскубали перата на опашката. — Ролята ми е такава. Нали не намеквате, че съм пречукала Ричард?

— Всеки от вас играе някаква роля. — Ив невъзмутимо изглежда разгневената актриса. — Сър Уилфред с риск за здравето си се явява в съда, за да защитава клиента си, но в крайна сметка разбира, че е помогнал за освобождаването на един убиец. Ленард Воул се преструва, че брани любимата си съпруга, на която преди години е помогнал да избяга от разрухата в Германия, но всъщност я използва да защити себе си. А Кристин — Ив погледна Арина — рискува репутацията си и свободата си, за да прикрие деянието на съпруга си, когото обича до полуда и който я захвърля като непотребна вещ, след като е изпълнила предназначението си.

— Известно ни е съдържанието на пиесата. — Карли деликатно се прозина. — Сигурно ще кажете, че макар да е бил само дубльор на Ричард, Майкъл е бил като него, тоест като Воул.

— Точно така. Безскрупулно отстранява Дрейко и получава ролята му, същевременно отмъщава за поруганата чест на майка си...

— Почакайте, търпението ми се изчерпа! — прекъсна я Майкъл, заплашително стисна юмруци и пристъпи към нея.

— Майкъл! — Тонът на Рурк беше леден. Той препречи пътя на младежа и процеди: — Дори не подозираш какво мога да ти причиня.

На Ив ѝ се искаше да го наругае заради вмешателството, но намесата ѝ щеше да провали плана ѝ.

— Отдръпни се, Майкъл — с привидно безразличие подхвърли Карли, ала ръката ѝ, вкопчена в страничната облегалка на стола, издаваше вълнението ѝ. — Не ставай за смях. Възхитена съм от задълбочения ви анализ на образите на героите в пиесата. — Тя кръстоса крака и невъзмутимо се втренчи в Ив. — Обаче пропуснахте

мен и моята героиня. Едва ли можете да твърдите, че Даяна защитава някого, или че изпитва жажда за мъст.

— Разбира се, че ще пожелае да си отмъсти. — Ив се обърна и с бавни крачки се приближи до свидетелската ложа. — Ще осъзнае, че рано или късно ще бъде изоставена като Кристин, а любимият ѝ ще хукне след друга, по-млада и по-красива жена. Сигурна съм, че в един миг го е намразила от дъното на душата си. — Ив се наведе и сложи ръце на страничните облегалки на стола. — Намразила го е, задето е потъпкал мечтите ѝ, намразила е и себе си заради любовта си към един перверзен подлец.

Карли мъчително преглътна, вената на шията ѝ пулсираше. Дълго мълча, сетне процеди:

— Мисля, че надценявате Даяна.

— Точно обратното — Воул я е подценявал. Хората, по-точно мъжете, често подценяват красивите жени, защото дори не опитват да надникнат зад красивата фасада. Не те е познавал, нали? Не е подозирал колко си силна и упорита.

В този момент се включи прожектор, който обля Карли с ослепителна светлина.

— Глупавите ви трикове не ме плашат, лейтенант.

— Никога не съм те мислила за страхлива. Притежаваш смелост и отвърщаш на удара с по-силен удар, заради което те уважавам. Въобразявал си е, че може да те зареже като проститутка, когато свърши сеансът, за който е платил. Въобразявал си е, че може да те унизи на тази сцена пред очите на твоите колеги и на хората от персонала. Представял си е как ще шушукат зад гърба ти и ще те зяпат с подигравка или със съжаление. Не си била в състояние да преглътнеш обидата. Той е трябвало да си плати.

— Престанете! — Майкъл се вкопчи в ръба на масата за веществените доказателства. — Как не ви е жал за нея! Знаете какво преживя!

— Не се намесвай — едва промълви Карли. Гърлото ѝ беше пресъхнало, но се насилваше да говори спокойно. — Прочутата лейтенант Далас се е хванала за мен като удавник за сламка.

— Не позволяваш на мъжете да те захвърлят като непотребна вещ, нали, Карли? — Ив се обърна и погледна Майкъл. — Решила си да си отмъстиш. Грижливо си обмислила плана си така, че да съвпадне

със сюжета на пиесата. Направила си така, че човекът, когото мразиш, да умре пред очите ти.

— Достатъчно. Искам адвокат.

— Можеш да си наемеш куп адвокати, но няма да ти помогнат. — Ив се приближи до масата с веществените доказателства и посочи ножа: — Лесно е било да го вземеш от кухнята. Никой не е забелязал липсата. Знаела си колко време е необходимо за смяната на декорите. Не си била изложена на опасност, защото дори някой да те е видял, не ти е обърнал внимание — ти си вътрешен човек, нещо като част от декора или важен реквизит. Скриваш в ръката си фалшивия нож, оставяш на мястото му истинския и преспокойно се отдалечаваш.

Ив взе ножа и го разгледа. Дългото острие проблесна под светлината на прожекторите.

— Питам се трудно ли ти е било да чакаш. Да произнесах репликите си, докато си представяш как ножът се забива в гърдите му, как лицето му се изкривява от изненада и от болка в мига, когато е наказан, задето те е унизил.

— Не съм чувала по-абсурдно предположение. Нямате доказателства, лейтенант, и никога не ще ги откриете, защото не съм извършила онова, в което ме обвинявате. Накрая ще станете за смях.

— Е, ще рискувам. Карли Ландсдаун, арестувам те по обвинение в убийствата на Ричард Дрейко и на Лайнъс Куим. Имаш право да не отговаряш на въпросите ми.

В този момент Пийбоди излезе от прикритието си, приближи се до актрисата и продължи вместо Ив:

— Имаш право на адвокат и/или юридически съветник по твой избор. Имаш...

— Махай се! Да не си посмяла да я докоснеш! — извика някой, когато Пийбоди понечи да сложи белезници на Карли.

Арина блъсна Майкъл встрани, втурна се към масата и сграбчи ножа. Лицето ѝ беше изкривено от гняв.

— Тя е невинна! Не я докосвай. Махни си ръцете от нея!

Рязко се обърна и изкрещя на Ив:

— Карли не е искала смъртта на Ричард. Аз го убих. Съжалявам, че не го очистих преди години, та да не посегне на нея.

— Знам какво изпитваш. — Без да откъсне поглед от лицето ѝ, Ив се приближи до нея и изтръгна ножа от ръката ѝ. — Знам, Анджа.

— Анджа! Господи! — Карли скръсти ръце на гърдите си и започна да се полюшва напред-назад.

— Пийбоди, изведи всички от сцената. Карли, седни. Ще ти разкажа една история.

— Пусни я да си върви! — отчаяно извика Арина и препречи пътя на Ив. — Ще направя пълни самопризнания! Имай милост към нея, причини й толкова страдания. Отказвам се от правата си. Знам на какво имам право и се отказвам при условие, че я освободиш.

— Ти... — процеди Карли. Зелените й очи бяха потъмнели от мъка и гняв. — Ти... и Ричард.

— Не исках да се случи, съжалявам.

— Знаела си... — Олюлявайки се, Карли се изправи. — Знаела си, но дори не си мръдна пръста да му попречиш, когато ме...

— Не! Не е вярно! Как можа да си го помислиш! Разбрах, че си моята дъщеря, едва след като ролите бяха разпределени. Веднага отидох при него. Познавам слабостта му към млади, красиви и невинни момичета. Казах му коя си, за да не те прелъсти. Допуснах фатална грешка. — Затвори очи, сякаш събираше мислите си, сетне продължи: — Никога няма да узная дали го направи нарочно. Мислех, че ще те защитя, вместо това... той съвсем съзнателно те прелъсти, макар да знаеше, че си негова дъщеря. Не си виновна... Нямах никаква вина.

— Знаел е — прошепна Карли и притисна с ръка стомаха си. — И двамата сте знаели.

— Когато разбрах какво е направил, отново отидох при него и вдигнах страхотен скандал. Заплаших го, че ще разкажа всичко на репортерите от телевизията и от пресата. Разбира се, нямаше да го сторя, за да не очерня теб. Той ми повярва... поне отначало... и прекъсна връзката ви. Бил е особено жесток към теб, защото е искал да причини болка и на мен.

— А ти как ме позна?

— Скъпа, аз... — Арина замълча и тъжно поклати глава. — Никога не съм се намесвала в живота ти. Нямах право. Но знаех всичко за теб, виждала бях твои снимки.

— Защо си се интересувала от детето, което си захвърлила? Кое то за теб е било само ужасна грешка.

— Не говори така! Беше подарък, който не можех да задържа. Дадох безценния си подарък на родителите ти, защото знаех, че ще те обичат и ще бдят над теб. И аз опитах да те защитя, но се провалих — промълви отчаяно. — Никога нямаше да ти кажа коя съм. Никога! Стига да имах избор. Но няма да позволя да те обвинят в престъпления, които аз съм извършила.

Обърна се към Ив и възкликна:

— Защо я изтезаваш? Не ти ли стига онова, което вече й причини?

— Върша си работата. Изпълнявам служебните си задължения.

— Задължения ли? — Карли притисна юмруци към слепоочията си. — Хубава професия, няма що! Открихте кой и защо е смачкал отвратителната хлебарка. Поздравления, лейтенант Далас. Питам се дали ви хваща сън нощем... — Разрида се и прошепна: — Пуснете ме... искам да си отида...

— Доктор Майра. — Ив погледна към залата.

— Ето ме. — Психиатърката се качи на сцената и прегърна Карли. — Успокой се, скъпа. Ела с мен.

— Чувствам се ужасно, сякаш всичко в мен е мъртво.

— Не се безпокой. Ще ти мине. Най-важното сега е да си починеш... — Майра изгледа накриво Ив и отведе Карли.

— Виж какво й причини! И ти като Ричард се възползва от нея. Знаеш ли, че до края на живота й ще я преследват кошмари, че нощем няма да й дават покой? — възкликна Арина. — Поне тази сцена можех да й спестя.

— Убила си го, след като е скъсал с Карли. Защо си чакала, докато връзката им приключи?

— Грещиш, не беше приключила. — Арина въздъхна и седна, защото краката й се подкосиха. — Няколко дни преди премиерата той дойде у дома. Веднага разбрах, че е под влиянието на някакъв наркотик. Надрусах се, ставаше още по-зъл. Заяви, че ще поднови връзката си с Карли, ако не се съглася да заема мястото й в леглото му. Съгласих се, за да защитя дъщеря си. Правихме секс, но това не означаваше нищо за мен...

Бръкна в чантата си за цигара. Ръката й трепереше.

— Трябваше да се престоря на възмутена, обидена и ужасена — това щеше да го стимулира, да задоволи ниските му инстинкти. Можех

да го сторя, защото съм добра актриса, но не го направих. Дадох му да разбере, че не само ми е безразличен, но и ме отвращава. За да си отмъсти, той предложи след премиерата да направим тройка с Карли, после взе да ми обяснява какво е правил с нея, колко възбуждащо е било да я чука, като е знаел, че е негова дъщеря. Беше чудовище и аз го екзекутирах.

Исправи се и добави:

— Не съжалявам, не изпитвам угризения. Можех да го убия още когато беше у дома и се хвалеше какъв мъж е и че ще има едновременно и майката, и дъщерята.

Ив се задави от отвращение и едва успя да зададе следващия въпрос:

— Защо не го направи?

— Исках да бъда сигурна, че го е заслужил. За мен убийството му бе начин да го накажа за делата му. Освен това... — Тя за пръв път се усмихна. — Мислех, че ще се отърва безнаказано. Дори повярвах, че няма да бъда разобличена.

Помъчи се да запали цигарата си, но ръцете ѝ трепереха. Рурк прекоси сцената, взе запалката от леденостудената ѝ ръка и я щракна. Очите им се срещнаха над пламъчето.

— Благодаря — прошепна тя.

Рурк сложи запалката обратно върху дланта ѝ и я накара да свие пръсти.

— Няма защо.

Арина затвори очи, жадно дръпна от цигарата и промърмори:

— Отказвала съм се от много навици, само този не успях да изкореня. — Въздъхна и добави: — Не съм светица, лейтенант. Проявявала съм егоизъм, самосъжалявала съм се. Но никога не съм злоупотребявала с хората, които обичам. Нямах да позволя да арестуват Кенет... щях да измисля някакъв начин. Кой би заподозрял в хладнокръвно убийство спокойната, уравновесена Арина? И то пред очите на две хиляди зрители!

— Това е било алибито ти.

— Разбира се. Едва ли някой би извършил престъпление пред толкова много свидетели. Знаех, че автоматично ще отпадна от списъка на заподозрените. И наивно вярвах, че след като колегите ми са невинни, само ще ги разпитат и ще ги освободят.

Тъжно се засмя, за миг гласът ѝ пресекна.

— Познавам ги добре и бях сигурна, че дори ще се забавляват. Честно казано, не вярвах, че полицейският служител, който разследва убийството на Ричард, ще се престарее, след като разбере какво чудовище е бил. Подцених те, както Ричард подцени мен.

— В мига, когато си забила ножа в гърдите му, е прозрял истината и е престанал да те подценява.

— Вярно е. Погледът, който ми отправи, ме накара да забравя страха. Случи се точно както го описа преди малко, само че аз изпълнявах ролята, която ти беше отредила на Карли.

Пред очите ѝ като на филмова лента отново вървеше пиесата — сцена след сцена, движение след движение. Нейната пиеса.

— Взех ножа от кухнята, когато с Елайза огладняхме и отидохме да ни приготвят сандвичи. Скрих го в гримьорната си. Бях намислила кога да направя размяната. Никой нямаше да забележи, защото зад кулисите имаше голямо движение на актьори и на хора от персонала. Размених ножовете и пъгнах реквизитния между розите в моята гримьорна. Издебнах момент, когато вярната гардеробиерка беше с гръб към мен. Въобразявах си, че съм постъпила много умно и че ще заблудя следствието.

— Почти успя.

— Как ме разобличи, лейтенант?

— Чрез Анджа Карвъл.

— О! Името от миналото. Знаеш ли с какво е свързано?

— Не. Но съм любопитна да узная.

— С епизодичната ми роля в глупава пиеса, която се игра само една вечер в забутано градче в Канада. Никой не подозира, че с Кенет сме участвали в тази пиеса, но именно в Канада се запознах с него. Едва след години разбрах, че веднага се е влюбил в мен. Съжалявам, че не можах да отвърна на чувствата му. Той понякога ме нарича Анджа, за да ми напомни за времето, когато бяхме много млади и мечтаехме да станем прочути актьори.

— Нарекла си се Анджа Карвъл в документите, свързани с осиновяването на Карли.

— Така е. От една страна, решението ми беше продиктувано от сантименталност, от друга, бе предохранителна мярка в случай, че дъщеря ми пожелае да открие родната си майка. Семейство Ландсдаун

са чудесни хора и много я обичат. Исках детето ми да има най-доброто и се постарях да го получи.

„Вярно е — помисли си Ив. — Дори си убила човека, който е застрашавал щастието й.“

— Дала си дъщеря си за осиновяване. Защо не се опита да я забравиш?

— Бях я видяла само веднъж, само един път я бях държала в прегръдките си, но лудо я обичах. — Арина повиши глас: — Знам, че съм загубила правото да се нарека нейна майка, но през изминалите двайсет и четири години няма ден да не съм мислила за нея... — С усилие се овладя и дори леко се усмихна: — Но да се върнем на въпроса. Признай, че бях много убедителна в ролята на Анджа.

— Да. Заблуди дори и мен. Но аз непрекъснато си задавах въпроса кой е имал най-силен мотив не само да убие Ричард, но да го накара да плати за греховете си пред очите на хиляди зрители. Да сложи край на живота му по начина, по който завършва живота си Воул. Кой е бил най-често мамен, най-често безогледно използван? След като се убедих, че Карли е невинна, оставаше само едно име — Анджа Карвъл.

— Щом си разбрала, че тя не е убийца, защо я принуди да изживее този кошмар?

— Анджа Карвъл — повтори Ив, сякаш не беше чула въпроса. — Направи ми впечатление като силна жена, която умее да се владее и е много откровена. Питах се как е разменила ножовете, но всъщност това не бе толкова важно — човек винаги намира начин да направи каквото си е наумил. И все пак нещо не се връзваше. Бях убедена, че Анджа е жадувала сама да нанесе смъртоносния удар, за да отмъсти за дъщеря си, която бе отстъпила на чужди хора за нейно добро.

— Така е. Не бих отстъпила това удоволствие другиму.

— Замислих се за теб, за нея и внезапно прозрях истината. Беше променила външността си, гласа си, поведението си, но несъзнателни жестове те издават. Ето, сега опипваш огърлицата си. Анджа пък машинално въртеше горното копче на роклята си. Забелязах, че го правиш в мигове, когато обмисляш какво да кажеш и как най-добре да го изразиш.

— Каква малка подробност.

— Направиха ми впечатление и други детайли. Можеш да промениш цвета и дори формата на очите си, но не и погледа си, изразяващ гняв или мъка. В мига преди да забиеш ножа в гърдите на Ричард, погледът ти издаде решителността ти. Съпоставих приликите между теб и Анджа и разбрах, че тя не съществува.

— Признавам, че излезе по-умна от мен. — Арина стана. — Разреши загадката и ще ме предадеш на правосъдието. Браво, лейтенант. Сигурно довечера ще спиш със съня на праведните.

Без да отмести поглед от лицето ѝ, Ив нареди на Пийбоди:

— Придружи госпожица Мансфийлд до патрулната кола, която чака отвън.

— Слушам, лейтенант. Госпожице Мансфийлд, ако обичате, елате с мен.

Когато стъпките им заглъхнаха, Рурк промълви:

— Ив...

Тя поклати глава. Знаеше, че ще бъде фатално, ако сега се поддаде на чувствата си.

— Фийни, разполагаме ли с пълен запис на самопризнанията ѝ?

— Да. Записът е с отлично качество и ще бъде приет като доказателство в съда. Арина Мансфийлд на всеослушание се отказа от правата си.

— Приключихме тук. Погрижи се всички да напуснат сградата.

— Добре. Ще се видим в управлението. Браво, Далас. Справи се отлично.

— Да... — Тя затвори очи, когато Рурк сложи ръка на рамото ѝ. — Благодаря за помощта. Всичко мина като по ноти. — Задърпа се, за да не му позволи да я обърне с лице към себе си, но той я заобиколи и я хвана за раменете:

— Не се измъчвай.

— Нищо ми няма. Пусни ме, трябва да отида в управлението.

— Ще те придружа. — Стисна я още по-силно, когато тя поклати глава. — Ив, мислиш ли, че ще те оставя сама в такъв момент?

— Казах ти, че съм добре.

— Защо лъжеш?

Тя се предаде и му позволи да я прегърне.

— Не откъсвах поглед от нея и се питах как ли ще се чувствам, ако някой ме обича толкова много, че е готов на всичко, за да ме

защити. После я вкарах в капана, като използвах за примамка съществуването, което тя обича най-силно на този свят.

— Не е вярно. Ти спаси най-любимото й същество.

— Така ли мислиш? Не, поверих Карли на Майра. — Тежко въздъхна, сетне промълви: — Копнея час по-скоро да приключи с тази история.

Понякога досадната канцеларска работа я успокояваше. Ето защо щом влезе в канцеларията си, се залови да пише рапорта си. После го изпрати на Уитни, като приложи всички веществени доказателства.

— Лейтенант...

— Дежурството ти е към края си, Пийбоди. Върви си у дома.

— Добре. Исках само да ви кажа, че Мансфийлд вече е в ареста. Искате да ви види.

— Ще разговарям с нея. Провери дали зала № 1 е свободна. После изчезвай.

— С най-голямо удоволствие ще се възползвам от разрешението.

Ив се обърна към Рурк, който стоеше до малкия прозорец и се взираше навън.

— Извинявай. Налага се да я разпитам. Прибери се у дома, може да се забавя.

— Ще те чакам тук.

Тя безмълвно стана и отиде в залата за разпит. Арина вече беше там. Като видя Ив, иронично се усмихна:

— Тоалетите, които раздават тук, са отвратително безвкусни.

— Ще си вземем бележка и ще назначим нов дизайнер. Включвам записващото устройство.

— Налага ли се?

— Длъжна съм да запиша нашия разговор. В твой интерес е... както и в мой. Говори лейтенант Ив Далас. Намирам се в зала № 1 за разпит на Арина Мансфийлд по нейна молба. Госпожице Мансфийлд, запознали са ви с правата ви. Желаете ли да упражните някое от тях в настоящия момент?

— Да престанем с официалностите. Искам да ти кажа нещо. — Арина се приведе и опря лакти на масата. — Още преди да ни събереш в театъра, си знаела за моята вина.

— Вече разговаряхме по този въпрос.

— Питам дали си имала доказателства, преди да направя самопризнанието.

— Какво значение има, след като разполагам с показанията ти?

— Моля да задоволиш любопитството ми. И без това си длъжна да съобщиш информацията на моя адвокат, който ще я предаде на мен. Мислиш ли, че ни е необходим посредник?

— Добре, щом настояваш. Базирайки се на предположението, че Анджа Карвъл в действителност не съществува, накарах да съпоставят гласовете от записите. Въпреки че беше променила до неузнаваемост тона и ритъма, анализът показва, че говори един и същ човек. Същото се отнася и за отпечатъците от пръсти — открихме твоите отпечатъци в хотелската стая на Карвъл, както влакна от твоята коса и от перуката на Анджа. Но най-важното доказателство е твоята ДНК, която намерихме и в двата апартамента на хотел „Палас“.

— Ясно. Трябвало е по-внимателно да се запозная с полицейската работа. Проявих небрежност.

— Не. Човек си, не робот и не можеш да се досетиш за всичко.

— Но ти се досети. — Арина се облегна назад и изпитателно изгледа Ив. — Имала си достатъчно доказателства да ме арестуваш и да ме сразиш с фактите. Вместо това избра да разиграеш представление пред Карли.

— Страхувах се, че няма да признаеш, ако те доведем направо в участъка. Ето защо реших да блъфирам.

— Не ме заблуждавай. И двете с теб знаем, че щях да призная. Разобличи ме пред Карли заради самата нея.

— Не разбирам за какво намекваш. Освен това работното ми време приключи.

Понечи да се изправи, но Арина я хвана за ръката и пламенно изрече:

— Направи го заради нея. До края на живота си тя ще бъде белязана от преживяното. Ще я измъчва мисълта, че във вените ѝ тече кръвта на такова чудовище.

— Ще го преживее — каза Ив, а мислено добави: „Но няма да ѝ дава покой нито денем, нито нощем.“

— Вярно е. Ала благодарение на теб Карли разбра, че родната ѝ майка е готова да я защити на всяка цена. Че е готова да жертва

свободата си, за да е свободна тя. Че я обича безразсъдно. Показа ѝ, че макар баща ѝ да е негодник, във вените ѝ тече и кръвта на една благородна и всеотдайна жена. Един ден, когато душевните ѝ рани заздравеят, тя ще разбере какво съм направила в нейно име и може би ще преосмисли чувствата си към мен. Когато го осъзнае, лейтенант Далас, сигурно ще събере смелост да ти благодари... както аз ти благодаря сега. — Затвори очи, дълбоко си пое дъх и прошепна: — Може ли чаша вода?

Ив напълни пластмасовата чаша, подаде ѝ я, сетне каза:

— И двете ще плащате заради стореното от него. Няма начин да го избегнем.

— Зная. — Арина разкваси пресъхналото си гърло. — Карли е млада и силна духом. Ще преодолее травмата.

— Доктор Майра е една от най-добрите в областта на психиатрията. Ще ѝ окаже необходимата помощ.

— Благодаря, сега съм по-спокойна. Гордеех се с нея, като видях как се опълчи срещу теб. Дъщеря ми не е мекушава... Много е красива, нали?

— Да.

— Не можах да понеса онова, което Ричард ѝ причини. Страхувах се, че отново ще ѝ посегне. — Очите ѝ се насълзиха.

„Изобщо не е крехка и безпомощна“ — помисли си Ив.

— Много по-трудно ми беше с Куим — продължи Арина. — Страхувах се. Но той беше подъл и дребнав, а на мен ми беше писнало от подли и дребнави хора. Мога ли да те помоля за нещо?

— Зависи какво е.

— Възможно ли е докато съм в затвора да ме осведомяваш за състоянието на Карли? Откажи ми, ако искам прекалено много. Дано да има някакъв начин да получавам сведения за нея.

— Ще видя какво може да се направи. — Ив се поколеба, изруга и изключи записващото устройство. Сетне изключи звука и монитора към залата за наблюдение. — Намери си адвокат, който знае как да манипулира медиите, не само да познава законите. Най-добре ангажирай двама адвокати. Важното е общественото мнение да се обърне в твоя полза. Хората трябва да научат цялата истина, да изпитат съчувствие към теб и отвращение към Дрейко. Възползвай се от

правата си и повече не разговаряй нито с мен, нито с който и да е полицейски служител, без да присъстват адвокатите ти.

Арина иронично повдигна вежди:

— Всекиго ли спасяваш, лейтенант?

— Млъкни и слушай внимателно. Най-добре е защитата да се основава на временна загуба на умствените способности под влияние на силен стрес. Въпреки че убийството е предумишлено, няма да ти дадат голяма присъда. Убила си човека, който е осквернил дъщеря ти, както и един изнудвач. Мисля, че репортерите ще бъдат на твоя страна — добави Ив и си помисли, че Надин с удоволствие ще се включи в кампанията за спасяване на Арина Мансфийлд. — Прокурорът едва ли ще посрещне с възторг идеята за дълъг и скандален съдебен процес, докато разгневени жени устройват пред сградата на съда седящи стачки в твоя защита. Сигурна съм, че ще ти предложи споразумение. Може би ще лежиш в затвора, но най-вероятно ще прекараш известно време под домашен арест, после ще те задължат да носиш гривна, сигнализираща местонахождението ти.

— Защо ми помагаш?

— Ще ти напомня старата поговорка, че на харизан кон зъбите не се гледат.

— Така е. — Арина стана. — Съжалявам, че с теб не се запознахме при други обстоятелства. — Протегна ръка: — Довиждане, лейтенант.

Ив здраво стисна дланта ѝ.

Върна се в канцеларията си, грабна якето и чантата си и се обърна към Рурк, който търпеливо я беше изчакал:

— Да се махнем оттук.

— Великолепна идея. — Преди да излязат, я хвана за ръката и изпитателно се втренчи в лицето ѝ. — Изглеждаш в по-добро настроение, лейтенант.

— Имаш право.

— Как е Арина? Държи ли се?

— Тя е страхотна жена. Странно — промърмори Ив и приседна на бюрото. — От единайсет години работя в полицията, но за пръв път попадам на убиец, от когото се възхищавам, и жертва, към която не...

— Не изпитваш съчувствие — довърши Рурк.

— От мен не се иска да съчувствам на този или на онзи, а да върша работата си.

— Но ти заставаш на страната на жертвите, лейтенант. — Рурк леко докосна страната ѝ. — Отмъщаваш заради тях. Обаче този път жертвата си е получила заслуженото.

— Никой не заслужава да бъде убит — промърмори тя, сетне нетърпеливо възкликна: — Господи, защо изпитвам угризения? Така или иначе процесът се състоя в съдебна зала, макар и на сцената. И беше съвсем истински. Както е бил истински ножът, който Арина Мансфийлд заби в сърцето на Ричард Дрейко... макар че този човек едва ли е имал сърце. Правосъдието е възтържествувало в мига, когато тя уби онзи подлец.

— Съдебните заседатели ще ѝ съчувстват, ще бъдат на нейна страна. Още преди да приключи процесът, ще я обявят за светица, вместо да я осъдят. Знаеш го, нали?

— Да... Честно казано, разчитам на това. Знаеш ли какво разбрах, приятелю?

— Сподели го с мен.

— Връщане назад няма. Не можеш да залепиш вазата, която се е счупила на хиляди парченца. Но имаш възможност да продължиш напред... и всяка крачка е важна, всяка крачка води до някаква промяна. — Стана, приближи се до съпруга си и обгърна с длани лицето му. — Мисля, че ти си най-правилната стъпка, която съм предприела.

— Какво ще кажеш да направим следващата и да се приберем у дома?

Излязоха заедно от управлението и както никога Ив хвана ръката на Рурк. Тази нощ от много време насам щеше да се наспи. Щеше да спи спокойно, защото съвестта ѝ бе чиста.

Издание:

Нора Робъртс. Свидетел в смъртта

ИК „Златорогъ“, София, 2000

Оформление и рисунки на корицата: Кръстьо Кръстев

ISBN 954-437-090-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.